Lisa Gardner - Sessiz Çığlık

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Kapalı Kapılar Ardında Neler Yaşandığını Bilemezsiniz

İnsanların ömürlerinin son saatlerinde neler hissettiklerini hep merak etmişimdir. Başlarına korkunç bir şeyin geleceğinden haberdarlar mıdır? Kaçınılmaz trajediyi hissedip sevdiklerine sarılmışlar mıdır? Yoksa bu da öylece olup biten şeylerden biri midir? Çocuklarını yataklarına yatırırken, sabahleyin yapacakları geziyi, yıkanmayı bekleyen kirli çamaşırları ve ocaktan bir kez daha gelen tuhaf sesi düşünen, dört evlat sahibi bir annenin koridorun başındaki tüyler ürpertici tıkırtıyı duyması; gençlik çağlarındaki bir kızın en iyi arkadaşıyla cumartesi günü çıkacağı alışverişin hayalini kurarken, odasında yalnız olmadığını anlaması veya bir babanın aniden uyanıp gözlerinin tam ortasına inmek üzere olan çekiç darbesini fark ettiği anda, vay canına, diye düşünmesi de bunlardan biri midir?

Hatırladığım kadarıyla ben ömrümün son altı saatinde Ree'ye yemek verdim, üzerine hindi eti parçacıkları koyduğum peynirli makarnadan yedirdim, sonra da ona bir elma dilimledim. O da elmanın sert, sulu, beyaz kısmını güzelce yedi; geriye gülümseyen bir dudağı andıran kırmızı kabuklar bırakh. Bunu görünce ona tüm vitaminin kabuğunda olduğunu söyledim. O da dört yaşında değil de, on dördündeymiş gibi bana ters ters baktı. Zaten bir süredir kıyafetlerinden dolayı tartışıyorduk; o, kısa etekleri seviyordu, ben ve babası uzun elbiseleri

ona daha çok yakıştırıyorduk; o, bikini giyinmek istiyordu, bizse ısrarla ona mayo almasını söylüyorduk.

Yemekten sonra Ree tavan arasında define avına çıkmak istedi. Ben de ona banyo, daha doğrusu duş vaktinin geldiğini söyledim ve çocukluğundan beri ortak olarak kullandığımız üst kattaki ayaklı küvete çıktık. Ree odasından iki Barbi bebek ve bir de plastik, prenses ördek aldı. Onu güzelce sabunladım. Duşumuzu aldıktan sonra ikimiz de lavanta koktuk. Tamamı siyah beyaz kareli fayanslarla örülü banyo da buharla doldu.

Banyo sonrası geleneğimiz halini almış işlerden hep zevk almışımdır. Bu sefer de her zamanki gibi kocaman havlulara sarılıp serin koridordan hızlıca geçtik, Jason ile beraber benim odamdaki büyük yatağa girdik ve oracıkta yan yana yatıp birbirimize sarılarak ayak parmaklarımızı hafifçe birbirine değdirdik. Turuncu, tüylü kedimiz Bay Smith, yatağa zıplayıp altın sarısı, iri gözleriyle bize bakarak kuyruğunu salladı.

Bugün seni en çok ne sevindirdi? diye sordum kızıma.

Ree burnunu kırıştırdı. Hatırlamıyorum.

Bay Smith bizden uzaklaşıp kendisine yatağın başında hoş ve rahat bir yer bulduktan sonra esnemeye başladı, çünkü biraz sonra olacakları biliyordu.

Ben en çok eve gelip sana sarıldığıma sevindim. Öğretmendim. Günlerden çarşambaydı. Çarşamba günleri saat dört gibi eve gelirdim, Jason da saat beşte işe giderdi. Ree artık bu duruma alışmıştı. Gündüzleri babasıyla, akşamları da annesiyle kalıyordu. Çocuğumuzu yabancıların büyütmesini istemedik, böylece istediğimizi de elde etmiş olduk.

Ree, Tilm izleyebilir miyim? diye sordu. Hep de aynı şeyi isterdi. Hatta izin versek DVD oynatıcıyla birlikte yatabilirdi.

Nazikçe, Olmaz, diye yanıt verdim. Bana biraz okuldan bahsetsen iyi olur.

Kısacık bir çizgi film, diye diretti. Sonra da neşeyle, Veggie Tales! dedi.

Olmaz, diye tekrarladım, bir kolumu uzatıp çenesinin altını gıdıkladım. Saat neredeyse sekize geliyordu, ben de kızımın yorgun ve inatçı olduğunu biliyordum. Uyku vakti gelmişken onunla tartışmayı hiç istemiyordum. Şimdi bana okuldan bahset. Beslenme saatinde ne yedin?

O da kollarını üzerimden çekip az evvel ona yaptığım gibi çenemin altını gıdıkladı. Havuç!

Öyle mi? Biraz da kulaklarının arkasını gıdıkladım. Onu kim getirdi?

Heidi!

Koltuk altlarıma uzanmaya çalıştığı sırada ustaca geri çekildim. Resim mi, müzik mi vardı?

Müzik!

Şarkı mı söylediniz, enstrüman mı çaldınız?

Gitar çaldık.

Havlusunu kenara atıp üzerime çıktı, hızlıca hareket eden hınzır parmaklarıyla ulaşabildiği her yerimi gıdıkladı ve böylece uykuya dalmadan önce son enerjisini de tüketti. Ondan kaçmayı başardım ama kahkahalar atarken yatağın kenarından yere düştüm. Parkelerin üzerine düşünce Ree daha da çok güldü. Bay Smith ise bize karşı çıkarcasına miyavladı. Akşamki geleneğimizin tamamlanması için sabırsızlanırken odadan hızlıca çıktı.

Kendime uzun bir tişört, kızıma da üzerinde Ariel resmi olan bir gecelik buldum. Oval aynanın önünde yan yana durup dişlerimizi fırçaladık. Ree her zamanki gibi benimle aynı anda lavaboya tükürmeye çalıştı. İki masal anlatıp bir şarkı söyledikten ve Broadway gösterilerinden birisinin yarısını izledikten sonra, Ree'yi sıkıca tuttuğu oyuncak tavşanıyla birlikte yatağına yatırmayı başardım. Bay Smith de bu arada kızımın ayaklarının yanına kıvrılıverdi.

Saat sekiz buçuk olduğunda küçük evimiz artık tamamen bana kalmıştı. Mutfak tezgahının önündeki sandalyeye oturup çayımı yudumladım, sınav kağıtlarını kontrol ettim ve bu sırada aklımı karıştırmaması için sırtımı bilgisayara döndüm. Jason'ın Ree'ye Noel'de aldığı kedili

www.Cepsitesi.Net

saat, her saat başında miyavladı. Çıkardığı ses, 1950'lerde inşa edilmiş iki katlı müstakil evde yankılandığında içeriyi olduğundan da boş bir yermiş gibi gösterdi.

Ayaklarım buz kesti. Yeni İngiltere'de mart ayı yaşanıyordu, günler serindi. Çorap giyinmeliydim ama kendimi ayağa kalkacakmış gibi hissetmiyordum.

Saat dokuz çeyrek olunca etrafı kolaçan ettim. Arka kapıdaki sürgüyü, pencerelerin her birinin arasına, sıkıştırılmış tahtaları kontrol ettim. En sonunda da ön taraftaki çelik kapının ikili kilidine baktım. Güney Boston'un ailelerin güzelce vakit geçirebileceği parklara ev sahipliği yapan, sokakları boyunca ağaçlar uzanan, nezih, orta halli bir mahallesinde yaşıyorduk. Etrafta birçok çocuk dolanıyor, baktığım her yerde beyaz, tahta çitler görebiliyordum.

Yine de kilitleri kontrol edip pencereleri sıkıca kapattım. Jason'ın da benim de böyle davranmamız için haklı gerekçelerimiz vardı.

Her şeyi kontrol ettikten sonra kendimi tekrar bilgisayarın yanında buldum, yan tarafımda duran ellerim kaşınıyordu. Kendime uyku vaktinin geldiğini hatırlatırken sandalyeye oturmamak için direndim. Yine de bilgisayarın karşısına geçmeden edemeyeceğimi düşündüm. Bir dakikalığına... Sadece birkaç e-postaya bakmak için... Hem bunun ne zararı vardı ki?

Son anda içimde bulunduğunu bile bilmediğim bir iradeyle kendime gelip bilgisayarı kapattım. Böylece ailemizin Uyumadan önce bilgisayar kapatılacak kuralına da uymuş oldum.

Bilgisayar sizlerin de bildiği gibi eve açılan bir kapıdır. Bunu bilmiyor da olabilirsiniz.

Ama kısa süre sonra ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Saat on oldu, mutfaktaki ışığı Jason için açık bıraktım. Henüz telefon etmediğine göre yoğun bir akşam geçiriyor olmalıydı. Bunun sorun olmadığını söyledim kendime. Yoğunsa yoğun. Artık eskisi kadar konuşmuyor gibiyiz. Bu tür şeyler evliliklerde yaşanabilir. Hele bir de küçük bir çocuğunuz varsa normaldir.

Yine şubat ayındaki tatili düşündüm. Ailecek yaptığımız kaçamak, başımıza gelmiş hem en iyi hem de en kötü şey olarak algılanabilirdi. O tatilde kocamı ve kendimi daha iyi anlamaya başladım. Ama yapıldığında geri dönüşü olmayan şeyler, söylendiğinde geri alınamayan bazı sözler vardı.

Yaşananların hiçbirini bu akşam düzeltemem. Aslında haftalardır hiçbirini düzeltemedim ve bu da gün geçtikçe içime korku salıyor. Bir zamanlar gerçekten de sevginin her derde deva olabileceğine inanıyordum. Ama artık gerçeği biliyorum.

Kızımı son kez kontrol etmek için merdivenlerin bittiği yerde, kapının önünde durdum. Dikkatlice kapıyı aralayıp içeriye baktığım sırada Bay Smith altın sarısı gözlerini bana çevirdi. Yerinden hiç kımıldamadı; bunun için onu suçlayamazdım, çünkü çok hoş bir manzaranın parçasıydı. Ree üzerinde pembe ve yeşil çiçek desenleri olan yorganın altında bacaklarını kendine doğru çekmiş yatıyor, başparmağını emiyordu; siyah, kıvırcık saçları yastığına saçılmıştı. Gözüme daha dün dünyaya getirdiğim bebek gibi görünüyordu ama aslında aradan dört yıl geçmişti; kızımız kendi istediği gibi giyiniyor, karnını kendi doyurabiliyor ve hayata dair fikirlerini rahatlıkla bize iletebiliyordu.

Onu seviyorum.

Aslında sevgi kelimesi içimde hissettiğim duyguları tarif etmeye yetmez sanırım.

Kapıyı çıt çıkarmadan kapattım ve yavaşça yatak odama gidip evlenince aldığımız mavi yeşil yatak örtüsünün altına girdim.

Kapım Ree için hafif aralık duruyor, koridordaki ışık Jason için yanıyordu.

Geleneğimizi harfiyen yerine getirmiştim. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Yan tarafa doğru uzanıp yastığımı dizlerimin arasına aldım ve elimi kalçamın üzerine bıraktım. Etrafa bakıyor ama hiçbir şey görmüyordum. Yorgun olduğumu, her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı, Jason'ın evde olmasını istediğimi düşünüyordum. Yine de evde

www.CepSitesi.Net

olmadığı ve ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyi çözmek zorunda kalmayacağım için halime şükrediyordum.

Çocuğumu seviyorum. Kocamı seviyorum.

Ama aptalın tekiyim.

Aylardır düşünmediğim bir şeyi hatırladım. Net bir anı gibi olmasa da bir koku aldım; Georgia sıcağında yatak odamın penceresinin altında ezilmiş, çürümüş, kokuşmuş gül yapraklarını burnumda hissettim. Annemin sesi karanlık koridora ulaşıyordu: Bilmediğin bir şeyi biliyorum ben...

Şışş, şışş, şışş, diye fısıldıyorum şimdi. Ellerimi karnımın etrafına sarmışım, ömrümün çoğunu unutmaya çalışarak geçirdiğim şeyleri düşündükçe düşünüyorum.

Şışş, şışş, şışş, diyorum tekrar.

Ve o sırada merdivenlerin başından bir ses geliyor...

Keşke size ömrümün son anlarında karanlıkta bir baykuşun ciyak ciyak ötüşünü duyduğumu, siyah bir kedinin çitin üzerinden atladığını gördüğümü veya tüylerimin diken diken olduğunu hissettiğimi söyleyebilseydim.

Keşke size tehlikeyi gördüğümü, canımı dişime takıp direndiğimi söyleyebilseydim. Onca insan bir yana, ben sevginin nefrete, arzuların takıntılara ne kadar kolayca dönüşebileceğini anlamalıydım. Herkes bir yana, ben bunların başıma geleceğini sezmeliydim.

Ama anlayamadım, sezemedim.

Onun yüzü kapımın önündeki karanlıkta belirince ilk olarak tanıştığımız günkü kadar yakışıklı olduğunu düşündüm; yanaklarını, çenesini okşayabilmeyi, parmaklarımı dalgalı saçlarında gezdirebilmeyi istedim.

Sonra yan tarafında tuttuğu şeyi görünce çığlık atmamam gerektiğini düşündüm. Kızımı, koridorun diğer ucundaki odasında yatan canım evladımı korumak zorundaydım. Bu sırada karanlıktaki yüz odama girdi. İki elini de havaya kaldırdı. Yemin ederim gıkımı bile çıkarmadım.

Dedektif D. D. VVarren güzel bir açık büfeye hayatta hayır demezdi. Çabucak karın doyuran makarnalara aldanmaz, bir dilim rostoyla kendisini kandırmazdı. Yıllar boyu çok hoş bir yöntem edinmişti: Birinci aşama, salatalardı. Öyle marul sever biri de değildi ama otuzlu yaşlarında, bekar bir işkolik olduğu için de buzdolabına çabucak bozulacak yiyecekler koymuyordu. Bu yüzden ilk aşama genellikle yeşillikleri barındırıyordu, yoksa bu yemek alışkanlığıyla muhtemelen bir gün iskorbüt olacakü.

İkinci aşama, incecik dilimlenmiş etti. Hindi eti fena olmazdı. Fırınlanmış ballı jambon, hindi etinden bir nebze daha iyiydi. Az pişmiş rosto biftek ise alün madalyayı hak edecek türdendi. Etini genelde orta pişmiş ya da çok az pişmiş severdi. Çatalını batırdığında eti hafifçe tabaktan zıplamıyorsa, mutfaktan birilerinin bifteğe karşı suç işlediğini düşünürdü.

Elbette her şeye rağmen önündekini yiyip bitiriyordu. Açık büfeye geldiği için çok da büyük beklentileri olmuyordu.

Yani küçük bir salata ve ardından da ince dilimlenmiş, az pişmiş bir biftek yiyordu. Sırada etin yanında sunulan ve yemek tabağının olmazsa olmazı gibi görülen patates püresi vardı. Ama o asla tabağına onlardan koymazdı. Onun yerine yemeğine, yanında çıür sosa bulanmış, ızgara mezgitle veya üç dört istiridyeyle ve elbette donmuş karidesle devam ederdi. Ayrıca sotelenmiş sebzeleri; üzerinde fırınlanmış, kıür soğan parçacıkları olan, güveçte pişirilmiş yeşil fasulye yemeğini de es geçemezdi. İşte yemek buna denirdi.

Tatlı elbette açık büfenin önemli bir parçasıydı. Peynirli kek de patates ve makarnayla aynı kategorideydi, acemi hatasıydı, tercih edilmemeliydi. Pudingle veya meyveli kuru pastalarla başlamak daha iyi olurdu. Ayrıca jöleye de midesinde her zaman yer vardı. Çikolatalı mousse da ondan farklı değildi. Bir de krem brüle. Bir de üzerinde ahududular varsa, değmeyin keyfine.

Evet, kararını vermişti; krem brüleden alacaktı.

www.Cepsitesi.Net

Ama saatin daha sabah yedi olması ve Kuzey Bölgesi'ndeki çaü kah dairesinde gıda namına bir paket undan başka hiçbir şeyin bulunmaması, içinde bulunduğu durumu çok ama çok üzücü kılıyordu.

Bu yüzden o da yatağında dönüp durdu, karnının guruldadığını duydu, vücudunda ve benliğinde açlık hisseden tek yer orasıymış gibi hayaüna devam etmeye çalıştı.

Yan yana dizilmiş pencerelerin ardında kalan sabah havası bulanıkü. Mart ayındaki soğuk ve dondurucu sabahlardan birini daha yaşıyordu. Normalde bu saate kadar kalkmış, merkezin yolunu çoktan tutmuş olurdu, ama önceki gün son zamanlarda epey iş yapan bir uyuşturucu satıcısının ve iki küçük çocuğunu gezmeye çıkaran bir annenin yoldan geçen bir arabadan açılan ateş sonucu ölmesi üzerine başlaülan, iki aylık yoğun bir soruşturmayı sonlandırmışü. Silahlı saldırı Boston Polis Departmam'na bağlı Roxbury Karakolu'nun sadece üç sokak aşağısında gerçekleşmiş, bu da durumun vahametini arürmışü.

Yazılı ve görsel basın çılgına dönmüştü. Halk her gün ellerindeki pankartlarla protestolar düzenlemiş, sokaklarının daha güvenli hale getirilmesini istemişti.

Başkomiser derhal özel bir ekip oluşturmuş ve doğal olarak ekibin başına D.D.'yi geçirmişti, çünkü nedense basın açık tenli, sarışın bir kadını, takım elbiseli, kilolu bir dedektif kadar köşeye sıkıştırmıyordu.

Ama D.D. bunu önemsemiyordu. O zaten bunun için yaşıyordu. Patlayan flaşlar, endişeli vatandaşlar, yüzü kızarmış siyasetçiler... Varsın, dahası da gelsin. O da aynen öyle yapıp halkın sopasını yemiş, sonra da kapalı kapıların ardına çekilip ekibini adam gibi bir soruşturma yürütmeleri için harıl harıl çalıştırmıştı. Şerefsizin teki onun gözetimi altındaki bölgede koca bir aileyi mi katledecekti? Hayatta olmazdı.

Olağan şüphelilerin listesini yapmış, her birini iyice araştırmışlardı. Böylece altı hafta sonra sahilin yakınlarında suçluların kaldığını öğrendikleri bir depoya kapıları kırarak girmişler, aradıkları adamları saklandıkları karanlıktan parlak güneş ışıklarının ve kayıt yapan kameraların önüne çıkartmışlardı.

D.D. ve ekibi yirmi dört saatliğine kahraman ilan edilecek, sonra da bir aptal daha ortaya çıkacak, döngü tamamlanacaktı. Dünya böyle bir yerdi. Pislet, sil, sifonu çek. Tekrar pislet.

D.D. iç çekti, kendini yatağın bir yanından diğerine atıp elini yorganının üzerinde gezdirdi ve sonra yine iç çekti. Yataktan çıkabilirdi. Vaktini kirli çamaşırları yıkayarak ve evinin içinden geçen fırtınanın pisliğini temizleyerek geçirebilirdi.

Tekrar açık büfeyi düşündü. Sonra da seksi. Ateşli, şehvet dolu, etkileyici sevişmeleri. Ellerini kaya gibi bir adamın bedeninde gezdirmeyi, çelik gibi kolların, kalçalarını sarmasını hayal etti. Yatağına giren erkeğin sakallarını kasıklarının arasında hissetmeyi ve bu sırada tırnaklarıyla üzerinde yattığı o hoş, beyaz çarşafı parçalara ayırmayı arzuladı.

Lanet olsun. Üzerindeki yorganı kenara attı, üzerinde bir tişört, altında sadece iç çamaşırı ve içinde sekse dair hayal kırıklıklarıyla ağır ağır adımlar atarak yatak odasından çıktı.

Evini temizleyecekti. Koşmaya gidecek, sonra da bir düzine donut yiyecekti.

Mutfağa gidip espresso taneciklerinin bulunduğu teneke kutuyu buzluktan çıkardı, öğütücüyü de bulduktan sonra işe koyuldu.

Tanrı aşkına, otuz sekiz yaşındaydı. Kendini mesleğine adamış bir dedektif ve sıkı bir işkolikti. Boylu poslu bir kocası ve etrafta dolanan bıcır bıcır çocukları olmadığı için kendisini yalnız mı hissedecekti? Kuralları değiştirmenin vakti çoktan geçmişti.

Taptaze kahveyi sarı renkli, küçük filtrenin içine döküp makineyi çalıştırdı. İtalyan yapımı alet hayat bulduğunda taze espresso kokuları havaya yayılıp D.D.'yi biraz yatıştırdı. Sütü kapıp kremayı hazırlamaya başladı.

Kuzey Bölgesi'nde kalan bu çatı katını üç ay önce almıştı. Bir polise göre fazla şık bir yerdi ama Boston emlak piyasasının göçmesi ona yaramıştı. Müteahhitler evleri yapmış ama bekledikleri müşterileri bulamamışlardı. Bu sayede D.D. gibi iş meraklıları birden güzel hayatın fırsatlarından birini yakalamıştı. D.D. burayı seviyordu. Önü açık, havadardı; yapısı

www.epsilesi.net

minimalistti. İçinde kaldıkça ona burada daha fazla vakit geçirmesi gerektiğini düşündürebilecek kadar güzel bir yerdi. D.D. böyle bir şey yapamazdı, ama bunu düşünüyordu.

Lattesini hazırladı, işlek sokağa bakan yan yana dizilmiş pencerelere doğru gitti. Hala huzursuz ve sinirliydi. Buranın manzarasını seviyordu. Aşağıda hızlıca hareket eden yoğun insanlarla dolu işlek bir sokak vardı. Bu sokaktan onu göremeyen, merak etmeyen, ondan bir şey istemeyen küçük telaşlarla dolu hayatlar süren bir sürü küçük yaşantı geçiyordu... Görüldüğü gibi D.D. işinin başında olmadığında da hayat devam edebiliyordu. Onun gibi bir kadın için bu da fena bir ders sayılmazdı.

Fincanın üzerindeki küçük köpüğü içine çekip kahvesinden birkaç yudum aldıktan sonra gerginliğinin bir nebze daha azaldığını hissetti.

O düğüne hiç gitmemeliydi. Her şey ondan dolayı oluyordu. Onun yaşındaki bir kadın davet edildiği tüm düğünleri reddetmeli, yeni doğum yapan arkadaşlarını ziyaret etmekten mümkün olduğunca kaçınmalıydı.

Kahrolası Bobby Dodge. Evlilik yeminini ederken gerçekten de boğazı düğümlenmişti. Askısız beyaz gelinliğinin içinde kelimelerle tarif edilemeyecek kadar güzel duran Annabelle de ağlamıştı. Bunlar yetmezmiş gibi bir de tasmasına kocaman bir kurdele ve iki altın yüzük asılmış köpekleri Bella sunaktan onlara doğru yürümüştü.

Böyle bir manzara karşısında biraz olsun duygusallaşmamak mümkün müydü? Hele bir de müzik çalıp ömrü boyunca hep çalıştığı için ona eşlik edecek birini bulamayan D.D hariç herkes Etta James'in At Last adlı parçasında dans etmeye başlayınca...

D.D. kahvesini yudumlarken küçük, yoğun hayatlara bakıp kaşlarını çattı.

Bobby Dodge evlenmişti. Bu yüzden bu haldeydi. Bobby gitmiş ve ondan daha iyi birini bulmuştu; o artık evliydi, D.D. ise...

Lanet olsun, derhal birilerinin koynuna girmeliydi.

D.D. cep telefonu çaldığında koşu ayakkabılarının bağcıklarını yeni bağlamıştı. Numaraya baktıktan sonra kaşlarını çattı ve telefonu kulağına götürdü.

Komiser Warren, dedi canlı bir sesle.

Günaydın, komiserim. Ben C6 Bölgesi'nden Dedektif Brian Miller. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

D.D. omuz silkti ve bekledi. Ama dedektif sözlerine hemen devam etmeyince, Size nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif Miller? dedi.

Şey, şu an bir durumla karşı karşıyayız. Miller'ın sesi tekrar kısıldı, D.D. de yine onun konuşmasını bekledi.

C6 Bölgesi, Boston Polis Departmanı'nın Güney Boston bölgesine bakan şubesiydi. Cinayet masası komiseri D.D. C6 dedektifleriyle çok sık çalışmıyordu. Güney Boston, cinayetleriyle ün salmış bir yer de değildi. Hırsızlık ve soygunlara sahne oluyordu, ama cinayet işlenen bir bölge olarak bilinmiyordu.

Miller en sonunda konuştu:

Sabah saat beşte ihbarda bulunulmuş... Adamın biri eve geldiğinde karısının kayıp olduğunu bildirmiş.

D.D. kaşlarından birini havaya kaldırdı, oturduğu sandalyeye yaslandı. Saat beşte mi eve gelmiş?

Eşinin kaybolduğunu saat beşte ihbar etti. Adamın adı, Jason Jones. Tanıdık geldi mi?

Gelmesi mi gerekiyor?

Boston Daily'de gazetecilik yapıyor. Güney Boston haberlerini hazırlar, şehrin önemli yapılarıyla ilgili yazılar yazar. Öğrendiğimize göre çoğu gece çalışıp belediye meclisi görüşmelerini, yönetim kurulu toplantılarını ve benzeri konuları takip ediyormuş. Çarşamba günü su şebekeleriyle ilgili bir haber hazırlarken, bir ev yangını olayına gitmesi istenmiş. Her

www.CepSitesi.net

neyse saat iki gibi toparlanıp eve dönmüş, dört yaşındaki kızının odasında yattığını ama eşinin kayıp olduğunu fark etmiş.

Evet.

Miller konuşmaya devam etti:

Olay yerine giden ilk ekip standart işleri halletmiş. Evin etrafını kontrol etmiş. Kadının arabasının sokakta, çantasının ve anahtarlarının da mutfak tezgahının üzerinde durduğunu fark etmiş. İçeriye zorla girildiğini gösteren hiçbir ize rastlanmamış, ama üst kattaki yatak odasında yatağın başucunda duran lamba kırıkmış ve mavi yeşil yorgan da kayıpmış.

Evet.

Annenin çocuğunu tek başına bırakmasına ve diğer şüpheli bulgulara anlam veremeyen ekip, amirini aramış, onların amiri de bölgedeki ofisinde olan patronumla irtibata geçmiş. Dolayısıyla biz de buraya geldik; son birkaç saatimizi mahalleyi tarayarak, sokaktaki esnafla konuşarak ve kadının arkadaşlarına, ailesine ulaşmaya çalışarak... Neyse uzun lafın kısası, elimizde hiçbir ipucu yok.

Ceset buldunuz mu?

Hayır, komiserim.

Etrafa kan sıçramış mı? Ayak izi, kırık dökük bir şeyler var mı?

Sadece kırık bir lamba.

İlk ekip evin tamamını kontrol etmiş mi? Tavan arasını, bodrumu, ardiyeyi?

Kontrol etmeye çalışıyoruz.

Nasıl yani?

Kadının kocası... Adam bize karşı çıkmıyor, ama çokda yardımcı olduğunu söyleyemeyiz.

Kahretsin. D.D. aniden neler olduğunu anladı. Bölgede görevli bir dedektif kayıp bir kadın için neden cinayet masası komiserini arayabilir, niye cinayet masası komiserini koşusundan alıkoyabilirdi ki? Bayan Jones, beyaz tenli, genç ve güzel biri, değil mi?

Yirmi üç yaşında, sarışın bir öğretmen. Televizyon ekranını canlandırabilecek bir gülüşü var.

Lütfen bana bunları telsizde birileriyle konuşmadığınızı söyleyin.

Sizi neden cep telefonunuzdan aradım sanıyordunuz?

Adresi neydi? Bana on dakika ver, Dedektif Miller. Hemen geliyorum.

D.D. koşu ayakkabılarını oturma odasında, şortunu koridorda, tişörtünü de yatak odasında çıkardı. Kot pantolon, yakalan düğmeli, beyaz bir gömlek ve hoş bir çift çizme giyindi; artık dışarı çıkmaya hazırdı. Çağrı cihazını beline taktı, kimliğini ve rozetini boynuna astı, cep telefonunu arka cebine koydu.

Son bir kez durup kapının arkasındaki askıda duran, o çok sevdiği, karamel rengi, deri ceketini giyindi.

Komiser Warren ardından işe gitmek için yola koyuldu, bundan inanılmaz keyif alıyordu.

Güney Boston, Boston'un bir parçası olmasına rağmen uzun ve renkli bir geçmişe sahipti. Bir tarafında hareketli iş yerleri, diğer tarafında da parlak, mavi okyanusla, büyük şehirde yaşamanın verdiği tüm avantajları barındıran, eski bir liman şehriydi. Buralarda aslında ilk başlarda sosyoekonomik skalanın en alt tabakası yaşıyordu. Çoğunluğu İrlandalı olan hayat mücadelesi içindeki göçmenler; kovaların hela niyetine, bitlerin istilasına uğramış saman yığınlarının ise yatak yerine kullanıldığı, sıçanların cirit attığı derme çatma evlerin odalarında otuz kişi üst üstte kalıyorlardı. Hastalıkların, haşerelerin ve fakirliğin insanların en yakın komşusu olduğu hayatları sürdürmek hiç de kolay olmuyordu.

Yüz elli yıl sonra ise, buralar sıradan bir yer olmaktan çıkmış, Güneyli diye tabir edilebilecek bir tavrı doğurmuştu. Yetmişli yılları bölge halkının bir yarısına iş verip diğer yarısını da kendisine bağlayarak, civardaki toplu inşaatları adeta oyuncağı haline getiren, Boston'un en ünlü suç krallarından Whitey Bulger de buradan çıkmıştı. Yine de bölge gelişmeye devam etmiş; komşular birbirini gözetlemiş; sert, ukala nesiller, bir sonraki neslin

www.CepSitesi.Net

sert, ukala çocuklarını yetiştirmişti. Dışarıdakiler bunu anlamıyordu ama Güneyliler de bundan hiç rahatsız olmuyordu.

Ne yazık ki er ya da geç farklı hayatlar birbirine uyum sağladı. Yıllardan birinde düzenlenen büyük bir liman etkinliğinde bölgeye şehirliler akın etti. Ama şehirliler bu bölgeye gelirken pis mahalleler, berbat sokaklarla karşılaşacaklarını düşünmüşlerdi. Düşündüklerinin aksine okyanus manzarasıyla, çok sayıda yeşil parkla ve kaliteli Hıristiyan okullarıyla karşılaşmışlardı. İşte önlerinde, cumartesi sabahı verecekleri en zorlu kararın sağa dönüp parka gitmek mi, yoksa sola dönüp sahilde vakit geçirmek mi olacağı, Boston çarşısına on dakikalık uzaklıkta bir mahalle vardı.

Buraya taşınmaya hevesli insanlar hemen emlakçılara koşmuş ve eski ev projeleri birden milyon dolarlık okyanus manzaralı konutlara dönüşmüş; dördüncü jenerasyon tripleks evler, sahiplerinin satabileceğini düşündüğü en yüksek miktarın beş katma müteahhitlere satılmıştı.

Bölgedeki halk değişmiş, ekonomik gücü ve kökeni farklı insanlar buralara yerleşmişti. Güzel parklar ve ağaçlarla çevrili sokaklar aynı kalmıştı. Etrafa birkaç kafe ve bar açılmıştı. İrlandalı barları ise çalışmaya devam ediyordu. Daha fazla zengin buralara taşındı. Yine de etrafta çok fazla aile ve çocuk vardı. Fiyatlar uçmadan önce ev alanlar yaşanacak çok güzel bir yer edinmişti.

D.D., Dedektif Miller'dan aldığı adresi navigasyonuna girip yola koyuldu. Önünde çimle kaplı bir bahçesi ve budanmış bir akçaağacı olan, kahverengiyle krem rengine boyanmış, küçük, müstakil bir eve vardı. İlk başta aklında iki düşünce belirdi: Birincisi, birisinin Boston'da kır evi yaptırmış olması, ikincisi ise Dedektif Miller'ın çok iyi iş çıkarmış olmasıydı. Adam beş buçuk saat önce ihbarı almış, ama şimdiye kadar etrafa olay yeri bandı çekmemiş, polis arabalarını evin önüne yığmamış ve en iyisi de haber kanalı minibüslerinin etrafa doluşmasına fırsat vermemişti. Ev de sokak da sessizdi. Fırtına öncesi sessizlik dedikleri bu olmalıydı.

D.D. arabasıyla evin etrafında üç tur attı ve en sonunda birkaç sokak aşağıya park etti. Miller olayı etrafa yaymadan bu kadar süre idare edebilmişse, o da elinden geleni yapacaktı.

Üşümemek için yumruk haline getirdiği ellerini ceplerine koyup omuzlarını da yukarı kaldırarak eve doğru yürüdü, Miller'ın ön taraftaki bahçede onu beklediğini gördü. İnce telli, kahverengi saçları olan ve bıyıkları 1970'lerden kalma gibi duran adam, D.D.'nin beklediğinden daha kısaydı. Gizli görevlerde çok iyi iş çıkaracak bir polise benziyordu, o kadar sıradandı ki, önemli konuşmalara kulak misafiri olduğunu anlamak bir yana, varlığını bile hiç kimse fark etmezdi. Ayrıca yüzünde zamanın çoğunu floresan lambaların altında geçiren bir adamın solgun ifadesi vardı. D.D. adamın masa başı görevlere tıkılıp kaldığını düşündü ve bunu hemen aklının bir tarafına not etti.

Miller çimlerin üzerinden geçerek D.D.'nin yanına vardı. Yürümeye devam etti, D.D. de ona ayak uydurdu. Dedektiflik yapmak bazen rol kesmeyi de gerektiriyordu. Demek ki bugün sabah yürüyüşüne çıkmış bir çifti oynuyorlardı. Miller'ın kırış kırış, kahverengi takımı biraz resmi duruyordu ama D.D. dar kesim kotuyla ve deri ceketiyle mükemmel görünüyordu.

Miller, Sandra Jones ortaokulda çalışıyormuş, diyerek konuya girdi, sahile doğru yürürken alçak sesle, hızlıca konuşmaya devam etti. Altıncı sınıfların sosyal bilgiler dersine giriyormuş. Okula iki polis gönderdim, ama dün saat üç buçukta okuldan ayrıldıktan sonra kadından kimse haber almamış. Mahalle esnafına sorduk, barları, mağazaları gezdik ama hiçbir şey bulamadık. Akşam yemeğinden kalan bulaşıklar hala lavaboda duruyor. Kontrol ettiği bir deste sınav kağıdı da mutfak tezgahının üzerinde, anahtarlarının yanında. Kocasının söylediğine göre Sandra genelde kızını saat sekizde yatağa yatırmadan önce ev işlerine başlamazmış. Bu yüzden saat sekiz buçuğa, dokuza kadar kızıyla evde olduğunu tahmin ediyoruz. Cep telefonu kayıtlarında saat altıdan sonra herhangi bir hareketlilik görünmüyor; ev telefonunun kayıtlarını da çıkarmaya çalışıyoruz.

www.CepSitesi.Net

Peki ya ailesi? Büyükleri, teyzeleri, amcaları, kuzenleri? Güneş en sonunda gökyüzünü kaplayan gri bulutları yarıp alev gibi ortaya çıktı, ama sıcaklık, okyanustan esen ve D.D.'nin deri ceketinin içine hainceişleyen rüzgar yüzünden değişmedi.

Bölgede ailesinden kimse yok. Sadece babası Georgia'da yaşıyor, ama onunla da araları bozukmuş. Kocası neler olduğunu açıklamak istemedi; her şeyin eskiden olup bittiğini, bunlarla bir ilgisi olmadığını söyledi.

Kocasının bizim yerimize karar vermesi ne kadar da hoş. Kadının babasını aradınız mı?

Adını alabilseydik arayacaktım.

Kocası adamın adını size vermedi mi? D.D. şüphelenmeye başlıyordu.

Miller başını iki yana salladı, nefesi buhar olup ağzından çıkarken ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Adamı görene kadar bekleşeniz iyi olur. Şu ünlü diziyi izlemiş miydiniz? Doktorların oynadığı?

ER mi?

Hayır, içinde daha çok aşk meşk olan.

Grey's Anatomy?

Evet, o. O doktorun adı neydi? McDuff, McDevon?

McDreamy?

İşte o. Bay Jones yakışıklılığıyla o adamın ikizi gibi duruyor. O gür, şekilli saçlarıyla, kirli sakalıyla... Haberler patlar patlamaz, adamın hayran sayısının Scott Peterson'unkileri geçeceğini düşünüyorum. Bence yaklaşık yirmi saatimiz var; o zamana kadar Sandy Jones'u bulmalıyız, yoksa bittik demektir.

D.D. derin derin iç çekti. Sahile ulaştıktan sonra sağa dönüp yürümeye devam ettiler. D.D. kızgınca, Şu erkekler ne kadar da aptal! diye söylendi. Tanrı aşkına, artık neredeyse her hafta, kadınların istediği her şeye sahip, yakışıklı bir adam çıkıp evlilik sorunlarından dolayı karısını öldürüyor, sonra da eşim kayboldu diyerek paçayı kurtarmaya çalışıyor. İşin ilginç tarafı her hafta da basın buna kanıyor...

Bahis başlattık. Bire beş Nancy Grace'e, bire dört de Greta Van Susteren'e veriyoruz.

D.D. adama ters bir bakış atıp sözlerine devam etti:

Ve her hafta polis bir ekiple olayı araştırıyor, gönüllüler ormanı arıyor, Sahil Güvenlik limana bakıyor, ama en sonunda ne oluyor biliyor musun?

Miller umutlu gibi duruyordu.

Kadının cesedi bulunuyor, kocası yirmi yıla ya da müebbet hapis cezasına çarptırılıyor. İnsan artık şu herifler eski usul boşanmayla işlerini halleder diyor, ama nerede!

D.D.'nin bu sözlerinden sonra, Miller'ın diyebileceği bir şey yoktu.

D.D. iç çekti, elini saçlarının arasından geçirdi, tekrar iç çekti. Pekala, bakalım önsezilerimiz ne diyor. Kadının öldüğünü mü düşünüyorsun?

Miller samimiyetle, Evet, dedi. D.D. bekleyince açıklamada bulundu. Kırık lamba, kayıp yorgan. Bence birisi cesedi sarıp götürdü. Kan da yorganın üzerinde duruyordu, bu yüzden kanıtlar da ortadan kayboldu.

Peki. Sence kocası mı yaptı?

Miller kahverengi, spor ceketinin cebinden not defterinden koparıp katladığı sarı kağıt parçasını çıkardı ve kağıdı D.D.'ye uzattı. Bu hoşunuza gidecek. Kadının kocası sorularımızı cevaplamakta çok da istekli değildi, ama bize akşam yaptıklarını saati saatine anlattı, nerede olduğunu onaylayabileceğimiz kişilerin adlarını ve telefon numaralarını verdi.

Yani bize suçlu olmadığını kanıtlayabilecek bir liste mi verdi? D.D. kağıdı açtı ve ilk isim hemen dikkatini çekti. İtfaiye Şefi Larry Wade, Massachusetts Eyaleti Karakolu'ndan James McConnagal ve Boston Polis Departmanı'ndan üç isim daha. Okumaya devam etti, gözleri gittikçe daha da büyüdü, zar zor kontrol ettiği öfkesi yüzünden elleri titremeye başladı. Bu adam neyin nesi demiştin?

www.Capstesi.Net

Boston Daily'de gazeteci. Dün akşam yanan evden bahsetmiştim. Adam oraya habere gittiğini, Boston'daki en önemli kişilerin yanında olduğunu iddia ediyor.

Bak, bak... Buradaki kişileri aradınız mı?

Hayır, zaten nasıl bir cevap alacağımızı biliyorum.

D.D. araya girip, Onu görmedim diyemezler, dedi. Yangın yerinde herkesin başı yoğun olur. Adam belki de şu kişilerin her birinden birer cümlelik açıklamalar istemiştir; bu yüzden de o anda onu fark etmişlerdir, sonra da hemen ardından oradan sıvışmıştır...

Aynen öyle. Tanık konusunda bu adamın hiçbir sıkıntısı yok. Dün gece bir ara ortalıktan kaybolmuşsa bile, nerede olduğunu söyleyebilecek yarım düzine adamı, hem de bizim adamlarımızı tanıyor. Bu arada Miller, D.D.'ye bakıp parmağını salladı. Bay Jones'un endamıyla sizi kandırmasına müsaade etmeyin. Adam yakışıklı olduğu kadar akıllı da. Böyle olması hiç ama hiç adil değil.

D.D. kağıdı Miller'a uzattı. Avukat tutmuş mu? Sokağın köşesine vardılar ve aynı anda geriye dönüp eve yöneldiler. Artık rüzgara karşı yürüyorlardı ve soğuk rüzgar, montlarını göğüslerine yapıştırıyor, yüzlerine okyanus sularının ağır kokusunu çarpıyordu.

Henüz tutmadı. Ama sorularımıza cevap vermiyor.

Adamı karakola çağırdınız mı?

Adına çıkarılmış tutuklama emrini görmeden gelmeyeceğini söyledi.

D.D. kaşlarından birini havaya kaldırdı, bu bilgiyi de aklına not etti. Bay yakışıklı gerçekten de akıllıydı. En azından hangi haklara sahip olduğunu ortalama bir vatandaşa kıyasla iyi biliyordu. İlginç. D.D. çenesini aşağı eğip montunun içine soktu, rüzgarı yememek için yüzünü öteki tarafa çevirdi. Eve zorla girildiğini gösteren hiçbir işaret yok mu?

Yok, ayrıca evin ön kapısı da arka kapısı da çeliktendi.

Gerçekten mi?

Gerçekten. Hem de çok sağlam kilitleri vardı. Bir de pencerelerin birçoğu aralarına sıkıştırılmış tahta parçalarla sabitlenmişti.

Hadi canım. Kadının kocası buna ne dedi?

Bu da cevaplamayı istemediği sorulardan biriydi.

Evlerinde güvenlik sistemi var mı? Kamera falan?

Hayır, yok. Dadıları için bir kamera bile yerleştirmemişler. Onu da sordum.

Artık eve varmak üzerelerdi; ellili yıllardan kalma, hoş evin dışı bir kale gibi güçlendirilmişti.

D.D., Sağlam kilitler, diye söylendi. Kamera da yokmuş. Amaçlarının, birisini içeride tutmak mı, yoksa içeriye birisinin girmesine engel olmak mı olduğunu merak ettim.

Kadının şiddete maruz kaldığını mı düşünüyorsunuz?

Daha önce benzerlerini çok gördük. Bir de çocuklarının olduğunu söylemiştin, değil mi?

Dört yaşında bir kız. Clarissa Jane Jones. Ree diyorlar.

Onunla konuştunuz mu?

Miller tereddüt etti. Çocuk sabah boyunca babasının kucağında kıvrılıp durdu, şoka girmiş gibi görünüyordu. Babasının onunla yalnız konuşmamıza izin vermeyeceğini anladığım için şansımı zorlamadım. Elimizde daha fazla bilgi varken, ikisiyle görüşmemizin daha iyi olacağına karar verdim.

D.D. başını salladı. Çocuklarla bu tür olaylardan sonra konuşmak epey zordu. Bazı dedektifler bu işi layığıyla yapabiliyor, bazılarıysa yapamıyordu. D.D. de Miller'ın isteksiz tavrına bakarak, adamın bu konuda kendisini çok da başarılı görmediğini hissediyordu. Zaten kendisi de bu yüzden iyi paralar kazanıyordu.

Kadının kocasının başına birilerini koydunuz mu? diye sordu. Müstakil evin ön tarafındaki basamakları geçip üzerinde mavi renkle Hoş Geldiniz yazan, etrafı açık yeşil ve sarı çiçeklerle çevrili paspasın yanına vardılar. D.D. bunun küçük bir kızla annesinin birlikte seçebileceği türden bir paspas olduğunu düşündü.

www.CepSitesi.Net

Babayla kız oturma odasında bekliyor. Başlarına da bir polis diktim. Şimdilik, elimden ancak bu kadarı gelir.

D.D. paspasın önünde durup, Şimdilik, dedi. Evin tamamını aradınız mı?

Yüzde doksanını.

Arabaları?

Evet.

Evin dışındaki binaları?

Aynen.

Esnafla, komşularıyla, arkadaşlarıyla, akrabalarıyla, iş arkadaşlarıyla irtibata geçtiniz mi?

Çalışmalarımız devam ediyor.

Ama şimdiye kadar Sandra Jones'un izine rastlamadınız öyle mi?

Miller saatine baktı. Kocasından gelen ihbarın üzerinden yaklaşık altı saat geçmesine rağmen henüz yirmi üç yaşındaki, açık tenli Sandra Jones'tan herhangi bir haber yok.

Fakat elinizde potansiyel olay yeri olarak yetişkin yatak odası, potansiyel tanık olarak Sandra'nın dört yaşındaki kızı ve potansiyel şüpheli olarak da Sandra'nın gazeteci kocası var. Bu kadarı her şeyi özetliyor mu?

Özetliyor. Miller dış kapıyı gösterdi, sabırsızlandığı belli oluyordu. Nereden başlamak istersiniz: Evden mi, kocasından mı, çocuğundan mı?

D.D. elini kapı tokmağına koydu. Sezgileri ona aniden bir işaret verdi, ama durup bunu bir kez daha düşündü. Olay yerine çağırıldığı, ancak henüz bir suçun işlendiğinin netleşmediği şu ilk birkaç saat, soruşturmada her zaman çok önemli rol oynardı. Şüpheleri vardı, ama ellerinde geçerli bir sebep yoktu; karşılarında suçlayabilecekleri biri vardı, ama esas şüphelileri yoktu. Yasal olarak konu ele alındığında, şu noktada ilmeği kendi boyunlarına bile atabilirlerdi.

D.D. evine kısa süre içinde dönemeyeceğini anlayıp iç çektikten sonra kararını verdi.

Sivil polisleri gördüğüm yerde tanımayı hep becermişimdir. Diğer kişiler pokerde ellerindeki ikilerle blöf yapabilirler, ben o kadar şanslı değilim. Ama polisleri hangi kılığa girerlerse girsinler tanırım.

Bugün de kahvalü yaparken sivil polislerden birini gördüm. Kendime daha yeni Rice Crispies adlı tahıl gevreğinden bir kase doldurmuş, Formica marka mat tezgaha yaslanıp karnımı doyurmaya başlamıştım. Mutfaktaki lavabonun üzerindeki küçük pencereden dışarı bakınca açık tenli, bir yetmiş sekiz bir seksen boylarındaki, siyah saçlı, siyah gözlü adamın karşı taraftaki kaldırımda güneye doğru ağır ağır yürüdüğünü gördüm. Üzerinde sade, kumaş bir pantolon, yünlü gibi görünen spor bir ceket ve mavi bir gömlek vardı. Kaim, siyah kauçuk tabanlı, parlak, koyu kahverengi ayakkabılar giyinmişti. Sağ elinde spiralli, küçük bir not defteri vardı.

Polis.

Önümdeki gevrekten bir kaşık aldım, çiğnedim, ağzımdakileri yuttum ve aynı şeyi tekrarladım.

İkinci polis de ilkinden yaklaşık bir buçuk dakika sonra göründü. Ondan daha iri yapılıydı; bir seksen beş bir seksen yedi boylarında, kısa kesilmiş, sarı saçları olan biriydi ve benim gibi sıska adamlarda suratına hemen bir yumruk geçirme isteği uyandıran etli bir çenesi vardı. Üzerinde ilk polisinkine benzer bej bir pantolon, farklı bir spor ceket ve beyaz bir gömlek vardı. İki numaralı sivil polis sokağın benim tarafımdaki kaldırımını kolaçan ediyordu.

Otuz saniye sonra kapım çalındı.

Önümdeki gevrekten bir kaşık daha aldım, çiğnedim, ağzımdakileri yuttum ve aynı şeyi tekrarladım.

Alarmım pazartesinden cumartesiye her sabah saat 06:05'te çalar. Kalkarım, duş alırım, tıraş olurum ve eski tarz bir kot pantolonla tişört giyerim. Slip don giyen adamlardan biriyim.

www.CepSitesi.Net

Ayrıca üst kısmında üç lacivert şerit olan ve dize kadar uzanan spor çorapları severim. Hep bu tarz çorapları tercih etmişimdir ve böyle de devam edecek.

Saat altı buçuk olunca bir kase Rice Crispies mısır gevreği yerim, kasemi ve kaşığımı yıkar, paslanmaz çelik lavabonun yanma dümdüz serdiğim, rengi solmuş el bezinin üzerine kurumaya bırakırım. Yediye on kala tamircideki işime yürüyerek gider, oraya varınca üzerinde yağ lekeleri olan mavi tulumumu giyer ve araba kaputlarının altındaki yerime geçerim. Elinden her türlü iş gelen biriyim, dolayısıyla ne zaman istesem iş bulabilirim. Ama hep müşterilerin karşısına çıkan değil, kaputun altında yatan adam olarak kalacağım. Öyle ön taraftaki işlere hiçbir zaman alınmayacağım.

Öğlen bir saat yemek molası verir, akşam altıya kadar çalışırım. Uzun bir gün geçiririm, ama en çok parayı da bu işten kazanırım. Az önce de dediğim gibi elimden her iş gelir, bu yüzden de patronlarım yanlarında çalışmamdan hiçbir zaman rahatsız olmaz. İşten sonra yürüyerek eve dönerim. Büyük ihtimalle akşam yemeği için kendime İtalyan makarnası yaparım. Seinfeld'ı izlerim. Saat onda yatağıma girerim.

Dışarıya çıkmam. Barlara adım atmam, arkadaşlarımla sinemaya gitmem. Uyur, yemek yer, çalışırım. Her günüm hemen hemen bir öncekinin aynısı gibi geçer. Buna gerçek anlamda hayat denemez. Ben daha çok varlığımı sürdürüyorum o kadar.

Psikologların kullandığı terim gibi, normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Sadece bu şekilde hayatımı sürdürebileceğimi biliyorum.

Yine önümdeki gevrekten bir kaşık aldım, çiğnedim, ağzımdakileri yuttum ve aynı şeyi tekrarladım.

Dış kapı bir kez daha tıklatıldı.

Işıklar kapalı. Ev sahibem Bayan H., Florida'ya torunlarını ziyarete gitti ve ben de sırf benim için elektrik harcanmasına gerek olmadığını düşündüm.

Vıcık vıcık olmuş gevreği tezgahın üzerine bıraktım ve bu sırada polis de topuklarının üzerine basıp arkasına dönmeye, dışarıdaki basamaklardan aşağı inmeye karar verdi. Adamın komşumun evine gidip kapısını çalışını izlemek için mutfağın öteki tarafına geçtim.

Polisler etrafı gözden geçiriyor, sokağı yokluyorlardı. Kuzeyden gelmişlerdi. Demek ki muhtemelen bu sokakta, büyük ihtimalle de kuzey tarafında bir şeyler olmuştu.

O anda gerçekten de düşünmeyi istemediğim ama alarmım çalıp banyoya gittiğim ve lavabonun üzerindeki aynada kendi yansımamı gördüğüm anda aklıma giren ve o andan beri de aklımı kurcalayan şeyi, önceki akşam televizyonu kapattıktan hemen sonra duyduğum gürültüyü hatırladım. Bunu bilmeyi istemediğimden emin sayılırım, ama artık o sesi de kafamın içinden atamıyorum.

Kahvaltımı yapmaktan vazgeçtim, mutfaktaki sandalyeye sertçe çöktüm.

Saat altı kırk oldu. Anlaşılan bugün her şey normalmiş gibi davranamayacağım.

Bugün gerçeği yaşayacağım.

Nefes almakta zorlanıyorum. Kalbim hızlıca atıyor, avuçlarımın terlemeye başladığını hissedebiliyorum. Aynı anda çok fazla şey düşündüğümden dolayı başım ağrımaya başlıyor, birisinin homurdandığını duyuyorum ve o kişinin kendim olduğunu anlayınca şaşırıp kalıyorum.

O gülümsemesi, o sevimli mi sevimli gülümsemesi. Üç metre boyundaymışım, tüm dünyayı avucumun içinde tutabilecekmişim gibi bana bakması.

Sonra da yanaklarından aşağı yaşların akması. Hayır, hayır, hayır! Ne olur, Aidan, dur. Hayır...

Polisler benim peşime düşecektir. Er ya da geç kapıma geleceklerdir. İkisi, üçü, hatta koca bir SWAT ekibi kapımın

önüne yığılacaktır. Benim gibi adamlar bu yüzden ortaya çıkar. Her toplumun düşman olarak göreceği birileri olmalıdır ve her ne kadar her şey normalmiş gibi davranılsa da bu hiç değişmez.

www.e-kitabevi.net

Düşünmeliyim. Plan yapmalıyım. Buralardan çekip gitmeliyim.

Ama nereye? Ne kadarlığına? Hem buralardan çekip gitmeye yetecek kadar param da yok...

Nefes alışverişlerimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Bir tür teselli arıyorum. Kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Programa birebir uyuyorum. İçkiye ağzımı sürmüyor, sigara içmiyor, internete girmiyorum. Toplantılara katılıyor, burnumu pisliğe sokmuyorum.

Normal yaşa, normal ol, değil mi?

Bunların hiçbirinin bana yardımı olmuyor. Eski alışkanlıklarıma geri dönüyor, doğru olduğunu bildiğimi yaşıyorum.

Ayrıca yalan konusunda da özellikle işin içinde polisler varsa ustalığımı konuşturuyorum.

D.D. mutfağı incelemeye başladı. Başını sola çevirip koridordan içeri baksa, arkası gökkuşağı rengindeki bir afganla kaplı, koyu yeşil ikili koltukta oturan adamın siluetini görebilirdi. Jason Jones hareketsizce duruyor, çenesinin altına sokulmuş kıvırcık saçlı kızı da hareket etmiyordu. Ree uykuya dalmıştı.

D.D. onlara uzun süre gözlerini dikip bakmamak için elinden geleni yaptı. Daha oyunun bu kadar başındayken dikkatleri üzerine çekmeyi istemiyordu. Miller haklıydı; adam kanunların nasıl işlediğini bilen çok zeki bir şüpheliydi. Yani kadının kocasını veya dört yaşındaki potansiyel tanık kızını doğru düzgün sonuçlar elde edecekleri bir sorgulamadan geçireceklerse, işlerini doğru düzgün yapmalı ve hızlı davranmalılardı.

Bu yüzden D.D. de mutfağa odaklandı.

Mutfak evin geri kalanı gibi yıllandığını çok aşikar bir şekilde gözler önüne sererken, döneminin güzelliğini koruyordu. Üzeri soyulmaya yüz tutmuş, siyah beyaz kareli linolyum yer kaplamaları... Bazı kişilerin retro olarak tanımlayabileceği ama D.D.'ye göre tarihi eser sayılan mutfak gereçleri... Oldukça küçük bir yerdi. Kavisli tezgahının önünde iki kişinin parlak kırmızı bar taburelerinde oturabileceği kadar yer vardı. Pencerenin önünde küçük, oval, ayakları işlemeli bir masa vardı, ama onun da üzerine bilgisayar koyulmuştu.

D.D. bunun ve üç kişilik bir ailenin sadece iki kişilik oturacak yerinin olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Bunlar bu ailenin yapısıyla ilgili bazı şeyleri ortaya çıkarıyor muydu?

Mutfak derli topluydu, tezgahın üstü silinmişti; dağınık duran mutfak aletleri tezgahla dolap arasında kalan, dama desenli karoların üzerine asılmıştı; kirli tabaklar lavabonun içine yığılmıştı, bulaşık sepetine kurumaya bırakılmış temiz tabak çanak da yerlerine kaldırılmayı bekliyordu. Elinde çatal ve kaşık olan biblo şeklindeki, eski bir mutfak saati fırının üzerine koyulmuş, üzerinde parlak sarı renkli, pişmiş yumurta desenleri olan açık sarı perdeler pencereleri süslemişti. Hepsi eski gibi dursa da, insana buranın bir yuva olduğunu hissettiriyordu. Belli ki birileri bunun için çaba sarf etmişti.

D.D. kırmızı damalı bir el bezinin duvarda asılı olduğunu gördü ve bezi şöyle bir koklamak için öne eğildi. Miller ona gülecekmiş gibi baktı, ama D.D. buna aldırış etmedi.

D.D. kariyerinin başlarında aile içi şiddetle ilgili bir davada çalışmıştı. Hatırladığı kadarıyla soyadı Daley olan itaatkar koca Pat, karısı Joyce'a evlerini her gün askeriyede kıta temizliği yaptırırcasına büyük bir titizlikle temizlettirmişti. D.D. bir odadan diğerine giderken boğazını parçalayan çamaşır suyu kokusunun ağırlığını ve arka taraftaki odaya geçince o kokunun yerini iğrenç kan kokusunun alışını daha dün gibi hatırlıyordu. Öğrendiklerine göre sevgili Joyce o gün yataklarını nizami olarak kapatmamış, Pat de bu yüzden karısının böbreklerine bir yumruk geçirmişti. Joyce'un idrarından kan gelmeye başlamış, kadın ölmek üzere olduğunu anlayınca kocasının pikabının arkasındaki pompalı tüfeği kapmış ve ölüm anında kocasının da kendisine eşlik etmesini sağlamıştı.

Joyce böbreklerine aldığı darbeden sonra hayatta kalmıştı. Fakat tüfeğin patlamasıyla yüzünün büyük bir kısmı parçalanan Pat ölmüştü.

Mutfak şimdiye kadar D.D.'ye göre sıradan bir yerdi.

www.CepSitesi.net

Temiz ve steril bir ortam yaratmak için zorbalığa gidilmemiş ya da birisine emirler verilmemişti. Lavabosunda yıkanmayı bekleyen, üzerinde peynirli makarna kalıntıları olan tabakların bulunduğu; bir annenin ailesine yemek verdiği bir yerdi o kadar.

D.D. şimdi de dikkatini mutfak tezgahının üzerinde duran siyah, deri çantaya çevirdi. Miller sessizce ona bir çift beyaz eldiven uzattı. D.D. başını sallayarak ona teşekkür etti ve çantanın içindekileri kurcalamaya başladı.

İşe Sandra Jones'un telefonuyla başladı. Kocası kadının cep telefonuna bakılmamasını isteyecek durumda değildi, onlar da bu sayede telefonu istedikleri gibi inceleyebilirlerdi. D.D. mesajlara ve çağrı kayıtlarına göz attı. Sadece bir numara dikkatini çekti, onun da üzerinde EV yazıyordu. Kadının bir anne olarak kızının durumunu kontrol etmek için evini aradığına şüphe yoktu. En çok aranan ikinci numaranın üzerinde de JASON CEP yazıyordu, D.D. de kadının durumunu kontrol etmek için kocasını aradığını varsaydı.

Şifresini bilmediği için sesli mesajları dinleyemiyordu ama endişelenmesine de gerek yoktu. Miller cep telefonu şirketiyle görüşüp oradan hem ellerindeki telefon kayıtlarını hem de mesajları isteyebilirdi. Şirketin veri tabanında silinmiş mesajların bile bir kopyası bulunuyordu, bu da bilgi arayan, araştırmacı kişilerin işine epey yarıyordu. Miller ayrıca şirkete Sandra'nın son yaptığı telefon görüşmelerini takip ettirecek, baz istasyonlarına giden sinyaller sayesinde kadının en son nerelerde bulunduğunu öğrenebilecekti.

Çantanın içinden ayrıca pembenin açık tonlarında üç ruj; iki tükenmez kalem; bir tırnak törpüsü; üzerinde tahıl tanecikleri olan bir paket çikolata; siyah, lastik toka; okuma gözlüğü ve içinde kırk iki dolar nakit para, ehliyet, iki kredi kartı, üç mağazaya ve bir de kitapçıya ait üyelik kartları olan bir cüzdan çıktı. D.D. en sonunda içinde alışverişte alınacaklarla, yapılacak işlerle ve randevu saatleriyle ilgili notlar olan spiralli, küçük bir not defteri buldu. Defteri öncelikli olarak incelenmesi gereken bir şeymiş gibi kenara ayırdı, Miller da bunu görünce başını salladı.

Çantanın yanında da büyükçe bir anahtarlık vardı. D.D. anahtarları bir açıklama duymak istercesine havaya kaldırdı.

Otomatik anahtar kapının önündeki gri Volvo station vagona, diğer ikisi de eve ait. Geriye kalan dört tanesinin nereye ait olduğunu bilmiyoruz, ama en azından bir tanesinin sınıfına ait olabileceğini tahmin ediyoruz. Ekipten birini bu işi araştırmak üzere görevlendiririm.

D.D. sertçe, Arabanın arkasını kontrol ettiniz mi? diye sordu.

Miller ona bir bakış attı, D.D.'den işini yaptığı konusunda ona güvenmesini beklediği her halinden belli oluyordu. Evet, efendim. Orada da tuhaf bir şeyle karşılaşmadık.

D.D. adamdan özür dilemekle uğraşmadı. Anahtarları yerine bıraktı, kırmızı pilot kalemle düzgünce not verilmiş yazılı kağıtlarını eline aldı. Sandra Jones öğrencilerinden Kendi köyümü kuracak olsam, köylülere ilk olarak... kuralını koyardım; çünkü... cümlesindeki boşluklara uygun olacak bir paragraftık yazı yazmalarını istemişti.

Bazı çocuklar sadece birkaç cümle yazabilmişti. İki tanesi de sayfayı baştan sona doldurmuştu. Kağıtların her birinde en az bir veya iki yorum yazılmış, en üste de verilen not düşülmüştü. Yazı bir kadına ait gibi duruyordu ve kağıtların bazılarının altına da gülen yüz işareti konulmuştu. D.D. bunun sahte bir belge ortaya koyacak birinin aklına gelmeyecek bir ayrıntı olacağını düşündü. Şimdilik Sandra Jones'un bu tezgaha oturup sınav kağıtlarını değerlendirdiğine, yani kocasının söylediğine göre Ree'yi yatağına yatırmadığı sürece yapmadığı bir işi tamamladığına inanmıştı.

Öyleyse Sandra Jones akşamleyin saat dokuz sularında hayatta ve kendi mutfağındaydı. Ondan sonra da...

D.D. bakışlarını küçük, kızıl ve yuvarlak masanın üzerinde duran, yeni sayılabilecek Dell marka masaüstü bilgisayara çevirip iç çekti.

Heveslendiğini gizlemeye çok da çalışmadan, Açık mı? diye sordu.

Miller, Bakmamak için kendimi zor tuttum, diye yanıtladı.

www.CepSitesi.net

Bilgisayar işi biraz karmaşıktı. Ona bakmayı istiyorlardı, ama bunun için özel hayatını koruma hakkı bulunan kocadan izin almak zorundalardı. Bu yüzden adama karşı kullanabilecekleri bir koza ihtiyaçları vardı, tabii onu bulup bulamayacakları da kesin değildi.

D.D. mutfağın arka tarafından yukarı doğru uzanan küçük, dar merdivene döndü.

Olay yeri inceleme ekipleri yukarıda mı?

Evet.

Minibüslerini nereye park etmişler?

Beş sokak ilerideki barın yanına. Temkinli davrandık.

İyi yapmışsınız. Merdivenleri incelediler mi?

Miller, İlk başta o işi hallettirdim, dedi, sonra da sözlerine devam etti:

Komiserim, sabah saat altıdan beri buradayız. Hatta bir ara on polisi eve toplayıp bodrumu, yatak odalarını, dolapları ve bahçeyi arattırdım. Sonuç olarak sadece yetişkin yatak odasında kırık bir lamba bulduk, yorganın da kayıp olduğunu öğrenebildik. Ben de olay yeri inceleme elemanlarını üst kata yapmaları gereken işi yapmaya, diğer polisleri de bana ya Sandra Jones'u ya da kadının başına gelenlerle ilgili kanıtları bulmaya, dışarıya gönderdim. Öncelikli olarak neler yapılması gerektiğini bizler de biliyoruz. Ama bunları yaparak da bir gelişme kaydedemiyoruz.

D.D. tekrar iç çekti, tırabzana tutundu ve çikolata rengine boyanmış merdivenlerden yukarı çıktı.

Üst kat da alt kat kadar sıcak bir yerdi. D.D. tavandan sarkan lamba hafifçe saçının üzerine değince eğilmemek için kendisini zor tuttu. Koridorun zemininde merdivenlerle aynı çikolata rengine boyalı parkeler vardı. Geçen yıllarla birlikte tozlar tahtaların arasına sıkışmıştı. Ayaklarının önünden birkaç tüy yumağı uçuştu. D.D. henüz hiç kimsenin bahsetmemiş olmasına rağmen, evde hayvan beslendiğini tahmin etti.

Geldiği yola bakmak için durup arkasına döndü ve tozlu zeminin üzerinde belli belirsiz bir şekilde ayak izlerinin birbirine karıştığım gördü. Parkelerin daha önce incelenmiş olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Sonra da birden aklına bir başka düşünce gelip endişelerini çoğaltırken kaşlarını çattı. Her şeyi yoluna koymalıydı. Hem de hemen.

Miller'la birlikte mutfak gibi ellili yılların motifleriyle dekore edilmiş banyonun önünden geçti. Banyonun karşısında epey eğimli kirişlerin altında kalan ve üzerindeki pembe yorganın etrafına sıkıştırıldığı, tek kişilik yatağı barındıran hoş yatak odasını gördü. Tavan ve kirişler açık maviye boyanmış, onun da üzerine çeşit çeşit bulut, kuş ve kelebek desenleri resmedilmişti. Küçük kızın odasına varmışlardı. İçerisi D.D.'nin böylesine hoş bir mabede yerleştirilmiş yatağa yatırılan, ama uyandığında siyah takım elbiseli polislerle dolu kabusumsu bir manzarayla karşılaşan küçük Clarissa Jane Jones'un durumundan dolayı içini burkacak kadar da sevimli bir yerdi.

D.D. yatak odasında çok fazla oyalanıp vakit kaybetmeden koridorda yürümeye devam ederek yetişkin yatak odasına geçti.

Pencerelerin önünde iki olay yeri inceleme elemanı vardı. Kalın perdeleri çekmişler ve odayı mavi ışıklarla incelemeye başlamışlardı. D.D. ve Miller, beyaz tulumlar giyinmiş görevlilerden biri duvarı, tavanı ve yeri kanla vücut sıvıları için tararken yapılan işe saygı gösterircesine koridorda bekledi. Noktalar belirdikçe ikinci görevli göze batan yerleri daha sonra incelemek üzere kartlarla işaretledi. İşleri yaklaşık on dakika kadar sürdü. Yatağa ışıklarla bakmadılar. Çarşafları ve battaniyeleri laboratuvarda incelemek üzere sarıp daha önce paketlemişlerdi.

Görevlilerin ilki kalın perdeleri birden kenara çekti, sağlam olan gece lambasını açtıktan sonra da neşeyle, Merhabalar, komiserim, diyerek D.D.'yi selamladı.

Nasılsın, Marge?

Her zamanki gibi bombayım.

www.cepsiresi.net

D.D., Marge'ın ve diğer görevli Nick Crawford'un elini sıkmak için öne doğru çıktı. Bu tür olay yerlerinde epey vakit geçiren bu üçlü birbirini uzun zamandır tanıyordu.

D.D. ikisine, Siz ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

Marge omuz silkti. Birkaç şey bulduk. Hepsini test edeceğiz, ama henüz bizi sonuca götürebilecek çok net bir kanıta rastlamadık. Zaten Amerika'daki yatak odalarının hepsinin bir yerinde illaki incelenecek birkaç sıvı bulunur.

D.D. başını salladı. Bir odayı kan ve diğer sıvılar için incelerken bir suç işlendiğini gösteren iki işaret vardı: Birincisi, ışığın altında parıldayan, duvardaki sıçrama izlerinin veya zeminde birikmiş koca bir göletin ışıldaması; ikicisi de, hiçbir sıvının bulunmadığı ve dolayısıyla birisinin iyi bir temizliğe girişip kimyasal maddeler kullandığının anlaşılmasıydı. Marge'ın söylediği gibi her yatak odasından illa ki bir şeyler çıkardı.

D.D:, Peki ya kırık lamba? diye sordu.

Nick konuşmaya başladı:

Lambayı ve etrafına saçılmış olan parçalarını topladık.

İlk bakışta devrilmiş ve yere yığılmış gibi duruyordu, bir silah gibi kullanılmış izlenimi vermiyordu. En azından görünürde alt kısmında herhangi bir kan izi yoktu.

D.D., başını salladı. Yatak örtüleri?

Mavi ve yeşil yorgan kayıp ama geri kalanların hepsi yerli yerinde görünüyor.

D.D. Banyoyu incelediniz mi? diye sordu.

Evet.

Diş fırçaları?

Buraya geldiğimizde iki tanesi hala nemliydi. Elektrikli, Barbie desenli pembe fırça, çocuğa ait. Elektrikli Braun OralB fırça da babanın dediğine göre anneye aitmiş.

Pijamalar?

Yine babanın dediğine göre karısı önünde civciv resmi olan, uzun, mor bir tişört giyiniyormuş. Onu da henüz bulamadık.

Diğer kıyafetler? Bavullar?

Babanın ilk başta verdiği listeye göre kayıp herhangi bir şey yok.

Mücevherler?

En pahalı parçalar olan kadının saati ve evlilik yüzüğü, ikisi de gitmiş. Ayrıca kocasının söylediğine göre kadının sürekli taktığı iki altın yüzük de ortalıkta yok. Mücevher kutusunda sadece birkaç kolyeyle, büyük ihtimalle çocuğun yapıp annesine hediye ettiği bir çift bileklik bulduk. Kadının kocası kutuda herhangi bir eksiklik olmadığını söyledi.

D.D., Miller'a döndü. Kredi kartı son saatlerde kullanılmadı sanırım?

Miller aptal değilim bakışını takındı. D.D. bu bakışlarla gereken cevabı aldı.

Peki, diyerek seslice düşünmeye başladı. Bulduklarımıza göre; Sandra Jones dün öğleden sonra işten eve geldi, kızma akşam yemeğini yedirip kızını yatağına yatırdı, sonra da akşamki işlerine yazılı kağıtlarını kontrol ederek devam etti. Bir ara dişlerini fırçaladı, geceliğini giyindi ve en azından yatağının yanına kadar geldi, orada da...

Bir tür boğuşma yaşandı ve lamba kırıldı mı? diyen Marge, olayın böyle geliştiğini düşünmediğini gösterircesine omuz silkti. Belki birisi zaten içeride pusuya yatmış onu bekliyordu. Bu etrafa kan sıçramamış olmasını açıklar.

Miller, Fail, mağduru etkisiz hale getirmiştir, dedi. Belki de boğarak öldürmüştür.

D.D., Yastık kılıflarını test edin, dedi. Kadını uykusunda boğmuş olabilir.

Nick, Boğmuş, boğazlamış, yani etrafı batırmayan, sessiz bir yola başvurmuştur, dedi.

Miller da, Sonra cesedi yorgana sarıp sürükleyerek evden çıkarmıştır, diyerek sözünü tamamladı.

D.D. başını iki yana salladı. Hayır, ceset sürüklenmedi. İşlerin karmaşıklaştığı nokta da bu.

Kafası karışan Miller, Sürüklenmedi derken neyi kastediyorsunuz? diye sordu.

www.CepSitesi.Net

Şu tozlu koridora bakın. Ben bizim ayak izlerimizi bile rahatlıkla görebiliyorum. Oysa birisi yorgana sardığı cesedi sürükleseydi, ayak izlerimiz yerine yatak odasından merdivenlerin başına kadar giden uzunca, temiz bir hat görürdük. Ama göremiyoruz. Bu da cesedin sürüklenmediğini gösteriyor.

Miller kaşlarını çattı. O zaman fail, cesedi taşıyarak dışarı çıkardı.

Yorgana sarılmış, yetişkin bir kadın cesedini tek bir adam mı şu dar koridordan geçirecek? D.D. bundan şüphe duyarcasına kaşlarından birini havaya kaldırdı. Öncelikle bu işi tek başına yapabilmek için epey güçlü biri olmak gerekir. İkinci olarak ise, adam asla merdivenin köşesini dönmüş olamaz. Öyle olsa, her yerde bunun izlerini görürdük.

Margie, İki kişi mi? diyerek şansını denedi.

Bu da iki kat daha fazla ses çıkacağı, yakalanma riskinin ikiye katlanacağı anlamına geliyor.

Miller, Öyleyse ne oldu şu yorgana? diye sordu.

D.D., Bilmiyorum, dedi. Tabii... tabii kadın bu odada öldürülmemişse, iş değişir. Belki de merdivenlerden aşağıya inmeyi başarmıştır. Belki de koltuğa oturmuş televizyon izliyordur, sonra da zil çalmıştır. Belki de kocası eve gelmiştir... Bu olasılığı da düşünmüş, aklında çeşitli senaryolar canlandırmıştı. Kadını başka yerde öldürmüş, sonra da buraya yorganı almaya gelmiş, yatağın üzerinden çekerken de lambayı devirmiştir. Böylece işini daha sessiz bir şekilde halletmiş olmakla birlikte çocuğu uyandırma riskini de en aza indirir.

Miller, O zaman hala asıl olay yerimizi bile bulamadık, diye söylendi, bunu söylerken kaşlarını çattı. Çünkü ona göre yapılması gereken temel işleri yapmışlardı ve sonuç olarak da kan izleriyle karşılaşmış olmalılardı.

Hepsi birbirine baktı.

D.D., Ben oyumu bodrumdan yana kullanıyorum, dedi. Kötü olaylar genellikle bodrumda meydana gelir. Gidelim mi?

Dördü birlikte ayaklarını sürüyerek basamaklardan aşağı indi, üniformalı polisin kapısının önünde durup Jason Jones'un ve uyuyan kızının başında beklediği oturma odasının önünden geçtiler. Onlar holün karşı tarafına geçerken, Jones başını kaldırıp onlara baktı. D.D. bir anlığına buruk, kahverengi gözlerle karşılaştı, sonra da Miller, kırılacakmış gibi duran merdivenin önündeki dört sıradan ampulün loş bir şekilde aydınlattığı, rutubetli bodruma açılan kapıyı araladı. Yavaşça ve dikkatli bir şekilde aşağıya indiler. Dürüst olmak gerekirse, polisler halkın bilmediği kadar çok kez merdivenlerden düşüp sırtlarını incitiyorlardı. Bu, herkes için utanç verici bir şeydi. İnsan iş başındayken kendini sakatlayacaksa, en azından güzel bir hikaye anlatabilmeliydi.

Aşağı inince D.D. girdiği yerin berbat bir bodruma benzediğini anladı. Duvarları taşlarla örülmüştü. Betonarme zemini çatlamıştı. Fildişi rengindeki çamaşır makinesi ve kurutma makinesi önlerinde duruyordu, üzerinde plastik kirli çamaşır sepeti ve deterjanlar olan eski bir sehpa da onun hemen önündeydi. Onların yanında da kırık dökük bahçe sandalyeleri sergisi, eski koliler ve artık kullanılmayan bebek eşyaları vardı. Merdivenlerin bitişiğine de mutfak dolaplarına sığmayan gıdaların bulunduğu bir dizi plastik raf yerleştirilmişti. D.D. mısır gevreği kutularını, makarna paketlerini, krakerleri, kuru pastaları, hazır çorbaları, yani bilindik gıdaları görüp aklının bir kenarına not etti.

Bodrum tozluydu, ama çok da kirli değildi. Eşyalar düzgünce duvara yaslanıp dizilmiş, odanın ortası çamaşırlarla uğraşabilmek veya küçük kızın merdivenlerin başına bırakılmış üç tekerlekli mor bisikleti sürebilmesi için boş bırakılmıştı.

D.D. basamakların başına geçti; sağ köşedeki böcek ağlarını, kapı kolunun üzerindeki kalın toz katmanını inceledi. Kapıların bir süredir açılmadığı belli oluyordu, burayı gördükten sonra da aklındaki fikirden vazgeçmeye başladı. Birisini bodrumda öldüren adam, ne diye bir de merdivenleri çıkmakla uğraşacaktı ki? Cesedi doğrudan üst üste yığılmış kutuların altına

www.CepSitesi.Net

atamaz mıydı ya da gecenin köründe cesedi dışarı çıkarmak için eski bir çarşafı kullanamaz mıydı?

D.D. beşiğin sökülmüş parçalarını, bebek arabalarını ve bebek oturaklarını karıştırdı. Duvara yaslı kutulara ve çürümeye başlamış bahçe mobilyalarına doğru yürüdü.

Onun arkasında duran Nick ve Marge ellerindeki özel fenerlerle zemini inceliyor, Miller da ellerini ceplerine sokmuş bir kenarda duruyordu. Bodrum katında daha önce gezdiği için, yanındaki üç kişinin de onun saatler önce vardığı sonuca varmasını bekliyordu.

Birkaç dakika geçmeden D.D. de aynı şeyleri düşünmeye başladı. Bodrum katı ne çok kirli ne de çok temiz olmamasıyla ona mutfağı anımsatıyordu. Tam da üç kişilik bir aileye aitmiş gibi duruyordu.

Ne olur ne olmaz diye çamaşır yıkama ve kurutma makinelerini kontrol etti. Birden kalp atışları kesildi.

Çamaşır yıkama makinesinin kapağı hala açık haldeyken, Lanet olsun, dedi, mavi yeşil yorgan gözlerinin önünde duruyordu.

Miller çabucak yanına geldi, iki görevli de şaşıp kaldı. Yoksa o... ? Cidden mi? Burayı ilk başta arayan o iki işe yaramazı elime bir geçirirsem...

Nick aptalca, Şu, o yorgan değil mi? dedi.

Marge çoktan eğilmiş, kapağı tepesinde olan makineden yorganı çıkarmaya, yere değmemesi için dikkatlice hareket etmeye başlamıştı.

Adam yıkamış mı? D.D. seslice düşünüyordu. Kadının kocası yorganı yıkamış, ama polisleri aramadan önce kurutacak vakit bulamamış mı? Yoksa kadın, başına bir şey gelmeden önce mi yorganı makineye atmış? Son birkaç sattir olduğumuz yerde sayıyor olabilir miyiz?

Marge dikkatlice yorganı dışarı çekiyor, bir ucunu tutarken, diğerini Nick'e uzatıyordu. Yorgan bir süre boyunca makinedeunutulan ıslak bir kumaşta olabileceği gibi kırış kırış olmuştu. Üzerinden hafif bir deterjan kokusu geliyordu, tertemiz olmuştu. Görevlilerin ikisi yorganı bir kez silkeledi ve içinden çıkan büzüşmüş, mor bir kıyafet aniden yere düştü.

Ellerinde hala eldiven olan D.D. işe koyuldu. Bu, Sandra Jones'un geceliği olmalı, dedi, sırılsıklam tişörtü açtı ve önünde civciv resmi olduğunu gördü.

İki parçayı da bir süreliğine incelediler, kan izlerinden geriye kalmış olabilecek solmuş pembe lekeler ve kadının saldırganla boğuştuğunu gösterebilecek yırtıklar bulmaya çalıştılar. Herhangi bir işaret görebilmek için büyük çaba harcadılar. ,

D.D. yine o rahatsızlık verici hisse kapıldı. Çok belirgin bir şeyi görüyor ama ne olduğunu anlamıyor gibiydi.

Kim yorganı ve geceliği yıkamak için vakit ayırır da kırık lambayı güpegündüz yerde bırakırdı ki ? Ne tür bir kadın, çocuğunu, çantasını ve arabasını geride bırakıp ortalıktan kaybolurdu?

Peki, ne tür bir koca eve gelip karısının kayıp olduğunu fark etmesine rağmen, polisi aramak için üç saat beklerdi?

D.D. yüksek sesle Miller'a, Tavan arası, evin alt tarafı? diye sordu. Nick ve Margie yorganı laboratuvara götürmek için katlıyordu. Fail çamaşır suyu kullanmamışsa, üzerinde delil olarak bir şeyler bulabilirlerdi. Bunun için mor geceliği de D.D.'nin elinden alıp incelemek için bir başka pakete koydular.

Miller, Evin altında boş yer yok. Tavan arası da küçük bir yer ve büyük kısmı Noel süsleriyle kaplı, dedi.

Dolaplar, buzdolapları, dondurucular, ek binalar, barbekü?

Hayır, hayır, hayır, hayır ve hayır.

Tabii bir de o büyük, mavi liman var.

Aynen.

D.D. derin derin iç çekti. Son bir teoriyi daha dile getirdi:

www.CepSitesi.Net

Kocasının arabası?

Pikap. Arkasına bakmak için bizimle birlikte dışarı çıktı ama ön tarafın kapılarını açmak istemedi.

Vay, temkinli şerefsiz.

Miller, Soğukkanlı herif, dedi. Karısı saatlerdir kayıp, ama adam eline telefonu alıp ne ailesinden birilerini ne de arkadaşlarını arama gereği duydu.

Bu sözler, D.D.'nin kararını vermesini sağladı. Peki, o zaman. Gidip Bay Jones'la tanışalım. Küçük bir kızken, Tanrı'ya inanırdım. Babam her pazar beni kiliseye götürürdü. Pazar okulunda oturur, TanrTnın işleriyle ilgili hikayeler dinlerdim. Sonra da hep birlikte kilisenin avlusunda toplanır, buluşmaya gelenlerin evlerinden getirebildiği yemeklerden; kızarmış tavuk, brokoli güveç ve şeftali turtasından yerdik.

Daha sonra eve dönerdik, annem de elinde satırla, Ne yapmayı düşündüğünü biliyorum! Kilisede yanına oturan o aşüftelerle sadece ayinleri paylaşmadığından haberdarım! diye bağırarak babamı kovalardı.

Onlar evin etrafında koştukça koşar, döndükçe dönerdi; ben de girişteki portmantonun içine girer, bacaklarımı kendime çekerdim; ağızlarından çıkan her kelimeyi duyar, babamın ayağı kayarsa, bir köşeyi dönemezse, basamaklardan yuvarlanırsa başına neler geleceğini bilirdim.

Küçük bir kızken, TanrTya inanırdım. Uyanıp da babamın hayatta olduğunu gördüğüm her sabahı TanrTnın bir işareti olarak görürdüm. Ancak büyüyünce evimizdeki pazar sabahlarının gerçekten ne anlama geldiğini anlamaya başladım. Babamın hayatta kalmasının TanrTnın iradesiyle hiçbir ilgisinin olmadığını, annemin isteğinin bir işareti olduğunu fark ettim. Annem babamı öldürmedi, çünkü ölmesini istemiyordu.

Hayır, annemin amacı babama acı çektirmekti. Nefes aldığı her anı cehennemde sonsuzluğa çevirmekti.

Babam hayattaydı, çünkü anneme göre ölüm onun kurtuluşu olurdu.

Bay Smith'i buldunuz mu?

Efendim?

Bay Smith'i buldunuz mu? Kedimi. Annem bu sabah onu bulmaya gitti, ama geri dönmedi.

D.D. gözlerim birkaç kez hızlıca kırptı. Bodrum kah merdiveninin tepesindeki kapıyı daha yeni açmış, ağırbaşlı, kıvırcık saçlı, dört yaşmdaki kızla karşı karşıya gelmişti. Clarissa Jones uyanmış, soruşturmayı yürütüyordu.

Öyle mi?

Ree? Kaba bir erkek sesi, sessizliği bozdu. Ree itaatkarca arkasına döndü ve D.D. de başmı kaldırınca Jason Jones'un girişte durmuş, ikisini izlediğini gördü.

Ree sızlanıp, Bay Smith'i istiyorum, dedi.

Jason elini uzattı ve kızı da ona doğru gitti. Adam, D.Dye tek kelime etmedi, kızını yanma alıp öylece oturma odasına döndü.

D.D. ve Miller, takım elbiseli adamı takip etti. Miller, odanın kapısında nöbet tutan üniformalı polise başmı hafifçe sallayarak izin verdi.

Oturma odası küçüktü. İçeride ikili, mini bir koltuk; iki tahta sandalye ve sehpa yerine kullanılan, üzeri dantelli, küçük bir çeyiz sandığı vardı. Sıradan bir televizyon, köşedeki meşe ağacından yapılmış gibi duran ama yapay olduğu belli olan televizyon dolabının üzerinde duruyordu. Odanın geri kalanım da bir çocuk masasıyla, içinde yüzlü boya kaleminden, iki düzine Barbie'ye kadar her şeyin olduğu kovalar işgal etmişti. Oyuncakların renginden, dört yaşındaki Ree'nin pembeyi sevdiği anlaşılıyordu.

D.D. yavaş yavaş ilerledi. Odayı inceledi, durup şömine rafının üzerinde, çerçeveler içinde duran, eski fotoğrafları inceledi. Yeni doğmuş kız bebeğin fotoğrafı, aynı bebeğin ilk yemek yiyişi, ilk adım atışı, ilk kez üç tekerlekli bisikletine binişi... Fotoğraflarda başka aile ferdi görünmüyordu. Büyükannelerden, büyükbabalardan, halalardan, teyzelerden, amca ve dayılardan işaret yoktu. Sadece Jason, Sandra ve Ree vardı.

www.CepSitesi.net

D.D. yeni ayaklanmış küçük kızın, çok uslu gibi görünen, turuncu bir kediye sıkıca sarıldığı küçük fotoğrafı gördü ve meşhur Bay Smith'in o olduğunu tahmin etti.

Oyuncakların koyulduğu raflı dolaba doğru ilerleyip masanın üzerine bir bakış attı ve üzerinde Külkedisi'yle iki farenin olduğu, yarısı boyanmış kağıdı gördü. Normal şeylerle karşılaştığını düşündü. Normal oyuncaklar, normal eşyalar, Güney Boston'da yaşayan normal bir aile için normal mobilyalar...

Ama bu aile normal değildi, eğer normal olsalardı D.D. burada olmazdı.

Oyuncak dolabının önünden bir kez daha geçti, dönüp arkasına bakmadan kızın babasıyla ilgili bir şeyler sezmeye çalıştı. Birçok kişi şimdiye kadar bunlara sinir olurdu. Eşi kaybolmuştu. Polisler ve dedektifler evini istila etmiş, özel hayatını kurcalıyor, dört yaşındaki kızının gözlerinin önünde aile fotoğraflarını kaldırıp inceliyordu.

D.D. adamın hiçbir duygusunu hissedemiyordu. Hem de hiç.

Bay Jones odada değil gibiydi.

D.D. en sonunda başını çevirdi. Jason Jones ikili koltuğa oturmuş, kolunu halinden memnun gibi duran kızma sarmış, bakışlarını da boş televizyon ekranına kilitlemişti. Yakından bakınca Miller'ın tarif ettiği gibiydi. Gür saçlı, kirli sakallıydı, üzerindeki sade, lacivert gömleğin altından yapılı göğüs hatları belli oluyordu. Seksiliğin, dik duruşlu bir babanın ve gizemli komşu çocuğunun bir araya gelmiş haliydi. Ana haber sunucusu, kadınların rüyalarını süsleyecek kadar yakışıklıydı. Hem Miller da haklıydı; onlar Sandra Jones'u bulamadan haberciler onları bulursa, hiç de iyi olmazdı.

D.D. tahta sandalyelerden birini tutup koltuğun önüne çekerek oturdu. Miller kendi görevini yerine getirip arka plana çekildi. Çocuğa böyle yaklaşmaları daha doğru olurdu. İki polis isteksiz kocaya baskı uygulayabilirdi. Ama tedirgin bir çocuk için bu kadarı fazla olurdu.

Jason Jones bakışlarını en sonunda D.D.'ye çevirdi, yüzüne baktı ve nedense adamın bu bakışlarının ardından D.D.'nin içi ürperir gibi oldu. !

Adamın gözleri, yıldızsız bir gece gibi bomboştu. D.D. böyle bir bakışa daha önce sadece iki kez tanıklık, etmişti. İlkini kötü sonuçlanan iş ilişkisinin sonucunda ortağını ve ortağının tüm ailesini tatar yayıyla infaz eden bir psikopatın sorgusunda, ikincisini de zengin bir çiftin Boston'daki lüks apartman dairesinde seks kölesi olarak tutulan yirmi yedi yaşındaki Portekizli kadında görmüştü. Kadın iki yıl sonra ölmüştü. Storrow Caddesi'nde hızlıca akan trafiğe dalmıştı. Görgü tanığının verdiği bilgiye göre bunu yaparken hiç tereddüt de etmemişti. Öylece kaldırımdan inip Toyota Highlander'm önüne yürümüştü.

Ree, Kedimi istiyorum, dedi. Koltukta doğrulup babasından hafifçe uzaklaştı. Adam kızını tekrar yanına çekmeye çalışmadı.

D.D., Bay Smith'i en son ne zaman gördün? diye sordu.

Dün akşam. Yatağıma yatarken. Bay Smith hep benimle birlikte uyur. En çok benim odamı sever.

D.D. gülümsedi. Ben de odanı sevdim. O çiçekleri, güzel kelebekleri... Odanın boyanmasına sen de yardım ettin mi?

Hayır. Ben güzel boyayamıyorum. Orayı annemle babam yaptı. Ben dört buçuk yaşındayım, biliyor musun? Ree güçlüce nefes verdi. Artık kocaman kız oldum, dördüncü doğum günümde de büyük kız odası alacağım.

Sen dört yaşında mısın? Ben de beş altı yaşında olabileceğini düşünmüştüm. Ne yiyorsun böyle? Dört yaşındaki birine göre boyun çok uzun da ondan sordum.

Ree kıkır kıkır güldü. Babası hiçbir şey söylemedi.

Peynirli makarna severim. Dünyada en çok sevdiğim yemek. Annem hindi sosisi yersem makarna yememe izin veriyor. Proteine ihtiyacım olduğunu söylüyor. Yeterince protein alırsam, tatlı olarak da bana Negro veriyor.

Dün akşam da bunları mı yedin?

www.CepSitesi.Net

Peynirli makarna ve elma yedim. Negro yemedim. Babam markete gidememiş.

Ree babasına bir bakış attı ve Jason Jones ilk defa hayata döndü. Gözlerinde sevgi ve koruma arzusuyla dolu bir bakış belirirken, kızının saçlarım okşadı. Sonra da başını çevirdi ve birden ölü adam duruşuna geri döndü.

Dün akşam sana kim yemek verdi, Ree?

Akşam yemeklerini annem, öğlen yemeklerini de babam yedirir. Öğlenleri fıstık ezmeli, reçelli sandviç yerim ama bisküvi olmaz. Her zaman Negro yiyemezmişim. Ree'nin sesi buruk gibi çıkıyordu.

Bay Smith de Negro sever mi?

Ree şaşkınca ona baktı. Bay Smith her şeyi sever. Zaten şişkonun teki. Yedikçe yiyor. Annemle babam bizim yemeklerimizden ona da vermemiz gerektiğini söylüyor, ama Bay Smith bunu sevmiyor.

Dün akşam yemek yerken Bay Smith de yanına oturdu mu?

Tezgahın üzerine zıplamaya çalıştı. Annem ona pişt dedi.

Öyle mi? Peki ya yemekten sonra?

Banyo yaptık.

Bay Smith de yıkandı mı? D.D. meraklanmış gibi konuşmaya çalıştı.

Ree tekrar kıkır kıkır güldü. Hayır, Bay Smith kedi. Kediler yıkanmaz. Tüylerini kendileri temizler.

Yaa... Çok akıllıca. Ee, kimler yıkandı?

Annemle ben.

Annen sıcak suyu sonuna kadar açtı mı? Şampuanın hepsini kullandı mı?

Hayır. Ama şampuanı benim almama izin vermedi. Bir kere tüm şişeyi küvete dökmüştüm de. Çıkan köpükleri görmeliydin!

Çok güzel olmalı.

Yaa... ben köpükleri çok severim.

Ben de. Peki, küvetten çıktıktan sonra ne yaptınız?

Sonra duş aldık.

Pardon. Duştan sonra...

Yatağa girdim. Uyumadan önce iki masal seçme hakkım var. Fancy Nancy'le Pinkalicious kitaplarını severim. Ayrıca bir de şarkı seçebiliyorum. Annem'Twinkle, Twinkle Little Star'ı söylemeyi seviyor ama artık büyüdüğüm için'Puff the Magic Dragon'u söylemesini istedim.

Annen sana'Puff the Magie Dragon'u mu söyledi? diyen D.D., bu kez şaşırmış numarası yapmak zorunda kalmadı, çünkü ejderhalarla ilgili bu şarkı onu gerçekten de şaşırtmıştı.

Ree, Ejderhaları severim, dedi.

Demek öyle... Ee, siz bunları yaparken, Bay Smith ne yaptı?

Bay Smith şarkı söylemez.

Peki, şarkıları dinlemeyi sever mi?

Ree omuz silkti. Masalları sever. Masal saatinde hep yanımıza gelir.

Sonra da annen ışıkları mı kapattı?

Gece lambam var. Biliyorum, dört buçuk yaşındayım ama gece lambamın olmasını seviyorum. Belki... şey... belki beş yaşma basınca... ya da otuz yaşına, gece lambasız yatarım. Tamam. O zaman yatağına girdin ve Bay Smith de yanındaydı...

Ayağımın uçundaydı.

Tamam, ayağının ucunda. Gece lambası yanıyor. Annen ışıkları kapatıyor, kapıyı örtüyor ve sonra...

Ree gözlerini D.D.'ye dikti.

Şimdi Jason Jones da ona ters ters bakıyordu, bakışlarında düşmanımsı bir hava vardı.

D.D. sakince, Gece yarısı herhangi bir şey oldu mu, Ree? diye sordu.

Ree ona baktı.

www.CepSitesi.Net

Başka sesler? Konuşan insanlar? Kapının açılması? Bay Smith ne zaman yanından ayrıldı? Ree başını iki yana salladı. Artık D.D.'ye bakmıyordu. Hemen ardından başını babasının yan tarafına yaslanıp incecik kollarıyla sıkıca babasının beline sarıldı. Jason iki elini de kızının omuzlarına koydu ve doğrudan D.D.'ye baktı.

Yeter, dedi.

Bay Jones...

Adam, Yeter, diye tekrarladı.

D.D. derin bir nefes aldı, içinden ona kadar saydı ve seçeneklerini tarttı. Clarissa'ya bir süreliğine ailenizden birisi ya da bir komşunuz baksa daha iyi olabilir, Bay Jones.

Hayır.

Hayır, ona bakacak kimse yok anlamında mı, yoksa hayır, bunu yapmam anlamında mı? Biz kızımıza bakıyoruz, Dedektif...

Komiser. Komiser D.D. Warren.

Adam, D.D.'nin rütbesine herhangi bir tepki vermedi. Biz kızımıza bakıyoruz, Komiser Warren. Başkaları büyütecekse, çocuk sahibi olmanın ne anlamı var?

Bay Jones, Bay Smith'i... bulacaksak bildiklerinizi bizimle paylaşmanıza ve bizimle işbirliği içinde olmanıza ihtiyaç duyduğumuzu anladığınızdan eminim.

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece kızını sıkıca tuttu.

Pikabınızın anahtarlarını almamız gerekiyor.

Adam yine ağzını açmadı.

D.D. sabırsızca, Bay Jones, dedi. Bayan Smith'in nerede olduğunu ne kadar kısa sürede öğrenirsek, yerini de o kadar kısa sürede saptayabiliriz.

Ree'nin babasının göğsüne yaslı ağzından boğuk bir, Bay sesi çıktı. Kedim Smith'in erkek olduğunu biliyorsun, değil mi?

D.D. küçük kıza bir yanıt yermedi, Jason Jones'u incelemeye devam etti.

Jason sakince, Bay Smith pikabımda değil, dedi.

Bunu nereden biliyorsunuz?

Çünkü ben eve geldiğimde, o çoktan gitmişti. Yine de emin olmak için pikabıma kendim baktım.

Saygısızlık etmek istemem ama onu yapmak bizim işimiz.

Jason sakince, Bay Smith pikabımda değil, diye tekrarladı. Arama emri çıkarana kadar da, benim sözüme inanmak zorundasınız.

Sırf bizimle işbirliği içinde olmadığınıza bakıp bize arama emri verecek hakimler var.

O zaman kısa süre sonra dönersiniz, değil mi?

D.D., Bilgisayarınıza bakmak istiyorum, dedi.

Aynı hakime bunu da söyleyebilirsiniz.

Bay Jones. Bayan Smith yedi saattir kayıp. Henüz izine rastlayamadık...

Ree yine boğuk bir sesle, Bay, dedi.

Ne mahallede ne de gidebileceği... bilindik yerlerde kendisini bulamadık. Mesele gittikçe ciddileşiyor. Bize yardımcı olabileceğinizi düşünmüştüm.

Jones sakince, Kedimi seviyorum, dedi.

O zaman bilgisayarınıza bakmamız için bize izin verin. Bizimle işbirliği içinde olun ki, bu meseleyi olması gerekliği gibi sorunsuzca halledelim.'

Yapamam.

D.D., Yapamaz mısınız, yoksa yapmaz mısınız? diye atıldı.

Yapamam.

Peki, neden Bay Jones?

Jones bakışlarını D.D.'ye çevirdi. Çünkü kızımı daha çok seviyorum.

Otuz dakika sonra D.D., Dedektif Miller'1a birlikte arabasına doğru yürüdü. Kurallar gereği Jason Jones'un ve Clarissa Jones'un parmak izlerini aldılar, içeride bir yabancının parmak

www.CepSitesi.Net

izlerinin olup olmadığını belirlemeye evde kaldığı bilinen kişilerin parmak izlerini eleyerek başlamak zorundalardı. Jones hiç itiraz etmeden elini uzatmış, sonra da her şeyi büyük bir macera sanan Ree'ye yardımcı olmuştu. Jason büyük ihtimalle işbirliğine dair bu eyleminin ona bir zarar vermeyeceğini anlamıştı, ne de olsa kendi evinde izlerinin bulunması tuhaf karşılanmayacaktı.

Jason Jones ellerini yıkamış, Ree'nin de ellerini sabunlamıştı. Sonra da polisleri adeta kapı dışarı etmişti. Kızının dinlenmesi gerektiğini söylemiş, ağzını bir daha da açmamıştı. Polislerin ve dedektiflerin her birine teker teker kapıya kadar eşlik etmişti. Karımı bulmak için ne yapacaksınız, diye sormamış; lütfen, lütfen, lütfen, size yardım etmek için elimden geleni yaparım, dememiş; arama ekibi kuralım ve sevgili eşimi bulana kadar tüm mahalleyi alt üst edelim, teklifinde bulunmamıştı.

Bay Jones böyle biri değildi. Kızının uyuması gerektiğini söylemişti. Hepsi de bu kadardı.

D.D., Soğukkanlı, diye söylendi. Daha doğrusu buzdağı gibi. Herhalde Bay Jones'un küresel ısınma diye bir şeyden de haberi yok.

Miller, D.D.'nin içini dökmesini bekledi.

Çocuk bir şeyler biliyor. Uyuma zamanından bahsettikten sonra nasıl da sesinin soluğunun kesildiğini fark ettin mi? Bir şey duymuş, görmüş, bilemiyorum. Ama bize çocuklarla konuşmayı bilen bir sorgu uzmanı lazım. Hem de hemen. O kız, sevgili babasının yanında ne kadar çok vakit geçirirse, işimize yarayacak gerçekleri de o kadar zor hatırlar.

Miller başım salladı.

Çocuğu sorgulamak için kızına düşkün babanın da iznini almamız gerekecek, ama nedense adamın bize izin vereceğini düşünemiyorum. Çok ilginç değil mi? Karısı gece yarısı ortalıktan kayboluyor, kızlarını evde bir başına bırakıyor, ama Jason Jones bize yardım etmeye hiç yanaşınıyor ve eşini bulmak için neler yapacağımızla ilgili mantıklı tek bir sora sormayıp koltuğunda put gibi duruyor. Adam neden şok geçirmiyor, olanlara şaşırmıyor ya da bir şeyler öğrenmek için panikle hareket etmiyor? Şimdiye kadar arkadaşlarını ve akrabalarını araması gerekirdi. Mahalleyi tamamen aramamız için bize eşinin çekilmiş son fotoğraflarını getirmeliydi. En azından aramada bize bizzat yardım edebilmek için kızına bakacak birilerini bulmalıydı. Adamın dünyayla tüm bağlantısı kopmuş gibi. Adam evinde bile değil gibiydi.

D.D.'nin yanında yürüyen Miller, Durumu inkar ediyor olabilir mi? diye sordu.

D.D., İşi zor yolla halletmek zorunda kalacağız, dedi. Jason Jones'un pikabı için arama emri çıkarmalı, bilgisayarına el koymak ve karısının cep telefonu kayıtlarının çıktılarını almak için başvuruda bulunmalıyız. Hatta evin tamamını olay yeri olarak gösterip kapattırmalıyız. İşte bu Jason Jones'un dikkatini çekmeye yeter.

Bu durum çocuk için zor olabilir.

Evet, orası işin üzücü yanı. Ev, olay yeri olarak kabul edilirse, Jason ve kızı evden çıkmak zorunda kalacaktı. Çantalarını toplayıp polis arabasının eşliğinde bir otele yerleşeceklerdi. D.D., küçük Ree'nin güzel bahçesini, içinde onlarca yıllık sigara kokularını barındıran, yerleri kahverengi halıflekslerle kaplı, ucuz otel odasıyla değiştirmeye nasıl bir tepki vereceğini merak etti. D.D. bu konuda kendini çok iyi hissetmiyordu ama birden aklına başka bir düşünce geldi.

Yürümeye ara verdi, aniden Miller'a doğru döndüğünde neredeyse onunla çarpışıyordu.

Jason ve Ree'yi evden çıkarırsak, polislerin bazılarını yedi yirmi dört onların başında nöbet tutmakla görevlendirmek zorunda kalırız. Dolayısıyla Sandra Jones'u arayan polislerin sayısı düşer, soruşturmamız en önemli saatlerinde yavaşlar. Bunu ikimiz de biliyoruz, ama Jason bilmiyor.

Miller kaşlarını çattı, bıyığını düzeltti.

D.D. biraz daha ağır adımlarla yürümeye devam edip, Hakim Banyan, dedi. Başvuruları hemen hazırlar, öğlen yemeğinden sonra adliyeye götürürüz. Bilgisayar ve pikap için arama emri alır, hatta evi olay yeri olarak gösteririz. Bay Buzdağı'nı alaşağı ederiz.

www.CepSitesi.Net

Bir saniye, ben az önce dediklerinizi...

D.D. adamın sözünü kesip, Jason Jones'un önüne evini boşaltma veya çocuğunu sorgu uzmanının biriyle görüştürme seçeneği sunulunca, görüşmeyi tercih etmesini umarız, dedi.

D.D. saatine baktı. Saat daha yeni on iki olmuştu, karnı da yemek vaktinin gelmesini bekliyormuş gibi guruldamaya başlamıştı. Sabahleyin aklından geçen açık büfeyle ilgili hayalini hatırlayınca sinirlendi.

Arama emirlerini çıkarmak için daha fazla kişiye ihtiyacımız var, diye ekledi.

Tamam.

Ayrıca basını uyandırmadan aramamızı genişletmenin bir yolunu da bulmak zorundayız.

Tamam.

D.D.'nin arabasına bindiler. D.D. bir süreliğine durup Miller'ın gözlerinin içine baktı ve derince iç çekti.

Çok, berbat bir davayı üzerimize aldık, dedi.

Miller samimi bir havayla, Biliyorum, dedi. Seni aradığıma sevinmedin mi?

Saat 11.59 olunca Jason en sonunda son polisi de evinden çıkardı. Önce komiser, sonra baş dedektif geri çekildi, onları da olay yeri inceleme ekibindekilerle, üniformalı polisler takip etti. Geriye sadece kapının önüne park ettiği kahverengi Ford Taurus arabasında oturan, takım elbiseli bir dedektif kaldı. Jason mutfak penceresinden adamı görebiliyor, bakışlarını önüne çevirmiş halde zaman zaman esneyişini ve Dunkin'Donuts kahvesini yudumlayışını izleyebiliyordu.

Bir dakika daha olduğu yerde durduktan sonra, pencerenin yanından uzaklaştığında evin yine ona kaldığını fark etti ve biraz sonra yapacağı işin ağırlığı altında sendelediğini hissetti.

Ree ona bakıyor; iri, kahverengi gözleriyle annesine çok benziyordu.

Jason yüksek sesle, Yemek, dedi, kendi sesindeki burukluktan dolayı biraz irkildi. Hadi, öğlen yemeği yiyelim.

Baba, Negro aldın mı?

Hayır.

Ree memnuniyetsiz bir şekilde derin bir nefes verdi, yine de mutfağa yöneldi. Annemi arayabilirsin. Bay Smith'i bulmaya çalışırken, market görürse bize bisküvi getirebilir.

Jason, Olabilir, dedi, elleri deli gibi titremeye başlamış olsa da güçlükle buzdolabının kapısını açmayı başardı.

Öğle yemeğini farkına varmadan hazırladı. Ekmeği buldu, kepekli dilimleri poşetten çıkardı. Fıstık ezmesini karıştırdıktan sonra reçelle birlikte ekmeğe sürdü. Buzdolabından dört havuç çıkardı, eline birkaç salkım yeşil üzüm aldı. Hepsini çaprazlamasına kestiği sandviçle birlikte papatya desenli tabağa düzgünce dizdi.

Ree, Bay Smith'in büyük kaçışı hakkında konuşup durdu, Tavşan Peter'la buluşacağından, belki de yanlarına Harikalar Diyarı'ndaki Alice'i de alıp gelebileceklerinden bahsetti. Gerçekle hayal dünyasını kolayca karıştırabilecek bir yaştaydı. Noel Baba gerçekti, Diş Perisi'yle Paskalya Tavşanı en iyi arkadaşıydı, Clifford Büyük Kırmızı Köpek de şu anda Bay Smith'le oyun oynuyor olabilirdi.

Büyümüş de küçülmüş denilebilecek bir çocuktu. Çok hareketliydi, büyük umutları ve istekleri vardı. Çorapları istediği pembe tonla birebir olmadığı için bir saat boyunca ağlayıp durabilirdi. Bir keresinde mutfağa yeni halı getirmeden önce ona danışmadığı için Noel Baba'ya kızmış, cumartesi sabahı boyunca evinden çıkmamıştı.

Yine de ne Sandra ne de Jason, kızlarının bundan farklı olmasını istemiyordu.

İkisi de ona bakıyor, onda yaşayamadıktan bir çocukluk görüyorlardı. Masumiyete, inanca, güvene tanıklık ediyorlardı. Kızlarının onlara sarılmasıyla neşeleniyorlardı. Etrafa saçtığı kahkahalar için yaşıyorlardı. İkisi de uzun zaman önce Ree'nin her şeyden önce geldiğini kabul etmişti. Onun için her şeyi yaparlardı.

Hem de her şeyi.

www.CepSitesi.Net

Jason evin dışında duran sivil polis arabasına baktı, elinin doğrudan yumruğa dönüştüğünü hissetti ve refleksini kontrol etti.

Güzel biri.

Jason doğrudan, Kim, Bay Smith mi? dedi.

Hayır, Bay Smith değil. Polis kadın. Saçlarını sevdim.

Jason kızma döndü. Ree'nin yüzünün bir tarafına fıstık ezmesi, diğer tarafına da reçel bulaşmıştı. Yine ona o iri, kahverengi gözleriyle bakıyordu.

Jason, Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? diye sordu.

Ree sandviçini aşağı indirdi. Biliyorum, baba, dedi ama artık ona bakmıyordu. Gönülsüzce iki yeşil üzüm yedi, sonra da tabağındakileri yeniden papatyanın beyaz yapraklarının etrafına dizdi. Bay Smith iyi midir sence?

Kediler dokuz canlıdır.

Anneler tek.

Jason buna nasıl cevap verebileceğini bilmiyordu. Ağzını açmaya, bir tür teselli edici söz söylemeye çalıştı, ama dilinin ucuna en ufak bir sözcük bile gelmedi. Ellerinin yine istemsizce zangır zangır titrediğimi zor da olsa hissedebiliyordu, içinde bir yerler üşümüştü ve muhtemelen de orası bir daha asla ısınmayacaktı.

Ree, Yoruldum, baba, dedi. Uyumak istiyorum.

Jason, Tamam, dedi, kızımı da yanına alıp üst kata çıktı.

Jason, Ree'nin dişlerini fırçalayışını izledi. Sandy'nin de böyle yapıp yapmadığını merak etti.

Yatağının kenarında oturup Ree'ye iki masal okudu. Sandy'nin de böyle yapıp yapmadığını merak etti.

Bir şarkı söyledi, yorgam kızımın etrafına sıkıştırdı ve yanağını öptü. Sandy'nin de böyle yapıp yapmadığını merak etti.

Kapının önüne kadar gitti, Ree o anda konuşup onu arkasına dönmek zorunda bıraktı. Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu; parmaklarını Ree'nin, ellerinin titreyişini göremeyeceği dirseklerinin altında yumruk haline getirdi.

Yanımda kalır mısın, baba? Ben uykuya dalana kadar.

Olur.

Annem bana 'Puff the Magic Dragon'u söylerdi. O şarkıyı söyleyişini hatırlıyorum.

Tamam.

Ree huzursuzca yorganın altında kıpraştı. Sence Bay Smith'i bulmuş mudur? Eve gelir mi dersin?

Umarım gelir.

En sonunda sakince durdu. Baba, diye fısıldadı. Ben

bir sır biliyorum.

Jason derince bir nefes aldı, sesinin sakince çıkması için büyük çaba sarf etti. Gerçekten mi? Baba-kız kuralını hatırlıyor musun?

Baba-kız kuralı mı?

Evet. Bildiğin sırları babana söyleyebilirsin. Sonra baban da o sırrı tutmana yardım eder.

Sen de benim babamsın.

Evet, hem de sır tutmakta gerçekten iyiyim dir.

Ree ona gülümsedi. Sonra da annesinin kızı olduğunu gösterircesine arkasına döndü ve tek kelime etmeden uykuya daldı.

Jason beş dakika daha bekledi, sonra da yavaşça odadan çıkıp ses çıkarmadan merdivenlerden aşağı indi.

Mutfak çekmecesinde, küçük el fenerinin, yeşil tornavidanın, yarısı kullanılmış doğum günü mumlarının ve yarım düzine şarap bardağının yanına koyduğu bir fotoğraf vardı. Sandra küçük fotoğrafı yaldızlı, ucuz çerçevesinde tuttuğu için ona takılırdı.

www.CepSitesi.Net

Tanrı aşkına, gören de lisedeki sevgilinin fotoğrafını saklıyorsun sanır. Çerçeveyi şömine rafına koyabilirsin, Jason. Bu kadın senin için aileden biri sayılır. Ben sorun etmem.

Ama fotoğraftaki kadın aileden biri değildi. Yaşlıydı; seksen, hatta doksan yaşlarındaydı, Jason artık onun yaşını hatırlayamıyordu. Sallanan sandalyede oturuyordu, ince bedeni başkalarından ona kalan kat kat kıyafetlerin; kahverengi, fitilli, kadife pantolonun üzerine kemerle tutturulmuş, koyu mavi erkek gömleğinin ve eski askeri montun altında neredeyse kaybolmuştu. Yüzünde sanki onun da bir sırrı varmış ve sırrı Jason'ınkinden daha büyükmüş gibi kocaman, neşe dolu bir gülümseme vardı.

Jason gülümsemesini severdi. Kahkaha atışma hayrandı.

Aileden biri değildi, ama uzunca bir süre sonra Jason'a kendini güvende hissettiren tek kişi o olmuştu.

Fotoğrafa sıkıca tutundu. Uğurunu bulmuş gibi göğsüne yasladı, o anda bacakları birden boşaldı ve mutfağın zeminine çöktü. Tekrar titremeye başladı. Önce elleri, sonra kolları, ardından da göğsü zangırdadı, kemiklerine işleyen titreme baldırlarından dizlerine, bileklerine, en küçük ayak parmağına kadar indi.

Ağlamadı. Bu duruma karşı hiç sesini çıkarmadı.

Ama vücudu parçalara ayrılacak, eti kemiklerinden sıyrılacak, kemikleri de un ufak olacakmış gibi başını sertçe iki yana salladı.

Lanet olsun, Sandy, dedi, titreyen başını, titreyen dizlerine yasladı.

Sonra geç de olsa bilgisayar konusunda bir şey yapması gerektiğini fark etti.

On dakika sonra telefon çaldı. Jason kendisini kimseyle konuşacakmış gibi hissetmiyordu, ama birden aptallık edip

Sandy'nin onu bir yerlerden aradığını düşünerek telefonu açtı.

Arayan kişi karısı değildi. Bir erkek sesi kulağına çalındı ve adam, Evde yalnız mısın? diye sordu.

Kimsiniz?

Çocuğun da orada mı?

Jason telefonu kapattı.

Telefon tekrar çaldı. Ekranda aynı numara belirdi. Bu kez telefonun telesekretere geçmesini bekledi. Aynı erkek sesi, Bunu evet olarak kabul ediyorum, diye gürledi. Beş dakika sonra arka bahçede ol. Benimle konuşmak isteyeceğinden eminim, dedi. Sonra da telefonu kapattı.

Jason boş mutfağa doğru, Hadi be! dedi. Aptalca bir söz sarf etse de, kendini iyi hissetmişti.

Üst kata çıkıp Ree'yi kontrol etti. Kızı neredeyse yorganın altına tamamen gömülmüş, mışıl mışıl uyuyordu. Jason'ın gözleri alışık olduğu gibi doğrudan kızının ayak ucuna kıvrılıp yatan sarı tüylü, pofuduk Bay Smith'i aradı. Kedinin yeri boştu, Jason da yine içinde bir sızı hissetti.

Bıkkınlıkla, Lanet olsun, Sandy, diye söylendi, sonra da ceketini bulup arka bahçeye çıktı.

Telefon açan kişi beklediğinden gençti. Yirmi iki yirmi üç yaşlarındaydı. Şimdiye kadar zayıflıktan kurtulamamış, muhtemelen de otuzlu yaşlarının başına kadar kurtulamayacak uzun boylu biriydi. Bahçenin etrafını saran tahta çitin üzerinde tırmanmıştı.

Şimdi de aşağıya zıplıyor; kollan ve bacakları uzun, sarkık saçlı, sarı renkli bir Golden Retriever gibi birkaç adım ileri sıçrıyordu. Ama Jason'ı gördüğü anda durdu, sonra da ellerini kot pantolonunun üzerine sildi. Hava soğuktu, ama üzerine sadece siyah baskısı solmuş, beyaz bir tişört giyinmiş, sırtına mont bile çekmemişti. Mart ayının soğuğundan etkileniyorsa da bunu belli etmiyordu.

Çocuk, Şey... ön tarafta polis vardı. Fark etmişsindir. Ona görünmek istemedim, dedi ve bu birkaç söz her şeyi anlatmaya yetiyormuş gibi durdu. Jason, çocuğun sol bileğinde yeşil, elastik bir bileklik olduğunu ve onunla sanki gerildiğinde hep yapıyormuş gibi oynadığını fark etti.

Kimsin sen?

www.CepSitesi.Net

Komşunuz. Beş ev ileride oturuyorum. Adım, Aidan Brewster. Daha önce tanışmadık. Bilekliği çekip bırakıyordu. Şak, şak, şak.

Jason hiçbir şey söylemedi.

Çocuk yine her şeyi birkaç kelimeyle açıklayabiliyormuşçasına, Şey... içe kapanık biriyimdir, dedi.

Jason yine hiçbir şey söylemedi.

Eşin kaybolmuş. Şak, şak.

Kim söyledi?

Çocuk omuz silkti. Hiç kimsenin söylemesine gerek yoktu. Polisler mahallede dolanıp kayıp bir kadın arıyordu. Dedektifin biri de evinin önüne kurulunca buranın olay yeri olduğunu anladım. Sen buradasın. Çocuğun da burada. Ama eşin kayıp. Çocuk yine elastik bileklikle oynamaya başladı, bu kez ne yaptığını fark edince iki elini de yere doğru saldı.

Jason, Ne öğrenmek istiyorsun? diye sordu.

Onu sen mi öldürdün?

Jason çocuğa baktı. Neden öldüğünü düşünüyorsun?

Çocuk omuz silkti. Bu tür işler böyle yürür. Bir, iki veya üç çocuk annesi, açık tenli bir kadının kaybolduğu bildirilir. Basın haber için etrafa üşüşür, arama ekipleri kurulur, mahalle kordon altına alınır. Sonra bir hafta ila üç ay içinde ceset bir gölden, ormandan ya da garajdaki büyük bir dondurucudan çıkar. Herhalde şu büyük, mavi, plastik varillerden sende yoktur, değil mi?

Jason başını iki yana salladı.

Elektrikli testere? Büyük barbekü?

Çocuğum var benim. Hem elimde öyle şeyler olsa da, küçük bir çocuk bana ayak bağı olurdu.

Çocuk omuz silkti. Aynı şey başkalarının işini halletmesine daha önce engel olmadı.

Çık bahçemden.

Şimdi olmaz. Bir şeyi öğrenmem gerek: Karını öldürdün mü?

Sana cevap vereceğimi mi sanıyorsun?

Çocuk omuz silkti. Bilmem. Daha önce tanışmadık, ama ben bunu sormam gerektiğini düşündüm. Benim için önemli de.

Jason bir dakika boyunca çocuğa baktı. Sonunda kelimelerin ağzından döküldüğünü fark etti:

Onu ben öldürmedim.

Tamam. Ben de öldürmedim.

Karımı tanıyor musun?

Sarı saçlı, kahverengi gözlü, tuhaf gülüşlü biri mi?

Jason yine çocuğa baktı. Evet.

Onunla tanışmadım, ama onu bahçenizde dolaşırken gördüm. Çocuk yeşil, elastik bilekliği çekip bırakmaya devam etti.

Jason, Buraya neden geldin? diye sordu.

Çocuk, Çünkü karını ben öldürmedim, diyerek sözlerini tamamladı. Saatine baktı. Ama bir ila dört saat içinde polis onu benim öldürdüğümü düşünecek.

Neden öyle olacağını düşünüyorsun?

Geçmişimde olanlardan dolayı.

Daha önce birisini mi öldürdün?

Hayır, ama onlar için daha önce birisini öldürmüş olmam ya da olmamam fark etmez. Geçmişte bir şeyler oldu ve daha önce de dediğim gibi bu tür işler böyle yürür. Kadının biri kaybolur. Dedektifler en yakındaki insanlarla işe başlar, seni de ilk potansiyel şüpheli ilan ederler. Ama sonra tüm komşuları kontrol etmeye geçerler. İşte o zaman da ben ikinci

www.CepSitesi.Net

potansiyel şüpheli konumuna düşerim. Şimdi ben senden daha mı çok ilgilerini çekerim? Bunun cevabını bilmiyorum, bu yüzden de yanına uğramaya karar verdim.

Jason kaşlarını çattı. Karıma bir şey yapıp yapmadığımı sırf kendi paçanı kurtarmak için mi öğrenmek istiyorsun?

Çocuk çok sıradan bir şekilde, Güzel soru, dedi. Şimdi onu öldürmediğini iddia edebilirsin. Ben de onu öldürmediğimi biliyorum; böylece bir sonraki sorunla karşı karşıya kalıyoruz.

Neymiş o?

Hiç kimse ikimize de inanmayacak. Biz ne kadar çok masum olduğumuzu söylersek, onlar da o kadar çok üzerimize gelecek. Eşinin başına tam olarak ne geldiğini bulmak yerine suçu kabul etmemiz için en değerli saatleri ve ellerindeki imkanları heba edecekler.

Jason bunu inkar edemezdi. Sabah boyunca bu yüzden hiç konuşmamıştı. Kadının kocası olduğu ve kaybolduğunu o haber verdiği için onu doğrudan şüpheli olarak görüyorlardı. Yani ağzını her açışında, polis masum olduğuna dair söylediği sözleri anlamak yerine, suçlu olduğunu gösteren gaflarını bulmaya çalışıyordu. Sistemin işleyişini iyi biliyor gibisin.

Söylediklerim yanlış mı?

Büyük ihtimalle hayır.

Tamam, o zaman 'Düşmanımın düşmanı dostumdur,' atasözünden yola çıkarsak, polisleri ortak düşmanımız, kendimizi de dost olarak görebiliriz.

Ben senin kim olduğunu bile bilmiyorum.

Aidan Brewster. Komşun, araba tamircisi, masum biri. Daha başka neyi bilmen gerekiyor?

Jason kaşlarını çattı. Daha çabuk davranmalı, bu sözlerdeki tuhaflığı fark edebilmeliydi. Ama stresin ve yorgunluğun artık dayanılmaz hale geldiğini hissedebiliyordu. Neredeyse otuz saattir hiç uyumamıştı; önce Ree'ye bakmış, sonra işe gitmiş, ardından da eve gelince olanları fark etmişti. Boş yatak odasını görüp on adım ilerideki Ree'nin odasına giderken, elini atıp ardında ne bulacağını tahmin bile edemeden tokmağı çevirirken ve de kapıyı aralarken, kalbi tam manasıyla durmuştu.

Sonra kızının sere serpe yorganının altında yatan bedenini görmüş, uyuduğunu duymuş, sendeleye sendeleye geri adım atmış, ama bu sırada Ree'nin varlığının ona aradığı yanıtları vermekten çok, sorular sunduğunu anlamıştı. Neredeyse beş yıl boyunca normal bir hayat sürdükten, neredeyse kendisini gerçek bir insan gibi hissettikten sonra, göz açıp kapayıncaya kadar her şey bitmiş, gitmiş, son bulmuştu.

Herkesten, eski mahkûm Aidan Brewster'dan bile daha iyi bildiği yere, cehennemine geri dönmüştü.

Çocuk bileklikle oynarken, Peki, karını hiç dövdün mü? diye sordu.

Jason ters ters ona baktı.

Komşusu, Soruyu cevaplaman senin için daha iyi olur, dedi. Polis bu sabah seni sorgulamamışsa bile, kısa süre sonra sorgular.

Jason yumuşak bir sesle, Karımı dövmedim, dedi, bunu bir bakıma bu sözlerin ağzından çıktığını duymayı istediği, en azından bu kadarının doğru olduğunu kendisine hatırlatma ihtiyacı duyduğu için yaptı. Şubat tatilini unut. Yaşandığını sil at aklından.

Ailenizde sorunlar var mıydı?

İş saatlerimiz uyuşmadığı için birbirimizi kavga edecek kadar çok göremiyorduk.

Hıı, demek aile dışı işler. Sen mi, o mu, yoksa ikiniz de mi?

Jason, Ben değilim, dedi.

Ama karın ufak tefek kaçamaklar yapıyordu, değil mi?

Jason omuz silkti. Zaten bu tür şeylerden en son kocanın haberi olmaz mı?

Onunla kaçmış olabilir mi?

Ree'yi asla geride bırakmaz.

Yani bir ilişkisi vardı ve kızını yanında götürmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Jason gözlerini kırptı, yine yorgunluğunu hissetti. Bir dakika...

www.CepSitesi.Net

Çocuk sabırsızca, Hadi, çöz artık şunu, yoksa günün sonunda hapiste çürümeye başlarsın, dedi.

Kızıma zarar vermem, benden boşanmak istese karıma da karşı çıkmam.

Cidden mi? Bu evden, güneyin en güzel binasından vazgeçer misin?

Para bizim için önemli değil.

Zenginsiniz o zaman, ha? Yani kaybedecek çok mangırın var.

Para bizim için önemli değil.

Saçmalama. Para herkes için önemlidir. İşte şimdi suçluymuş gibi davranıyorsun.

Jason aksi bir tavırla, Kızımın annesinden bahsediyoruz! dedi. Ayrılırsak, karımın çocuğuma bakacak durumunun olmasını isterim.

Karım, çocuğum, karım, çocuğum. Onları önemsizleştiriyorsun. İkisini de canlarını yakmayacak kadar çok sevdiğini söylüyorsun, ama bir kez olsun adlarını ağzına almıyorsun.

Kes şunu. Daha fazla konuşmak istemiyorum.

Karını öldürdün mü?

Çık git! Beni yalnız bırak!

Haklısın. Hemen gidiyorum. Seninle sekiz dakika konuştum, ama şimdiden suçludan da suçlu olduğunu düşünmeye başladım. Demek ki benim açımdan endişelenecek bir şey yok. Hadi, görüşürüz.

Çocuk çite doğru gitti. Ellerini tahta çite atmış, kendini yukarıya kaldırıp öteki tarafa atmak üzereyken, Jason en başından beri dikkatinden kaçan ayrıntıyı fark etti.

Bahçenin öteki tarafına doğru, Çocuğumun evde olup olmadığını sordun! diye seslendi. Çocuğumu sordun!

Çocuk artık yukarı çıkmış, bir ayağım çitin öteki tarafına atmıştı. Jason ona doğru koşmaya başladı.

Şerefsiz! Eskiden olanlarmış... Daha önce ne yaptığını söyle, tam olarak ne yaptığını anlat!

Çocuk çitin tepesinde durdu. Artık sarı tüylü bir Golden Retriever'a benzemiyordu. Gözleri değişmiş, yüz ifadesi daha gizemli, daha sert bir hal almıştı. Söylememe gerek yok; sen anladın ne olduğunu.

Polisler komşuların geçmişine bakacakmış! Eski bir tecavüzcüsün, değil mi? Adın lanet olası tecavüzcülerin arasında geçiyor. Saat ikiye kadar polisler kapına gelecektir.

Aynen öyle. Ama saat üçe kadar da seni tutuklarlar. Karını ben öldürmedim. Benim zevklerime uymayacak kadar yaşlı...

Adi herif!

Ayrıca senin bilmediğin bir şeyi biliyorum. Dün akşam bir arabanın sesini duydum. Gördüğüm kadarıyla karını o götürdü.

İlk kez sekiz yaşındayken aşık oldum. Gönlümü kaptırdığım adam ise aslında gerçek biri değil, televizyondaki bir yıldızdı. Miami Vice'ta Don Johnson tarafından canlandırılan Sonny Crockett'di. Annem bu tür saçmalıkları sevmezdi, ben de annem öğlen buzlu çayını ve ardından da Dr. Pepper adlı içeceğini içip uyuduktan sonra, kalbimin kıpır kıpır atmasını sağlayan dizinin tekrar verilen bölümlerini izlerdim.

Sonny Crockett güçlüydü, yaşamaktan bıkmış usanmıştı. Ömrü boyunca her şeyi görmüş geçirmiş olmasına, rağmen, kurtarılması gerekeni kurtarırdı. Sonny Crockett'i istiyordum. Birisinin de beni kurtarmasını istiyordum.

On üç yaşına basınca, göğüslerim büyümeye başladı. Birden etrafımı beni kurtarmaya can atan erkekler sardı. Ben de bir süreliğine bunun işe yarayacağını düşündüm. Vücudunda dövmeler olan, asi, benden yaşça büyük erkeklere biraz daha meyilli olsam da, önüme gelen her erkekle çıktım. Onlar sevişmeyi istiyordu. Ben de birisinin beni Mustang'ine bindirmesini, gece yarısı farları kapalı halde yüz altmış kilometre hızla yolda gitmesini istiyordum. Rüzgar yüzüme çarpıp saçlarımı savururken adımı bağırarak söylemeyi istiyordum. Kendimi umursamaz, çılgın biri gibi hissetmek istiyordum. Benliğimi unutmak istiyordum.

www.CepSitesi.Net

Sevişirken erkeklere yaşattıklarımla, zırdeli annemden de deli olmamla ün salmıştım. Her küçük kasabada annem gibi biri, benim gibi bir kız bulunurdu.

İlk defa on dört yaşındayken hamile kaldım. Bu hamilelikten hiç kimseye bahsetmedim, içebildiğim kadar içki ve kola içtim, Tanrı'ya bebeği benden alması için durmadan dualar ettim. O da olmayınca, babamın cüzdanından para çaldım ve bu tür işlerin çaresine bakan bir kliniğe gittim.

Hiç ağlamadım. Kürtajımı kamu hizmeti gibi gördüm. Annemin mahvedeceği bir yaşamı başlamadan sonlandırdım.

Dediğim gibi her küçük kasabada benim gibi bir kız vardır.

Sonra da on beşime bastım, annem öldü, en sonunda babamla özgür kaldık ve ben...

Beni kurtaracak erkeği uzunca bir süre hayal ettim. Sonny Crockett'i, harap çehrenin ardındaki gerçek duyguları görebilen hayatından bezmiş adamı bekledim. Beni kollarına alıp güvende hissettirecek ve bir daha da bırakmayacak erkeğin yanıma gelmesini istedim.

Sonny Crockett'i bulamadım. Onun yerine on sekizinci doğum günümden bir gün önce, barın birinde kocamla tanıştım. Jason'ın oturduğu tabureye oturdum, kolasını içtim, sonra da o bana karşı çıkınca ellerimi kotunun altında kalan sert baldırlarında gezdirdim. Bana hemen basıp gitmemi söyledi. Ben de o anda onu bir daha hiç bırakamayacağımı anladım.

Elbette hiç kimse beni kurtaramazdı.

Yine de Jason'ın hakkında öğrendiğim onca şeyden sonra, şansını denemesi gerektiğini düşündüm.

Saatler 14.02'yi gösterdiğinde D.D. soruşturma hakkında epey iyi şeyler hissetmeye başlamıştı.

Bir plan yapmışlardı ve yasal olarak kayıp ilan edilemeyen ama en kısa zamanda bulunması gereken yetişkin bir kadını aradıkları göz önüne alınırsa planlarını iyi uyguluyorlardı.

Saat 14.06 olunca ilk kötü haberi aldı. Hakim Banyan, Jones ailesinin bilgisayarına el konulması için yaptıkları başvuruyu ve evlerinin olay yeri olarak ilan edilmesi isteğini reddetmişti. Bunun en büyük etkeni olarak, herhangi bir delil sunulmamasını göstermiş, buna ek olarak söz konusu hadisenin üzerinden yeterince zaman geçmemiş olmasını ileri sürmüştü. Aradan geçen on saat, yetişkin biri söz konusuyken önemsizdi. Belki de Sandra Jones bir arkadaşının evine uğramıştı. Belki de bir şekilde yaralanmış, hastaneye yatırılmış ama bilinci yerinde olmadığı için adını söyleyememişti. Belki de uyurgezerliği tutmuştu da şuursuzca şehrin ara sokaklarında dolanıyordu. Yani işin içindeki belkiler saymakla bitmezdi.

Yine de hakim sözlerine devam edip eğer Sandra Jones yirmi dört saat geçtikten sonra hala bulunamazsa durumu yeniden değerlendirebileceğini söylemişti. Bu arada onlara Jason Jones kamyonetini aramaları için izin vermişti.

D.D. üçte bir, diye düşünüp üzüldü. Çamaşır makinesinde yorganı ve geceliği bulmaları işlerini alt üst etmişti. Kayıp yorgan ve kırık lamba kaygı vericiydi. Çamaşır makinesinden çıkan yorgan ve gecelik ise...

D.D. çamaşır makinesinden çıkanların ne anlama geldiğini henüz çözememişti. Kadının kocası izlerini yok etmeye mi çalıyordu, yoksa kadın kirlileri yıkamaya mı karar vermişti? Bu konuda tahminler yürütmek tehlikeliydi.

14.15'te Dedektif Miller'dan telefon geldi. D.D. ona Hakim Banyan'dan gelen kötü haberleri iletti. Miller da Sandra Jones'un çalıştığı okulla ilgili gelişmelerden bahsetti. Okul müdürünün söylediğine göre Sandy Jones, son iki yıldır sosyal bilgiler derslerine giriyordu; ilk başta yedinci sınıflara stajyer öğretmenlik yapmış, sonra da eylül ayında altıncı sınıfların derslerini üstlenmişti. Şimdiye kadar öğrendiklerine göre çocuklar, aileler ve iş arkadaşları onu seviyordu. Kadın iş arkadaşlarıyla birlikte çok vakit geçirmemişti, ama evde bakması gereken küçük bir çocuğu olduğu ve kocası da geceleri çalıştığı için bu durum normal karşılanabilirdi. Okul müdürü, kocasıyla bir defa karşılaşmış ve adamın iyi biri olduğu izlenimine kapılmıştı. Kızı Ree'yi de çok kez görmüş, çok sevimli bir çocuk olduğunu tarif etmişti.

www.CepSitesi.Net

Adam ayrıca Sandra'nın okula gelmemesinin sebebini tahmin edemediğini ve telefon açıp gelmeyeceğini bildirmemesinin de normal olmadığını söylemişti. Onun için endişeleniyordu ve soruşturmaya yardım etmek için elinden geleni yapmak istiyordu.

Bu arada müdür bey elli yaşında, mutlu bir evliliği olan bir adamdı ve sekreterin söylediğine göre de uzun süredir drama öğretmeniyle gizli bir birliktelik yaşıyordu. Herkesin bundan haberi vardı ama hiç kimse de bunu önemsemiyordu. Ayrıca elli yaşındaki birinin kızıl saçlı drama öğretmeniyle, yirmi üç yaşındaki yeni kaçamağını aynı anda idare etmesine yetecek kadar Viagra henüz üretilmemişti. Müdürün büyük ihtimalle Sandra Jones'la arasında sadece iş ilişkisi vardı.

Miller ayrıca Jones'ların maddi durumuyla ilgili küçük çaplı bir araştırma yapmıştı. Çiftin bankadaki tasarruf hesabında yüz elli bin doları, çeşitli müşterek hesaplarda da iki milyon doları vardı. Aylık gelirleri ortalama düzeydeydi, aynı şekilde aylık giderleri de normaldi. Miller, çiftin evi nakit parayla aldığı ve maaşlarıyla geçinmek için ellerinden geleni yaptığı izlenimine kapılmıştı.

Yüksek meblağdaki paranın miras ya da sigorta anlaşması yoluyla yapılan toplu ödemeden geldiğini tahmin ediyordu. Paranın izini sürmeleri için görevlendirdiği dedektifler çalışmalarını devam ettiriyordu.

Bir diğer haber de, Jones'ların 2004 yılında Massachusetts'te küçük bir nikah töreniyle evlenmiş olmasıydı. Kızları Clarissa iki ay sonra dünyaya gelmişti. Ne Sandra Jones ne de Jason Jones adına göze çarpan bir trafik cezası veya arama emri bulunmuyordu. Aynı şekilde aile içi şiddet veya kişilerin huzurunu bozma konularında da adları herhangi bir belgede geçmiyordu.

Komşuların verdiği bilgiye göre, Jones'lar kendi kendilerine yaşayan, sessiz bir çiftti. Partiler düzenlemez, etkinliklere katılmazlardı. Sokakta karşılaştıkları komşularına gülümser, el sallarlardı ama durup da muhabbet edecek türden insanlar değillerdi. Ree onlardan farklıydı. Herkes Clarissa Jones'un bıcır bıcır bir çocuk olduğunu ve durmadan konuştuğunu söylüyordu. Ayrıca üç tekerlekli bisikletini de canavar gibi kullanıyordu. Bisikletiyle karşıdan geldiğini görenler kendilerini kaldırımın kenarına atmak zorunda kalıyordu.

D.D., Annesiyle babası ona çok bağırıyor muymuş? diye sordu.

Yok, kızlarının üzerine titriyorlarmış. Üç farklı komşudan, üç ayrı konuşmada birebir şu cümleyi duydum: 'Annesiyle babası kızlarının üzerine titrer'.

Hıh. Tabii, onları sessiz, kendi hallerinde birileri olarak tanımladıklarına göre, komşuların onları ne kadar iyi tanıdığını da sorgulamak gerek.

Haklısın.

Peki, hayat sigortaları?

Hala araştırıyoruz.

D.D. alaycı bir tavırla, Bak sen, bir de bankada iki milyon dolarları varmış, dedi. Nakit paraları ve Boston'daki güzel evleri de bir araya gelince... yaklaşık üç buçuk milyon eder mi? Daha azı için de cinayet işleyenleri gördük.

Boşanmaları adama yaklaşık iki milyon dolar kaybettirir. Henüz yeni başlayan bir evlilik için çok para bu.

Bu arada ne zaman evlendiklerini söylemiştin?

2004 yılında.

O zaman Sandra Jones... on sekiz yaşında ve de hamile miymiş?

Clarissa'nın iki ay sonra doğduğuna bakılırsa, evet.

Jason Jones, kaç yaşında olabilir? Otuz, otuz bir?

Tahminen öyle. Hala doğum belgelerine ulaşmaya çalışıyoruz.

Bir dakika şunu düşünelim: Genç, güzel, hamile bir kadın ve ondan yaşça büyük zengin bir adam...

Paranın kime ait olduğunu henüz bilmiyoruz. Sadece Jason'a değil, Sandra'ya da ait olabilir.

www.sepsiesi.net

Nedense paranın adama ait olduğuna inanmaya kendimi hazır hissediyorum.

Ben de nedense haklı olduğunu düşünüyorum.

Jason kendine hamile, genç bir gelin bulur. Sevimli küçük bir kızı olur ve dört beş yıl sonra da...

Güney Boston'da insanların onu gerçek anlamda tanımadığı, etrafı kale gibi sarılmış bir evde sakin bir hayat sürer.

D.D. de Miller da bir süreliğine sessizleşti.

D.D. birden, Evde gezinirken dikkatimi en çok çeken ne oldu, biliyor musun? dedi. Her şey tam da... 'olması gerektiği' gibiydi. Ne çok kirli ne de çok temiz.
Ne çok dağınık ne de çok düzgün. Her şey mutlak bir dengeye oturtulmuş. Müdürün dediği gibi, Sandra Jones insanların onu sevmesini sağlayabilecek kadar sosyal, ama öğretmen arkadaşlarının onu gerçekten tanıyabilmesine fırsat tanımayacak kadar mesafeli biriymiş. Jason ve Sandra komşularına gülümserlermiş ama onlarla birlikte hiçbir etkinliğe katılmazlarmış. El sallar ama konuşmazlarmış. Dışarı çıkar ama hiç kimseyi evlerine davet etmezlermiş. Her şey çok dikkatlice planlanmış gibi. Dengeyi kurmaya çalışmışlar, ama doğanın dengesi yok işte.

Hayatlarının sahte olduğunu mu düşünüyorsun?

D.D. omuz silkti. Gerçek hayatın berbat olduğunu ama bu ikisinin yeterince berbat olmadığını düşünüyorum, o kadar.

Miller tereddüt etti. Henüz Jason'ın iş yerine gitmedik...

D.D. yüzünü buruşturdu. Büyük bir gazete olan Boston Daily'den bahsediyorlardı. İyi yapmışsınız.

Ekipteki bayanlardan birine telefon açtırmayı düşünüyorum. Güvenlik izinleri için kontroller yaptığını ya da ona benzer bir şey söylemesini isteyeceğim. Nedense bir bayan telefon edince daha az şüphe uyanıyor.

İyi düşünmüşsün.

Kızlarının kreşine de uğrayacağız. Bakalım öğretmenler ve çalışanlar ne diyecek. Küçük kızlar kendileri gibi kızlarla takılıp birbirlerinin evinde kalmaya gitmez mi? Tahminime göre bu aileyle ilgili bir şeyler bilen anne ve babalar vardır.

Bu da bana uyar.

Bir de nikah belgelerinin bir kopyasını faksla istettim. Artık Sandra'nın kızlık soyadını biliyorum; babasını aramaya başlar, Georgia'dan daha fazla bilgi edinmeye çalışırım.

Pekala. Herhalde Sandra'nın kredi kartlarından da herhangi bir ize ulaşamadık?

Doğru, bir iz yok. Civardaki esnaf onu hiç görmemiş. Bölgedeki hastanelere ve polikliniklere de kimliği belirsiz bir kadının yatış işlemleri yapılmamış. Morga kimliği belirlenemeyen kadın cesedi götürülmemiş. Kredi kartı da son olarak iki gün önce markette kullanılmış. ATM'lere de uğramamış. Şu ana kadar iz diyebileceğimiz tek şey kadının cep telefonuna yapılan altı arama. Birisi gece saat iki on altıda kocasından gelmiş, muhtemelen adam da birkaç saniye sonra telefonun tam arkasında, mutfak tezgahının üzerinde çaldığını anlamış. Sonra da kadının nerede olduğunu merak eden okul müdürü iki kez telefon açmış. Diğer üç arama da öğrencilerinden gelmiş. Hepsi bu kadar.

Altıncı sınıftaki öğrencileri mi aramış?

Hem de kendi cep telefonlarından. On iki yaşındaki yetişkinlerin cesur dünyasına hoş geldiniz, komiserim.

Bir kedim bile olmadığı için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Miller homurdandı. Benim yedi, dokuz ve on bir yaşlarında üç oğlum var. Gelecek on yıl boyunca fazla mesai yapmayı düşünüyorum.

D.D. adama hak veriyordu. O zaman maddi durumlarını, cep telefonlarını ve on iki yaşındaki yetişkinleri araştıracaksın. Ben de pikabı arama ve sorgu uzmanı bulma işlerini halledeyim.

www.CepSitesi.Net

Kızıyla konuşmamıza müsaade eder mi? Elimizde adama karşı kullanabileceğimiz herhangi bir koz yok.

Sandra Jones yarın sabaha kadar mucize eseri bulunmazsa, adamın bize yardım etmekten başka çaresi kalmayacak.

D.D. masasındaki telefon çaldığında daha yeni sandalyesinden kalkmıştı. Telefonu açtı.

Santral, Jason Jones hatta, sizi arıyor, dedi.

D.D. tekrar yerine oturdu. Komiser D.D. Warren, dedi.

Jason, Konuşmaya hazırım, dedi.

Efendim?

Kızım uyuyor. Şimdi konuşabilirim.

Bizimle görüşmek mi istiyorsunuz? Seve seve ekip gönderip sizi aldırabilirim.

Ekip gelene kadar kızım uyanır, ben de konuşacak halde olamam. Bana soru sormak istiyorsanız, şimdi telefonda sorun. Elimden ancak bu kadarı gelir.

D.D. bu durumdan işkillendi. Adamın elinden geleni değil de, işine geleni yapmayı tercih ettiğini düşündü. Karısı on iki saattir kayıptı ve adam bu durumda işbirliğinden bunu mu anlıyordu?

Ree'yle görüşmesi için bir uzman ayarladık.

Olmaz.

Bulduğumuz bayan, çocukları sorgulama konusunda uzmanlaşmış, bilgili biri. Görüşmeyi usulüne uygun olarak yapacak, kızınızın bu konuşmadan kötü etkilenmemesi için temkinli davranacağından emin olabilirsiniz.

Kızım bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyor.

O zaman görüşme kısa sürer.

Jason hemen cevap vermedi. D.D. adamın bu uzun duraklama sırasında yaşadığı telaşı hissedebiliyordu.

Adamın dengesini bulmasına engel olmak için birden, Eşiniz evden kaçtı mı? diye sordu. Yeni bir adamla tanışıp yurtdışına gitmiş olabilir mi?

Ree'yi asla bırakmaz.

Yani başka biriyle tanışmış olabilir.

Bilmiyorum, Komiser. Çoğu gece işte oluyorum. Karımın ne yaptığını gerçekten bilmiyorum.

Mutlu bir evliliğiniz varmış gibi gelmedi bana.

Orası evliliğe nasıl baktığınıza göre değişir. Siz evli misiniz, Komiser?

Neden?

Çünkü öyle olsaydı, evliliğin bazı aşamalardan oluştuğunu bilirdiniz. Kariyerlerimiz için çalışıp dururken, karımla birlikte küçük bir çocuk yetiştiriyoruz. Artık balayı aşamasında değil, iş aşamasındayız.

D.D. homurdandı, sessizliğin tekrar konuşmaya hakim olmasına müsaade etti. Adamın yetiştiriyoruz deyip şimdiki zamanla kendisini ifade etmesinin ilginç olduğunu düşündü, ama bunu planlayıp planlamadığına karar veremedi. Böyle konuşsa da, karısının ve kızının gerçek adlarını ağzına almıyordu. Jason Jones gerçekten de tuhaf bir adamdı.

Senin bir ilişkin var mı, Jason? Çünkü er ya da geç bu da ortaya çıkar.

Karımı aldatmadım ben.

Ama o seni aldattı.

Orasını kesin olarak söyleyemem.

Ama bundan şüphelendin.

Komiser Hanım, karımı yatakta başka bir adamla yakalasam bile öldürmezdim.

Neden? Öyle bir adam olmadığın için mi?

Öyle bir evliliğimiz olmadığı için.

www.CepSitesi.Net

Bocalama sırası D.D.'deydi. Bunu düşünmüş ama çözememişti. Ne tür bir evlilikmiş sizinkisi?

Saygılı. Sandra evlendiğimizde çok gençti. Bazı şeylerin üstesinden gelmeye ihtiyaç duyarsa, ona müsaade ederim.

Çok anlayışlıymışsınız.

Jason hiçbir şey söylemedi.

D.D. neler olduğunu çözdü. Ona evlilik, sözleşmesi imzalattınız mı? Sözleşmeye sizi aldatırsa boşanmanız sırasında ona hiçbir şey vermeyeceğiniz konusunda bir madde koydunuz mu?

Sözleşme falan imzalamadık.

Gerçekten mi? Bankada o kadar para yatarken?

Para miras kaldı. Bana bırakılacağını hiç beklemiyordum, bu yüzden hepsini kaybetsem de umurumda olmaz.

Yapmayın, iki milyon dolar...

Dört. Araştırmalarınızı daha iyi yapmalısınız.

Dört milyon dolar...

Yine de ayda iki bin beş yüz dolarla geçinmeye çalışıyoruz. Komiser Hanım, hala doğru soruları sormuyorsunuz.

Neymiş onlar?

Karıma zarar vermeme yol açacak bir sebebim varsa bile, neden Bay Smith'e bir şey yapayım?

Efendim?

Ted Bundy hakkındaki haberleri okumuş muydunuz? Adam otuzdan fazla kadını öldürüp parçalara ayırmış ama çok gaddarca bir şey olacağını düşündüğü için kaskosuz hiçbir arabayı çalmamıştı. Aynı şekilde karısını boşamak yerine öldüren bir koca da psikopatın tekidir. İhtiyaçları her şeyden önce gelir. Karısı hareketli bir objeden farksızdır. İsteklerine ters düştüğünde ondan kurtulmakta haklı olduğunu düşünür.

D.D. hiçbir şey söylemedi. Hala bir itiraf duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu.

Ama kediden bahsediyorum, Komiser Hanım. Bay Smith. Karımı onsuz yaşamamın daha doğru olacağına karar verebileceğim kadar somutlaştırmışsam da, kedi bana ne yaptı ki? Annesini kızımdan koparmayı mantıklı bir hareket olarak görmüş olabilirim. Ama kedisine zarar vermek çok gaddarca olur.

O zaman karınıza ne oldu, Bay Jones?

Bilmiyorum.

Daha önce hiç ortalıktan kaybolmuş muydu?

Hayır.

Daha önce telefon açma gereği bile duymadan eve gelmediği oldu mu?

Sandra çok özenli biridir. İsterseniz çalıştığı okulu arayıp sorun. Yapacağını söylediği şeyi mutlaka yapar.

Barlara gidip içtikçe içmişliği, uyuşturucu kullanmışlığı var mıdır? Sizin de dediğiniz gibi çok genç biri.

Hayır. Biz içki içmeyiz. Uyuşturucu kullanmayız.

Uyurgezer midir? Sürekli kullandığı bir ilaç var mıdır?

Hayır.

Sosyal etkinliklere katılır mı?

Çok sakin bir hayatımız var, Komiser Hanım. Önceliğimiz kızımız.

Bir başka deyişle, sıradan vatandaşlarsınız.

Döndükçe dönen bir saat kadar sıradanız.

Ama pencereleri sağlamlaştırılmış, çelik kapılı bir evde yaşıyorsunuz?

www.Cepsitesi.Net

Varoş denilebilecek bir yerde yaşıyoruz. Ev güvenliğinin hafife alınmaması gerektiğini bilen kişileriz, o kadar.

Güney'in bu kadar sorunlu bir yer olduğunu bilmiyordum.

Ben de polislerin kapılarını sağlam bir şekilde kilitlemeyi tercih eden vatandaşlardan hoşlanmadığını bilmiyordum.

D.D. bu sözlerle ödeştiklerini düşündü. Tekrar duraksayıp telefonla değil de, yüz yüze yapılması gereken bir konuşmada kullanabileceği yöntemleri bulmaya çalıştı.

Eve geldiğinizde kapılar kilitli miydi, Bay Jones?

Evet.

Gözünüze anormal bir şey çarptı mı? Eve girdiğinizde mutfakta, koridorda veya girişte tuhaf bir şey gördünüz mü?

Hiçbir şey görmedim.

Eşinizin evde olmadığını anlayınca, ilk olarak ne yaptınız, Bay Jones?

Cep telefonunu aradım. O da mutfak tezgahının üzerindeki çantasından çıktı.

Sonra ne yaptınız?

Bir şeyler için, ne bileyim, yıldızları izlemek istemiş olabilir düşüncesiyle arka bahçeye çıkıp çıkmadığına bakmak için dışarı gittim. Evde olmadığı için bahçeyi kontrol ettim.

Sonra ne yaptınız?

Arabasını kontrol ettim.

Ondan sonra?

Sonra... şey...

Söylediklerinize tahminen üç dakikanızı almıştır. Evinize ilk gelen ekibe göre, üç saat sonra 911'i aramışsınız. Kimi aradınız, Bay Jones? Geçen üç saat süresince ne yaptınız?

Hiç kimseyi aramadım. Hiçbir şey yapmadım.

Üç saat boyunca mı?

Bekledim, Komiser Hanım. Koltuğa oturup dünyamın normale dönmesini bekledim. Sonra da ne yazık ki bunlar mucize eseri gerçekleşmeyince polisi aradım.

D.D. dürüstçe, Size inanmıyorum, dedi.

Biliyorum. Ama belki bu da masumiyetimin kanıtıdır. Suçlu birisi o sırada başka bir yerde olduğunu göstermeye çalışmaz mı?

D.D. derince iç çekti. Peki, eşinizin başına ne geldiğini düşünüyorsunuz, Bay Jones? Adamın bir süre sustuğunu, onun gibi düşündüğünü fark etti. Jason en sonunda ağzını, açtı: Şey... sokağımızda cinsel suçlardan hapis yatmış birinin yaşadığını biliyor muydunuz?

22 Ekim 1989'da Jacob VVetterling kendisine doğrultulan bir silahla maskeli bir adam tarafından kaçırıldı. Ben o şualar daha üç yaşındaydım; bu yüzden onu benim kaçırmadığıma inanabilirsiniz. Ama o kaçırıldığı için, neredeyse yaşanan olaylardan yirmi yıl sonra hayatım sonsuza kadar değişti. Jacob'un anne ve babası Jacob VVetterling Vakfi'm kurdu, Jacob VVetterling Çocuklara Karşı Suçlar ve Cinsel Suçlular Kayıt Yasası, 1994 yılında çıkarıldı, kısacası Jacob'un anne ve babası ilk cinsel suçlular veri tabanının kurulmasını sağladı.

Neler düşündüğünüzü biliyorum. Size göre ben bir yaraüğım, değil mi? Bugünlerde herkes aynı şeyi düşünüyor: Cinsel suçlular yaraükür. Çocuklarla her türlü iletişimimiz kesilmekle kalmamalı, hepimiz sürülmeli, hayattan mahrum bırakılmalıyız ya da Florida köprüsünün altındaki berbat şartlar altında yaşamalıyız. Bitişikteki evde yaşayan cinsel suçlu tarafmdan kaçırılan Megan Kanka'nm veya sokağın karşısında kız kardeşiyle birlikte yaşayan cinsel suçlu tarafmdan kapısı kilitli evinden kaçırılan Jessica Lunsford'un başına gelenlere bakın.

Size ne diyebilirim ki? Şartlı tahliye memurumun söylediğine göre, Birleşik Devletler'de adı sisteme girilmiş altı yüz bin cinsel suçlu var. Bunların birkaçı da kötü işler yapmaktan kendilerim alıkoyamıyor. Onlar bir suç işlediğinde ile benim gibi adamlar bile cezalandırılıyor.

www.CepSitesi.Net

Ben sabah kalkarım, işe giderim, toplantılara katılırım, burnumu pislikten uzak tutarım. Aslında bir başarı hikayesinin başrol oyuncusuyum. Yine de saat akşam beş olmuş, son işlerimi de hallederken polisin gelip beni tutuklamasını bekliyordum.

Saat beş çeyrek olup yarım düzine ekip arabası sirenleri açık halde sokağa girmeyince de pes edip eve yürümeye başladım. Gün boyunca yaptıklarımı tekrar düşünüp gittikçe artan endişemi kontrol etmeye çalıştım. Bu sabah, civarı gözetleyen polisleri görünce, en mantıklıca şeyi yapıp işe geldim. Ne de olsa polis kısa bir süre sonra beni bulacak, Bayan Jones'un kaybolmasının ardından neler yaptığım da konuşmamızın en önemli kısmını oluşturacaktı. Bay Jones'la yaptığım konuşmadan dolayı öğlen yemeğinden yarım saat geç döndüm. Bu tuhaflık mutlaka ortaya çıkacak ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Adamla konuşmak zorundaydım. Zaten tek umudum benim yerime onu tutuklamaları.

Evimin önündeki merdivenlere yaklaşmak üzereyim. Hala mavi üniformalı adamlardan, hatta kurşungeçirmez yeleklerini giymiş SVVAT ekibinden bir iz göremiyorum. Bu sırada günlerden perşembe olduğunu ve acele etmezsem toplantıya geç kalacağımı fark ettim. Programımdaki bir aksak lığı daha telafi edemeyeceğimi bildiğim için yatak odama daldım, beş dakika içinde duş alıp üzerimi giyindim, dışarı çıktım ve akıl hastalıkları hastanesine gitmek için yoldan geçen taksiye bindim. Evet, oraya gidiyorum; sisteme kayıtlı sekiz cinsel suçlu haftalık destek grubu toplantılarım mahalle kütüphanesinde yapacak değil ya.

Saat 5.59'da dış kapıya vardım. İşte bu çok önemli. İmzaladığım sözleşme, toplantılara bir dakika bile geç kalmamayı şart koşuyor, grubumuzun başkanı da buna büyük özen gösteriyor. Bayan Brenda Jane, magazin dergilerine kapak olabilecek kadar güzel, bir seksen boyunda, sarışın bir kızın görünümüne, bir gardiyanın da kişiliğine sahip, iyi eğitim almış bir sosyal hizmetler görevlisi. Kendisi sadece toplantılarımızı yönetmez, aynı zamanda ne yaptığımızdan, ne içtiğimize ve kiminle çıkıp çıkmadığımıza kadar hayatımızın her alanını kontrol eder.

Grubun yarısı ondan nefret ediyor. Diğer yarısı da ona fazlasıyla minnettarlık duyuyor.

Haftada bir kez yapılan toplantılar yaklaşık iki saat sürüyor. İnsan sisteme kayıtlı bir cinsel suçlu olunca ilk olarak sayısız belgeyi nasıl dolduracağını öğreniyor. İçinde Grup Toplantısı İçin Program Kuralları, İlişki Kurma İçin Program Kuralları ve Aile İçi Suçlar İçin Program Kuralları gibi belgelerin yanı sıra, altına imzamı attığım Cinsel Suçlu Programı Sözleşmesi ve adıma düzenlenmiş, Güvenli Gelecek Programının bulunduğu büyük bir klasörüm var. Bu akşamın da öncekilerden bir farkı yok. Hepimiz haftalık durum raporlarını doldurarak işe başlıyoruz.

İlk soru: Bu hafta ne tür duygular yaşadınız?

Aklıma ilk olarak suçluluk geldi. Hemen ardından da bunu yazamayacağımı düşündüm. Destek grubunda söylenen veya yazılanlar gizli tutulmak zorunda değildi. Bu da okuyup imzalamamız gereken belgelerden birinin şartıydı. Hu akşam ya da başka bir akşam söyleyeceğim sözler mahkemede aleyhime delil olarak kullanılabilir. Cinsel suçluların hayatındaki günlük çelişkilerden biri de budur. Bir yandan dürüstlük konusunda gelişme kaydetmek için çaba sarf etmemiz istenir, diğer yandan da dürüst davrandığımız için suçlanabileceğimiz belgelerde yazar.

Bu yüzden ben de aklıma gelen ikinci cevabı, korkuyu, forma yazdım. Polis bana bu yüzden karışamazdı, değil mi? Bir kadın kaybolmuştu. Ben de sokağında yaşayan cinsel suçluydum. Elbette korkuyordum.

İkinci soru: Bu hafta hoş olmayan durumlardan kaçınmak için hangi yöntemlere başvurdunuz? Beşini yazınız.

Bu kolay bir soru. Grubun ilk gününde istismar döngüsünü kırmak için başvurulabilecek yaklaşık yüz kırk yöntemden ya da fikirden oluşan listeyi bizlere vermişlerdi. Birçoğumuz ilk başta yazılanlara gülmüştük. Tekrar tecavüze kalkışmamak için yüz kırk yöntem? İçlerinden

WWW.CEPSTEST.NET

en çok polisi arayın, soğuk bir duş alın ve kışın ortasında okyanusa atlayın yöntemleri bizi güldürmüştü. Benim de en çok son yöntem hoşuma gitmişti.

Yine her zamanki sözlerimi yazdım: Çocuklarla yalnız kalmadım, barlardan uzak durdum, amaçsızca araba sürmedim, kendime karşı çok büyük beklentiler beslemedim ve plastik bilekliğimle yatıştım.

Bazen bu beşlinin içine kendime acımadım sözünü ekliyorum, ama bu hafta bunu başaramadığımı ben bile biliyorum. Yıllardır hiçbir beklenti içinde olmadığım için büyük beklentiler beslemedim sözü onun yerine iyi uydu.

Üçüncü soru: Bu hafta sağlıklı bir yaşam tarzı oluşturmak için hangi yöntemleri kullandınız? Beşini yazınız.

Bir diğer standart cevabımı verdim: Sabahtan akşama kadar çalıştım, spor yaptım, uyuşturucu ve alkolden uzak durdum, dinlendim, düzenimi hiç bozmadım. Bugün düzenimi bozmuş olabilirim, ama bugün de yedi günden sadece biri ve doldurduğum form da aslında bir haftayı soruyor.

Dördüncü soru: Bu haftaki nahoş veya kötü dürtülerinizi, fantezilerinizi veya cinsel düşüncelerinizi tarif ediniz.

Şöyle yazdım: Elleri kolları bağlı, ağzı kapalı yetişkin bir kadınla birlikte olduğum bir seks fantezisi kurdum.

Beşinci soru: Her bir fantezinin neden ortaya çıktığını açıklayınız.

Şöyle yazdım: Çünkü sevişme arzusuyla yanıp tutuşan yirmi üç yaşında bekar biriyim.

Bunu düşündüm, sonra sevişme arzusuyla yanıp tutuşan sözlerini silip yerine cinsel birlikteliği arzulayan yazdım. Grup başkanımız Bayan Brenda Jane'in toplantılarda doğru düzgün bir dil kullanmamız konusunda katı kuralları

var. Gruptaki kişilerin cinsel organlarım argo sözlerle tarif etmelerini değil, penis sözcüğünü kullanmalarını istiyor, aksini kabul etmiyor.

Altıncı soruda ise, mastürbasyon öncesinde, sırasında ve sonrasında yaşadığım duygusal durumu tarif etmem isteniyor. Birçok adam kendini kızgın ya da gergin hissettiğini söylüyor. Dışarıda çok fazla baskıya maruz kaldıklarını, içlerindekinin biriktikçe biriktiğini ve en sonunda bu konuda bir şey yapmak zorunda kaldıklarından bahsediyor. Bazıları da mastürbasyon yaptıktan sonra ağladığını yazıyor. Suçluluk, utanç ve büyük bir yalnızlık hissediyorlarmış, bunu da sırf kendilerini tatmin ettikleri için yaşıyorlarmış.

Benim öyle tarif edecek herhangi bir şeyim yok. Tamirciyim ve mastürbasyon yapmayı da şu günlerde aynı şekilde vücudumun pas tutmaması için yapıyorum. Bu yola rahatlamak amacıyla değil, sadece her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığından emin olma düşüncesiyle başvuruyorum.

Yedinci soru: Bu hafta birisiyle cinsel olarak neler yaşadınız?

Yazacak bir şeyim yok.

Sekizinci soru: Bu hafta uygun yaştaki biriyle (cinsel olmayan) bir ilişki kurdunuz mu veya bu konuda bir çaba sarf ettiniz mi?

Yazacak bir şeyim yok.

Dokuzuncu soru: Bu hafta görüştüğünüz çocukların hepsinin adını ve yaşını, sizinle arasındaki bağlantıyı, nasıl bir ilişkiniz olduğunu ve yanında başka bir yetişkinin olup olmadığını yazınız.

Yazacak bir şeyim yok.

Ve böyle devam ediyor. Yine haftalık form doldurma, yine destek grubu toplantısına katılma.

Bu toplantılarda asıl neler oluyor biliyor musunuz? Kendimizi haklı çıkarmaya çalışıyoruz. Kızıyla yatan baba, kilisesine gelen on beş erkek çocukla yatan papazdan daha iyi biriymiş gibi davranıyor. Çocukları okşayan adam, onlara tecavüz eden adamdan daha iyi olduğunu söylüyor. Kurbanlarını şekerle, tatlı sözle ya da başka şeylerle kandıran vahşi hayvanlar,

www.cepsitesi.net

şiddete başvuran canavarlardan daha iyi olduklarını iddia ediyor, şiddete başvuran canavarlar ise, kurbanlarını ayartıp onlara kendilerini suçlu gibi hissettiren kişilerden daha az zarara sebep olduklarını ileri sürüyorlar. Devlet hepimizi bir araya topluyor ve bizler de tüm düzenli gruplar gibi çaresizce farklılıklarımızı görmeye çalışıyoruz.

Bu toplantılar neden işe yarıyor biliyor musunuz? Çünkü yalancının dilinden yalancı anlar. İçinde bulunduğum odadakiler de yalan konusunda şeytana pabucunu ters giydirir.

Toplantının ilk otuz dakikasını haftalık rapor formlarını ele alarak geçirdik, ben de aylar sonra ilk defa söyleyecek bir şeyler buldum.

Galiba tutuklanacağım.

Bu cümle konuşmaları kesmeye yetti. Bayan Brenda Jane boğazını temizledi, kucağındaki sert kapaklı dosyayı düzeltti.'Aidan, konuşmamız gereken bir konu var.

Evet. Evimin bulunduğu sokakta kalan bir kadın kayboldu. Onu kısa süre içinde bulamazlarsa, sanırım beni suçlayacaklar. Kelimeler ağzımdan öfkeyle çıktı. Buna biraz şaşırdım. Şimdiye kadar kendimi hep kendisini kaderine bırakmış biri olarak görürdüm. Belki de her şeye rağmen beklentilerim vardır. Bileğimdeki lastik bileklikle oynadığımı ve endişemi böyle dışa vurduğumu fark ettim. Kendimi durdurmaya çalıştım.

Wendell, Onu sen mi öldürdün? diye sordu. Düzgünce kısaltılmış, siyah sakalları olan, açık tenli, epey şişman bir adamdı. İyi bir eğitim almış, varlıklı biriydi ve sesi helyum balonunun havasını içine çekmiş gibi çıkıyordu. Ayrıca kendini haklı çıkarma oyununun da ustasıydı. Söylediğine göre zavallı bir teşhirciydi; dokunmayı değil, kurbanlarına kendini göstermeyi severdi. Ona göre bizim gibilerle aynı gruba düşmesi hukuk sisteminin aslında ne kadar acımasız olduğunun kanıtıydı.

Wendell'in sadece teşhirde bulunup bulunmadığını veya kurbanlılarına dokunup dokunmadığını bilmiyorum. Ama cinsel suçlular tedavi programına katılma sürecinin bir parçası olarak, o da işlediği tüm suçları birebir kağıda dökmüş, sonra da yalan testine girmek için hepimizin ödediği ve geçene kadar da tekrar tekrar ödemek zorunda olduğu 150 doları verip teste girilmişti.

Şahsen ben Wendell'in uçuk bir psikopat olduğunu düşünüyorum. Zavallı teşhirciymiş, yemezler. Çakal kendisine hep özel bir grubu kurban olarak seçmiş. Örneğin; huzurevlerini ziyaret etmeyi severmiş ve bir gün de gözlerini kapatacak takati bile bulmakta zorlanan yatalak hastaların önünde yüz otuz beş kiloluk beyaz poposunu açmış. Sonra da hastanede çocuk hastaların kaldığı kısma gitmiş ve sekiz haftalık hamile olduğunu yeni öğrenen on dört yaşındaki kızın önünde penisini sallamış. Çoğu zaman da tecavüze uğrayan mağdurların kaldığı kliniklere takılıp kat kat olmuş yağlarını travma geçiren kadınların gözlerinin önüne sermekten hoşlanırmış.

En son kurbanı da eve gidip kendini asmış. Ama Wendell bu halde bile gelip de bizler kadar kötü olmadığını söyleyebiliyor işte.

Wendell'in pişkin pişkin sırıtışını görmezden gelip, Ona elimi sürmedim, dedim. Kadını tanımıyorum bile. Ama sorun değil. Polis veri tabanına bakacak ve benim adımı görecek. Sonra da sırf prensip gereği beni tutuklayacak, ama benim kefaletimi ödeyecek durumum yok. Beni içeri atarlarsa, biterim. Tekrar bilekliği çekip bırakmaya başladım. Bayan Brenda Jane'in beni izlediğini görebiliyordum, bir kez daha kendimi tutmaya çalıştım.

Ne düşündüğünü biliyorum: Peki, şimdi bu sana neler hissettiriyor, Aidan Brewster?

Kapana kısılmış gibi olduğumu hissediyorum, çığlık atmak istiyorum. Boğuluyorum, boğuluyorum.

Bir kadın kaybolmuş. Güney'de. Ne zaman oldu bunlar? Bir başka grup üyesi Gary Provost sesini yükseltti. Gary, arkadaşının on bir yaşındaki kızma uygunsuzca dokunurken yakalanan, otuz yedi yaşında, alkolik bir yatırım uzmanı. Karısı da olanlardan sonra iki oğlunu yanına alıp onu terk etmişti. Adamın ailesindeki diğer kişiler de onunla konuşmayı kesmişti. Yine de içimizde muhtemelen en çok umut vadeden kişi de oydu. Hala hüküm giymiş bir sapık gibi

www.sepsitesi.Net

değil de, saygıdeğer bir iş adamı gibi görünüyordu. Ayrıca gerçekten de vicdan azabı çekiyor gibi duruyor, kısa süre önce bıraktığı alkolden uzak durmayı başarıyordu. Hem de epey ciddi görünüyordu. Sessizdi ama zekiydi. Odadaki kişilerin içinden en çok onu seviyordum.

Kadın dün akşam ortalıktan kayboldu.

Haberlerde hiçbir şey duymadım.

Bilmem. Omuz silktim.

Wendell konunun en can alıcı noktasına gelip, Kaç yaşındaymış? diye sordu.

Tekrar omuz silktim. Çocuğu var, yani yirmili yaşlarının ortalarında falan olmalı.

Jim, Kadının yetişkin olması seni kurtarabilir, dedi. Ayrıca şiddet geçmişin olmadığını da biliyorlardır.

Jim bunu söylerken gülümsedi. Grubumuzda üçüncü düzey cinsel suçlu olan tek kişi o, yani devlet en çok ondan korkuyor. En yüksek suç tekrarlama ihtimali Wendell gibi bir teşhircide olabilir, ama Jim gibi ciddi bir pedofil, yatağın altındaki gerçek canavardır. Ettiği itiraflara göre, kendisi sadece sekiz yaşındaki erkek çocuklara ilgi duyuyormuş ve yaklaşık kırk yıllık süre içinde otuz beş çocukla nahoş ilişkilerde bulunmuş. On dört yaşında bakıcılık yaparken sapıklığa başlamış. Şimdi elli beş yaşına geldiği için ömrü boyunca tavan yapan testosteronu en sonunda azalmaya ve yavaşlamaya başlamış. Ayrıca doktorların verdiği ağır antidepresanlar yan etki olarak libidosunu bastırıyormuş.

Haftalık toplantılarımızda da tartıştığımız gibi cinsel arzuları değiştirmek çok zor bir şey. Birisine yetişkinleri arzulamasını öğretebilirsiniz ama birisinin cinsel yönelimlerinden bir nesneyi çıkarmak yani aynı kişiye çocukları arzulamamasını öğretmek zordur.

Jim, Mister Rogers'ın yeleklerinden giyinmeyi ve karamelli kahvesini sertçe içine çekmeyi sever. Sırf bunlara bile bakarak, ergenliğe basmamış erkek çocuklarla ilgili fanteziler kurmaya devam ettiğini tahmin edebiliyorum.

Onun bir fark yaratıp yaratmayacağından emin değilim, dedim. Sisteme adı girilmiş cinsel suçlu onlara göre hep suçlu olarak kalacaktır. Bence beni önce tutuklarlar, sonra da sorgularlar.

Yatırım uzmanı Gary, Hayır, diyerek araya girdi. Önce şartlı tahliye memurunla görüşürler. Sistem böyle işliyor.

Şartlı tahliye memuru. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Onu tamamen unutmuştum. Şartlı tahliyeden dışarı çıkalı iki yıl olmuştu ve ayda bir kez imzaya gitmem gerekiyordu, ama davranışlarım o kadar istikrarlı bir hal aldı ki toplantıları bile fark etmemeye başladım. Bu da evraklarla ve düzgünce doldurup imzalanması gereken formlarla dolu bir diğer işti. Benim gibi adamlar söz konusu olunca her şey sekiz dakikada oldu bittiye getirilir. Maaş bordromun fotokopisini çeker, tedavi danışmanımın mektubunu iletir, danışmanlık vb. için ödediğim haftalık ücretleri kanıtlarım ve böylece otuz gün daha yoluma devam ederim.

Gözlerini kısan Wendell, Sence tahliye memurun ne der? diye sordu.

'Bildirebileceğim bir şey yok'der.

Bayan Brenda Jane, Bugün işe gittin mi? diye sordu.

Evet.

İçkiden, uyuşturucudan, internetten uzak durdun mu?

Evet. Çalıştım. Yürüdüm. Burnumu pislikten uzak tuttum.

O zaman bir sorun çıkmaz. Tabii yine de avukat tutma hakkın var, kendini rahatsız hissetmeye başlarsan, avukat isteyebilirsin.

Bence kocası yaptı, dediğimi işittim. Bu söylememin özel bir sebebi de yoktu. Sadece kendimi haklı çıkarmaya çalışıyordum. Bakın, ben canavar değilim. Asıl canavar o.

Grubumdakiler yardımıma koşuyor, başlarını sallıyordu. Birkaç kişi, Evet, evet, diye cevap verdi. Zaten hep koca yapmaz mı?

Wendell'in yüzünde hala o pis sırıtış vardı. On dört yaşında değil ya... diye konuşmaya başladı.

www.CepSitesi.Net

Bayan Brenda Jane araya girip, Wendell, dedi.

Wendell masum numarası yaptı. Sadece ergen, sarışın bir kız değil demeye çalışıyorum. Bay Harrington...

Wendell tombul ellerinden birini havaya kaldırıp en sonunda yenilgiyi kabullendi. Ama en son dakikada arkasına dönüp nihayet işe yarar bir şeyler söyledi.

Hey, çocuk! Halen mahallenizdeki o tamircide çalışıyorsun, değil mi? Kaybolan kadının arabasını oraya tamire getirmemiş olması senin yararına olur.

O anda Sandra Jones'u capcanlı gözlerimin önüne getirebildim. Uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına atmış, girişteki gri masanın önünde duruyor, arabasının anahtarlarını Vito'ya verirken gülümsüyor ve, Tabii, saat beşte gelip alırız, diyordu.

Birden dünyam karardı, bir kez daha evime dönemeyeceğimi anladım.

Bir aileyi aile yapan nedir?

Hayatını boyunca bu sofunun cevabını düşünüp durdum. Ben tipik Güneyli ailelerin birinde büyüdüm. Annem ev hanımıydı, görünüşüne gösterdiği özenle ve takdire şayan gül bahçeciyle ün salmıştı. Kendi avukatlık şirketini kuran ve hayatındaki ikisevimli hanımına bakmak için sürekli çalışan saygıdeğer bir babam vardı. Yirmi dört kuzenim, halalarım, teyzelerim, amcalarım ve dayılarım vardı. Annemle babamın dönümlerce yeşil çimleri ve önünü kaplayan kocaman bir verandası olan evlerinde düzenledikleri ve sayısız akrabamızı davet ettiği yıllık aile buluşmaları, yazlık barbekü partilerinden çok büyük bir sirki andırırdı.

Hayatımın ilk on beş yılını, şişman teyzelerim yanaklarımı sıkıp anneme ne kadar benzediğimi söylerken, usluca gülümseyerek geçirdim. Öğretmenlerim başımı okşayıp babamın benimle nasıl da gurur duyacağını söylesin diye ödevlerimi zamanında yaptım. Kiliseye gittim, komşularımızın çocuklarına baktım, okuldan çıktıktan sonra bir markette çalıştım ve yanaklarım ağrıyana kadar gülümsedim, gülümsedim, gülümsedim.

Sonra eve döndüm, parkelerin üzerine saçılmış cin şişelerini topladım ve sarhoş annemin koridorun sonunda, Bilmediğin bir şeyi biliyorum. Bilmediğin bir şeyi biliyorum... diye söylenişini duymazdan geldim.

İki yaşındayken annem sırf doktora yaramaz bir çocuk olduğumu söyleyebilmek için bana ampul yedirmişti. Dört yaşındayken ne kadar sakar olduğumu doktora gösterebilmek için başparmağımı kapının arasına sokmuş ve kapıyı sertçe kapatmıştı. Altı yaşındayken benim gibi bir çocuğa annelik yapmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu doktorlara anlatabilmek için bana zorla çamaşır suyu içirmişti.

Annem tekrar tekrar canımı yakıyordu, ama hiç kimse onu durdurmak için çabalamıyordu. Şimdi bu bizi aile mi yapıyordu ?

Babam olanlardan şüpheleniyordu, ama sarhoş karısı elinde bıçaklarla onu evde kovalarken bile hiçbir şeyi sorgulamıyordu. Şimdi bu bizi aile mi yapıyordu?

Annemin bile bile canımı yaktığını ve bunun babamı incitmesini umduğunu bildiğim halde babama bunlardan hiç bahsetmedim. Şimdi bu bizi aile mi yapıyordu?

Babam annemi seviyordu. Küçükken bile bunu çok iyi anlıyordum. Annem ne yaparsa yapsın babam yanında duruyordu. Evlilik budur, demişti bana. Annemin hep böyle olmadığını da eklemişti sözlerine. Sanki bir zamanlar annemin aklı yerindeymiş, durumu iyiye gidiyormuş ve belki de tekrar normale dönecekmiş gibi konuşuyordu.

Böylece günlük halimize döner, her akşama annemin bizler için güzelce hazırladığı akşam yemeğiyle başlar ve yemeğimizi annemin kızarmış tavuğu veya kristal bardaklardan birini ya birimizin ya da ikimizin birden kafasına fırlatmasıyla bitirirdik, En sonunda babam, annemi yatak odasına götürür ve eline içine cin katılmış, buzlu çaydan bir bardak daha tuttururdu.

Sakince bana, Annenin nasıl biri olduğunu bilirsin, der, hem üzülür hem de benden özür dilerdi. Gecenin geri kalanını ön taraftaki verandada kitap okuyarak geçirir, ikimiz de annemin sarhoş haliyle koridorun sonundan saydırdığı sözleri duymazdan gelirdik: Bilmediğin bir şeyi biliyorum. Bilmediğin bir şeyi biliyorum...

www.cepsitesi.net

Annem öldüğünde, çok fazla soru sormaktan vazgeçtim. Savaşın en sonunda bittiğini düşündüm.
Babam da ben de artık özgürdük ve mutluluğa erişebilmemiz için hiçbir engelimiz kalmamıştı.

Cenazeden bir hafta sonra, annemin o değerli güllerini paramparça ettim. Bahçe makasıyla fidanlarının arasına daldım ve babam da o lanet olası çiçeklere benim için hiç ağlamadığı kadar ağladı.

O sıralar birkaç şeyi, aile yapısının doğasını anlamaya başladım. Şimdi geçmişe bakınca, hamile kalmamın, bir yabancıyla evlenmemin ve herkesin tuhaf bir aksanla konuştuğu bir eyalette yaşamamın kaçınılmaz olduğunu görebiliyorum. Hayatımda bir gün olsun yalnız kalmamıştım. Doğal olarak bir başıma kaldığım anda bildiğim tek şeyi hemen yeniden diriltmiş, ailemi kurmuştum.

Doğum yapma düşüncesi beni çok korkutuyordu. Dokuz ay geçmişti ama ben hala hazır değildim. Nikah defterimizin mürekkebi bile daha yeni kurumuştu. Annemle babamın verandasından bile küçük, mini minnacık müstakil evimize taşınma işlerimiz daha bitmemişti. Henüz anne olamazdım. Bebeğimin beşiğini daha kurmamıştım. Annelikle ilgili okuduğum kitabı bile henüz bitirmemiştim.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Bunların altından kalkabilecek kadar becerikli değildim.

Arabaya gitmeye çalışırken annemin değerli güllerinin kokusunu alabildiğimi düşünüyordum. Çalıların arasına kustum. Jason sırtımı sıvazladı; sakin, tok sesiyle, Çok iyi gidiyorsun, dedi.

Hastaneye götürmek için hazırladığım çantayı aldı, sonra da beni yolcu koltuğuna bindirdi.

Tekrar tekrar, Nefes al ver, dedi. Nefes al ver, Sandy: Sadece nefes al ver.

Cesur kocam, hastanede kustuğum sırada bana kova tuttu. Ikınırken bana destek oldu, doğumhanede benimle birlikte terler döktü. Dünyanın en büyük bowling topunu rahmimden dışarı itmeye çalışırken, kolunu tutmama ve tırnaklarımla etini kanatmama ses çıkarmadı.

Hemşireler büyük bir hayranlıkla onu izliyordu. O anda annemin haklı olduğunu düşündüm. Dünya kaltaklarla doluydu ve ben de hepsini öldürecektim. Ayağa bir kalkabilseydim... Keşke acılarımı durdurabilseydim.

Sonra da... başarıya ulaştım.

Kızım Clarissa Jane Jones acı acı ağlayarak, dünyaya geldiğini herkese duyurdu. Kırış kırış küçük bedeninin; kucağıma bırakılırken sıcak, yapı yapış olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Küçücük ağzının açılıp kapandığını, açılıp kapandığını ve en sonunda da göğsümün ucuyla buluşmasını hissedişimi hatırlıyorum. Bedenim onu beslerken ve gözlerimden yaşlar akarken hissettiğim tarif edilemez duyguları hatırlıyorum.

O sırada Jasonl bizi izlerken yakalamıştım. Ellerini ceplerine koymuş, uzakta duruyordu, yüz ifadesini anlamak her zamanki gibi zordu. Sonra birden neler olduğunu fark ettim:

Kocamla yalnızca babamdan kaçtığım için evlenmiştim. Şimdi bu bizi aile mi yapıyordu?

Kocam da yalnızca bir çocuk istediği için benimle evlenmişti. Şimdi bu bizi aile mi yapıyordu?

Clarissa bu karışıklık içinde doğduğu için kızımız oldu. Şimdi bu bizi aile mi yapıyordu?

Belki de hayata bir yerlerden başlamak gerekiyordu.

Elimi uzattım. Jason benim için istavroz çıkardı ve yavaşça, çok ama çok yavaşça bir parmağını uzatıp Clarissa'nın yanağına dokundu.

Seni koruyacağım, dedi. Başına kötü hiçbir şeyin gelmeyeceğine dair sana söz veriyorum. Söz, söz, söz.

Sonra da elimi sıkıca tuttu; duygularının gerçek gücünü, bana hiç anlatmayacağı şeylerle dolu karanlık gelgitleri içimde hissettim. Onun gibi bir hayat savaşçısı olduğum ve suyun altında pusuya yattığım için bu kadarını hak ettiğini düşündüm.

Beni öptü. Clarissa aramızdayken, beni sertçe, güçlüce öptü.

www.CepSitesi.Net

Yanağını yanağıma koyduğunda, gözyaşlarımız birbirine karışırken, Seni hep koruyacağım, diye fısıldadı. Söz veriyorum, Sandy. Canını hiç yakmayacağım, dedi.

Ve ben de ona inandım...

Saat 05:59 olduğunda Aidan Brewster haftalık destek grubu toplantısına kaldığı yerden devam ediyordu. Jason Jones da kızı için televizyonda film açmıştı, yavaş yavaş paniğe kapılıyordu.

İş yerini arayıp hasta olduğunu söylemişti. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Karanlık çökmek üzereydi. Sandy'den hala haber yoktu. Polislerden ses çıkmamıştı. Ree öğlen uykusundan uyanınca yine sessizce oturmaya devam etmişti. Birlikte Candy Land, Chutes and Ladders ve Go Fish adlı kutu oyunlarını oynamışlardı.

Sonra da Ree'nin küçük masasına geçmişlerdi; Jason çenesini dizlerine yaslamış, kızı da en çok sevdiği boyama kitabındaki kocaman Külkedisi resimlerini boyamıştı. Bay Smith ne yazık ki mucize eseri kapı önünde belirmemiş, Ree de artık hem kedisini hem de annesini sormaktan vazgeçmişti. Onun yerine Jason'a ürkütücü, ciddi, kahverengi gözlerle bakmaya başlamıştı.

Köfte, spagetti ve dilimlenmiş salatalık yedikleri akşam yemeğinden sonra Jason, televizyona film koydu. Ree nadiren sunulan bu eğlenceyle neşelendi, gelip ikili, yeşil koltukta tavşan oyuncağını elinde tutarak oturdu. Jason ona çamaşır yıkaması gerektiğini söyledikten sonra çabucak bodruma indi.

Bodruma indiğinde hızlıca ortalıkta dolanmaya başladı ve uzunca bir süre kendisini durduramadı.

Eve gelip Sandra'nın içeride olmadığını fark edince kafası karışmış, hatta kısmen endişelenmişti. Normal adımları izlemiş; bodrumu, tavan arasını, arka taraftaki eski barakayı kontrol etmişti. Sonra da cep telefonunu aramış, ama telefonun karısının tezgahın üzerindeki çantasında çaldığını duymuştu. Oradan da çok istekli olmasa da çabucak çantanın içindekileri karıştırmaya geçmişti; spiralli, küçük not defterinin sayfalarını çevirip karısının gece yarısı gideceği bir buluşmayı not edip etmediğine bakmıştı. Gece saat iki buçuk olup karısının bile bile kayıplara karışmadığını anlayınca, mahallede dolaşmış ve adını bir kediyi çağırırcasına fısıldayarak çağırmıştı.

Karısı arabasında değildi. Onun arabasında da değildi. Aradan epey zaman geçmesine rağmen hala eve de dönmemişti.

İkili koltukta oturup olanları düşünmüştü.

Eve geldiğinde iki sağlam kilit de dahil olmak üzere evdeki her yeri kilitli olarak bulmuştu. Bu da Sandy'nin yatmadan önce yapması gerekenleri yaptığını gösteriyordu. Mutfak tezgahının üzerini kontrol etmiş, kontrol edilmiş yazılı kağıtlarım bulmuş ve Sandy'nin Ree uyuduktan sonra yaptığı işlerini de hallettiğini anlamıştı.

Peki, her şey yolundaymış gibi görünürken akşamın hangi kısmında işler karışmıştı?

Karısı mükemmel biri değildi. Jason da diğer kişiler gibi bunu biliyordu. Sandy gençti, çok deli dolu bir gençlik yaşamıştı. Şimdi yirmi üç yaşında, nispeten daha olgun biriydi; yeni işine ve yabancısı olduğu bir eyalete alışmak için çaba sarf ederken, çocuğunu büyütmeye çalışıyordu. Okul başladığından beri Jason'dan daha çok uzaklaşmış, ilk başta çok ama çok sessiz kalmış, aralıktan beri de sanki kendisi zorluyormuş gibi ona arkadaşça davranmaya başlamıştı. Jason sırf karısı bu kadar tuhaf, bu kadar... farklı davranan birine dönüştüğü için şubat tatiline gitmeyi düşünmüştü.

Karısının hiç söylememiş olmasına rağmen, özellikle kışları sıla hasreti çektiğinden emindi. Yine hiç söylememiş olmasına rağmen, dışarıya çıkmayı, en azından kendini biraz olsun genç hissetmeyi zaman zaman istediğinden de emindi.

Jason da Sandy'nin onunla ne kadar süre evli kalacağını merak ediyordu, ama karısı bunu da hiçbir şekilde dile getirmemişti.'

www.CepSitesi.Net

Jason onu özlüyordu. Bu da canını yakıyordu. Eve geldiğinde Sandy'yi yüzünde kızlarının o anlaşılmaz mimiğinin aynısıyla yataklarında kıvrılıp yatarken görmeye alışmıştı. Karısının güneyli aksanını, Dr. Pepper adlı içeceğe tutkunluğunu ve sol yanağında beliren gamzesiyle gülüşünü seviyordu.

Jason onun sessizliğinde, yatıştırıcı bir uysallık buluyordu. Ree'yle birlikte kıkır kıkır gülünce içini kıvılcımların ısıttığını hissediyordu.

Kızlarına masallar okumasını izlemeyi seviyordu. Mutfakta ufak tefek işlerini hallederken mırıldanmasını dinlemeyi seviyordu. Sarı saçlarının dalgalı bir perde gibi yüzüne düşüşünü ve onu izlediğini fark edince yüzünün al al oluşunu seviyordu.

Sevgisinin karşılıklı olup olmadığını bilmiyordu. Bundan hiç emin olamamıştı. Ama bir süreliğine Sandy ona ihtiyaç duymuştu ve ona göre bu kadarı da yeterliydi.

Gece saat üçte, oturma odasının bomboş karanlığında otururken aklına ilk olarak, beni terk etti, düşüncesi geldi. Şubat ayında her şeyi yoluna koymaya çalışmış ama her şey bir felakete dönüşmüştü. Sandy de en sonunda onu terk etmişti.

Ama bir saniye bile geçmeden bu sonucun yanlış olduğuna karar verdi: Sandy evlilik konusunda karışık duygular besliyor olabilirdi, ama Ree'ye olan sevgisi bambaşkaydı. Yani evi kendi isteğiyle terk etmiş olsa bile, Ree'yi ve en azından çantasını yanına alırdı. Bu tür eksiklikleri göz önünde bulundurunca ortaya farklı bir sonuç çıkıyordu: Sandy evden kendi rızasıyla ayrılmamıştı. Burada, Jason'ın evinde, kızı üst katta uyurken kötü bir şeyler olmuştu ve Jason'ın da neler yaşandığına dair hiçbir fikri yoktu.

Jason içine kapanık bir adamdı ve bunu kabul ediyordu. Mantığı duygulara, varsayımları gerçeklere tercih ederdi. Onu iyi bir gazeteci yapan özelliklerden biri de buydu. Uçsuz bucaksız veri yığınlarını tarayıp her şeyi tek bir seferde bir araya getiren paha biçilemez bilgiyi bulma konusunda üstüne yoktu. Öfkeyle, şokla veya kederle batağa saplanmazdı. Boston halkı veya insanlık hakkındaki önyargılara göz yummazdı.

Her zaman en kötü şeylerin başına geleceğine inanırdı. Ona göre hayatın gerçeğiydi bu. Bu yüzden kendisini pek çok bilgiyle kuşatmış ve belki de biraz aptallık edip yeterince şeyi bilirse bu kez güvende olabileceğine inanmıştı. Ailesi acı çekmeyecekti. Kızı güven içinde büyüyecekti.

Ama işte burada, birkaç büyük bilinmeyenle karşı karşıyaydı ve kontrolü kaybetmeye başladığını hissedebiliyordu.

Polis neredeyse altı saat önce yanından ayrılmış, geriye sadece evin dışında arabada tek başına oturan, nöbeti saat beş civarında bir öncekinden devralmış sivil polis kalmıştı. Jason sabah boyunca polisin evinde olmasının acı verici, bitmez tükenmez bir şey olduğunu düşünmüştü. Şimdi yokluklarının çok daha kötü olduğunu anlıyordu. Dedektifler ne yapıyordu? Komiser D.D. Warren ne düşünüyordu? Cinsel suçlu komşusuyla ilgili yemi yutmuş muydu, yoksa hala onu bir numaralı şüpheli olarak mı görüyordu?

Bilgisayar için arama emri çıkarmışlar mıydı? Onu evinden atabilir, zorla karakola götürebilirler miydi? Tam olarak nasıl bir kanıta ihtiyaçları vardı?

Daha da kötüsü onu yakalarlarsa, Ree'ye ne olacaktı?

Jason tekrar tekrar sehpanın etrafında dolandı, üzerindeki yan yan duran daire desenleri başını döndürdü, yine de duramadı. Ailesi yoktu, yakın arkadaşları yoktu. Polis Sandy'nin babasıyla irtibata geçip Ree'yi Georgia'ya gönderir miydi ya da Max'i buraya çağırır mıydı?

Peki, Max gelince tam olarak ne söyler ya da ne yapardı?

Jason'ın bir stratejiye, bir tür acil durum planına ihtiyacı vardı.

Çünkü Sandy'nin kayıp olduğu süre arttıkça işler daha da sarpa saracaktı. Polis daha derin bir araştırma yapacak, daha zor sorular soracaktı. Ve kaçınılmaz olarak haber yayılacak, basın işin peşine düşecekti. İş arkadaşları yamyamlar gibi üzerine gelecek, fotoğrafını tüm dünyaya yayacaktı. Jason Jones, kayıp kadının kocası ve devam eden soruşturmanın bir numaralı şüphelisi ilan edilecekti.

www.Ceptr.net

Er ya da geç, birisi o fotoğrafı hatırlayacaktı. Birisi parçaları birleştirmeye başlayacaktı.

Hele bir de polis, bilgisayarına el koyarsa...

Jason sehpanın etrafında o kadar hızlıca döndü ki, dizini çamaşır yıkama makinesinin kenarına vurdu. Acı baldırlarına doğru çıktı ve en sonunda onu durmak zorunda bıraktı. Başı bir anlığına fırıl fırıl döndüğünde makinenin üst tarafına tutundu, hissettiği acıdan dolayı nefesi kesildi.

En sonunda tekrar kendine gelince ilk olarak küçük, kahverengi örümceğin tam önünde duran bir ağdan sarktığını gördü.

Geriye sıçradı, incik kemiğini eskimiş sehpanın kenarına vurdu ve acıdan haykıracakmış gibi oldu. Ama önemli değildi. Acıya dayanabilirdi. O örümceği bir daha görmediği sürece acısını görmezden gelebilirdi.

Bir anlığına, bu kadarı ona çok geldi. Bir anlığına o küçük mü küçük örümcek, onu eski bir yere, kenarlarına dizilmiş bir düzine teraryum adlı susuz akvaryumdan parlayan gözlerin haricinde kapkaranlık olan bir odaya götürdü. Ona çığlıkların bodrumda başladığı, yukarıya uzanan duvarlarda yankılandığı yeri... leş ve çürük kokan, dünyadaki tüm çamaşır sularının bile bastıramayacağı kadar pis bir yeri hatırlattı.

Küçük erkek çocukların ve büyük kızların ölümle buluştuğu odayı gösterdi ona.

Jason yumruk haline getirdiği elini ağzına götürdü, parmaklarının eklem yerlerini ağzına kan tadı gelene kadar ısırdı ve bu acıyı dengesini bulmak için kullandı.

Kontrolümü kaybetmeyeceğim, diye söylendi. Kontrolümü kaybetmeyeceğim, kontrolümü kaybetmeyeceğim.

Üst kattaki telefon çaldı. Memnuniyetle bodrumdan ayrılıp telefona cevap vermeye gitti.

Arayan kişi Sandy'nin müdürü Phil Stewart'tı ve adamın sesi hiç beklenmediği kadar şaşkınca çıkıyordu.

Phil, Sandra orada mı? diyerek konuşmaya başladı.

Jason doğrudan, Şu anda telefona cevap veremez, diye cevap verdi. Mesajını ona iletirim.

Uzunca bir sessizlik oldu. Jason?

Evet.

Sandra evde mi? Polis onu buldu mu?

Demek ki polis Sandra'nın iş yerindekilerle görüşmüştü. Elbette görüşeceklerdi. Mantıklı bir adım atmışlardı. Evi kontrol ettiklerine göre, orayı da kontrol edebilirlerdi. Jason'ın bu durumda akıllıca bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Gerçekçi bir cümle, özel hayatlarına girmeden mevcut durumu özetleyecek bir söz söylemeliydi.

Aklına lanet olası tek bir kelime bile gelmedi.

Jason?

Jason boğazını temizledi, saatine baktı. Saat akşam 19:05'ti, o zaman Sandy kaybolalı ne kadar... on sekiz... yirmi saat mi olmuştu? Neredeyse birinci gün bitecek, ikinci gün başlayacaktı. Şey... kendisi... kendisi... evde değil, Phil.

Müdür, Hala kayıp mı? diye sordu.

Evet.

Aklına bir şey geliyor mu? Polisin elinde bir ipucu var mı? Neler oldu, Jason?

Jason sadece, Dün akşam işe gittim, dedi. Döndüğümde evde değildi.

Phil uzunca iç çekerek, Aman Tanrım! dedi. Ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?

Yok.

Eve döner mi dersin? Yani belki de biraz nefes almaya falan ihtiyaç duymuştur. Bu özel hayatlarıyla ilgili bir konuydu, Jason da Phil'in telefonun diğer hattında yüzünün kızardığını tahmin edebiliyordu.

Jason sakince, Olabilir, dedi.

Öyledir. Phil kendisini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Yarınki derslerine girmesi için yerine birini bulmam gerekecek sanırım.

www.CepSitesi.Net

Bence de.

Yarın sabah onu aramaya başlayacaklar mı? Öğretmenlerimizin çoğu yardım etmek isteyecektir. Belki de öğrencilerin anne babaları da aramıza katılır. El ilanlarını dağıtmak, mahalleleri dolaşmak ve buna benzer işleri halletmek için sana yardımcı olmalıyız. Bunları kim organize edecek?

Jason tekrar bocaladı, paniklemeye başladığını hissetti. Bu kez kendini tuttu, sırtını doğrulttu, sesinin tok çıkmasını sağlamaya çalıştı. Sana haber veririm.

Çocuklara ne diyeceğimizi düşünmeliyiz. Televizyonlar haberleri yayınlamadan önce bu işi halletsek çok iyi olur. Belki de öğrencilerin aileleri için bir duyuru da yaparız. Buralarda daha önce böyle bir şey yaşanmadı. Çocukları şimdiden buna hazırlamaya başlamamız lazım.

Jason tekrar, Sana haber veririm, dedi.

Phil birden, Clarissa'nın durumu nasıl? diye sordu.

Nasıl olabilir ki!

Otıun için de yardıma ihtiyacın olursa, bize haber vermen yeterli. Öğretmenlerin bazılarının seve seve yardım edeceğinden eminim. Bu tür şeylerin üstesinden gelinebilir. Gereken tek şey iyi bir plan.

Jason, Aynen öyle, dedi. İyi bir plan.

Akşam saat 17:59 olduğunda Komiser D.D. VVarren'm keyfi yerine gelmişti. Jason Jones'un pikabı için arama emri çıkartmışta. Sisteme kayıtlı bir cinsel suçludan sorumlu şartlı tahliye memurundan randevu almışta. Ve en güzeli de mahallenin çöp toplama akşamı gelmişti.

Güney Boston'un etratanda Dedektif Miller'la dolaşıyor, sonraki adımlarını planlarken civarı Öğreniyordu.

Miller, Dedektif Rober'm söylediğine göre, Jones öğleden sonra dikkat çekici bir şey yapmamış, diyerek rapor vermeye başladı. Ne ziyaretine biri gelmiş, ne bir işini halletmiş ne de başka bir şeyle uğraşmış. Evde kızıyla kalıp her zaman yaptığı şeyleri yapmaya devam etmiş.

D.D. merakla, Dışarı çıkıp pikabına bakmış mı? diye sordu.

Hayır, dış kapıyı aralamamış bile.

D.D., Hıh, dedi. Bilgisayarla uğraşmış mı? Adamın mutfak penceresinden oraya oturduğunu görmüş olmalı.

Ben de aynı soruyu sordum ama aldığım cevap pek de açıklayıcı değildi. Öğleden soma mutfak penceresine vuran ışıklar içeriyi görünmez kalıyormuş. Ama dedektifin değerlendirmesine göre, Jones günün çoğunu çocuğuyla ilgilenerek geçirmiş.

D.D., İlginç, dedi, ciddiyetle. Sevdiğim kaybeden bir eşin yaptıkları genelde, işini bilen bir dedektifin yem kaynağı olurdu. Adam her zamanki gibi işe gitmiş miydi? Aniden evine teselli bulmak için bir bayan arkadaşını davet etmiş miydi? Ya da yapı marketlerden birine koşup kesici biçici aletler almış mıydı?

Ama Jason'ın davranışlarını çoğunlukla yapmadığı şeyler tanımlıyor gibiydi. Bu zor durumla başa çıkmasına ve çocuğuna bakmasına yardım etmek için ne bir akrabası ne de bir arkadaşı ziyaretine gelmişti. Adam kayıp karısının fotoğraflarım bastırmak için en yakındaki matbaaya koşmamıştı. Birkaç standart soru sormak için komşularının kapısını çalmamıştı. Merhaba, karımı gördünüz mü? Ya da dün akşam tuhaf sesler duydunuz mu? Ah, bir de etrafta dolanan turuncu renkli bir kediyle karşılaştınız mı?

Jason Jones'un karısı kaybolmuştu ama adam hiçbir şey yapmamıştı.

Sanki karısının bulunmasını beklemiyordu. D.D.'ye göre bu çok ilginçti.

Pekala, dedi. Madem Jason yerinden kımıldamıyor, ilk olarak Aidan Brewster'm şartlı tahliye memuruyla görüşelim. Şüpheli Koca elimizin altında. Şimdi sıra eski mahkûm komşuları hakkında daha fazla bilgi edinmekte.

www.CepSitesi.Net

Dedektif Miller, Bana uyar, dedi. Yarın sabahın mahallede çöp toplama günü olduğunu biliyor musun? Evlerden çıkarılıp kaldırıma bırakılmaya başlanan çöp kutularını başıyla işaret etti. Evdeki çöpler, özel mülke dahildi ve alınması için arama emri gerekiyordu. Ama kaldırıma konulunca... Gece saat iki veya üçte polisin birini gönderip Jones'un çöpünü aldırayım mı? Sabahleyin neler bulacağımıza bakarız.

Ah, dedektif, aklımı okuyorsun.

Miller mütevazı bir tavırla, Elimden geleni yapıyorum, dedi.

D.D. ona göz kırptı ve arabasını merkeze giden yola sürdü.

Colleen Pickler onlarla ofisi diye geçen, ne olduğu belirsiz bir yerde buluşmayı kabul etti. Yerler açık gri linolyumla, duvarlar savaş gemilerinin gri boyasıyla kaplıydı; dosya dolaplarının üzerindeki sıkıcı gri boya da tabloyu tamamlıyordu. Bunların tam aksine Colleen, kızıl saçları olan, turuncu, sarı ve kırmızı renklerle kaleydoskobu andıran tişörtünün üzerine koyu kırmızı, spor bir ceket giymiş, bir seksen boyunda, atletik yapılı bir kadındı. Masasından kalkınca birden sislerin tam ortasında bir meşale yakılmış gibi oldu.

Sadece üç adım atarak kapının yanına vardı, sertçe ellerini sıktı, sonra da ikisine masasının önündeki iki, alçak mavi sandalyeyi işaret etti.

Neşeyle, Ofisimin kusuruna bakmayın, dedi. Çoğunlukla cinsel suçlularla uğraşıyorum, herhalde devlet de griden başka bir rengin onları tahrik edeceğini düşünüyor. Gördüğünüz gibi, kendini gösterdi, ben aynı fikirde değilim'

D.D. şaşkınca, Cinsel suçlularla mı ilgileniyorsunuz? diye sordu.

Aynen öyle. Şartlı tahliyeyle dışarı çıkanlardan oluşan güzel bir grubumuz var. Eroin bağımlıları ve hırsızlar temiz havayı alır almaz ortalıktan tüyer. Peşlerine düşemezsiniz, tek bir formu doldurtamazsınız, toplantılara katılmalarını sağlayamazsınız. Öte yandan, ortalama bir cinsel suçlu, karşısındakini memnun etmek için hevesli olur.

Miller, ruhani bir deneyim yaşıyormuş gibi gözlerini dikmiş Pickler'a bakıyordu. Elini kaldırıp ince kahverengi bıyığını düzeltirken, Gerçekten mi? dedi.

Evet, gerçekten. Bu adamların birçoğunun korkudan ödü kopuyor. Zaten hapishaneye düşmek başlarına gelen en kötü şey, oraya dönmemek için de her şeyi yapmaya hazırlar. Bizim onayımızı almak için çok uysal davranırlar, hatta bu sırada çok da gerilirler. En berbat pedofili suçluları neredeyse her gün yanıma uğrar. Benden başka bir yetişkinle ilişki kuramazlar, bu yüzden de mutlu olmamı isterler.

D.D. kaşlarından birini havaya kaldırdı ve sandalyeye oturdu. Yani bir grup sıradan vatandaşlar.

Pickler omuz silkti. Herkes kadar sıradanlar. Tabii içlerinden birinin kötü bir şey yaptığım düşünmüyor olsaydınız yanıma uğramazdınız. Kimmiş ilginizi çeken?

D.D. notlarına baktı. Brewster. Aidan Brewster.

Pickler, Aidan Brewster mı? dedi. Olamaz.

Olabilir.

Kaşını havaya kaldırma sırası Pickler'a geldi. Kadın sonra gri, metal, dosya dolaplarının ilkine döndü ve bir süre orayla meşgul oldu. B... B... Brewster. Aidan. İşte burada. Ama size şimdiden iyi bir çocuk olduğunu söyleyebilirim.

D.D. soğuk bir tavırla, Cinsel suçlulara göre demek istediniz herhalde, diyerek araya girdi.

Lütfen. İşte bakın, sistem tam da burada kendisinin en kötü düşmanı oluyor.

Başlangıçta faillerle dolu bir grubu kara listeye almayı başardılar. Sonra da artık hiçbir faydasını göremeyecekleri kadar büyük bir sistem kurmuş oldular.

Otuz çocuğa tecavüz eden kişiyi sisteme cinsel suçlu olarak soktular. Öte yandan on dört yaşındaki bir kızla kendi rızasıyla cinsel ilişkiye giren on dokuz yaşındaki kişiyi de aynı kefeye koydular.

Bunun, bir seri katille, karısının gözünü morartan adamın aynı olduğunu söylemekten farkı yok. Elbette ikisi de birer pislik ama gel gör ki aynı pislik değil.

D.D., Peki, Aidan Brewster ne tür bir suçlu? diye sordu.

Bahsettiğim on dört yaşındaki üvey kız kardeşiyle, kendi rızasıyla ilişkiye giren on dokuz yaşındaki genç o.

Bu yüzden şartlı tahliye mi oldu?

Bu yüzden iki yıl hapis yattı. İlişkiye girdiği kişi bir yaş daha küçük olsaydı, yirmi yıl alırdı. İşte bu ceza, genç birine uçkuruna sahip çıkmayı öğretir.

En sonunda sandalyeye oturan Miller, On dört yaş kendi rızasıyla birlikte olmasına yetmez, dedi. On dokuzundaki biri bunu bilmeliydi.

Pickler ona itiraz etmedi. Bu da Brewster'ın ömrünün sonuna kadar alacağı bir ders. Cinsel suçlu olmanın dönüşü olmayan bir yol olduğunu biliyor musunuz? Brewster gelecek otuz yıl boyunca kötü hiçbir işe kalkışmasa bile cinsel suçlu olarak kalacak. Yani ne zaman bir işe başvursa, yeni bir ev kiralamak istese veya eyalet sınırlarının ötesine geçmeye kalksa adı sistemde görünecek. Bu da yirmi üç yaşındaki birinin kaldıramayacağı kadar büyük bir yük.

D.D., Peki, şimdi durumu nasıl? diye sordu.

Bu şartlar altında ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi. Cinsel suçlular için açılan tedavi programına katıldı, haftalık toplantılarına gidiyor. Bir apartman dairesinde kalıyor, işi var; her ne kadar normal denemese de normal bir yaşam sürdürmeye çalışıyor.

D.D., Dairesi? dedi.

Pickler, D.D.'nin ekibinin sistemde bulduğuyla örtüşen bir adres söyledi. Ev sahibinin bunlardan haberi var mı?

Ona ben söyledim. Onun düzeyindeki bir suçlu için böyle bir şeyin yapılması kurallarda şart koşulmamış ama ben sonradan pişman olmamak ve işi sağlama almak için kadına haber verdim. Zaten daha sonra kendisinin öğrenmesi ve Aidan'ı hiç beklenmedik bir şekilde kapı dışarı etmesi kötü sonuçlar doğurabilirdi. Bu durum Aidan'ı strese sokup incitebilir, hatta kendini kaybetmesine sebep olabilirdi. Şartlı tahliyesinin takibinden sorumlu kişi olarak, işimin onu gereksiz yere çıkacak karmaşalardan kaçınmasını sağlamak olduğuna inandığım için bu yola başvurdum.

Ev sahibi duyduklarına nasıl bir tepki verdi?

Olanların tamamını öğrenmek istedi ve telefon numaramı da acil durumlar için telefonuna kaydetti. Sonra da bir sorun yokmuş gibi hayatına devam etti. Aynı şeyi yapanların sayısını duysanız ağzınız açık kalır. Herkes sadece her şeyi en başında öğrenmek istiyor, o kadar.

D.D., Peki ya komşular? diyerek konunun üstüne gitti.

Pickler hızlıca, Komşularına ya da bölgedeki polislere bilgi vermedim, dedi. Brewster'in adı cinsel suçlular veri tabanında görülüyor, ben de risk değerlendirmesini ve programdaki mevcut seviyesini göz önüne alarak bunun yeterli olduğunu düşündüm.

Yani...? Miller'ın kafası karışmıştı.

Yani Brewster'ın durumu iyi. Neredeyse iki yıldır aynı yerde yaşıyor, aynı işe devam ediyor ve aynı haftalık destek grubuna katılıyor. Şartlı tahliye olmuş kişileri gördükçe Aidan Brewster gibilerle seve seve ilgilenebileceğimi anlıyorum.

Miller iğneleyici bir tavırla, Tipik bir başarı hikayesi, dedi.

Pickler omuz silkti. Öyle görmek istiyorsanız neden olmasın? Bakın, ben on sekiz senedir bu işin içindeyim. Sorumlu olduğum kişilerin yüzde altmışı, ilk şartlı tahliyelerinde olmasa da sonrakilerde sorunlarını çözer.

Geriye kalan yüzde kırkı da... Tekrar omuz silkti. Bir kısmı hapse geri döner. Bir kısmı Ölene kadar içki içer. Birkaçı intihar eder. İşin özü, hiçbiri yeniden cinsellikle ilgili bir suç işlemez, ama buna başarı denilip denilmeyeceğinden emin değilim. Bir de Aidan Brewster gibiler var. Şartlı tahliye memuru olarak onu iyi biri olarak görüyorum ve size de ancak bu kadarını söyleyebilirim.

D.D. kaşlarını çatıp, İşi? dedi.

www.cepsitesi.net

Evinin yakınlarındaki bir tamircide çalışıyor. Adı Vito. Çocuğun gerçekten de elinden her iş geliyor. Bu sayede birçok kişiden daha kolay dışarıya uyum sağladı.

D.D. bunu not etti. Orada iki yıldır çalıştığını mı söylemiştiniz?

En iyi ustaları oldu. Patronu Vito onu öve öve bitiremiyor. İş açısından bakılırsa çocuk harikalar yaratıyor, hem de o kadar masrafı varken.

Ne masrafı? Miller meraklanmıştı.

Program. Cinsel suçlular, tedavi masraflarını kendileri karşılarlar. Brewster grup toplantıları için haftalık altmış dolardan fazla para ödüyor. Bir de yolundan sapmadığını göstermek için on ayda bir iki yüz elli dolar ödeyerek yalan testine giriyor. Ayağına elektronik bileklik taksalardı onun da parasını ödemek zorunda kalacaktı, ama şansına GPS standart prosedür olmadan önce dışarı çıktı. Ayrıca evinin kirasını, yol masraflarını vesaire... vesaire... Oyuna sınırlı iş imkanlarıyla başlayan biri için ucuz bir hayat değil.

D.D., Çocukların etrafında olamamasını kastediyorsunuz sanırım, dedi.

Aynen. Bu yüzden tamircide bile olsa, sadece arabaların etrafında çalışabiliyor, hiçbir zaman ön masada durmuyor. Ne de olsa kapıdan içeriye iki çocuğuyla birlikte bir kadının ne zaman gireceğini kimse bilemez.

Ama Aidan genel olarak iyi bir çalışan, öyle mi?

Hem de en iyisi. Colleen onlara yüzündeki gülümsemeyle baktı. Vito, Brewster'ı iliğini kurutana kadar çalıştırıyor, ama çocuk hiç şikayetçi olmuyor; çünkü ikisi de işten çıkamayacağını ve başka yere de giremeyeceğini biliyor. İnsanlar genelde cinsel suçluların iş bulamadığını düşünür. Aslında onları yanlarında çalıştırmaya fazlasıyla hevesli bazı akıllı işverenler var.

Miller şimdi de kaşlarını çatıyordu. Zavallı, küçük Aidan Brewster. Ne yani şimdi oturup on dört yaşındaki bir kıza ellerini süren adam için hepimiz üzülelim mi?

Colleen sakince, Ben üzülün demiyorum, dedi. Kanun kanundur. Sadece hukuk sisteminde birçok kişi suçunu işler ve cezasını çeker. Brewster hapse girip çıktı, ama hala cezasını çekmeye devam ediyor, ömrünün sonuna kadar da çekmeye devam edecek. Kızla yatacağına kızı öldürseydi durumu biraz daha iyi olurdu. Ne kadar ironik, değil mi? Ben de hukuk sisteminin bir üyesi olarak bu analizi yapmaktan hiç hoşlanmıyorum.

Colleen, bunları anlatırken, D,D. çoktan başka bir şeyi düşünmeye başlamıştı. Miller'a dönüp, Jones'ların bakım için arabalarını nereye götürdüğünü biliyor musun? diye sordu.

Miller başını iki yana salladı, bunu hemen not aldı. Bakarım.

Colleen, Jones'lar kim? diye sordu.

Jason ve Sandra Jones. Aidan Brewster'la aynı sokakta yaşıyorlar. Ama geçen akşam Sandra Jones ortalıktan kayboldu.

Colleen iç çekerken, Yaa, dedi. Sandalyesine yaslandı, ellerini ateş topuna benzeyen saçlarının arkasına koydu. Siz de Aidan'ın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?

Onu da kontrol etmek zorundayız.

Sandra Jones kaç yaşında?

Yirmi üç. Ortaokulda altıncı sınıfların dersine giren bir öğretmen. Dört yaşında da bir kızı var.

Yani Aidan'ın kadını akşam saatlerinde, kocası evdeyken kaçırdığını düşünüyorsunuz, öyle mi?

Kocası işteymiş, adam gazeteci.

Colleen gözlerini kıstı. Brewster'm çocuğun peşinde olduğunu mu düşünüyorsunuz? Aidan tüm cinsel deneyimlerini anlatmak zorunda olduğu dört veya beş yalan testine girdi. Hiçbirinde de pedofili olduğu geçmedi.

www.cepsitesi.net

D.D., Ne düşüneceğimi bilmiyorum, dedi. Ama ne olursa olsun, Sandra Jones çok güzel bir bayan ve doğrusu yirmi üç yaş da o kadar büyük sayılmaz. Aslında bu da... onu Brewster'la aynı yaşta yapar, değil mi?

Colleen başını salladı. Evet.

O zaman aralarında sadece birkaç ev olan genç ve güzel bir anneyle, cinsel suçlu bir adamdan bahsediyoruz. Aidan yakışıklı mı?

Epey. Ensesine kadar uzanan sarı saçları olan, mavi gözlü biridir. Sahildeki sörfçülere benzer.

Miller inanamıyormuşçasına gözlerini tavana dikti.

Ama D.D. teorisini kurmaya devam etti. Sandy'nin kocası çoğu gece işte oluyormuş. O zaman kadın da çoğu zaman çocuğuyla bir başına evde kalıyordu. Belki bir akşam kızıyla bahçeye çıktı ve Aidan da gelip muhabbeti başlattı. Belki de muhabbet ilerledikçe ilerleyip bir ilişkiye dönüştü ve...

Kadın onunla mı kaçtı? dedi Colleen.

Ya da kavga ettiler. Sandy, Aidan'in geçmişini öğrenip deliye döndü. Ne de olsa, onca zamandır adam çocuğunun yanındaydı. Duyduğumuza göre, Sandra Jones kızı için her şeyi yaparmış.

Bu yüzden de Aidan onu öldürdü mü?

Dediğiniz gibi bu adamlar hapse geri dönmemek için her şeyi yapar.

O zaman Aidan Brewster evde tek kalan kadını kandırıp sokağa çekti, sonra da izlerini örtmek için öldürdü mü?

Omuz silkme sırası D. D.'ye geldi. Daha tuhaf şeylerin yaşandığını da gördüm.

Colleen iç çekti. Eline bir kurşunkalem aldı ve kalemin silgili tarafını masaya tekrar tekrar vurup sektirdi. Ama şu aşamada teorinizin yanlış olduğunu söylemek zorundayım. Aidan daha önce çok riskli bir ilişkiye girdi ve yaşadıklarından dolayı çok büyük bir ceza aldı. Bana göre sırf bu yüzden Sandra Jones gibi bir kadını bahçesinde görse bile, arkasını dönüp kaçar. Kadere meydan okumaya ne gerek Var, değil mi? Ama bazı gerçekler de ortada: Sandra Jones kayıp ve Aidan Brewster da onunla aynı sokakta yaşayan şanssız çocuğun teki. Kural kuraldır, onu kontrol etsek iyi olur.

Bunu duyduğuma sevindim.

Colleen kalemi iki kez daha masaya vurup zıplattı. Bu işi ne zaman aradan çıkaralım?

Ne kadar erken olursa, bizim için o kadar iyi olur. Dikkatleri üzerimize çekmeden halledebildiğimiz kadarını yapmaya çalışıyoruz. Sandra Jones kaybolalı yirmi dört saat olmak üzere, yani kısa süre sonra resmen kayıp ilan edilecek ve basın da...

Kovanına çomak sokulmuş arılar gibi üzerinize üşüşecek.

Aynen öyle.

Colleen homurdandı. Kadının genç, güzel bir anne olduğunu ve öğretmenlik yaptığını söylemiştiniz. Hıhı.

O zaman bittiniz.

Hem de nasıl!

Pekala. Beni ikna ettiniz. Akşam Brewster'in yanına uğrarım. Evine şöyle bir göz gezdirir, son yaptığı işleri sorarım. En azından soruşturulması gereken bir şey olup olmadığını anlamaya çalışırım.

Ziyaretinizde size yardımcı olmak isteriz.

Colleen kalemle oynamayı bıraktı. Sertçe, Olmaz, dedi.

D.D., Siz polis değilsiniz, dedi. Evinde gezerken kan, boğuşma izi ya da başka bir şey görürseniz kanıt olarak göstermek için herhangi bir şey yapamazsınız.

Sizi arayabilirim.

Brewster da peşinde olduğumuzu anlar.

www.CepSitesi.Net

Sonra onunla koltukta oturur beklerim. Ben, Aidan'ın şartlı tahliye memuruyum, yani onunla bir ilişki kurabilmek için iki yılımı harcadım. Ona soru sorarsam, iki yıllık geçmişimizle ona baskı yapabilirim. Siz sorarsanız, susar. Hiçbir yere de varamazsınız.

D.D. dudaklarını sıkıca birleştirdi, hem kızdığını hem de alındığını hissetti.

Colleen sakince, İyi çocuktur, dedi. Ne olursa olsun, onun yaptığına inanmıyorum.

Miller da aynı tavırla, Daha önce böyle bir şeyle karşılatın mı? diye sordu. Senin sorumluluğunda olan cinsel suçlular yine aynı suçu işledi mi?

Collen başını salladı. Üç kez.

Peki, olacakları önceden tahmin edebildin mi?

Pickler tekrar iç çekti. Kısık bir sesle, Hayır, diyerek itirafta bulundu. Üçünde de... en ufak bir şüpheye kapılmadım. Üçünün de durumu iyiye gidiyordu. Baskıyla iyi başa çıkıyorlardı. Ta ki bir sabah... kendilerini kaybedene kadar. Tabii, ondan sonra da hiçbir şeyin geri dönüşü olmadı.

Sırlar hep ilgimi çekmiştir. Bir yalanı yaşayarak büyüdüğüm için baktığım her yerde örtbas edilen şeyleri görürüm. Mesela; sınıfımda sıcak günlerde bile uzun kollu gömlek gjyinen çocuk, kesinlikle üvey babasından dayak yiyor. Kuru semizlemecide çalışan ve yüzünde morluklar olan, omuz kemikleri belirgin yaşlı kadın da kesin arka tarafta takılan kaba saba oğlundan şiddet görüyor.

İnsanlar yalan söyler. Bu da nefes almak kadar içgüdüsel bir şeydir. Kendimizi tutamadığımız için yalan söyleriz.

Kocam yalan söylüyor. Gözlerimin içine bakarken bile bunu yapıyor. Zaten yalancılıkta üstüne yoktur.

Soğukkanlı dış görünüşünün altında kötülüklerle dolu, karanlık bir okyanusun yattığını sanırım tanıştıktan altı hafta sonra fark ettim, ilk başta küçük şeyler dikkatimi çekti. Özellikle de akşamları yorgunken ve konuşmasına çok fazla dikkat edemiyorken aksanının sesine usulca yansıması... Veya geceleyin televizyon izlemeye kalktığını söylemesi ama benim sabahleyin kumandaya basınca karşımda doğrudan önceki akşam en son izlediğim ve Jason'ın hiç mi hiç ilgisini çekmediğini bildiğim Bahçe TV'nin açık olması...

Bir ara şakayla karışık ondan gerçekleri öğrenmeye çalıştım: Hey, az önce maden suyu dedin. Ben de sadece Güney'in yerlilerinin soda yerine maden suyu lafını kullandığını sanırdım.

O da bana, Senin yanında çok vakit geçiriyorum, ondandır, dedi, ama gözlerinin kenarının sıkıntıdan kırış kırış olduğunu gördüm.

Bir ara da doğrudan konuya daldım:Bana ailenden bahset. Annen, baban, kardeşlerin şimdi nerede?

Lafı dolandırmaya çalıştı. Ne önemi var ki? Artık yanımda sen varsın, Clarissa var. Benim ailem sadece sizlersiniz.

Ree'nin beş aylıkken mışıl mışıl uyuduğu bir gece, esmer, yakışıklı bir adamın karşısında oturan ve ellerine bakıp önce yeni doğmuş bir bebeği ne kadar da hoş sallayacağım, sonra da aynı ellerin göğsünde dolaşırken ona neler hissettireceğini düşünen on dokuz yaşındaki bir kız gibi gergin ve tedirgindim. Birden konuyu daha açık bir şekilde açtığımı fark ettim.

Doğruluk mu cesaret mi? dedim.

En sonunda okuduğu kitaptan başını kaldırıp bana baktı. Ne?

Doğruluk mu cesaret mi? Şu oyun hani, bilirsin. Gençken kesin oynamışsındır.

Jason ters ters bana baktı, kahverengi gözlerinde her zamanki gibi anlaşılması güç bir ifade vardı. Ben genç değilim.

Ama ben gencim.

En sonunda bu lafım dikkatini çekmiş gibiydi. Kitabı kapatıp kenara bıraktı. Ne istiyorsun, Sandra?

www.Ceb-sitesi.Net

Doğruluk mu cesaret mi? Seç birini. O kadar da zor değil Doğruluk mu cesaret mi? Yanına yaklaştım. Reenyi yatırdıktan sonra yıkanmış, sonra da vücudumun tamamına portakal kokulu bir losyon sürmüştüm. Çok tatlı, temiz ve hafif bir koku taşıyor, ama güzel esansın ona gittiğini biliyordum; çünkü burun delikleri genişlemişti. Sırtını arkaya yasladı. Sandra...

Benimle oynar mısın, Jason? Senin karınım. Bu kadarını istemek hakkım.

İstediğimi yapacaktı. Sırtını dimdik yapışından, omuzlarını kaldırışından bunu anlayabiliyordum. Aylardır benden uzak duruyordu. Beni artık görmezden gelemeyeceğini anlamış olmalıydı. Sadece Ree'yle ilgilenemezdi. En sonunda, Cesaret, dedi.

Bir dakikalığına öp beni, dedim.

Tereddüt etti. Vazgeçeceğini düşündüm ve kendimi reddedilmeye hazırladım. Ama sonra hiç olmadığı kadar yumuşak bir şekilde iç çektiğini duydum. Öne eğildi, ağzını hafifçe açıp dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Daha ileriye gitmeyecekti. O zamanlar onu, bunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Ayrıca agresifleşeceğini, ısrarcı davranırsam tamamen geri çekileceğini de biliyordum. Şimdiye kadar bana sesini hiç yükseltmedi. Hiç öfkeyle elini kaldırmadı. Söylediklerimin de yaptıklarımın da ona ulaşamadığı anlarda, içinde derin bir yere gidip ortadan kayboldu, ben ise onu bulup yanında durabildiğim anlarda bile kendimi yalnız hissettim.

Kocam bana saygı duydu. Bana hep nazik davrandı. Şefkatle besledi beni. ihtiyaçlarımı önceden sezebilmek için elinden geleni yaptı.

Ama iş sekse gelince her şey farklıydı. Neredeyse iki yıldır birlikteydik, ama bana bir kez olsun elini sürmemişti. Bu da beni deli ediyordu.

Ağzımı açıp herhangi bir şey söylemedim. Omuzlarını tutup parmaklarımı gür, siyah saçlarında gezdirmedim. Arzuladığım hiçbir şeyi yapmadım. Onun yerine ellerimi yumruk yapıp yan tarafıma bıraktım ve öpücüğüne çok ama çok yavaş bir şekilde cevap verdim.

Bana nezaketin ne olduğunu gösterdi, ben de nefesim kapalı dudaklarının üzerinde süzülürken, ona iyiliklerinin karşılığını verdim. Bana şefkatin nasıl bir şey olduğunu gösterdi, ben de ağzının kenarına, alt dudağına şefkatle dokundum. Bana saygı gösterdi, ben de bu yüzden koyduğu sınırları hiç zorlamadım. Ama ona dudakları kapalı iki insanın yaşayabileceği, tadabileceği en harika öpücüğü verdim.

O bir dakika bitince geri çekildi. Ama nefes nefese kalmıştı, gözlerinde saklı bir şey vardı. Karanlık, yoğun bir şeydi. işte o her neyse, kucağına atlayıp onu koltuğa yatırmayı ve kendisinden geçene kadar onunla sevişmeyi istememe sebep oldu.

Onun yerine fısıldayarak konuştum: Doğruluk mu cesaret mi? Sıra sende. Sor bana. Doğruluk mu cesaret mi?

Çelişkiye düştüğünü görebiliyordum. Cesaret demek isliyordu. Ona tekrar dokunmamı istiyordu. Belki de ipeğimsi, güzel gömleğimi üzerimden çıkarmayı ya da ellerimi alıp sert göğsünde gezdirmeyi arzuluyordu.

Boğuk bir sesle, Doğruluk, dedi. Sor.

Neden bunları yapıyorsun? Kendime hakim olamıyorum da ondan. Sandy. Gözlerini kapattı ve bir anlığına acısını içimde hissettim.

Doğruluk mu cesaret mi? diye sordum. Neredeyse homurdanarak, Doğruluk,diye cevap verdi.

Yaptığın en kötü şey nedir? Neyi kastediyorsun?

Yaptığın en kötü şey nedir? Hadi. Yalan mı söyledin? Hırsızlık mı yaptın? En iyi dostunun kız kardeşini mi ay arttın? Birisini mi öldürdün? Anlat bana, Jason. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Tanrı aşkına, sözde evliyiz. En azından bu kadarını bilmeyi hak ediyorum.

Bana gülümseyerek baktı. Sandra... Hayır. Sızlanmak, lafı dolandırmak yok. Sadece soruma cevap ver. Birini mi öldürdün?

Evet.

Şaşkınlık içinde, Ne! dedim.

www.cepsitesi.net

Evet, birini öldürdüm. Ama yaptığım en kötü şey bu değil.

Sonra da koltuktan kalktı, kitabını eline aldı ve beni odada bir başıma bıraktı.

Jason uykuya daldığını fark etmemişti, ama bir ara gözleri kapanmış olmalıydı; çünkü saat gece biri geçtikten kısa süre sonra duyduğu bir sesle yattığı koltuktan kalktı. Birden yerinden fırlayıp uzaklardan gelen patır kütür seslerini duydu. Gürültünün evin dışından geldiğini anladı. Ayağa kalkıp ön taraftaki pencerelere gitti ve perdeleri hafif aralayarak dışarıya baktı.

İki sivil polis evin önündeki çöp tenekesinin kapağını açmıştı. Şimdi de içi çöp dolu beyaz poşetleri tenekeden çıkarıyor, polis arabasının bagajına atıyorlardı.

Jason, hadi be, diye düşündü ve onları durdurmak için kapıya yöneldi. Birden yapmak üzere olduğu şeyi fark etti.

Acemice bir hataya düşmeyecekti. Çöpleri eskiden gelen bir alışkanlığından dolayı dışarı çıkarmıştı ve böyle yaparak da onları resmen polisin eline vermişti. Düşünmeye, böyle bir hatanın ona ne kadara mal olacağını tahmin etmeye çalıştı. Bir sorunla karşılaşmayacağını anladığında rahatladı, omuzlarındaki gerginlik azaldı ve tuttuğu nefesini birden güçlüce bıraktı.

Pekala. Polis çöpünü ele geçirmişti. Şimdi ne olacaktı?

Komiser D.D. Warren ve ortağı Dedektif Miller akşam saat sekiz buçuk sıralarında, pikabı için aldıkları arama emrini göstermek için evine gelmişti. Onları kapıda karşılamış, yasal hakkını kullanarak emri dikkatlice okumuş, sesini çıkarmadan anahtarlarını onlara teslim etmişti.

Hemen ardından kapısını kilitlemiş, geri kalan vaktini Ree'nin yanında uzanarak geçirmişti. Onlar bu işle uğraşadursun, diye düşünmüştü. Pikabından çıkacaklar hiç umurunda değildi. Sadece bilgisayarıyla uğraşabilmesi için onlara meşgul olacakları bir şey vermesi gerekmişti, o kadar.

Bu arada hazır aklına gelmişken... saatine baktı. 01:52 olmuştu. Bir başka fırsatının olmayacağını düşündü ve sessizce üst kata çıktı.

Ree'yi uyandırmak zorunda kaldığı için üzülüyordu. Kızı, uyku mahmurluğuyla kızaran gözleriyle ona baktı. Annesini ve kedisini özlemenin yaşattığı duygusal çöküntüden dolayı hala bitkin ve dalgın duruyordu. Jason kızını yatağın kenarına oturttu, ona montunu giydirdikten sonra çıplak ayaklarına da botlarını geçirdi. Kızı hiç itiraz etmedi, sadece battaniyesini ve oyuncak tavşanını iki eliyle sıkıca tuttu, onu kucağına alıp merdivenlerden aşağı indiren babasının omzuna başını yasladı.

Jason koyu yeşil renkli spor çantayı almak için kapının yanında durdu ve çantayı sırtına attı. Ree'yi düzeltti, çantayı meraklı gözlerden saklamak için battaniyenin altına sakladı. Sonra da kapıyı açtı ve hem çantayı hem de kızını Sandy'nin steyşın vagon Volvo'suna götürdü.

Sivil polisin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Adamın not defterini ve kalemini eline alıp hızlıca notlar aldığından emindi:

01:56, izlemedeki şahıs uyuyan çocuğunu kucağına alıp dışarı çıktı.

01:57, şahıs karısının arabasına yaklaştı...

Jason, Ree'yi çocuk koltuğuna oturttu, spor çantayı da çaktırmadan yere, kızının ayaklarının ucuna bıraktı. Sonra da arka kapıyı kapatıp doğrudan polis arabasının yanına gitti.

Sürücü tarafının camını tıklattı. Polis bir düğmeye basıp camı açtı. Jason canlı bir sesle, İşe gitmek zorundayım, dedi. İzin almadan önce birkaç işimi toparlamam lazım. Adresi vereyim mi, yoksa burada mı kalırsınız?

Polisin seçeneklerini düşündüğünü görebiliyordu. Söz konusu şahsı mı, evi mi izlemeliydi? Büronun emri neydi?

Polis, Çocuğunuzu dışarı çıkarmak için saat geç değil mi? dedi, zaman kazanmaya çalıştığı belli oluyordu.

www.CepSitesi.Net

Çocuğunuz var mı, Memur Bey? Daha önce de kızımı ofisime götürmek zorunda kaldım. Ama şansıma her yerde uyuyabilen bir kızım var.

Bunları söyledikten hemen sonra sözlerini geri alabilmeyi diledi. Tabii ki polisin yüzündeki sırıtışı görünce çok geç kaldığını anladı. Adam, Bunu öğrendiğimiz iyi oldu, dedi ve deflerine uzunca bir not düştü.

Jason yazgeçip steyşın vagona döndü, marşa bastı. Sokakta ilerlerken sivil polis arabasının arkasından yola çıkmadığını gördü. Ama yaklaşık altı sokak ilerleyince bir ekip arabası yan sokakların birinden çıkıverdi. Jason da bunun diğer takipçisi olduğunu tahmin etti.

Boston Daily binası diğer gazeteler gibi gün boyunca deli gibi hareketli saatler geçiren ve gece olduğunda bile birkaç işine bağlı haberciyi barındıran bir yerdi. Haberler yazılır, editörlerin elinden geçer, sayfalar sabahın en erken saatlerinde bile düzenlenmeye devam eder ve daha fazla iş halledilirdi. İçerisi ancak gece yansından sonra insanların doğru düzgün düşünebilmesine müsaade edecek kadar sessiz bir hal alırdı.

Jason göğsüne yasladığı uykulu kızıyla, omzuna attığı ve Ree'nin üzeri ayıcıklı, kocaman, yünlü battaniyesiyle dikkatlice gizlediği spor çantayla binaya girdi. Ağır bir yük taşıyan birine benziyordu, ama dört yaşındaki kızının kollarına kendini tüm ağırlığıyla bıraktığını gören kimse bunu sorgulamazdı. Basın kartını çeşitli kapıların önündeki okuyuculardan geçirdi ve iç kısımlarda kalan ofise gitti.

Gazetecilerin birçoğu hem evde hem de ofiste çalışıyordu, dolayısıyla Jason gibi kişiler ortak ofis denilen ve birkaç kişinin aynı masayı ortaklaşa kullandığı bir sistemde işlerini hallediyordu. Kısacası her yerde masalar ve bilgisayarlar vardı. Çalışanlar boş bulduğu yeri kullanabiliyordu. Bu akşamın da diğerlerinden farkı yoktu.

Jason köşedeki etrafı çevrili çalışma masasına sığındı, Ree'yi yere koyup battaniyesiyle ve tavşanıyla ona küçük bir yuva kurarken, koyu yeşil spor çantayı masanın altına sürdü. Kızı uyanmıştı ve şimdi de hüzün dolu gözlerle ona bakıyordu.

Jason, Yok bir şey, diye fısıldadı ona. Babacığın biraz işi var, sonra da tekrar eve döneceğiz.

Ree, Annem nerede? diye sordu. Annemi istiyorum.

Şimdi uyu, hayatım. Kısa süre sonra evde olacağız. Ree uysalca gözlerini yumdu, uykusuna döndü.

Jason bir süreliğine daha onu izledi. Siyah kirpiklerinin, solgun yanaklarının üzerinde duruşu... Kapalı göz kapaklarının yorgunluktan dolayı morarmış olması... Bu haliyle kızı gözüne birden çok küçük göründü. Narindi. Bir yanda sırtına attığı inanılmaz ağır bir yük, diğer yanda da şu hayattaki en önemli varlık sebebiydi.

Kızının bu kadar süre sakin durmasına şaşılmıyordu. Çocuklar iliklerine işleyen korkulan dışa vurmazdı. Parkta düşüp küçücük bir yerlerini incitince dakikalarca çığlık atabilirlerdi, ama silahlı bir saldırganla karşılaştıklarında sessizleşirlerdi. Küçük ve savunmasız olduklarını içgüdüsel olarak bilirlerdi. Bu yüzden birçoğu korku dolu bir anda içine kapanır, pusar kalır, bir ihtimal ortadan tamamen kaybolurlarsa, kötü adamın yanlarından gideceğine inanırlardı.

Ya da belki de dört yaşındaki bir kız yeterince uyursa, uyandığında annesinin ve kedisinin geri geleceğini, hayatının sihirli değnek değmişçesine normale döneceğini düşünürdü.

Jason dikkatini masaya çevirdi. Haber odası bu saatte sessizdi, etrafındaki çalışma masaları boştu. Bunun bulabileceği en uygun an olduğuna karar verdi ve yavaşça koyu yeşil, spor çantanın fermuarını açıp mutfak masasından aldığı bilgisayar kasasını dışarı çıkardı.

Aslında üç bilgisayarı vardı: Biri iş için kullandığı dizüstü, biri mutfakta duran ve karısıyla ortak kullandığı masaüstü, diğeri de geçen seneye kadar ailenin tek bilgisayarı olan ama yerine gelen Dell'den sonra bodruma kaldırılan masaüstüydü. Dizüstü bilgisayarı onu endişelendirmiyordu. Her an kaybolabilecek ya da çalınabilecek taşınabilir bir bilgisayarda bilgilerini saklamanın getirdiği riskleri çok iyi bildiğinden dolayı, onu sadece gazete işleri için kullanıyordu. Onu asıl endişelendiren bodrumdaki eski bilgisayardı. Sabit diskini silmek için

www.CepSitesi.Net

Savunma Bakanlığı tarafından çıkarılmış programı kullanarak verilerin üzerine anlamsız bir ve sıfırlar yazmıştı, ama bakanlık bile artık bu tür yöntemlere güvenmiyordu. Gerçekten de gizli kalması istenilen bilgilerin bulunduğu sabit diskleri yakıyor, küle dönüştürüyordu. Jason da yakınlarda elindekini yakıp yok edebileceği bir yer olmadığı için en temel işlemleri yaptı. İşlerin yüzde doksan beşinde bu kadarı yeterli oluyordu.

Ne yazık ki Sandra daha uyurken kalkıp sabahın erken saatlerinde kullandığı 500 gigabaytlık Dell marka bilgisayar Jason'ın korkmasına sebep oluyordu. Polisin ona el koymasını göze alamazdı, sırf bu yüzden bile bile onları pikabına yönlendirmişti. Saatine baktı ve durumu kurtarmak için yaklaşık üç saati olduğunu tahmin etti.

E sürücüsüne bir bellek yerleştirerek işe başladı. Sonra da ardı ardına dosyaları, program ve internet dosyalarını, belgeleri, jpeg'leri ve pdf'leri taşımaya geçti. Üç saatte taşıyamayacağı kadar çok dosya vardı, bu yüzden önemli olanlara öncelik verdi.

Bu tür dosyalar kopyalanmaya devam ederken, o da internete girip küçük bir araştırma yaptı. Cinsel suçlu Aidan Brewster'ı aramayla işe başladı. Komşusunun kim olduğunu iyi bilmeliydi, değil mi? Bazı temel bilgilerle, mühürlü dosyalar gibi bir sürü terimle karşılaştı. Ama o bir gazeteciydi ve karşılaştığı kapalı kapıların karşısında vazgeçenlerden biri de hiç olmamıştı. Birkaç telefon numarasını kağıda yazdı, biraz daha araştırma yaptı ve mutluluk verici sonuçlara ulaştı.

İlk görev tamamlanmıştı, AOL'u açıp karısının hesabıyla siteye giriş yaptı. Şifresini yıllar önce çözmüştü; Sandy, şifre olarak Ree'nin en çok sevdiği pelüş oyuncağın adını, Tavşancıkı kullanıyordu. Jason tahmin yürüterek ne olduğunu çözememiş olsa, AccessData'nın Kurtarma Araçları'nı ya da Technology Path ways'in ProDiscover adlı programını kullanarak da aynı işi yapabilirdi. O zaten bu tür işleri yapan biriydi. Böyle bir eşti.

Sandy bunu anlamış mıydı? Bu yüzden mi onu terk etmişti?

Jason bunu bilmiyordu; bu yüzden karısının son saatlerinde neler yaptığına dair ipuçları bulmak için e-postalarını incelemeye koyuldu.

Karısının hesabında çoğunluğu penis büyültme hapları ve üçüncü dünya ülkelerinden yapılan acil para transferleri istekleriyle ilgili olan altmış dört e-posta vardı. Sandra'nın e-posta kutusuna bakılırsa ya erkek cinsel organına ya da para transferiyle uzaklarda bir yere yardım ederek zengin olmaya takılmış olduğu anlaşılıyordu.

Jason gereksiz iletilerle dolu e-postaları, kimlik dolandırıcılığı mesajlarını geçti ve en sonunda gerçekten de karısına gönderilen altı e-postayı buldu. İçlerinden biri Ree'nin gittiği kreşten gelmişti ve kısa süre sonra yapılacak bağış toplama etkinliğine anne ve babaları davet ediyordu. Bir diğerini okul müdürü göndermiş, müdür bey yazısında öğretmenlere yakında düzenlenecek semineri hatırlatmıştı. Geriye kalan dördü de öğretmenlerdeA birinin diğerlerine okuldan sonra grup halinde yürüyüşe çıkmak isteyip istemediklerini sorduğu toplu e-postaya verilen cevaplardı.

Jason bulduklarından sonra kaşlarım çattı. En son birkaç ay önce baktığında karısının öğrencilerinden gelen notlardan çeşitli annelerin gönderdiği bilgilere kadar uzanan en az yirmi beş kişisel e-postası vardı.

Silinmiş e-posta klasörüne baktığında sadece az önce sildiği gereksiz iletilerle karşılaştı. Gönderilmişlere bakmayı denedi ama o da boştu. İçini gittikçe büyüyen bir korku kaplarken, ciddiyetle aramaya devam etti. Adresler silinmişti. En çok sevdiği yerler silinmişti. AOL arkadaşları silinmişti. En son yaptığı aramaların bulunduğu tarayıcı geçmişi silinmişti.

Lanet olsun, diye düşündü ve bir anlığına nefes alamadı. Parlak araba farlarını karşısında gören bir geyik gibiydi, içindeki paniğin iyice büyüyüp kontrolden çıkacak boyuta ulaştığını hissedebiliyordu.

Deliye dönmüş halde, gün ve saat, diye düşündü. Gün ve saati bul. Her şey gün ve saate bağlıydı.

www.CepSitesi.Net

Silinenler klasörüne geri döndü, tekrar titremeye başlayan eliyle en eski tarihli gereksiz iletiye gitti. Altmış dört tıklamadan sonra aradığını buldu. En eski tarihli e-posta, sah günü öğleden sonra 16:42'de, yani Sandra ortalıktan kaybolmadan yirmi dört saat kadar önce gelmişti.

Jason arkasına yaslandı, bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışırken, ellerini sancılar giren karamın üzerine koydu.

Birisi Sandra'nın AOL hesabını kasten temizlemişti. Bunlar Sandra'nın kaybolduğu çarşamba akşamı yapılmış olsa, onu kaçıran kişilerin muhtemelen izlerini silme amacıyla hesabını boşalttığı sonucuna varılabilirdi.

Ama her şey yaklaşık yirmi dört saat önce silinmişti. Peki, bu neyi ima ediyordu?

Occam'ın usturası bunu açıklar mıydı? En basit açıklama genelde doğruya en yakın olandır. Yani muhtemelen hesabını Sandra kendisi temizlemişti. Büyük ihtimalle internette gizlemek zorunda olduğunu hissettiği bir şey yapmıştı. Sanal alemde birine mi aşık olmuştu? Yoksa gerçek bir ilişki mi kurmuştu? Ne onun ne de başkalarının bulmasını istemediği bir işe mi bulaşmıştı?

Bu açıklama, kimliği belirsiz bir adamın Ree üst katta yatarken önce Sandra'ya saldırmasından ve sonra da kendini beğenmişçesine mutfak masasına oturup izlerini silmesinden daha da kötüydü.

Ayrıca vardığı bu sonuç canını daha çok yakıyordu. Her şeyin planlandığını, Sandra'nın gitmeye karar verdiğini ve bulunmamak için elinden geleni yaptığını gösteriyordu.

Jason zar zor bir elini kaldırdı. Gözlerini eliyle kapattı ve bir anlığına boğazında düğümlenen duyguların şaşkınlığını yaşadı.

Sandra'yla aşk uğruna evlenmemişti. Hayattan böyle beklentileri olan biri değildi. Ama yine de bir süreliğine... bir süreliğine kendisini bir ailenin parçasıymış gibi, normal biriymiş gibi hissetmek ona iyi gelmişti.

Şubat ayında her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Otel odası, yemek, şampanya... Şubatta o işlere hiç kalkışmamalıydı.

Boğazını temizledi, gözlerini ovuşturdu. Yorgunluğuna aldırış etmedi, başını aşağı çevirip uyuyan çocuğuna baktı, kendini ilgilenmesi gereken işlere vermeye çalıştı.

Sandra bilgisayar konusunda onun kadar becerikli biri değildi. Jason, eğer hesabını kendisi boşaltmışsa bunu önbellek dosyalarını silerek yapmıştır, diye düşünüyordu. Yani bilgiler hala sabit diskteydi, sadece verilerin yerini belirten dizinler ortadan kaldırılmıştı. Dolayısıyla birkaç basit veri kurtarma programı kullanarak silinmiş bilgilerin çoğunu bulabilirdi.

Zamanı kısıtlıydı. Öyle bir programın çalışmasını tamamlaması en az bir saat sürer, ardından geri getirilen verileri tarayıp içinden aradıklarını bulması da saatlerini alırdı. Ama böyle bir seçeneği yoktu. Saatine baktı. Sadece otuz dakikası vardı. Lanet olsun.

Yorgun düşen elleriyle yüzünü ovuşturup derince bir nefes aldı.

Pekala, sıra B planına gelmişti.

Taşınabilir belleği dolmuştu. Belleği çıkardı, sistem menüsüne döndü ve açılan penceredeki içeriğe baktı. Yeterince dosyayı silip silmediğinden emin değildi. Bir düzine daha dosyayı seçip silerken saatine baktığında telaşa kapıldı.

Aslında ilk başta alabildiği kadar dosyayı alıp sonra da kaliteli bir veri silme programı kullanmayı planlamıştı. Ama ne yazık ki özellikle de Sandra'nın son saatleriyle ilgili ipuçlarını barındıran sabit diski tamamen işe yaramaz hale getirmeyi istemiyordu. Bu da onu tuhaf bir ikileme düşürdü. Bilgisayardakiler karısını bulmasına yardım da edebilir, onu ömür boyu hapse de gönderebilirdi.

Bunu düşündü. Sonra da aklına bir fikir geldi.

Eski bilgisayarı bodrumdan alıp mutfak masasına koyacak, içine yeni bilgisayardaki programları kuracaktı. Taşınabilir belleğindeki işe yaramaz, sıradan dosyalan oraya aktarıp eskisine son zamanlarda kullanılmış izlenimi verecekti.

www.CepSitesi.Net

İyi bir bilişim uzmanı önünde sonunda bunu fark edecek, bilgisayarın hafızasındaki tarihlerde uyuşmazlık olduğunu anlayacaktı. Komiser D.D. ve Dedektif Miller bile bunu çözebilirdi. Ama buna çok da ihtimal vermiyordu. Birçok kişi monitörü ve belki de klavyeyi gördüğünde hatırlayabilirdi, ama asıl işi yapan kasasını, genelde bir masanın, yani bu durumda mutfak masasının altında kaldığı için fark etmezdi. Jason'ın Dell bilgisayarı olduğu akıllarında kalmış olabilirdi ama böyle bir durumda da Jason markaya zamanında gösterdiği sadakatin mükafatını görürdü.

O zaman eski bilgisayar yenisinin yerini alacak, ona çok değerli saatler kazandıracaktı.

Bu da onu yeni bilgisayarını ne yapacağı sorusuyla baş başa bırakıyordu. Onu muhtemelen birkaç kez aranacak olan evine koyamazdı. Aynı sebepten dolayı arabasına koyması da riskli olurdu. Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Bilgisayarı tam da buraya, üzerinde bilgisayarlar olan masalarla dolu bir odaya bırakacakta,. Hatta bilgisayarı ağa bağlayıp kullanılabilir hale getirecek ve Boston Daily bilgisayarlarından ayırt edilemez kılacaktı. Yani herkesin gözünün önünde saklamış olacaktı.

Ona göre polis, Boston Daily binasını aramayı düşünse bile, büyük bir gazetedeki bilgisayarlara el koyacak izni kolay kolay alamayacaktı. Bunun basın Özgürlüğüne aykırı olarak görünmesi bile yeterdi. Ayrıca ortak ofis gibi modern bir anlayış sayesinde Jason'ın adına ayrılmış bir masası yoktu. Dolayısıyla polis arama emrine kesin olarak bir bilgisayarı ya da ofisi yazdıramayacaktı. Bir bakıma etraftaki tüm bilgisayarları Jason kullanmış gibi görünüyordu ve hiçbir hakim bu çağda polisin Boston Daily'ye ait tüm bilgisayarlara el koymasına izin vermezdi. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi.

En azından Jason öyle olacağını umuyordu.

Elleriyle kendini geriye itip masadan uzaklaştı. Spor çantayı büzüştürüp metal, dosya dolaplarının birisinin arkasına soktu. Sonra da uyuyan kızını kucağına alıp yavaşça arabaya götürdü.

Saat 05:45 olmuştu. Birazdan güneşin doğacağını düşündüğünde, Sandra'nın da bugüne uyanıp uyanamayacağını merak etti.

Bir mektup yazmaya çalışıyorum. Tedavi programımı tamamlayabilmem için, mağdur ettiğim kişiye, yaptıklarımın sorumluluklarını kabullendiğimi ve ona yaşattıklarımdan dolayı pişmanlık duyduğumu yazmam gerekiyor. Ama bu mektup hiç postaya verilmeyecek; bize söylendiğine göre, bu mektubu okumak mağdur açısından hiç de hoş olmazmış. Eski olayları yeniden hatırlamasına sebep olurmuş falan. Yine de biz bir şeyler yazmak zorundaymışız.

Şu ana kadar yalnızca iki kelime yazdım: Sevgili Rachel Rachel tabii ki takma bir ad. Yoksa grup terapisinde sır diye bir şeyin olduğunu unuttunuz mu? Gördüğünüz gibi altı haftalık çalışmanın ardından sadece birisi yalan olan iki kelime bulabildim.

Fakat bu akşam Sevgili Rachel'a yazdığım mektupta nihayet ilerleme kaydedecek gibiyim. Bu gece mağdur olmanın nasıl bir his olduğunu öğreneceğim.

Kaçmayı istedim. Kaçmayı düşündüm. Aklımda neler yapabileceğimi canlandırdım. Ama aklımda canlandırdıklarımı nasıl hayata geçirebileceğimi çözemedim. Kaçmak, devletin 11 Eylül saldırılarından sonra herkesi izlemeye başlamasının ardından çok zorlu bir hal aldı. Nüfus cüzdanı olmadan uçağa da trene de binilmez oldu. Ayrıca arabam da yok. Ne yapabilirim ki? Massachusetts eyalet sınırlarım yürüye yürüye mi geçmeliyim?

Aslında ciddi bir kaçışın altından kalkmama yetecek kadar param da yok. Yalan testleri ve destek grubu için harcadığım paralarım bir yana, bir de her hafta Jerry'ye yüz papel gönderiyorum. Jerry buna tazminat diyor, ben ise Güney Boston'a gelip beni bulmaması ve zavallı vücudumdaki lanet olası tüm kemiklerimi kırmaması için yaptırdığım sigortanın bedeli diyorum.

Bu yüzden banka hesabımdaki para, harcamalarımın biraz gerisinde kaldı.

Bu durumda ne yapabilirim ki?

Neyse, her zamanki gibi akşam destek grubu toplantısından sonra eve döndüm.

www.CepSitesi.net

Colleen yarım saat sonra kapımı çaldı.

Şartlı tahliye memurum çok nazik ama çok da kendinden emin bir tavırla, İçeri girebilir miyim? diye sordu. Kısa, kızıl saçlarını bu akşam dik dik yapmıştı, ama saçlarının bu şekli yüzündeki ciddi ifadeyi değiştirmiyordu.

Tabii, dedim ve kapıyı ardına kadar açtım. Colleen beni daha önce bir kez adresimi onaylamak için ziyeret etmişti. Aradan iki yıl geçmesine rağmen, çok fazla şey değişmedi. Zaten evimin içini değiştirme konusunda çok da meraklı biri değilimdir.

Colleen dar koridordan geçip evin arka tarafına, tutumlu ev sahibem Bayan Houlihan'm oturma odasını ve etrafı çevrili verandayı birleştirip kırk beş metrekarelik, tek yatak odalı bir daireye çevirdiği kısma doğru yürüdü. Bu devasa yer için ayda sekiz yüz papel ödüyorum. Bayan H, de bu parayla elli küsur yıldır sahibi olduğu ve bazı genç zenginlerin mahalleyi keşfetmesinden sonra konutların değerlerinin tavan yapmasından dolayı kaybetmeyi asla göze alamadığı evinin emlak vergisini ödüyor.

Aslında lanet olası pencerelerin her birine tül perde assa, koltukların her bir parçasına dantel iliştirse ve bir de bunları iğneyle tuttursa da (Neredeyse gün aşırı bir yerlerime battığı için iğne kullandığını çok iyi biliyorum.) Bayan H.'yi seviyorum. Onu sevmemdeki en büyük etken, cinsel suçlu olduğumu bildiği ve öz evlatları ona bağıra bağıra karşı çıktığı halde (Zaten ev çok da büyük olmadığı için seslerini odamdan rahatlıkla duyabiliyorum.) evinde kalmama izin veriyor olması. Nedense onu hep odamda yakalıyorum.

Yaşını kullanıp bana, Bir şey unuttum! diye bağırıyor. Seksen yaşında olmasına rağmen, dinç ve sağlıklı biri. Aslında kendisinde dalgınlıktan da unutkanlıktan da eser yok. Elbette içeride gezinip beni sürekli kontrol ediyor, ikimiz de bunu biliyoruz. Ama bunu hiç konuşmuyoruz ve bu da benim hoşuma gidiyor.

Sırf onun için porno dergilerimi bir ucu görünecek şekilde yatağımın altında bırakıyorum. Genç kiracısının yetişkinlere yönelik dergileri takip ettiğini bilmek, sanırım içini rahatlatıyor. Aksi halde durumumdan endişelenebilir ve ben de böyle bir şeyin olmasını hiç istemem.

Belki de büyürken bir annem olsaydı her şey daha iyi olurdu. Belki de annemin varlığının bana bir yardımı dokunurdu. Bilemiyorum.

Şimdi de Colleen'i küçük cennet köşeme geçiriyorum. Colleen ufak mutfağı, Bayan H.'nin cömertlik edip bana verdiği pembe çiçekli, ikili koltuğun bulunduğu oturma odasını dikkatlice inceliyor. Yaklaşık bir dakika kadar burada durup yatak odasına geçiyor. İçeri girerken burnunu oynatışını görüyor ve çarşaflan bir süredir yıkamadığımı fark ediyorum.

Aman be, diye düşünüyorum. Artık yapacak bir şey yok. Zaten yeni serilmiş çarşaflar kesin suçluluk işareti olarak algılanırdı.

Colleen yavaş yavaş oturma odasına doğru dönüp pembe koltuğa oturuyor. Dantellerden biri arkadan boynunu kaşındırıyor. Bir anlığına dönüp danteli düzeltiyor, tığ işi mendile dikkatlice baktıktan sonra da omuz silkip tekrar arkasına yaslanıyor.

Neler yapıyorsun, Aidan?

Çalışıyorum, yürüyorum, destek grubuma devam ediyorum. Omuz silkiyor, ayakta durmaya devam ediyorum. Ne yapayım, oturamayacak kadar gerginim. Lastik bilekliğimi şaklatıyorum. Colleen bunu yaptığımı görüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

İşin nasıl?

Şikayetçi değilim.

Yeni arkadaşlar, yeni hobiler edindin mi?

Hayır.

Son zamanlarda sinemaya gittin mi?

Hayır.

Kütüphanede kitaplara baktın mı?

Hayır.

Başını bir yana yatırıyor. Peki ya mahalledeki barbekü partilerine katıldın mı?

www.CepSitesi.Net

Mart ayında mı? .

Bana gülümsüyor. Hayatın bir kilise faresinden de sakin geçiyor gibi.

Aynen öyle, diyorum. Gerçekten de aynen öyle.

En sonunda sadede geliyor, öne eğilip arkasındaki dantelden uzaklaşıyor, dirseklerini dizlerine yaslıyor. Mahallenizde hareketli olaylar olduğunu duydum.

Polisleri gördüm. Bu sabah kapı kapı dolaşıyorlardı.

Onlarla konuştun mu, Aidan?

Başımı sallıyorum. İşe gitmek zorundaydım. Geç kalırsam Vito canıma okur. Kendimi savunurcasına, Ayrıca benim hiçbir şeyden haberim yok, diyorum.

Gülümsüyor ve ben de neler düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum. Bu tür şeyleri her algılayışımda bana bir dolar verselerdi, şimdi çok zengin olabilirdim.

İçeride dolanmaya, hızlı, tedirgin adımlar atmaya başlıyorum. Bana o bilmiş tahliye memuru edasıyla baktığı için ve de onun gibi yetkili biri ters ters bakınca bir şeyler söylemek zorunda olduğumu hissettiğim için birden, Mektup yazıyorum, dedim.

Öyle mi?

Rachel'a. Bir takma ad olduğu için Rachel'ın kim olduğunu bilmiyor, yine de ne olduğunu anlamışçasına başını sallıyor. Çaresizliğin nasıl bir his olduğunu kelimelere dökmeliyim. Ama gerçekten düşündüğümden de zor bir şeymiş. Hiç kimse çaresiz olmayı istemez. Gerçi artık epey iyi iş çıkardığımı düşünüyorum. Herhalde çaresizliğin nasıl bir şey olduğunu anlamamı sağlayacak çok vaktim olacak.

Benimle konuşabilirsin, Aidan.

Ben yapmadım! Tamam mı? Ben değildim. Ama şu kadın kayboldu, ben de onun sokağında yaşıyorum ve adım da lanet olası cinsel suçlular veri tabanında geçiyor, işte hepsi bu kadar. Her şey bitti. Sapığı bulduk yakalayalım diyecekler. Söylediklerime inanacak değiller ya.

Kadını tanıyor musun, Aidan?

Tanıyor sayılmam. Sadece birkaç kez mahallede gördüm, o kadar. Ama bir çocukları var. Onu da gördüm. Kurallara uyuyorum. Hayatımda daha fazla dert istemiyorum. Çocukları olduğu için onlardan uzak duruyorum.

Öğrendiğim kadarıyla güzel bir kızmış.

Sertçe, Çocukları varmış, diyorum.

Yakışıklı birisin, diyor ve bunu söylerken de başını sanki beni övüyormuşçasına yana yatırıyor, ama beni böyle çabucak kandıramaz. Sakin bir hayat yaşayıp fazla dışarı çıkmıyorsun. Canın çok sıkılıyor olmalı.

İnan bana her gün mastürbasyon yapıyorum. İstersen danışmanıma sor. Her şeyi bize anlattırıyor.

Colleen kaba sözlerime hiç aldırış etmiyor. Birden, Adı ne? diye soruyor.

Kimin adı?

Kadının.

Jones, sanırım. Bilmem ne Jones.

Dikkatlice beni izliyor, neler bildiğimi anlamaya ya da beni oyuna getirip neler öğrenebileceğini tahmin etmeye çalışıyor. Mesela; çocukları evdeyken kayıp kadının kocasıyla buluşup buluşmadığımı itiraf edecek miyim? Bunun sır olarak saklamam gereken bir ayrıntı olduğunu düşünüyorum. Sabıkalı biriysen uyman gereken en temel kural; hiçbir şey söylemeyip polislerin tüm işi halletmesini beklemektir.

En sonunda, Bildiğim kadarıyla adı Sandra Jones'muş, diyor. Ortaokulda öğretmenlik yapıyormuş. Kocası geceleri çalışıyormuş. Kadının gündüzleri, kocasının da geceleri işte olması zor olmalı. Onun da canı sıkılmış olmalı.

Bilekliğimi şaklatıyorum. Colleen hiçbir soru sormuyor, zaten soracak olsa da hiçbir cevap vermeyi düşünmüyorum.

Çocukları epey sevimliymiş.

www.CepSitesi.Net

Hiçbir şey söylemiyorum.

Bıcır bıcırmış duyduğuma göre. Mahallede bisiklet sürmeyi seviyormuş. Belki bir iki kez görmüş olabilirsin, ha?

Sokakta bisiklet süren çocuğu gördüm mü? Şak, şak, şak.

Dün akşam ne yapıyordun, Aidan?

Az önce de söyledim ya, hiçbir şey.

Hiçbir şey yapmadığına tanıklık edebilecek biri var mı?

Tabii, Jerry Seinfeld'i arayabilirsin. Her akşam saat yedide onunla takılırım.

Ondan sonra?

Yatağıma geçer uyurum. Tamirciler güne erken başlar.

Dün tek başına mı yattın?

Sanırım az önce bunun da cevabını vermiştim.

İşte şimdi kaşlarından birini havaya kaldırıyor. Gerçekten, Aidan, benimle kafa bulma. Bu tavrına devam edersen, polis seni kesin parmaklıkların ardına tıkar.

Ben hiçbir şey yapmadım!

O zaman yapmadığına inanmamı sağla. Anlat bana. Şu yapmadığın hiçbir şeyi anlat, çünkü haklısın, Aidan, kaybolan bir kadınla aynı sokakta yaşayan sisteme kayıtlı bir cinsel suçlusun ve şimdiye kadar da çok da iyi bir şüpheliye benziyorsun.

Dudaklarımı yalıyorum. Bilekliğimi şaklatıyorum. Dudaklarımı yalıyorum. Bilekliğimi şaklatıyorum.

Ona arabadan bahsetmek istiyorum, ama bunu yapmayacağım. Arabayı gördüğümü söylesem polis kesin evime gelir. Beklesem ve bu bilgiyi beni sorgulamak için götürüp tek kişilik hücreye tıktıklarında lehime kullanmak için kendime saklasam daha iyi olur. Özgürlüğüm için bildiklerimi takas edebilecek durumdayken konuşmam daha doğru olur. Sabıkalı biri için temel kurallardan bir diğeri de budur: Asla karşılığını almayacağın bir şey yapma.

En sonunda konuşmaya başlıyorum:

Bir şey yapmış olsaydım, en azından sağlam bir hikaye uydururdum, değil mi?

Colleen dalga geçercesine, Başka bir yerde olduğunu suçsuz olduğunu kanıtlayacak? diyor.

Evet, ona benzer bir şey.

Colleen koltuktan kalkıyor ve ben de bir saniyeliğine gerçekten içimin rahatladığını hissediyorum. En sonunda hayatıma devam edebileceğim.

Ama sonra şöyle soruyor:

Dışarıda biraz yürüyebilir miyiz?

Ben de birden keyfimin daha fazla kaçtığını hissediyorum.

Neden?

Güzel bir akşam. Hava almak istiyorum.

Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor, ikimiz de dışarı çıkıyoruz. Colleen'in bir seksenlik boyunun ve yüksek mi yüksek topuklu çizmelerinin yanında üzerimdeki kot pantolonum ve beyaz tişörtümle kambur kambur duruyorum. En azından artık bilekliğimle oynamıyorum. Zaten bileğim de uyuşup açık kırmızı bir renk almış. İntihar edecekmiş gibi duruyorum. Aslında bu da düşünebileceğim bir seçenek.

Colleen evin etrafında yürüyüp arka bahçeye gidiyor. Civarı kontrol ettiğini görebiliyorum. Etrafla üzeri kanlı bir makine var mı? Toprak son zamanlarda eşelenmiş gibi duruyor mu?

Bas git, demek istiyorum. Elbette hiçbir şey demiyorum. Başımı öne eğiyorum. Ona bakmamaya çalışıyorum. Hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum.

Colleen'in bunları sırf benim iyiliğim için yaptığını söyleyeceğini biliyorum. Bana göz kulak olduğunu, beni korumaya çalıştığını, sadece bana yardımcı olmak istediğini birazdan duyacağım.

www.CepSitesi.Net

Ve birden komik görünen, pembe, çiçekli koltuğumda oturmuş hızlıca bir şeyler yazdığımı gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Sevgili Rachel,

Sana yaptıklarımdan dolayı pişmanım. Seninle sadece konuşmak istediğimi söylediğim, ama senin de bildiğin gibi sırf üzerindekileri çıkarmayı düşündüğüm onca zamandan dolayı pişmanım. Seni yatağa götürüp her şeyi iyiliğin için yaptığımı söylediğim anlardan dolayı pişmanım.

Seninle yattığım ve sonra da her şeyin senin suçun olduğunu, senin her şeyi isteyerek yaptığını, senin yaşadıklarımıza ihtiyaç duyduğunu ve bunları senin için yaptığımı söylediğimden dolayı pişmanım.

Kahrolası her gün hala seni düşündüğüm için çok üzgünüm. Seni ne kadar da çok istiyorum. Sana ne kadar da çok ihtiyaç duyuyorum. Senin de benim için aynı duyguları hissettiğini biliyorum.

Tam da havaya girmiş ve kafamda yazımı oluşturmaya başlamışken, Colleen'in sesi birden daldığım dünyadan beni çekip alıyor. Hey, Aidan! diye sesleniyor bana. Şu kedi senin mi?

Toplantı sabah tam altıda başladı. Beyaz tahtaya notlar düşülerek giriş yapıldı. Bir Numaralı Şüpheli: Bay Jason Jones; ilişkisi eşi. İki Numaralı Şüpheli: Aidan Brewster; ilişkisi aynı sokakta yaşayan, sisteme kayıtlı cinsel suçlu. Bu girişler tamamlandıktan sonra da kullanılan yöntem, suç işleme sebepleri ve suç işlemek için yakalanan fırsatlar yazıya döküldü.

Sandra Jones'un başına tam olarak ne geldiğim gösteren bilgilere ulaşılmadığı için yöntemler başlığının alt kısmı boş bırakıldı. Kadın öldürülmüş müydü, kaçırılmış mıydı? Ya da kaçmış mıydı? Soruşturmanın daha başlarmdayken bu tür varsayımlarda bulunmak iyi sonuçlar vermediği için diğer konularla toplanüya devam edildi.

Sebepler. Olası bir boşanmadan sonra kaybedeceği milyonlar Jones'un yanma kar kalacak, ayrıca adam kızının da velayetim almış olacakü. Brewster nasıl biri olduğu bilinen bir cinsel suçluydu, belki de uzun süredir kontrol alünda tutmaya çalıştığı dürtülerinin sesine kulak verip harekete geçmişti.

Fırsatlar. Jones o akşam o sıralarda başka bir yerde olduğunu kanıtlayabilir durumdaydı, ama bu da çok güvenilir bir bilgi değildi. Brewster'm o saatlerde başka bir yerde olduğunu destekleyen bir bilgi yoktu. Peki, Brewster'la Sandra Jones'u birbirlerine bağlayabilirler miydi? Şimdiye kadar bu iki kişinin arasında gidip gelen sesli mesajlarla, e-postalarla ya da SMS'lerle karşılaşmamışlardı. Ama yaşadıkları yerler lehlerineydi. Şüpheli ve mağdur, birbirlerinden sadece beş ev uzaklıkta oturuyorlardı. Jüri manük yürütüp Brewster'la mağdurun birbirini kısmen de olsa tanıdığını varsayabilirdi. Ayrıca bir de Brewster'in çalıştığı tamirhane konusu vardı. Belki de Sandra Jones arabasını oraya götürmüştü. Sabah ilk iş bunu öğrenmeyi planlıyorlardı.

İki şüphelinin de geçmişini incelemeye başladılar. Jones, çok genç ve hamile bir kadınla evlenen ve onu Atlanta, Georgia'dan alıp Güney Boston'a getiren, fedakar bir baba ve de serbest çalışan bir gazeteciydi. Hesabında nereden geldiği bilinmeyen milyon dolarlar vardı. Hem DedekÜf Miller hem de Komiser VVarren tarafından işbirliğine yanaşmadığı gözlenmişti ve bu da adamın açısından hiç iyi bir durum değildi. Ayrıca sağlam kilitler ve çelik kapılar konusunda da takıntılı biriydi.

Öte yandan Brewster on dört yaşındaki bir kızla ilişkiye giren ve bu yüzden adı sisteme kaydedilen bir cinsel suçluydu. Son iki yıldır aynı yerde çalışıyor, aynı adreste yaşıyordu. Şartlı tahliye memuru adamı seviyordu ve akşam dokuzda arayıp adamın evinde şüphe uyandırıcı herhangi bir şeyle karşılaşmadığını bildirmişti. Bu da adam açısından arü saydırdı.

Mağdurun kendisi de yüksek riskli biri olarak görünmüyordu. Fedakar bir anneydi ve öğretmenliğe yeni başlamıştı. Uyuşturucu ve alkol bağımlılığı yoktu, cinsel sapkınlıklara bulaşmamışta.

www.epsilon.net

Çalıştığı okulun müdürü onu dakik, güvenilir ve dürüst biri olarak tanımlamışta. Kocası ısrarla karısının kızını asla terk etmeyeceğini iddia ediyordu.
Fakat mağdur gençti, nispeten yabancısı olduğu bir şehirde yaşıyordu ve arkadaşlarından veveya akrabalarmdan maddi, manevi destek almıyor gibiydi. O zaman ellerinde çoğu geceyi küçük çocuğuyla bir başına geçiren, yirmili yaşlarının başlarında, sosyal anlamda dış dünyadan soyutlanmış, güzel bir anne vardı.

Olay Yeri. İçeriye zorla girildiğine dair hiçbir işaret yoktu. Etrafa kan sıçramamıştı ve de boğuşma yaşandığını gösteren herhangi bir iz yoktu. Sadece yatak odasında kırık bir lamba bulmuşlardı, ama onun da silah olarak mı kullanıldığını veya büyük bir boğuşmadan dolayı mı parçalandığını gösteren bir kanıt yoktu. Ellerinde yetişkin yatak odasında kullanılan mavi yeşil renkli bir yorgan vardı, ama onu da birisi mor gecelikle birlikte çamaşır makinesine tıkıştıranştı. Kadının çantasını, cep telefonunu, anahtarlarını ve arabasını olay yerinde bulmuşlardı. Elbiseleri, mücevherleri ve valizleri yerli yerindeydi. Kocasının kamyoneti aranmış ama içinde hiçbir şey bulunmamıştı. Kriminal laboratuvarı şimdi de evden çıkan çöpü inceliyordu. BRIC (Boston Bölgesel İstihbarat Merkezi) evdeki bilgisayarları incelemek için izin çıkmasını bekliyordu.

En son dakikada D.D. panonun altına kayıp turuncu renkli kedi yazdı.

Beyaz tahtadan uzaklaştı. Herkes notları inceledi.

Eklenecek başka bir şey söylenmeyince D.D. tahta kaleminin kapağını kapattı ve cinayet masası komiser yardımcısına döndü.

Sandra Jones'un kaybolmasının üzerinden yirmi dört saat geçti, dedi. Adına herhangi bir hastanede veya morgda rastlanmadı. Bu süre zarfında kredi kartlarında veya banka hesaplarında bir hareketlilik gözlenmedi. Evini, bahçesini, kullandıkları iki aracı ve kaldıkları mahalleyi aradık. Şu ana kadar nerede olduğuyla ilgili hiçbir ipucuna rastlamadık.

Başkomiser yardımcısı sert bir tonla, Cep telefonu? dedi.

Giden ve gelen aramalar, silinmiş sesli mesajlar ve sms'lerin tam listesini almak için servis sağlayıcı siyi a iletişim halindeyiz. Geçen yirmi dört saatte cep telefonunu sadece onu bulmaya çalışan bazı öğretmen ve öğrenciler aradı.

Clemente, E-postaları? diye sordu.

Evdeki bilgisayara el koymak için dün izin başvurusunda bulunduk ama başvurumuz reddedildi. Hakim, Sandra Jones'un kaybolmasının üzerinden yeterli sürenin geçmediğini ileri sürdü. Kayıp kişiler için konulan yirmi dört saatlik bekleme süresini geride bıraktığımız için başvurumuzu bu sabah yeniden onayına sunacağız.

Stratejiniz nedir?

D.D. derince bir nefes aldıktan sonra Dedektif Miller'a baktı. Uykuya aç halde birkaç saatliğine evlerine gittikten sonra sabah beşte buluşup çalışmaya başlamışlardı. Yirmi dört saatlik bekleme süresinin bitmesi başlarına gelebilecek hem en iyi hem de en kötü şeydi. Sandra Jones için resmi olarak arama başlatabilirlerdi. Ama bir yandan da adı geçen kadını bulma şansları yan yarıya düşmüştü. Daha önce önlerinde bir fırsat vardı. Artık zamana karşı saati saatine mücadele edecek, Sandra Jones'u bulamadıkları her dakikayla birlikte daha kötü sonuçlarla karşılaşabileceklerini konuşacaklardı.

Onu bulmak zorundalardı. On iki saat içinde başarılı olamazlarsa, büyük ihtimalle kadının cesedine ulaşacaklardı.

D.D., Atabileceğimiz iki mantıklı adım var, dedi. Çocukları Clarissa Jones'un o gece evlerinde olanlarla ilgili bir şeyler biliyor olabileceğine inanıyoruz. Jason Jones'u Clarissa'yı bize söyleyebileceği ayrıntıları almak için bir sorgu uzmanıyla görüştürmeye ikna etmeliyiz.

Onu nasıl yapacaksınız?

Adama Clarissa'yla görüşmemize izin vermesini, yoksa evini olay yeri olarak gösterip onu ve kızını dışarı çıkartacağımızı söyleyeceğiz. Çocuğunu alışık olduğu ortamdan koparmamak adına görüşmeyi düzenlememize razı olabileceğine inanıyoruz.

www.cepsitesi.net

Clemente, D.D.'ye baktı. Fakat kızının onu suçlu durumuna düşürecek bilgiler vereceğine inanırsa iş değişir.

D.D. omuz silkti. Öyle olsa da olmasa da, daha önce elimizde olmayan bir bilgiye erişmiş olacağız.

Clemente bunu düşündü. Peki, o zaman. İkinci adım nedir?

D.D. tekrar derince bir nefes aldı. Elimizde herhangi bir ipucu bulunmadığı için kamuoyundan yardım istemeliyiz. Aradan yirmi dört saat geçti. Sandra Jones'un başına ne geldiğini bilmiyoruz. En büyük şansımızı halkın durumdan haberdar olmasıyla yakalayabiliriz. Bu görevin üstesinden gelmek için, elimize geçecek tahminen çok sayıdaki ihbarı değerlendirebilecek özel bir ekip kurmalıyız. Ayrıca diğer teşkilatlarla da ortaklaşa çalışıp yerel anlamda aramaları yönetecek kişileri belirlemeli ve soruşturmanın diğer ayaklarını yürütmeliyiz. Son olarak, saat dokuza kadar bir basın toplantısı düzenler, Sandra Jones'un fotoğraflarını yayınlar ve ihbar hattının numarasını veririz. Bu tür bir olay, muhtemelen ülke çapında ilgi çekecektir ve belki bu ilgi de başarılı bir sonuca ulaşmamıza yardımcı olur.

Clemente şüphe dolu gözlerle D.D.'ye baktı.

D.D. resmi duruşunu bir anlığına bozup iç çekti. Chuck, basın er ya da geç neler olduğunu öğrenecek. İşi kendi lehimize çevirmemiz yararımıza olur.

Clemente de iç çekti, önündeki sarı dosyayı eline alıp birkaç kez masaya vurdu. Haberciler bayram edecek desenize.

D.D., İşini bilen bir halkla ilişkiler görevlisine ihtiyacımız var, dedi.

'İpuçları ve ihbarların' yüzde doksan beşi kafasında huni olan ve uzaylıların insanları kaçırdığını düşünen, yalnız yaşayan adamlardan gelecektir.

D.D. suratı asık halde, Onların sesini duymayalı epey olmuştu, dedi. Belki de sırf adreslerini güncellemek için bir polis görevlendirebiliriz.

Clemente homurdandı. Sanki bu söylediğini yapmaya yetecek kadar bütçemiz varmış gibi konuşuyorsun. Bizi arayacak olan yalnız yaşayan adamların, annelerinin evindeki bodrum katlarından farkla bir yerde oturduklarını hiç sanmam. Dosyayı iki eliyle tuttu. Basın kadının kocasını soracaktır. Onlara ne demeyi planlıyorsun?

Şu anda elimizdeki tüm ipuçlarını takip ediyoruz.

Adamın soruşturmaya işbirliğiyle yanaşıp yanaşmadığını soracaklardır.

Ben de sırf bu soruya olumlu bir cevap vermek ve adamı da başına açılacak sıkıntıdan kurtarmak için saat sekiz buçukta onu arayıp kızıyla görüşmemize izin vermesini tavsiye edeceğim.

Peki, bahsettiğiniz cinsel suçlu?

D.D. tereddüt etti. Şu anda elimizdeki tüm ipuçlarını takip ediyoruz.

Clemente bilgece başını salladı. Aferin. Bu cümleden saptığını duymayı istemiyorum. Şu anda eşit derecede iki şüphelimiz olduğu bilgisinin basına sızmasını hiç istemeyiz. Bir bakmışız iki şüpheli de aynı anda suçluymuş gibi gösterilir, savunma avukatları da şüphe yaratarak bu fırsatı değerlendirir.

D.D., Jason Jöne s'un bu yolu kullanmaya çoktan karar verdiğini söyleme gereği duymadan başını salladı.

İki şüphelilerinin olmasıyla ve her şeyi resmi polis raporuna değil de silinebilir, beyaz bir tahtaya yazmalarıyla ilgili sorun da buydu. Çünkü birisim tutukladıkları anda, polis raporlarının tamamını savunma avukatına iletmek zorunda kalacaklardı ve avukat da diğer şüpheliyi alıp jürinin önünde esas caniymiş gibi gösterecekti. Böylece çalışkan dedektifin özenle yürüttüğü soruşturmadan çıkan bilgi kullanılarak herkesin aklına şüphe tohumu serpilecekti. Bu işler böyleydi. İnsan bazen arabanın camı oluyordu, bazen de cama çarpan böcek.

www.CepSitesi.Net

Saat dokuzda basın toplantısı mı demiştin? Clemente saatine baktıktan sonra masadan kalktı. İşe koyulsanız iyi olur.

Elinde tuttuğu dosyayı, duruşmayı sonlandıran bir hakim gibi son bir kez daha masaya vurdu. Sonra da D.D.'ye ve Miller'a en sonunda özel bir ekip kurmaları, baskı kurmaları ve çalışmalarına devam etmeleri için resmi yetkiyi vererek dışarı çıktı.

Telefon saat sekizi birkaç dakika geçe çaldı. Jason başını hafifçe yana çevirip pencerenin yanındaki küçük masanın üzerinde çalan telefona göz ucuyla baktı. Kalkıp telefonu cevaplaması gerekiyordu. Ama kendisinde hareket edecek takati bulamıyordu.

Ree önünde yarısı yenmiş mısır gevreği olan bir kaseyle, babasının yanında, halının üzerinde oturuyordu; gözleri televizyona kenetlenmişti. Önce Meraklı Maymun'u, sonra Clifford Büyük Kırmızı Köpek'i izlemiş, şimdi de Ejderha Masalları'na dalmıştı. Daha önce son yirmi dört saatte izlediği kadar televizyon izlemesine izin verilmemişti. Dün akşam film izleyeceğini duyunca heyecanlanmıştı. Bu sabah ise aynen babası gibi donuk gözlerle uyanmıştı.

Saat altı buçukta koridordan koşa koşa gelip yüzükoyun yatan babasının üzerine atlamamış, dört yaşındaki bir kız gibi neşe dolu çığlıklar atmamıştı: Kalk! Kalk, kalk, kalk! Baaaa... baaaa! Kalk! Uyan!

Onun yerine Jason saat yedide odasına gitmiş, kızının gözlerini kocaman açmış halde yatağında uzandığını, tavandaki kuş ve kelebek resimlerini aklına kazımaya çalışırcasına yukarıya baktığını görmüştü. Kalın perdeleri serin bir mart gününe daha açmıştı. Kızının yumuşacık, pembe bornozunu eline almıştı.

Kızı tek kelime etmeden yatağından inmiş, bornozunu almış, terliklerini bulmuş ve aşağı kata kadar babasının peşinden gitmişti. Kutudan dökülen mısır gevreğinden hiç alışık olmadıkları kadar çok ses çıkmıştı. Çiçek desenli kaseye doldurulan süt etrafa sıçrayıp lıkır lıkır seslerin duyulmasına sebep olmuştu. Jason tabakların ve kaşıkların sesiyle hayatlarına devam edip edemeyeceklerinden emin olamamıştı, ama bir şekilde bunun üstesinden gelmişlerdi.

Ree kasesini oturma odasına taşımış, izin bile istemeden televizyonu açmıştı. Babasının onu reddetmeyeceğini biliyor gibiydi. Jason da aynen öyle yapmıştı. Otur şuraya, bakalım. Televizyon beynini yer bitirir. Gel şurada doğru düzgün kahvaltını yap, diyecek cesareti kendinde bulamamıştı.

Her nedense televizyonun vereceği zararlar, Sandra'sız geçen ikinci günün sabahında yaşadıklarına kıyasla çok küçük bir sıkıntıymış gibi kalıyordu. Ree'nin annesi, Jason'ın eşi gitmişti, otuz altı saat önce internetteki hesabım kasten silen kadın muhtemelen onları terk etmişti.

Telefon tekrar çaldı. Bu kez Ree dönüp Jason'a baktı. Bakışlarında hafiften suçlayıcı bir hava vardı. Sanki Jason'ın aralarındaki yetişkin olarak doğru kararı vermesini bekliyordu.

Jason da en sonunda koltuktan indi, telefona doğru gitti.

Elbette arayan kişi Komiser Warren'dı. Günaydın, Bay Jones.

Hiç de aydınlık bir güne uyanmadım maalesef.

Duyduğuma göre dün akşamı faydalı işler yaparak geçirmişsiniz.

Yapmak zorunda olduğum şeyleri yaptım sadece. Omuz silkti.

Kızınız nasıl?

Karımı buldunuz mu, Komiser Hanım?

Şey,., hayır...

O zaman sadede gelelim.

Kadının derin derin nefes aldığını duydu. Size yirmi dört saatten fazla bir süre olduğu için eşinizin adının kayıp kişiler listesine eklendiğini bildirmem gerekiyor.

Jason, Eşim ne kadar da şanslıymış, diye söylendi.

www.Cepsitesi.Net

Bir bakıma öyle. Artık aktif olarak bir dosya yürütebilir, daha fazla kaynaktan faydalanabiliriz. İlk olarak saat dokuzda basın toplantısı düzenleyip eşinizin kaybolduğunu açıklayacağız.

Jason birden kasıldı. Kadının sözleri, onu iki kaşının tam ortasından keskin bir ok gibi vurdu. İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra da kendini tuttu. Parmağını burun kemerine attı, gözlerindeki batma hissi gözyaşlarından kaynaklanmıyormuş gibi davrandı. Sakince, Pekala, dedi. Birkaç arama yapması gerektiğini fark etti. Avukat tutmalıydı. Ree için bir şeyler planlamalıydı. Kablosuz telefonu daha sıkı bir şekilde omzuyla kulağının arasına sıkıştırdı, kızının onu duyamayacağı kadar uzağa gitti.

Buzdolabının kapısını açtı, kendisini Sandra'nın değerli Dr. Pepper içeceğine bakar halde buldu ve kapıyı geri kapattı.

Komiser Warren şimdi de, Elbette kameraların önüne çıkıp eşinizin bulunması için halktan yardım isterseniz mükemmel olur, diyordu. Olayı daha dikkat çekici kılabilirsiniz. Toplantıyı evinizin önünde düzenleyebiliriz. Siz de kızınız Ree de orada olursunuz.

Hayır, ben almayayım.

Hayır, ben almayayım mı? D.D.'nin sesi duyduklarına şaşırmış gibi çıkıyordu, ama ikisi de numara yaptığını çok iyi biliyordu.

Öncelikle kızımın durumunu düşünmek zorundayım. Basın üyeleriyle dolu bir ortama girmesinin yararına olacağını hiç sanmıyorum. Ayrıca gazetecilerin evimin etrafında dolaşması ve özel hayatımıza müdahale etmesi, kızımı çok kötü etkileyebilir. Bu yüzden bence evde kalsam ve onu yaşanacaklara hazırlasam çok daha iyi olur.

Komiser Warren onu sinir etmek istercesine, Peki, neymiş şu yaşanacaklar? diye sordu.

Öncelikle, karımın fotoğrafını televizyonda ve gazetelerde yayınlayacak, çoğaltacaksınız. Onlar da dağıtılıp şehrin her tarafına asılacak. Arama ekipleri kurulacak.
Sandy'nin okulundaki kişiler onu aramaya gönüllü olacak. Komşularımız yemekler getirip bir yandan da içeriden bir haber almaya çalışacak.
Köpeklerin aramaya başlaması için eşimin kıyafetlerini isteyeceksiniz. İnsan kalıntıları ile karşılaşabileceğinizi düşünerek, DNA testi yapmak için saç tellerini isteyeceksiniz. Habercilerin Sandy'nin tek başına çekilmiş fotoğrafından daha çok seveceğini bildiğiniz için aile fotoğraflarından birini isteyeceksiniz. Sonra da projektörleri her sabah saat dörtte açılacak olan haber minibüsleri evimin etrafına park edilecek. Ayrıca yirmi dört saatin on sekiz saatini evimin önünde durarak, bağıra bağıra sorularını dile getirerek ve benim de nedense birden onlara cevaplar vereceğimi umarak geçirecek olan meraklı kalabalığı bahçemden uzak tutması için üniformalı polisler görevlendirmek zorunda kalacaksınız. Konuşmayı kendim yaparsam, söyleyeceğim her şey mahkemede aleyhime delil olarak kullanılabilecek. Öte yandan yerime konuşması için bir avukat tutarsam da bir şey saklıyormuşum gibi görüneceğim.

Bahçemde anma etkinlikleri başlayacak. İnsanlar Sandy için çiçekler, notlar, oyuncak ayılar getirip yere bırakacak. Sonra da iyi niyetli kişilerin Sandra'nın sağ salim evine dönmesi için mum ışıkları eşliğinde dua edeceği anlar yaşanacak. Büyük ihtimalle birkaç medyum da gelip yardımda bulunmak isteyecek. Ardından tek başına kalan bir babayı özellikle de eşine zarar verip vermediği belli değilken, tuhaf bir şekilde çekici bulan genç hanımlardan üzüntülerini belirten notlar alacağım. Elbette hiçbir ücret talep etmeden çocuğuma bakma isteklerini reddedeceğim.

Uzunca bir sessizlik, oldu. D.D., İşleyişi iyi biliyor gibisiniz, dedi.

Ben de basının üyelerinden biriyim. Elbette işleyişi iyi bileceğim.

Dans ediyoruz, diye düşündü dalgınca. Komiser D,D. Warren'ı pembe flemenko elbisesinin içinde etrafında dolanırken, atacağı adımların hiçbirini bilmemesine rağmen kendisini de güçlü ve dayanıklı görünmeye çalışırken hayal etti.

Komiser Warren, Elbette soruşturma gittikçe hız kazanırken kurduğumuz özel ekibe iletebileceğimiz kadar bilgiyi iletmemiz ve bunu da en hızlı şekilde yapmamız çok önemli,

www.CepSitesi.Net

dedi. Geçen her saatle birlikte eşinizi bulma ihtimalimizin de büyük ölçüde azaldığını bilmelisiniz.

Karımı dün bulamamış olmanızın büyük ihtimalle hiç bulamayacağınız anlamına geldiğini biliyorum.

Komiser Warren sakince, Eklemek istediğiniz herhangi bir şey var mı? diye sordu.

Jason, Hayır Madam' dedi ve birden keşke hiç ağzımı açmasaydım diye düşündü. Memleketinde söylenen laflardan birini her söyleyişindeki gibi sözlerine Güneyli aksanının yansıdığını fark etti.

Komiser Warren bir süreliğine sessizleşti. Jason bunun Güney'de şekillenmiş konuşma tarzını yakaladığı anlamına gelip gelmediğini merak etti.

Komiser Warren aniden, Size karşı dürüst olacağım, dedi.

Jason, komiserin dürüstlüğünden şüphe duyuyordu ama bunu dile getirmesine gerek olmadığını düşündü.

Ree'yle görüşmemiz bizim için çok ama çok önemli.. Zaman ilerliyor, Jason. Kızının, eşinin başına gelenlerin tek tanığı olma ihtimali çok yüksek.

Biliyorum.

Bunu biliyorsan saat onda sorgu uzmanımız Marianne Jackson'la buluşmayı kabul edersin. Kendisi harika biridir.

Pekala.

İşte şimdi ölüm sessizliği etraflarını sardı. Kabul mü ediyorsun?

Evet.

Jason derin bir iç çekiş duydu, sonra da komiserin kendisine hakim olamamışçasına, Jason daha bu sabah aynı şeyi istemiştik, sen de bizi geri çevirmiştin. Neden fikrini değiştirdin? dediğini işitti.

Çünkü onun için endişeleniyorum.

Eşin için mi?

Hayır. Kızım için. Durumunun iyi olduğunu sanmıyorum. Belki de onunla iletişim kurabilecek biriyle konuşması işe yarayabilir. Ben vicdansız biri değilim, Komiser Hanım. Sadece kızım için en iyisi neyse onu istiyorum.

O zaman saat onda görüşürüz. Karakola gelin. Kızınızın konuşurken etrafındakilerden etkilenmeyeceği bir yerde olması daha iyi olur.

Baba?

Jason telefona, Beni ikna etmeye çalışmanıza gerek yok, dedi, sonra da başını çevirdi ve Ree'nin girişte durmuş, çocukların kendilerinden bahsedildiğini anlamasını sağlayan o hiç şaşmayan sezgisiyle ona baktığını fark etti.

Ahizeyi ağzından uzaklaştırarak, Bu sabah çok kibar bir hanımla konuşacağız, dedi. Korkma kızım, hiçbir şey olmayacak.

Kapıdan bir ses geliyor, baba.

Ne?

Bir ses geliyor. Kapıdan. Duymuyor musun?

Sonra o da bazı sesler duydu. Kapıdan tırmalama sesleri, ayak sesleri geliyordu. Sanki birisi içeriye girmeye çalıyordu.

Dedektife, Şimdi gitmek zorundayım, dedi. Sonra da D.D.'nin cevap vermesini beklemeden ahizeyi sertçe yerine koydu. Oturma odasına git. Hadi, kızım. Hemen.

Ree'yi ikili koltuğun yanına yere yatırdı, kendisi de onunla devasa çelik kapının arasına geçti. Biraz daha tırmalama sesi duydu ve sırtını pencerenin yanındaki duvara yasladı, vücudundaki tüm sinirler panikle gerilirken telaşa kapılmamış gibi görünmeye çalıştı. Dışarıya baktığında ilk olarak polis arabasının kaldırımın yanında durduğunu, nöbetçi polisin yerinde sakince oturduğunu ve sabah kahvesini içmeye devam ettiğini gördü. Sonra da pencerenin yan tarafında bir insanın olduğuna dair hiçbir izin olmadığım fark etti.

www.CepSitesi.Net

Ama o sesi yine duydu. Ayak sürüme, tırmalama sesleri ve de ardından...

Miyav...

Ree ayağa sıçradı.

Miyav...

Ree kapıya koştu. Jason'ın hiç beklemediği kadar hızlıca hareket etti, kıpır kıpır parmaklarıyla kapının tokmağını tuttu. Jason kilitleri açmaya çalışırken, kızı tokmağa asılıp durdu. Birlikte kapıyı açmaya çalıştılar.

Ree kapıyı açar açmaz, Bay Smith süzülerek eve girdi. Mırrr!

Bay Smith! Bay Smith! Bay Smith! Ree bakır renkli tüyleri olan kediye sarıldı, hayvanı sertçe sıkarken Bay Smith de ona karşı çıkarcasına inledi.

Ree de hemen onu bıraktı, kendini yerlere attı ve ağlamaya başladı. Üzgünce, Ama ben annemi istiyorum! diye feryat etti.' 'Annemi istiyorum!

Jason yere eğildi. Ağlayan kızını kucağına aldı ve ona sıkıca sarılıp siyah, kıvırcık saçlarını okşadı.

Jason'ı ilk defa Ree on bir aylıkken aldattım. Yaşadığım hayata daha fazla katlanamadım. Uykusuz geçen geceler; emzirme, bebeğe bakma, bez değiştirme, emzirme, bebeğe bakma, bez değiştirme şeklinde giden yorucu kısır döngüden artık usanmıştım. Bir süre önce uzaktan üniversite eğitimine kaydolmuştum ve bebek bakmakla uğraşmadığım her dakikayı makale yazarak, bir konuyu araştırarak veya lisede gördüğüm matematiği hatırlamaya çalışarak geçiriyordum.

Kendimi hem fazlasıyla tükenmiş hem de marnlamayacak kadar gergin hissediyordum. Tenim fazla sıkılaşmış, kafatasım beynimi sıkıyormuş gibi huzursuzdum ve Ree'nin pembe, yumuşacık battaniyesinden tutun, duş başlığından akan sıcak suyun göğüslerime iğneler gibi batıp canımı yakmasına kadar her şeyi fark ediyordum.

Daha da kötüsü, kafamda büyüyen karanlığı hissedebiliyordum. Evimin her bir köşesinde çürüyen güllerin kokusunu alana kadar o histen kurtulamıyor, annemin koridorun sonundan, Bilmediğin bir şeyi biliyorum... Bilmediğin bir şeyi biliyorum... diye söylenen sesini duyup yatağımdan zıplayacağımı bildiğim için uykuya dalmaktan korkuyordum.

Bir gün mutfaktaki lavaboda bulaşık teliyle ellerimi kazıdığımı fark ettim. Parmak izlerimi silmeye, DNA'mı tenimden kazıya kazıya atmaya çalışıyordum. İşte o anda içimdeki karanlığın ne olduğunu anladım: Annem, öz annem aklıma kök salıyordu.

Bazı insanlar işte böyledir, ölümle bile ortadan kaybolmazlar.

Jason'a uzaklara gidip kafamı dinlemek istediğimi söyledim. Yirmi dört saatliğine evden uzaklaşacaktım. Belki de bir süreliğine bir otele yerleşir, oda servisinden bir şeyler ister, biraz nefes alırdım. Şehir merkezindeki Pour Seasons'in yanındaki bir spanın broşürünü buldum ve sundukları hizmetleri gördüm. Her şey çok ama çok pahalıydı, fakat Jason'ın beni kırmayacağını biliyordum ve haklı da çıktım.

Kocam cuma ve cumartesi günü Clarissa'ya bakmak için izin aldı.

Eve dönmek için acele etme, dedi. İstediğin kadar dinlen. Rahatla. Neler yaşadığını anlıyorum, Sandy. Gerçekten.

Ben de geceliği dört yüz dolar olan otelin birine yerleştim, spa için ayırdığım parayı Neıobury Sokağı'na çıkıp mini minnacık süet bir etek; Kate Spade marka, siyah, ince topuklu bir ayakkabı ve giyen kişiye sutyen takacak yer bırakmayan, üzerinde parlak, gri pullar olan, askılı bir tişört aldım. Sonra da Armani Bor'a gidip hünerlerimi konuşturdum.

Daha on dokuz yaşında olduğumu herhalde unutmamışsınızdır. O sıralarda da erkeklerin dikkatini çekmemi sağlayacak tüm hileleri hatırlıyordum ve de inanın bana, neredeyse işin tüm hilelerini biliyordum. Benim gibi bir kıza, hele de askılı tişört ve ince topuklu ayakkabı giyinmişse kimse hayır diyemezdi. Geceye barın en popüler misafiri olarak başladım; azgın, yaşlı erkeklere, temiz yüzlü üniversite öğrencilerine yaptığım kucak danslarıyla ve ardı ardına

www.depsiresi.net

kafaya diktiğim Grey Goose votka kadehleriyle de gece ikiye kadar herkesin ilgi odağı olmaya devam ettim.

Vücudum kaşınıyordu. İçtikçe, dans ettikçe, yabancının biri elleriyle sıkıca popomu kavramış, kasıklarını da ayırdığım bacaklarıma bastırırken kalçalarımı salladıkça tenimin alev alev yanmaya başladığını hissedebiliyordum. Gece boyunca içip durmadan dans etmek istiyordum.

Kendi adımı unutana kadar, öfke ve arzuyla çığlıklar atana kadar sevişmek istiyordum. Beynim patlayana kadar, içindeki karanlık en sonunda çıkıp gidene kadar sevişmek istiyordum.

Gecenin son tercihini yaparken acele etmedim. Yaşlılardan biri olamazdı. İçki ısmarlama konusunda iyi olabilirlerdi, ama benim gibi genç bir kıza ayak sağlayacağım derken muhtemelen kalp krizinden giderlerdi. Genç, üniversite öğrencilerinden birini seçtim. Vücudunun her tarafı sert kaslarla çevrili, içi testosteronla dolu biriydi ve yüzünde de beni seçtiğine inanamıyorum sırıtışı vardı.

Beni yurt odasına götürmesine izin verdim ve orada ona ranzanın üzerine tutunurken yapılabilecek şeyleri gösterdim. Onunla işim bitince oda arkadaşıyla da yattım. Bir numaralı öğrenci sesini çıkaramayacak kadar kendisinden geçmişti, hiç kası olmayan, inek oda arkadaşı da bana fazlasıyla minnettar kaldı ve bir bakıma da bir işe yaradı.

Şafak söktükten kısa bir süre sonra odalarından ayrıldım. Parlak, pembe tangamı küçük bir hediye olarak kapılarının koluna astım, sonra da metro istasyonuna gidip otelime döndüm. Kapıdaki görevli beni görünce önüme geçecek gibi oldu. Herhalde beni bir hayat kadını... pardon, üst düzey bir telekız sandı, ama elimde odamın anahtarı olduğu için beni içeri almak zorunda kaldı. Şimdi düşünüyorum da aslında o tür bir meslek bana uygun olabilirdi.

Odama çıktım, dişlerimi fırçaladım, duş aldım ve bir kez daha dişlerimi fırçalayıp kendimi yatağa attım. Hiç kımıldamadan beş saat uyudum. Ölü gibi yattım. Uyandığımda ise aylar sonra ilk kez kendimi aklı başında biriymiş gibi hissettim.

Bu yüzden en mantıklı şeyi yaptım. Eteği, topuklu ayakkabıyı ve askılı tişörtü toparlayıp attım ve tekrar duş aldım; sperm, ter ve limonla karışık votka karışımı kokan ellerimi ovuşturdum. Sonra da portakal kokulu vücut losyonunu moraran kaburgalarıma, değen sakallarla tahriş olan kasıklarıma, ısırık izleri olan omuzlarıma sürdüm. Ardından gri kot pantolonumu, eflatun, balıkçı yaka kazağımı giyindim ve eve, kocama döndüm.

Güney'e giderken kendime, iyi olacağım, dedim. Bundan sonra iyi olacağım.

Ama aynı şeyleri tekrar yapacağımı çoktan biliyordum.

Aslında bir yalanla yaşamak o kadar da zor değil.

Bana kapıyı açan kocamı yanağına kondurduğum öpücükle selamladım. O da bana aynı şekilde cevap verdi ve kibarca hafta sonumun nasıl geçtiğini sordu.

Dürüstçe, Kendimi şimdi daha iyi hissediyorum,] dedim.

Buna sevindim, dedi ve sadece kara gözlerine bakarak bile tam olarak neler yaptığımı bildiğini anladım. Ama tek kelime daha etmedim, o da sesini çıkarmadı. Bunların hepsi yalanla yaşamanın birer parçasıydı. Yalanımı kabullenmeyecektim. Bir mum gibi odanın ortasında dikilip durmasına müsaade edecektim.

Üst kata çıktım. Çantamı boşalttım. Kızımı kucağıma aldım ve göğsüme yaslayıp salladım. Bir fahişe veya günahkar olsam da olmasam da, orada oturup Kaçak Tavşan'ı okurken ve başını yumuşak yumuşak öperken, kızımın aynı şekilde koktuğunu, bana aynı duyguları hissettirdiğini, beni aynı şekilde sevdiğini fark ettim.

Sonraki haftayı sadece yalnız kaldığımda üzerimi değiştirerek geçirdim ve Jason da nazik davranıp o hafta boyunca sabahın erken vakitlerine kadar bilgisayarının başından hiç kalkmadı. Benden uzak durmaya çalıştığı her halinden belli oluyordu.

Yedinci veya sekizinci gece, diş izleri iyileştikten sonra bir ara, hala yatakta tek başıma uyanınca bunun yeterince uzun sürdüğüne kadar verdim. Jason'ı seviyordum.

www.CepSitesi.Net

Gerçekten de seviyordum. Onun da beni sevdiğine inanıyordum. Onun sevgisi de gerçekti. Ama benimle hiç birlikte olmayacaktı. Herhalde dünyadaki en ironik şey de buydu. En sonunda bana saygı, şefkat ve anlayış gösteren tek adam, bedenime sahip olmayı istemeyen tek kişiydi. Ama aşk hala aşktı, değil mi? Hem Beatles'a göre ihtiyaç duyduğumuz tek şey de o değil miydi ?

Kocama yatağa gelmesini söylemek için bornozumu giyindim, ayaklarımı sürüye sürüye alt kata indim. Onu her zamanki gibi masaüstü bilgisayarın karşısına çakılmış halde buldum.

Yanaklarının kızardığını, gözlerinin parıldadığını fark ettim. Önünde çeşit çeşit banka kağıtları vardı, bilgisayarda da kredi kartı başvurusuyla ilgili bir sayfa açıktı.

Sertçe, Defol git, dedi ve ses tonunun ciddiyetini anlayıp istediği şeyi yaptım.

Dört saat sonra Ree sallanan sandalyede otururken, yan yana mutfak tezgahının önüne kurulup birer kase mısır gevreği yedik ve ikimiz de tek kelime etmedik.

O çiğnedi, ben de çiğnedim. Sonra uzanıp çok yavaşça ellerimi tuttu. Böylece tekrar normal halimize döndük. Bu durumun bir daha bir otel odasına kendimi atacağım, onun da bilgisayarın karşısına çakılma ihtiyacını duyacağı zamana kadar devam edeceğini düşündüm.

Karanlığın onun kafasında da büyüyüp büyümediğini merak ettim. Çürüyen güllerin kokusunu alıp alamadığını, gözlerinin rengine, teninin hissine lanet edip etmediğini merak ettim. Ama ona bunları hiç sormadım. Sokmayacaktım da.

Yalanla yaşamanın ilk kuralını unuttunuz mu? Onu kabullenmeyeceksin iz.

Ben de vıcık vıcık olmuş bir kase mısır gevreğini yerken, hayatımı böyle bölümlere ayrılmış olarak yaşayabileceğimi anladım. Aynı yerde ama ayrı. Birlikte ama yalnız. Severek ama uzak durarak. Ne de olsa ömrümün çoğunu böyle yaşamıştım. Annemin gecenin bir yarısı ortaya çıkıp saç fırçasıyla ağza alınmayacak sözler söylediği, saatler sonra da kahvaltı yapmak için karşımıza oturup bizimle aynı sepetteki ekmeği paylaştığı bir evde yaşamıştım.

Annem beni bu hayata iyi hazırlamıştı. Ağzındaki gevrekleri çiğneyen kocama şöyle bir baktım. Onu bunlara kimin hazırladığını merak ettim.

Boston Polis Departmanı'nın basın toplantısı saat 09:03'te başladı. Bitişinden ise cep telefonu çalmaya başlayan Fason'ın anında haberi oldu.

Yapılan açıklamayı izlememişti. Kızının gözyaşlarını sildikten ve fena halde acıkan Bay Smith'i doyurduktan sonra, hem kızını hem de kediyi Sandy'nin Volvo'suna yerleştirdi. Bay Smith güneşli bir yer bulup esnedikten sonra, araba gezilerini hiç sevmediği halde hemen uykuya daldı. Ree ise oyuncak tavşanını göğsüne bastırarak ve Bay Smith'e sanki yerinden hiç kıpırdamaması için ters ters bakarak çocuk koltuğunda oturuyordu.

Jason yola koyuldu. Çünkü hareket etme ihtiyacı duyuyordu. Kendisini Kansas'ın bomboş ovalarından birindeymiş, yere değmek üzere olan hortumun yolundan çekilemeyecekmiş gibi hissetti. Yalnızca göğün kararışını izleyebilir, kasırganın yarattığı güçlü rüzgarın ilk esişini yüzünde hissedebilirdi.

Polisler basın toplantısı düzenlemişti. Medya denilen makine yavaş ama kararlı bir şekilde çalışmaya başlıyordu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Telefonu tekrar çaldı. Ekranına baktı, her şeyin olacağına varacağını hissetmeye başladı.

Dikiz aynasından tekrar kızına baktı. Dünyada en çok annesine sarılmayı isteyen ve de uyuyan kedisinde mutluluk bulmaya çalışan Ree'nin yüzünde yine o ciddi ifade vardı.

Jason kapaklı telefonu açıp kulağına götürdü.

Buyur, Greg.

Boston Daily]rdn haber editörü, Vay be! diye haykırdı. Neden bize söylemedin, Jason? Biz bir aileyiz. Neler yaşadığını anlardık.

Jason doğrudan, Zor bir dönemden geçiyorum, dedi ve kelimelerin çok daha önceki zamanlarda olduğu gibi ağzından ezbere çıktığını hissetti. Gazeteye manşet olmak ister misin? Sadece hayatına mal olacak. Çocuğunun... veya karının hayatına da mal olabilir.

www.CepSitesi.net

Neler oluyor, Jason? Ayrıca editör olarak da sormuyorum. Sana bunu yapmayacağımı biliyorsun. Bir başka yalan daha. Gelecek günlerde daha çok yalan duyacaktı. Gazeteci bir arkadaşın ve ailenin fotoğraflarını görmüş, onları ne kadar çok sevdiğini anlamış biri olarak soruyorum. Durumun nasıl?

Jason yine ezberden, İdare etmeye çalışıyorum, dedi.

Bir haber var mı? Polis epey belirsiz konuştu.

Jason, Halkın ipuçları vereceğini umuyoruz, dedi.

Peki, kızın? Clarissa? O nasıl? Yardıma ihtiyacın var mı, ahbap?

Teklifin için teşekkürler. İdare etmeye çalışıyoruz.

Jason... Jason, adamım.

Bu akşam çalışamayacağım, Greg.

Elbette! Elbette durumunu anlıyoruz. Bir hafta, hatta ne kadar süre istersen o kadar izin kullanabilirsin. Senin yanındayız, Jason. Sadece bizi unutma, tamam mı, dostum? Manşeti diğer gazetelerden önce atalım, kocanın ağzından çıkanları ön sayfaya taşıyalım, olur mu, ahbap?

Anlayışın için teşekkürler.

Senin hep yanındayız, Jason. Ne lazımsa söyle yaparız. Sana inanıyoruz. Sandra'ya zarar verecek herhangi bir şey yaptığını...

Anlayışın için teşekkürler, diyen Jason telefonu kapattı.

Ree arka koltuktan, O da kimdi? diye sordu.

Jason, Babanın eski patronu, dedi, ciddiydi.

Boston Polis Departmanının binası, Roxbury konut projelerinin tam ortasına dikilmiş, cam ve granitten oluşan devasa bir yapıydı. Çok sayıda polisin etrafta bulunmasının özellikle şehrin merkezinde varoş gibi kalan bu bölgenin sosyal ve ekonomik değişimini hızlandırması umulmuştu. Bina, hem işçilerin hem de ziyaretçilerin, hayatları için endişe duymasına sebep olacak türdendi.

Jason arabayı park edebileceği yerleri ürke ürke gözden geçirdi. Geri döndüğünde Volvo'yu bıraktığı gibi bulmayı beklemiyordu. Doğrusu daha çok kedinin başına geleceklerden korkuyordu. Bay Smith belli ki son otuz altı saatte dokuz canının en az birini kullanmıştı. Kim bilir geriye kaç canı kalmıştı?

Ree sıkıca tuttuğu tavşanıyla birlikte arabanın arka tarafından inerken, Burayı sevmedim, baba, dedi. Park alanının etrafı beton bariyerlerle çevriliydi, asfaltının çoğu yeri parçalanmıştı. Buradakilerin Beyrut'u andıran bir çevre düzenleme anlayışı vardı.

Jason bunu düşündü, sonra da arabanın içindeki not defterine ve Ree'nin kırmızı pastel boyasına uzandı. İki sayfa kopardı ve büyük harflerle şöyle yazdı:

KARANTİNA: Arabada Kuduz Kedi Var. Dikkat. Dokunmayın.

Kağıtlardan birini arabanın önüne, diğerini de arkasına koydu. Sonra da yorgun gözlerinden birini açıp esneyen ve hemen ardından uyumaya devam Bay Smith'e baktı.

Uslu bir kedi ol, dedi, Ree'nin elini sıkıca tuttu ve kaldırıma doğru yürüdü.

Devasa, cam binaya yaklaşırken adımları yavaşladı. Kendisine engel olamıyordu. Ree'nin sıkıca sarıldığı eline baktı ve son beş yıl ona hem çok hızlı hem de çok yavaş geçmiş gibi geldi. Her şeyi tamamen hatırlamak istiyordu. Her bir anı çekip geri almayı ve kasırga yaklaştığı için hepsine sıkıca tutunmayı istiyordu, hortum geliyordu ve o da yolundan çekilemiyordu.

Kızının ilk kez parmağını tutuşunu, daha dört saatlikken mini minnacık eliyle kocaman işaret parmağına sarılışını hatırladı. Aynı parmakların bir yıl sonra, doğum günü pastasının üzerindeki mumu tutunca yandığını anımsadı. Bir gün öğleden sonra kızının uyuduğunu sanıp internete girdiğinde çocuklarla ilgili bir sürü üzücü haber okuduğunu, mutfak masasına başını koyup ağlamaya başladığını, iki yaşındaki Ree'nin hemen yanına gelip küçücük elleriyle yüzündeki gözyaşlarını silişini hatırladı.

www.cepsitesi.Net

Ree ona sakince, Üzülmek yok, baba, diye fısıldamıştı. Üzülmek bitti.

Ama kızının küçük parmaklarının üzerindeki gözyaşlarının görüntüsü onu bir kez daha ağlatmıştı.

Şimdi onunla konuşmayı istiyordu. Ona onu sevdiğini söylemeyi istiyordu. Ona güvenmesini, onu koruyacağını söylemeyi istiyordu. Sorunları ortadan kaldıracaktı. Bir şekilde her şeyi tekrar yoluna sokacaktı.

Yaşattığı dört güzel yıl için, dünyadaki en iyi evlat olduğu için ona teşekkür etmek istiyordu. Yüzüne vuran güneş, gülümsemesine yansıyan parıltı, hayatına anlam katan sevgi için bunu yapmayı istiyordu.

Birlikte cam kapılara vardılar; karakol belli belirsiz gözlerinin önünde belirirken, kızının parmakları avucunun içinde gergince hareket etti.

Ama Jason ona söylemek istediklerinin hiçbirini söyleyemedi. Onun yerine kızına verebileceği en iyi tavsiyeyi verdi. Cesur ol, dedi ve kapıyı açtı.

D.D., sorgu uzmanı Marianne Jackson'a danıştıktan sonra organize suçlar şubesinden bir oda ayarlanması için adamlarına talimat verdi. Orası cinayet masasındaki yerlerden daha güzeldi, çocuğu büyük ihtimalle ürkütmeyecek türdendi. Marianne yanında iki tane küçük, katlanabilir çocuk sandalyesi; bir tane parlak renkli, çiçek desenli hah ve içi kamyonlarla, oyuncak bebeklerle ve boyama kalemleriyle dolu bir sepet getirmişti. Çocuklarla iletişim sağlama konusunda uzman olan kadın, on dakika bile çekmeden içeriyi organize suçlar şubesinin keyfine göre hazırladığı sorgulama odasından çıkarıp çocukların vakit geçirebileceği bir yere çevirmişti. D.D. de kadının bu yaptığından fazlasıyla etkilenmişti.

Sabahki basın toplantısı iyi geçmişti. D.D. toplantıyı kasten kısa tutmuştu. Şimdilik çok az bilgiyi etrafa duyuracaklardı. Bu sayede ileride kadının kocasını değil de cinsel suçluyu ya da Tanrı yardımcıları olsun, ortaya çıkabilecek başka bir kişiyi şüpheli olarak açıklarlarsa, üzerlerine daha az gelinecekti. Ayrıca en büyük hedefleri, Sandra Jones'u arayan veya kadının nerede olduğunu duyan kişilerin sayısını arürmakü. Kadının canlı olarak bulunması hepsini büyük bir dertten kurtaracakta. Soruşturma başlayalı otuz yedi saat olmuştu, ama D.D.'nin hala umudu vardı. Yine de kadının sağ salim bulunması konusunda çok büyük bir beklenti içinde değildi.

Telaşla izleme odasındaki masaya not defteriyle iki kalem koydu. Miller çoktan yanma gelmiş, kapıya daha yakın olan sandalyeye oturmuştu; bıyıklarına ritmik bir şekilde vuruşuna bakılırsa düşüncelere de dalmışta. D.D. adamın bıyıklarını kesmesinin daha iyi olacağını düşündü. Bıyığı, resmen yetmişli yılların açık mavi takım elbiselerim akla getiriyordu ve D.D. de Dedektif Brian'ı öyle bir takım elbisenin içinde görmeyi hiç istemiyordu. Ama ona hiçbir şey söylemedi. Erkekler sakal ve bıyıkları söz konusu olunca çok alıngan olabiliyorlardı.

D.D. tükenmezkalemlerini açıp kapatarak oyalandı. Sorgu odasındaki konuşmaları duymalarım sağlayacak hoparlörler çoktan açılmışta. Marianne de onların kablosuz bir mikrofon aracılığıyla soracakları soruları veya verecekleri bilgileri almak için kulağının içine küçük bir cihaz yerleştirmişti. Ayrıca onları dikkatli olup, duyduklarına odaklanmaları konusunda uyarmışta. Çocuklarla böyle bir görüşme yapmanın temel kuralı, her bir yaş için en fazla beş dakika konuşturulabilecekleriydi; yani dört yaşındaki potansiyel tanık Clarissa Jones'tan öğrenebilecekleri her şeyi kabaca yirmi dakika içinde öğrenmelilerdi.

Stratejilerim önceden belirlemişlerdi: Clarissa'ya bir tanık olarak güvenilirliğini ve geçerliliğini belirlemek için anahtar sorular soracaklar, ardından da ona çarşamba akşamı Sandra Jones'un son dakikalarıyla ilgili daha spesifik sorular yönelteceklerdi. Ellerindeki sürede yapmaları gereken çok iş vardı ve Marianne de kusursuz bir iş çıkarmaları gerektiğini vurgulamışta.

Çocuk tanıklarla görüşmeleri parça parça yapmak riskliydi. Yoksa savunma avukatının biri çıkar, bilgileri netleştirmek için yapılan yarım düzine görüşmenin aslında söylenenlerden kolayca etkilenen, küçük yaştaki kişiyi köşeye sıkıştırmak, tatlı sözle kandırmak ya da tam

www.CepSitesi.Net

tersi tanıklığını bozmak için yapıldığını iddia edebilirdi. Marianne çocukla konuşmaları için onlara en fazla iki şans tanımıştı ve D.D. de öyle ya da böyle bu haklarından birini perşembe sabahı Clarissa'ya evinde sorular sorarak kullanmıştı.

Alt kattaki görevli polis onlara Jason'ın ve kızının geldiğini haber verdi. Marianne, Ree'nin karakol ortamından etkilenmemesi için çabucak aşağı indi. Bazı çocuklar üniformalar giyinmiş kadın ve erkekleri görünce heyecanlanıyordu. Ama birçoğu da korkup bir yerlere saklanıyordu. Bir yabancıyla konuşma işi, Ree etrafındakilerden deli gibi korkmadan da zaten yeterince zordu.

D.D. ve Miller koridordan gelen ayak seslerini duydu. İkisi de beklentiyle başlarını kapıya çevirdi, D.D. her ne kadar bunu iyi bir amaç uğruna yapıyor olsa da gerildiğini hissetti. Bir çocuğu sorgulamak, basınla veya yeni bir başkomiserle karşılaşmaktan yirmi kat daha kötüydü. Gazetecileri ve çoğu zaman da amirini umursamazdı. Ama çocuklar işin içine girince hep üzülürdü.

İlk kez bir çocuğu sorguladığında, on bir yaşındaki kız onlara mönüsünü görmek isteyip istemediklerini sormuş, sonra da arka cebinden kat kat katlanıp küçücük olmuş bir parça kağıt çıkarmıştı. Üzerinde kızın üvey babası tarafından hazırlanmış seks hareketleri yazan bir mönü vardı: Mastürbasyon yirmi beş sent, Oral seks elli sent, Sevişme bir dolar. Kız, babasının cüzdanından zamanında yirmi dolar aşırmıştı. Babası da kızından borcunu böyle almıştı. Ama kızın en son muameleyi yapmasının ardından, adam parasını vermemiş, bu da kızı polise başvuracak kadar kızdırmıştı. Bu odalarda anlatılan üzücü hikayeler...

Kapının önündeki ayak sesleri kesildi. D.D., Marianne'nin konuştuğunu duydu.

Clarissa, daha önce hiç sihirli bir odaya girdin mi?

Hiçbir cevap duyulmadı, D.D. de Ree'nin başını iki yana salladığını tahmin etti.

O zaman ben seni şimdi çok özel bir odaya götüreyim. Çok güzel bir halısı, iki sandalyesi ve oynamak isteyebileceğin oyuncakları var. Ama özel kuralları olan bir odaya gideceğiz. Sana her şeyi anlatacağım ama önce babana hoşça kal demelisin. O seni buradaki odada bekleyecek, onu görmek istersen yakınlarda olacak, ama bu sihirli oda sadece ikimiz için.

Yine cevap yok.

Bu arada bu bayın adı ne? Ah, pardon, bayanmış. Tavşancık mı? Bayan olduğunu tahmin etmeliydim, şu pembe elbiseye de bakın. Ee, Tavşancık, büyük, pembe çiçekleri sever misin? Çünkü ben seni gerçekten çok büyük pembe bir çiçek görmek isteyecek bir tavşana benzettim. Hem de kocaman olduğuna görmeden inanamayacağın bir çiçekten bahsediyorum. Gerçekten mi? Ee, gel o zaman, sana göstereyim. Sana sihri de biraz anlatırım.

Kapı açıldı. Jason Jones içeri girdi. Clarissa'nın babası kaskatı yürüyordu, kendisini otomatik pilota bağlamış gibiydi. Yüzünde yine D.D.'nin adamın psikopatın teki mi, yoksa tanıştığı en dayanıklı adam mı olduğuna karar veremediği donuk bir ifade vardı. Ağır kapıyı arkasından kapattıktan sonra dikkatlice D.D.'ye ve Miller'a baktı. D.D. çıktısını aldığı izin kağıdını açıp masanın diğer tarafına, ona doğru sürdü ve cebinden siyah bir pilot kalem çıkardı.

Bu form çocuğunuzun Boston Polis Departmanı adına yetkili bir sorgu uzmanı tarafından sorgulanmasına izin verdiğinizi belgeliyor.

Jason, D.D.'ye izninin onlar için bir öneminin olmasına şaşırmış gibi bir bakış attı. Ama tek kelime etmeden formu imzalayıp D.D.'ye verdi ve sorgu odasına bakan camın en uzağmdaki duvara çekildi. Kollarını göğsünün Önünde kavuşturmuş halde arkasına yaslandı. Bakışlarım Marianne'in ve Ree'nin kapısından içeri girmek üzere olduğunu görebildikleri cama çevirdi. Ree eskimiş gibi görünen, kahverengi tavşana sıkı sıkıya tutunmuştu; elleri tavşanın uzun, sarkık kulaklarının arkasında kalmıştı.

Marianne kapıyı kapattı. Odanın ortasına yürüdü ama katlanabilir, kırmızı, küçük sandalyelerden birine oturmaktansa, pembe halının kenarına oturup bağdaş kurdu. Elini Ree'yi gelip yanına oturmaya davet edercesine birkaç kez halının üzerinde gezdirdi.

www.CepSitesi.Net

D.D. mikrofonu eline alıp Marianne'i haberdar etmek için, İzin formu imzalandı. Başlayabilirsin, dedi.

Marianne hafifçe başını salladı, parmaklarını kulağının içinde duran alıcının üzerinden geçirdi. Clarissa Jones'a pembe halıyı göstererek, Ne düşünüyorsun? dedi. Sence bu güzel bir çiçek mi? Ben ayçiçeğine benzettim ama ayçiçeklerinin pembe renkli olduğunu sanmıyorum.

Ree alçak bir sesle, O papatya, dedi. Annemin papatyaları var.

Papatya? Tabii ya! Çiçeklerden anladığım tahmin etmeliydim.

Ree yıpranmış tavşanına sarılarak ayakta durmaya devam etti. Parmakları oyuncağın kulaklarından birini bulmuş, aynı hareketlerle okşuyordu. Bilmeden yaptığı bu hareket, D.D.'nin canını incitti. Küçükken o da böyle yapardı. Pelüş bir köpeği vardı. Okşaya okşaya, köpeğin kulağını dikişlerinden koparmıştı.

Uzman kadın neşeyle, Aşağıda da söylediğim gibi adım Marianne Jackson, dedi. İşim çocuklarla konuşmak. Aynen böyle. Küçük çocuklarla ve kızlarla konuşurum. Hem Ree bu hiç de düşündüğün kadar kolay bir şey değil.

Ree ilk defa bir tepki verdi, alnı küçücük kaş çatışıyla birlikte kırıştı. Neden?

Öncelikle erkeklerle ve kızlarla konuşmak için özel kurallar var. Bunu biliyor muydun?

Ree biraz yakınına gitti, başını iki yana salladı. Ayak parmakları pembe halıya değdi. Halıyı inceliyor gibiydi.

Dışarıda da dediğim gibi burası sihirli bir oda ve sihirli bir odada konuşmanın dört kuralı vardır. Marianne dört parmağını teker teker havaya kaldırdı. Bir: Sadece gerçekten yaşananları konuşuruz. Olabilecek şeyleri değil, gerçekten olanları.

Ree tekrar kaşlarını çattı, biraz daha yakınına gitti.

Doğruyla yalan arasındaki farkı anlıyor musun, Clarissa? Marianne oyuncak sepetine uzandı, pelüş bir köpek çıkardı. Bu bir kedi dersem, doğru mu söylemiş olurum, yalan mı?

Ree hemen, Yalan, dedi. O köpek.

Aferin! İşte bu birinci kuralımız. Sadece doğrulardan bahsedeceğiz, tamam mı?

Ree başını salladı. Ayakta durmaktan yorulmuş gibiydi, çiçekli halının hemen yanına oturdu, tavşanını da kucağına aldı.

Marianne, İkinci kural, dedi. Sana bir soru sorsam ve cevabını bilmiyorsan, sadece bilmiyorum diyeceksin. Bunu anladın mı?

Ree başını salladı.

Ben kaç yaşındayım, Clarissa?

Ree, Doksan beş, dedi.

Marianne gülümsedi, ama biraz da alındı. Şimdi, Clarissa, kaç yaşında olduğumu biliyor musun? Sordun mu ya da herhangi biri sana söyledi mi?

Ree başını iki yana salladı.

O zaman gerçekten kaç yaşında olduğumu bilmiyorsun. Peki, bir şeyi bilmediğinde ne söylemen gerekiyormuş?

Ree usluca, Bilmiyorum, dedi.

Aferin. Ben nerede yaşıyorum?

Ree ağzını açtı, ama kendisini tuttu. Bilmiyorum! dedi, sesinde sevinç parıltısı vardı.

Marianne gülümsedi. Okulda başarılı olduğun belli oluyor. Çalışkan bir öğrenci misin?

Ree gurur duyarcasına, Küçülmüş de büyümüşüm, dedi. Herkes öyle diyor.

Büyümüş de küçülmüş diyor olabilirler mi? Bence haklılar, seninle gurur duyuyorum. Peki, üç numaralı kuralımız: Bir şeyi hatırlamıyorsan, hatırlamıyorum diyebilirsin. Yürümeye başladığında kaç yaşındaydın?

Ree, Ben doğduğumdan beri yürüyebiliyorum, diyerek konuşmaya başladı, ama üç numaralı kuralı hatırlayınca sustu. Pelüş tavşanını bırakıp sevinçle elini çırptı. HATIRLAMIYORUM! diye haykırdı. Hatır... la... mıyorum.

www.CepSitesi.Net

Halının üzerinde bağdaş kurmuş olarak oturmaya devam eden Marianne, Sen tanıştığım en akıllı öğrencisin, dedi. Dört parmağını havaya kaldırdı. Pekala, gözde öğrencim, son kural. Dördüncü kuralın ne olduğunu biliyor musun?

Ree mutluca, BİLMİYORUM! diye bağırdı.

Çok akıllısın. Peki, dördüncü kural: Söylediğim veya sorduğum bir şeyi anlamazsan, anlamadığını söyleyebilirsin. Kapiş?

Ree de, Kapiş! diye haykırdı. O, İtalyancada 'Anlıyorum' demek! İtalyanca biliyorum. Bayan Suzie bize İtalyanca öğretiyor.

Marianne bir anlığına gözlerini kırptı. Onun iş alanında bile büyümüş de küçülmüş diye bir tabir vardı, ama Clarissa çok daha farklı biriydi. Açıkçası D.D. de gülmemek için kendini zor tutuyordu. Jason'ın bulunduğu tarafa bir göz attı ama adamın yüzünde hala o boş ifade vardı. D.D. adamın iç dünyasına kapandığını düşündü. Jason odadaydı ama aklı başka yerdeydi.

Bu da aklına birkaç şey getirdi ve not defterine çabucak bir soru karaladı.

Sorgu odasında ise Marianne Jackson kendini toparlamış gibiydi. Pekala, o zaman artık kuralları biliyorsun. Clarissa, bana şimdi...

Ree. Herkes bana Ree der!

Neden sana Ree diyorlar?

Çünkü bebekken, Clarissa diyemezmişim. Ree dermişim. Annemle babam da bunu sevmiş, onun için bana Ree diyorlar. Ama yaramazlık yaparsam annem,'Clarissa Jane Jones' diyor ve ben de o üçten geriye sayana kadar uslu duruyorum, yoksa merdiven cezası alıyorum.

Merdiven cezası mı?

Evet. Dört dakika boyunca merdivenlerin el alt basamağında oturmak zorundayım. Merdiven cezasını sevmiyorum.

Peki, tuttuğun şu küçük kız? Tavşancık. O hiç yaramazlık yapıyor mu?

Clarissa, Marianne'ye baktı. Tavşancık oyuncak. Oyuncaklar yaramazlık yapmaz. Sadece insanlar yapar.

Aferin, Clarissa. Çok akıllısın.

Çocuğun yüzü güldü.

Marianne muhabbet edercesine, Tavşancık'ı sevdim, dedi. Senin yaşındayken benim de Winnie the Pooh oyuncağım vardı. İçinde müzik kutusu vardı, sallayınca'Twinkle, Twinkle, Little Star'diye şarkı söylerdi.

Ree içtenlikle, Pooh'yu severim, dedi. Biraz daha yakına, halının üzerine kaydı, Marianne'nin yanından hasır sepete baktı. Pooh ayıcığın nerede? Sepette mi?

Aslında evde, kitap rafımın üzerinde. Benim için çok özel bir oyuncaktır. Sanırım özel oyuncaklarımızdan hiç vazgeçemiyoruz.

Marianne yine de sepeti halının üzerine çekip Ree'ye yaklaştırdı. Ree artık ortama tamamen alışmıştı ve sihirli odanın ona sunacağı diğer şeyleri de merak ediyordu.

D.D. göz ucuyla Jason Jones'a bir daha baktı. Adamda hala bir tepki yoktu. Mutluluk, üzüntü, endişe, telaş yoktu. D.D. de defterine bir not daha düştü.

Ree, bugün neden burada olduğunu biliyor musun?

Çocuğun yüzündeki parıltı biraz kayboldu. Hafifçe başını önüne eğdi, tavşanını okşadı. Babam iyi bir bayan olduğunu söyledi. Seninle konuşursam, her şeyin düzeleceğini söyledi.

D.D., Jason'ın şimdi gerildiğini görebiliyordu. Adam hareket etmiyor, konuşmuyordu, ama boynundaki damarlar birden şişmişti.

Ne düzelecekmiş, hayatım?

Ree boğuk bir sesle, Annemi geri getirecek misin? diye sordu. Bay Smith geri geldi. Hem de bu sabah. Kapıyı tırmaladı, biz de onu içeri alçlık. Onu seviyorum ama... Annemi geri getirecek misin? Annemi özlüyorum.

Marianne hemen konuşmadı. Sessizliğin devam etmesine izin verirken, çocuğu anlayışlı gözlerle inceledi. D.D. pembe halıya, katlanabilir sandalyelere ve oyuncak dolu sepete

www.Cepsitesi.Net

bakabiliyordu ama küçük kızın yüzündeki acı dolu ifadeye tanıklık etmeye yüreği elvermiyordu. Yanında oturan Miller huzursuzlanıp kıpırdandı. Ama Jason Jones hala tek bir kasını bile hareket ettirmemiş, tek bir söz bile söylememişti.

Marianne, Bana ailenden bahset, dedi. D.D. bu sorgulama tekniğini hatırladı. Hassas konudan uzaklaş. Çocuğun dış dünyasını tanımla. Sonra da yavaş yavaş acısına dön. Ailende kim var?

Ree, Ben, annem ve babam, diye konuşmaya başladı. Yine Tavşancık'ın kulağını okşuyordu. Bir de Bay Smith. İki kız iki erkek.

D.D. başka notlar aldı, aile yapısının dört yaşındaki çocuğun gözüyle yapılan tarifini yazdı.

Marianne, Peki, diğer akrabalarınız? diye sordu. Halaların, teyzelerin, amcaların, dayıların, kuzenlerin, dedelerin, nenelerin veya diğerleri?

Ree başını iki yana salladı.

D.D. defterine Geniş Aile??? yazdı. Çocuk belli ki dedelerini tanımıyordu, bu da Jason'ın Sandra'yla babasının arasının bozuk olduğuna dair iddiasını doğruluyor veya adamın genç eşini akrabalarından uzak tutmak konusunda mükemmel bir iş çıkardığını gösteriyordu.

Peki ya bakıcılar? Sana başka kimse bakıyor mu, Ree?

Ree boş boş Marianne'ye baktı. Bana annem ve babam bakıyor.

Elbette öyledir, ama peki ya onlar çalışırken ya da bir yerlere giderken?

Babam çalışıyor, annem bana bakıyor. Sonra babam eve geliyor, annem işe gidiyor, ama babamın uyuması gerekiyor, ben de okula gidiyorum. Sonra babam gelip beni alıyor, birlikte vakit geçiriyoruz.

Anlıyorum. Okula nereye gidiyorsun, Ree?

Kreşe gidiyorum. Büyük çocukların olduğu taş binaya. Küçük Çiçekler smıfındayım. Seneye beş yaşıma basınca anaokulu öğrencileriyle büyük sınıflara gideceğim.

Öğretmenlerin kimler?

Bayan Emily ve Bayan Suzie.

En iyi arkadaşların?

Mimi ve Olivia. Pericilik oynamayı severiz. Ben Bahçe Perisi'yim.

Demek arkadaşların var. Peki, annenle baban, onların en iyi arkadaşları kimler? ;

Bu, genelde Çocuklara Yönelik Cinsel Saldırılar kapsamında bir suç işlendiğinde, şüpheli, akrabalardan biri değil de, bir komşu ya da aile dostuysa, sorulan rutin sorulardan biriydi. Çocuğun kendi dünyasını tanımlaması önemliydi, bu sayede görüşmeyi yapan taraf daha sonra bir adı anarsa, tanığı yönlendiriyormuş gibi görünmeyecekti.

Fakat Ree başını iki yana salladı. Babam en iyi arkadaşının ben olduğumu söylüyor. Ayrıca çok çalışıyor, arkadaş edinecek vakti yok. Babalar çok çalışır.

Bu kez Miller, Jason'a baktı. Ama Ree'nin babası duvara yaslanmış hiç kımıldamıyor, bir sorgulama uzmanının çocuğuyla görüşmesini değil de, televizyonda bir dizi izliyormuş gibi camdan gözlerini hiç ayırmıyordu. Miller bir süre sonra önüne geri döndü.

Ree, Bayan Lizbet'i seviyorum, dedi. Ama annemle o birlikte oynamıyor. İkisi de öğretmen.

Marianne, Nasıl yani? diye sordu.

Bayan Lizbet yedinci sınıfların Öğretmeni. Geçen sene anneme nasıl öğretmen olunacağını öğretti. Artık annem altıncı sınıflara ders veriyor. Ama Bayan Lizbet'i basketbol maçlarında görüyoruz.

Gerçekten mi?

Evet, basketbolü severim. Annem beni izlemeye götürür. Biz basketbol izlerken, babam işte olur. Yani her akşam anne kız akşamı. Evet! Bir anlığına Ree neden bu odada olduğunu unutmuş gibiydi. Hemen ardından gelen anlarda D.D. küçük kızın yaşananları fark ettiğini, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve tüm bedeninin yığılıp bir kez daha pelüş tavşanının üzerine çöktüğünü, zavallı tavşanın kulaklarını okşadığını gördü.

D.D.'nin arkasında kalan Jason Jones en sonunda irkildi.

www.CepSitesi.Net

Marianne alçak bir sesle, En son anneni ne zaman gördün? diye sordu.

Boğuk bir cevap geldi:

Beni yatağa yatırdı.

Haftanın günlerini biliyor musun, Ree?

Ree şarkı tonunda, Pazartesi, salı, çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi, pazar, dedi.

Aferin. Peki, annenin seni yatağa yatırdığı günün hangisi olduğunu biliyor musun?

Ree boş boş ona baktı. Sonra da tekrar şarkı söylemeye başladı:

Pazartesi, salı, çarşamba...

Marianne başım salladı ve sorularına devam etti. Çocuğun günlerle ilgili şarkıyı bildiği ama günlerin kendisini bilmediği belli oluyordu. Şansına genç bir tanıkla konuşurken gün ve saati belirlemek için başka yöntemler de vardı. Marianne televizyondaki programlan, radyodaki şarkıları ve buna benzer şeyleri soracaktı. Çocuklar bir yetişkine göre çok fazla şey bilmiyor olabilirdi, ama sürekli gözlem yapıp gerekli bilgilerle sözlerini doğrulayabiliyorlar, çoğu zaman da bir tanığın sadece, Çarşamba günü saat sekizde, demesine kıyasla daha güvenilir ifadeler sunabiliyorlardı.

Hadi bana annenle geçirdiğin akşamı anlat, Ree. Evde kim vardı?

Ben ve annem.

Peki ya Bay Smith, Tavşancık, baban veya başka biri?

Başka biri kısmı, standart sorgulama tekniklerinden biriydi. Bir çocuğa seçenekler sunarken, her maddenin sonuna her zaman, başka biri veya başka bir şey ya da başka bir yer sözleri eklenmeliydi; yoksa tanık yönlendirilmiş olurdu.

Ree, Bay Smith, dedi, ve Tavşancık. Ama babam yoktu. Babamı gündüz, annemi akşam görürüm.

Başka biri?

Ree kaşlarını çatarak ona baktı. Akşamları, annemle benim. Hanımlar akşamı.

D.D. bir not daha aldı.

Marianne, Peki, hanımlar akşamında neler yaptınız? diye sordu.

Yapboz. Yapboz yaptık.

Nasıl bir yapboz?

Şey, kelebek yapbozunu, sonra da tüm halıyı kaplayan prenses yapbozunu yaptık. Ama Bay Smith üzerinde yürüyüp durduğu için o zor oldu, sinirlendim, annem de başka bir şey yapabileceğimizi söyledi.

Müziği sever misin, Ree?

Küçük kız gözlerini kırptı. Müziği severim.

Annenle yapboz yaparken müzik dinlediniz mi? Televizyon, radyo veya başka bir şey açık mıydı?

Ree başını iki yana salladı. Tom Petty'i dinlemeyi severim, ama yapbozlar sessizlik vakti demektir. Belki de annesinin bir parmağını sallayıp öğüt verirken yaptığına benzer bir yüz ifadesi yaptı: 'Çocukların sessiz saatlere ihtiyacı vardır. Beyinleri öyle büyür.'

Bundan epey etkilenen Marianne, Anlıyorum, dedi. O zaman annenle birlikte sessiz sessiz yapboz yaptınız. Peki ya sonra?

Yemek.

Yemek ha? Yemek yemeyi çok severim. Sen en çok hangisini seviyorsun?

Peynirli makarnayı ve jelibonları. Jelibonları seviyorum ama yemekte yiyemezmişim, sadece tatlı olarak yiyebilirmişim.

Marianne halini anlıyormuşçasına, Doğru, dedi. Benim annem de yemek yerine jelibon yememe izin vermezdi. Yemekte annenle ne yediniz?

Ree hiç tereddüt etmeden, Peynirli makarna, dedi. Üzerinde birkaç parça hindi eti, yanında da elma vardı. Hindi etini hiç sevmiyorum ama annem kaslarımın büyümesi için protein

www.CepSitesi.Net

almam gerektiğini söylüyor, yani peynirli makarna istiyorsam, hindi eti yemek zorundayım. Küçük kızın sesi üzgün üzgün çıkıyordu.

D.D. akşam mönüsünü not defterine yazdı; sadece Ree'nin detaylıca yemeği anlatmasından değil, perşembe sabahı verdiği ilk ifadeyle şimdi söyledikleri arasındaki tutarlılıktan da fazlasıyla etkilenmişti. Tutarlı bir tanık, dedektifleri her zaman mutlu ederdi. Detaylı anlatım sayesinde, Ree'nin akşamın ilk kısmı ile ilgili sözlerini doğrulayıp jürinin gecenin ikinci kısmında yaşanan olaylarla ilgili olarak çocuğun söyleyeceklerini görmezden gelmesini zorlaştıracaklardı. Her şeye rağmen dört yaşındaki Clarissa Jones, D.D.'nin karşılaştığı yetişkinlerin yüzde sekseninden daha iyi bir tanıktı.

Marianne, Yemekten sonra ne yaptınız? diye sordu.

Ree şarkı söylercesine, Banyo saati! dedi.

Banyo saati mi?

Evet. Annemle birlikte yıkanırız. Duşta başka kimlerin olduğunu da bilmek ister misin? Ree şimdiden soru düzenini anlamış gibiydi.

Olur.

Bay Smith yoktu, çünkü sıcak sudan nefret eder, Tavşancık da yoktu, çünkü o da banyosunu çamaşır makinesinde yapıyor.

Prenses Ördek, Barbie Mariposa ve Barbie Adalar Prensesi de bizimle geldi, onların da yıkanması gerekiyordu. Annem sadece üç şeyi yıkayabileceğimi, yoksa sıcak suyun hepsini bitireceğimi söylüyor.

Olabilir. Annen ne yaptı?

Saçını yıkadı, sonra benim saçımı yıkadı, sonra da çok fazla şampuan kullandığım için bana bağırdı.

Marianne tekrar gözlerini kırptı.

Ree, Köpükleri severim de, diye açıklamada bulundu.

Ama annem şampuanın parayla alındığını söylüyor, çok kullandığım için de bana küçük bir kabın içinde veriyor ama o da yetmiyor. Barbie'lerin çok saçı var.

Ree, sana mavi saçlarımın olduğunu söylersem doğru mu söylemiş olurum, yalan mı?

Ree sırıttı, oynadıkları oyunu hatırladı. Bir parmağını kaldırdı. Yalan olur. Biz sihirli odada sadece gerçeği söyleriz.

Aferin sana, Ree. Çok güzel. O zaman annenle duştaydın ve şampuanın hepsini kullanmıştın. Banyoda neler hissettin, Ree?

Ree kaşlarını çatıp Marianne'ye baktı, sonra aklına bir şey geldi. Dört parmağını birden kaldırdı. Gururla, Anlamadım, dedi.

Marianne gülümsedi. Yine aferini hak ettin. Sana açıklamaya çalışacağım. Annenle duşta olmayı... seviyor musun, sevmiyor musun? O zaman neler hissediyorsun?

Ree içtenlikle, Duşu seviyorum, dedi. Sadece saçlarımı yıkamayı sevmiyorum.

D.D., Marianne'nin tekrar tereddüt ettiğini görebiliyordu. Anneyle dört yaşındaki kızının birlikte duş alması ahlaksızca bir şey olarak görülemezdi. Ama tüm anne ve babalar ahlaklı olsa, Marianne Jackson'un da böyle bir işi olmazdı. Bu ailede tuhaf bir şeyler yaşanmıştı. İşleri de Ree'nin onlara bunu söyleyebilecek bir yol bulmasına yardımcı olmaktı.

Marianne, Neden saçlarının yıkanmasını sevmiyorsun? diye sordu.

Çünkü yıkandıktan sonra saçlarım çok değişik oluyor. Aslında saçım kısa değil, biliyor musun? Ama ıslandığında hepsi başıma kadar çıkıyor! Annemin tüm şampuanı durulaması çok vaktini alıyor. Sonra da krem sürmek zorunda kalıyor, yoksa hepsi karmakarışık oluyor, ben de saçımı öyle hiç sevmiyorum. Keşke benim de saçlarım en yakın arkadaşım Mimi gibi dümdüz olsaydı. Ree derin derin iç çekti.

Marianne gülümseyip konuşmaya devam etti. Peki, banyodan sonra ne yaptınız?

Kurulandık, sonra da büyük yatağa gittik. Annem orada ona günümün nasıl geçtiğini anlatmamı ister ama ben hep onu yatakta gıdıklarım.

www.CepSitesi.Net

Büyük yatak nerede?

Annemle babamın odasında. Banyodan sonra oraya gideriz. Bay Smith yukarı zıplar ama ben boğuşmayı severim, o sevmez.

Boğuşmayı seviyor musun?

Ree gururla, Evet, dedi. Güçlüyüm! Annemi yere yuvarladım, ona çok güldüm. Kollarını havaya kaldırdı, esneme hareketi yapıyor gibiydi. Annem de güldü. Annemin gülmesini seviyorum. Özlem dolu sesi alçaldı. Sence annem onu yataktan attım diye bana kızmış mıdır? Kızgın gibi değildi ama belki... Bir gün Olivia okuldayken çizdiğim resmi yırttı, ben de ona önemli değil dedim, ama aslında Önemliydi, çok sinirlendim. Gün boyunca kızgındım! Anneme de öyle mi olmuştur? Tüm gün kızmış mıdır bana?

Marianne dürüstçe, Bilmiyorum, hayatım, dedi. Annenle boğuştuktan sonra ne oldu?

Kız omuz silkti. Artık yorulmuş, tükenmiş gibi görünüyordu. D.D. saatine baktı. Görüşme yirmi dakikalık hedeflerini çoktan geçmişti, kırk dört dakikadır devam ediyordu.

Ree lafı ağzında geveleyip, Uyku vakti, dedi. Pijamalarımızı giyindik.

Sen ne giyindin, Ree?

Yeşil, Ariel geceliğimi.

Peki, annen?

O mor tişört giyer. Çok uzundur, neredeyse dizlerine değer.

D.D. bir not daha aldı, bu da çamaşır makinesinde buldukları mor tişört göz önüne alınırsa, desteklenebilecek bir başka ayrıntıydı.

Peki, pijamalardan sonra?

Diş fırçalama, tuvalete gitme, yatağa girme. İki masal. Bir şarkı. Annem bana'Puff the Magic Dragon'u söyledi. Birden, Ben yoruldum, dedi, huzursuzlanmıştı. Gitmek istiyorum. İşimiz bitti mi?

Bitmek üzere, hayatım. Çok iyi bir iş çıkardın. Sadece birkaç soru daha soracağım tamam mı? Sonra bana istediğini sorabilirsin. Sen de bana soru sormak ister misin?

Ree bir süre Marianne'e baktı. Sonra aniden, sabırsızca nefes verip başını salladı. Pelüş tavşanı yine kucağına almıştı. İki kulağını birden okşuyordu.

Annen seni yatağa yatırdıktan sonra ne yaptı?

Anlamadım.

Işıkları söndürdü mü, kapıyı kapattı mı ya da başka bir şey yaptı mı? Geceleri nasıl uyursun, Ree? Benim için odanı anlatır mısın?

Kız sakince, Gece lambam var, dedi. Daha beş yaşında değilim. Sanırım dört yaşındayken gece lambam olabilir. Belki okul servisine bindiğimde... Ama daha okul servisine binmiyorum, yani gece lambam da olabilir. Ama kapı kapalı olur. Annem her zaman kapıyı kapatır. Uykumun hafif olduğunu söyler.

O zaman kapı kapalı gece lamban var. Odanda başka ne var?

Elbette Tavşancık. Bir de Bay Smith. Hep benim yatağımda uyur, çünkü ilk önce ben yatarım, kediler de uyumayı çok sever.

Uyumana yardım eden herhangi bir şey var mı? Müzik, ses çıkaran bir makine, nemlendirici veya başka bir şey?

Ree başını iki yana salladı. Hayır.

Kedimin adı ne, Ree?

Ree sırıttı. Bilmiyorum.

Aferin. Sana bu sandalyelerin mavi olduğunu söylesem, doğru mu söylemiş olurum, yalan mı?

Haaayırr! Sandalyeler kırmızı!

Aynen öyle. Sihirli odada sadece doğruları söyleriz, değil mi?

Ree başını salladı, ama D.D. çocuğun vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu. Marianne olayların etrafında dönüyordu. Dönüyor, dönüyor, dönüyordu.

www.CepSitesi.Net

Yatakta mı kaldın, Ree? Yoksa annene bakmak için veya tuvalete gitmek için ya da başka bir şey yapmak için yataktan mı çıktın?

Kız başını iki yana salladı, ama artık Marianne'ye bakmıyordu.

Marianne yumuşak bir sesle, Sen yatağa girdikten sonra annen ne yapar? diye sordu.

Okul işlerini yapar. Yazılı kağıtlarını kontrol eder. Bakışlarını yukarı kaldırdı. Ben öyle biliyorum.

Hiç alt kattan sesler duyar mısın? Televizyonu, radyoyu, annenin ayak seslerini veya başka bir şeyi?

Ree fısıldayarak, Demliğin sesini duydum, diye fısıldadı.

Demliğin sesini mi duydun?

Düdüğü çalıyordu. Ocağın üstünde. Annem çayı sever. Bazen çay partileri yaparız, bana da gerçek elma çayı yapar. Elma çayını severim. Kız konuşmaya devam ediyordu ama sesi değişmişti. Sesi bastırılmış gibi çıkıyordu, az önceki duruşu gölgelenmişti.

D.D. hala en uzaktaki duvara yaslı olarak duran Jason Jones'a göz ucuyla baktı. Adam hiç hareket etmemişti ama yüz ifadesi artık sertleşmişti. İstedikleri yere varıyorlardı.

Ree, demliğin sesinden sonra ne duydun?

Ayak sesleri.

Ayak sesleri mi?

Evet. Ama normal değillerdi. Çok sesliydi. Kızgındı. Kızgın ayaklar basamaklarda. Aaaah. Babam kızgın.

D.D.'nin arkasında kalan Jason ikinci kez irkildi. D.D. adamın gözlerini kapatıp yutkunduğunu gördü, ama adam tek kelime etmedi.

Sorgu odasındaki Marianne de bir o kadar durgundu. Sessizliğin Ree yeniden konuşmaya başlayana, ileri geri sallanana, elleriyle pelüş oyuncağının kulaklarını durmadan okşayana kadar devam etmesine izin verdi.

Bir şey kırıldı. Parçalandı. Sesini duydum ama yataktan çıkmadım. Yataktan çıkmayı istemiyordum. Bay Smith çıktı. Yataktan zıplayıp aşağı indi. Kapının yanında durdu, ama ben yataktan çıkmayı istemiyordum. Tavşancık'ı tuttum. Ona sessiz olmasını söyledim. Sessiz olmalıydık.

Kız bir anlığına durdu, sonra birden alçak, tiz bir sesle konuşmaya başladı: Ne olur yapma. Sesi hüzün doluydu. Ne olur yapma. Söylemeyeceğim. Bana güvenebilirsin. Hayatta söylemeyeceğim. Seni seviyorum. Seni hala seviyorum...

Ree bakışlarını yukarı kaldırdı. D.D. çocuğun tek taraflı camdan doğrudan babasının yüzüne baktığına yemin edebilirdi. Annem,'Seni hala seviyorum,'dedi.'Yapma,'dedi. Sonra da her şey kırıldı ve sonrasını dinlemedim. Tavşancık'ın kulaklarını kapattım ve yemin ederim sesleri dinlemedim, yataktan hiç ama hiç çıkmadım. Lütfen, bana inanabilirsin. Yataktan çıkmadım.

Çocuk on saniye sonra Marianne herhangi bir şey söylemeyince, İşimiz bitti mi? diye sordu. Babam nerede?

Artık bu sihirli odada kalmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum.

Marianne kibarca, İşimiz bitti, dedi, çocuğun koluna nazikçe dokundu. Çok cesur bir kızsın, Ree. Benimle konuştuğun için teşekkürler.

Ree sadece başını salladı. Gözleri dolmuş gibiydi, elli dakikalık görüşmesi onu yormuştu. Ayağa kalkmaya çalışırken sendeledi. Marianne ona yardım etti.

İzleme odasında ise Jason Jones çoktan yaslandığı duvardan uzaklaşmıştı. Miller kapıya ondan önce ulaştı, koridorun parlak floresan ışıkları içeri yayıldı.

Sorgu odasından Ree'nin sesi geldi:

Bayan Marianne?

Söyle, tatlım.

Size soru sorabileceğimi söylemiştiniz...

www.CepSitesi.Net

Evet. Söylemiştim. Bana soru sormak ister misin? İstediğini sorabilirsin. Marianne de ayağa kalkmıştı. D.D. şimdi kadının duraksadığını, çocukla aynı göz hizasında olmak için çömeldiğini gördü. Küçük mikrofonunun klipsini çoktan açmıştı, alıcı elinde sallanıyordu.

Dört yaşındayken senin de annen uzaklara gitti mi?

Marianne kızın yanağına düşen bir bukle, kıvırcık, kahverengi saçı geriye attı, sesi uzaklardan geliyordu:

Hayır, tatlım, dört yaşındayken annem uzaklara gitmedi.

Ree başını salladı. Sen dört yaşındayken çok şanslıymışsın. Sorgu odasından çıktı. Babasının kapının hemen önünde onu beklediğini fark etti, kendini onun kollarına attı.

D.D. ikisinin uzunca bir süre birbirine sarılışını, dört yaşındaki kızın incecik kollarını gergince babasının kaskatı vücuduna atışını izledi. Jason'ın alçak sesle kızına yatıştırıcı birkaç söz söylediğini duydu. Ree'nin titreyen sırtını hafifçe okşadığını gördü.

Clarissa Jones'un annesini de babasını da ne kadar çok sevdiğini daha yeni anladığını ve mesleğe başladığından beri sık sık düşündüğü gibi birçok aileye çocuklarının koşulsuz sevgisinin neden yetmediğini düşündü.

Marianne, Jason ve Ree'ye dışarıya kadar eşlik ettikten on dakika sonra onlarla buluştu. Miller'ın dile getirmeyi istediği düşünceleri vardı. Aynı şekilde Marianne ve D.D. de başka şeyler düşünüyordu.

Miller konuşmaya başladı:

Birisi çarşamba akşamı eve girmiş. Belli ki Sandra'yla da yüzleşmiş. Ree o kişinin babası olduğuna inanıyor; elbette şimdilik bu sadece bir varsayım. Ayak seslerini duymuş ve bu seslerin işten eve gelen babasına ait olabileceklerini düşünmüş.

D.D. çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. Bize her şeyi anlatmadı.

Marianne de, Evet, dedi.

Miller ikisine de şaşkınca baktı.

D.D., Ree kesinlikle çarşamba akşamı yataktan çıkmış, dedi, Çünkü çıkmadığını söylerken çok ısrarcı davrandı.

Marianne, Yataktan çıkmış, diyerek onu destekledi, ve henüz anlatmaya hazır olmadığı bir şey görmüş.

Miller şüpheyle, Babasını mı? dedi. Ama kızın odadan çıkınca ona sarılışı...

Marianne kibarca, Ne olursa olsun adam hala onun babası, dedi. Ayrıca çocuk da şu anda dünyasında dönenlerden dolayı hem çok savunmasız hem çok korkmuş durumda.

Miller, O zaman babası neden bu görüşmeye izin verdi? diyerek düşüncesini savundu. Çocuk çarşamba akşamı yatak odasından çıkmış ve babasının annesiyle kavga ettiğini görmüşse, ona karşı tanıklık edebilir.

D.D. omuz silkerken, Belki de kızını koridorda görmemiştir, dedi.

Ya da konuşmayacağı için ona güvenmiştir, diye ekledi Marianne. Çocuklar çok küçük yaştan itibaren aile sırlarını anlamaya başlar. Anne ve babalarının komşulara, polislere veya yakınlarına yalan söylediğine, merdivenlerden düştüm, elbette aramız iyi, deyişine tanıklık ederler ve bu yalanları nefes almak gibi doğal bir tepki halini alacak kadar benimserler. Çocukların öz anne ve babalarının yalanını açıklamasını sağlamak çok zordur. Bu, onlara çok derin bir havuza atlayıp nefes almamalarını söylemekten farksızdır.

D.D. iç çekti, notlarına baktı. Arama emri çıkarmaya yetecek kadar bilgi yok elimizde, diyerek bir sonuca vardı ve sonraki adımlarını hesaplamaya başladı.

Miller, Evet, dedi. Bize çok sağlam bir kanıt lazım. Ya da Sandra Jones'un cesedi.

Marianne ikisine de, O zaman baskı kurmaya başlayın, dedi. Çünkü size çocuğun daha fazla şeyi bildiğini söyleyebilirim. Kız bildiklerini bilmiyormuş gibi davranmak için de büyük çaba sarf ediyor. Birkaç gün ya da bir hafta geçerse ve kız sevgili babacığıyla vakit geçirmeye devam ederse, ondan hikayenin tamamını asla öğrenemezsiniz.

www.CepSitesi.Net

Marianne sorgu odasındaki oyuncakları toplamaya başladı. Miller ve D.D. arkasını dönüp oradan gitmek üzereyken, D.D.'nin beline taktığı çağrı cihazı öttü. D.D. ekrana bakıp kaşlarım çattı. Eyaletten dedektifin biri ona ulaşmaya çalışıyordu. Neler olduğunu anladı. Basınla küçük bir parti düzenlemişti ve birden herkes oyuna girmeye can atar olmuştu. D.D. de Miller'la birlikte üst kattaki cinayet masasına dönerken, en mantıklı şeyi yapıp çağrıyı görmezden geldi.

Merdivenleri çıkarken, Jason Jones'un nereden geldiğini öğrenmek istiyorum, dedi. Adam çok soğukkanlı, içe kapanık. Küçük bir gazetede gazetecilik yapıyor, bankadaki dört milyon dolara elini sürmüyor. Kızının söylediğine bakılırsa arkadaş da edinmiyor. Bu adamı bu kadar tuhaf yapan şey nedir, Tanrı aşkına?

Miller omuz silkti.

D.D. konuşmaya devam etti:

İki dedektifi adamın geçmişini daha detaylı bir şekilde araştırmakla görevlendirelim, dedi. A'dan Z'ye Jason Jones'la, Sandra Jones'la ve aileleriyle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum. Karşımıza mutlaka bir ipucunun çıkacağını seziyorum.

Miller lafı ağzında geveleyip, Bilgisayarını istiyorum, dedi.

En azından adamın çöpü elimizde. Oradan bir haber çıktı mı?

Bir ekibi o işle görevlendirdim. Bir iki saate kadar raporlarını hazırlamış olurlar.

D.D. yüzünde endişeli bir ifadeyle, Miller? dedi.

Efendim?

Ree'nin o gece bir şey gördüğünü biliyorum. Bunu sen de biliyorsun. Peki ya saldırgan da biliyorsa?

Jason Jones mu?

Ya da Aidan Brewster... veya kimliği belirsiz biri.

Miller hemen bir cevap vermedi, ama o da endişelenmiş gibiydi. Marianne Jackson haklıydı. Ree şu anda çok ama çok savunmasız bir haldeydi.

Miller yüzündeki sert ifadeyle, O zaman acele etsek iyi olur, dedi.

Bence de.

Dün gece rüyamda Rachel'ı gördüm. Hayır, hayır, hayır, diyordu, ben de onun hayır, hayır, hayır'larını evet, evet, evet'lere çevirebilmek için en doğru yerlerine dokunuyordum.

Benim hatam değil, diyordum rüyamda. Göğüslerin çok güzel. Tamı seni yalnız bırakmamı gerçekten isteseydi, sana böyle güzel göğüsler vermezdi.

Sonra da parmaklarımla göğüslerinin uçlarını sıkıyordum, o da kendini arkaya aüyor, derin derin nefes alıp veriyordu ve ben de onun bu seslerini duyduğum an kazandığımı anlıyordum. Hem de nasıl kazanıyordum. Ondan daha büyüktüm, güçlüydüm, akıllıydım. İçinde kaybolduğum o büyülü an gelene kadar onu okşadım, hissettim ve ona tatlı sözler söyledim. Belki de biraz ağlıyordu ama bunun ne önemi vardı ki? Ayrıca nefes nefese kalmıştı ve çırpmıyordu ama bu durumda bile ona iyi davrandım. Yemin ederim ona iyi davrandım.

Rüyamda her şeyin nasıl olduğunu hissedebiliyordum. Bacaklarının belime sarılışını, göğüslerinin göğsüme değişini... Onu istiyordum. Deliler gibi istiyordum. Sonra da...

Sonra da uyandım. Yalnızdım. Kaskaü kesilmiştim ve acayip sinirliydim.

Yuvarlanıp yataktan indim, hala zar zor nefes alıyordum. Kendimi duşa attım, suyu en sıcağa getirdim. Buharın içine daldıktan sonra işimi bitirdim, çünkü yirmi üç yaşında adı sisteme kayıtlı bir sapık olarak bundan daha fazlasını elde ellemeyeceğimi biliyordum.

Fakat aklımda hala istediğim kıza, her zaman arzuladığım, hiçbir zaman sahip olamayacağım kıza dokunabiliyor, tenini tadabiliyordum.

Bu yüzden mastürbasyon yapüm ve her anından nefret ettim. Rachel'a dokunmak, saflığı tatmaktı. Bu yapüğım ise sapıklıktan başka bir şey değildi. Sırf şehvetin dışa atımıydı, ondan ne eksik ne de fazlaydı.

Ama bunun da üstesinden geliyor, yıkanıp kurulanabüiyorum.

www.cepsitesi.Net

Işıkları yakmadan veya aynaya bakmadan üzerimi giyiniyorum ve daha evden çıkmadan kötü bir gün yaşayacağımı biliyorum. Gerçekten berbat saatler yaşayacağım. Sessiz, küçük yaşanüm bitti. Sadece ölüm çanını kimin çalacağım bekliyorum.

Colleen dün akşamki küçük toplanümızı bana her zamanki işlerime devam etmemi tavsiye ederek bitirdi. Polis elbette yanıma uğrayacak. Onları bana sorular soracakları için suçlayamam. Elbette ihtiyaç duyduğum anda adıma bir avukat atanmasını istemek anayasal hakkım ama durumum iyi. Mükemmel bir başarı hikayesi benimkisi. Colleen bana çabuk pes etmememi söylüyor.

Aslında kaçmamın buralarda kalmamdan daha kötü olacağını ima ediyor, ama sağ olsun, ben bunu kendi başıma çoktan çözdüm.

Bakın, işe doğru yürüyorum. Saat yedi buçukta mavi tulumumu giyiniyor, başımı eskidir Chevy'in kaputunun alüna sokuyor, bujilerini söküyorum. Bak bana, Joe, iyi bir mücadele veriyorum. Evet, Bob.

Sorunu buluyor, çözüyor, vidalan sıkıyorum, yağa bulanmış ellerim zangır zangır titremiyormuş, vücudum hala kaskatı değilmiş, kendimi hayatımda ilk defa böyle tedirginlik yaratacak bir duruma sokmamışım gibi davranıyorum. Doğrusu kapıdan içeriye bir kadın girmesin diye dua ediyorum, çünkü yapacaklarımdan dolayı sorumlu tutulamayacağımı düşünüyorum. Mahvolmuş durumdayım. Bitmiş tükenmiş haldeyim ama saat daha dokuz bile değil.

Giriş kısmında duran Vito radyoyu açmış. Yerel bir radyo çalıyor. Seksenli ve doksanlı yılların şarkıları. Britney Spears, Justin Timberlake. Saat dokuz on beş, haberler başlıyor ve ilk defa Güney Boston'da bir kadının kaybolduğunu söyleyen resmi açıklamayı duyuyorum. Genç bir eş, öğrencileri ve meslektaşları tarafından sevilen bir altıncı sınıf öğretmeni, gece yarısı, küçük çocuğunu geride bırakıp kaybolmuş. Kadın dedektifin biri durumu abarttıkça abartıyor.

Chevy'nin işini bitiriyor, arka frenlerinin değiştirilmesi gereken büyük Suburban'a geçiyorum. Diğer çocuklar artık bir şeyler söylenip muhabbete başlıyor.

Güney'de? Hayatta olmaz.

Uyuşturucudandır, uyuşturucudan. Bu tür şeyler hep uyuşturucudan oluyor.

Hayır, hocasıdır. Büyük ihtimalle başka birini bulmuştur ve nafakayı ödemek istememiştir. Şerefsiz.

Umarım bu seferkini yakalarlar. Geçen yıl, iki karısı da ortadan kaybolan, ama bir türlü suçlu bulanamayanın adı neydi... ?

Konuştukça konuşuyorlar. Ben tek kelime etmiyorum. Sadece bijonları bijon makinesiyle söküp tüm gücümle arka iki tekerleği çıkarıyorum. Eski Suburban'ın frenleri kampanalı, amma da uğraştıranlardan.

Belli belirsiz fısıldamaları, parmakların doğrultuluşunu fark ediyorum. Yüzüm anında kızarıyor, kendimi tükürükler saçarak konuşur halde buluyorum. Sonra da hiç kimsenin beni işaret etmediğini fark ediyorum. Ön tarafı, Vito'nun iki polisle görüştüğü yeri gösteriyorlar.

Kocaman Suburban'ın içine sürüne sürüne girmeyi istiyorum. Metal, plastik ve krom yığınının içinde kaybolmayı istiyorum. Onun yerine arabanın etrafında dolanıyor, iş emrinde hiçbir şey yazmamasına rağmen Öndeki diskleri de kontrol edecekmişim gibi diğer tekerlekleri de söküyorum.

Kendi kendime, Sen bir başarı hikayesisin, diyorum.

Mükemmel bir başarı hikayesisin. Ama artık kendim bile bu söylediklerime inanmıyorum.

Suburban'ın işini bitiriyorum. Polisler çoktan gitmiş. Saate bakıyor, öğle arasının yaklaştığını fark ediyorum. Yemek kabımı almaya gidiyor, Vito'nun kollarını göğsünün önünde birleştirmiş halde dolabımın önünde durduğunu görüyorum.

Ofisime gel. Hemen! diye emir veriyor.

www.CepSitesi.Net

Vito'ya karşı çıkmıyorum. Mavi tulumumu çıkarıyorum, çünkü Vito'nun yüzündeki ifadeden artık onlara ihtiyacım olmadığını anlıyorum. Vito ise tek kelime etmiyor, onca zaman boyunca gözlerini bana dikiyor, gözünün önünden kaybolmadığımdan emin olmak istiyor. Vito'nun gözetimindeyken kötü hiçbir şey olamaz.

Temizlenip yemek kabımı elime alınca ve kazağımı kolumun üzerine atınca, Vito homurdanıyor ve önümde yürüyüp ofisine gidiyor. Daha önce ne yaptığımı biliyor.
O da cinsel suçluları işe almayı sorun etmeyen patronlardan biri. İnsanlarla yüz yüze gelinmesini gerektirmeyen bir dükkanı var ve iri yarı, kuvvetli bir adam olduğu için muhtemelen benim gibi bir çocuğu kontrol altında tutabileceğine inanıyor.
Dürüst olmak gerekirse, bazen bana gerçekten de iyi davranıyor. Ne bileyim, belki de hapis yatmış birini işe almak da onun kamuya hizmet etme anlayışıdır. İstenmeyen kişileri yanına alıp topluma kazandırıyordun Bilemiyorum.

Kollarını göğsünün önünde birleştiren ve yüzünde hayal kırıklığıyla tiksinti karışımı bir ifade olan Vito'nun beni daha önce hiç bu kadar aşağılamadığını anlıyorum. Tıkış tıkış ofisine giriyoruz. Tozla kaplı masasının arkasına geçip yerine oturuyor. Başka sandalye olmadığı için ben ayakta duruyorum.
Çek defterini çıkarıp yazmaya başlıyor.

Canlı bir sesle, Polis buradaydı, diyor.

Başımı sallıyorum, sonra bana bakmadığını fark ediyor ve kendimi yüksek sesle, Gördüm, demeye zorluyorum.

Kadının biri kaybolmuş. Haberlerde duymuşsundur. Ters bir bakışla canıma okuyor.

Duydum.

Polis kadının arabasını buraya getirip getirmediğini öğrenmek istiyordu. Onun ya da dört yaşındaki sevimli kızının seninle tanışıp tanışmadığını soruyorlardı.

Ağzımı hiç açmıyorum.

Vito birden, Durumun nasıl, Aidan? diyor.

İyi, diye fısıldıyorum.

Toplantılarına katılıp programına sadık kalıyor musun?

Evet.

İçki? Bir yudum bile? Bana gerçeği söyle, evlat; çünkü yalan söylediğinde bunu anlayabilirim. Burası benim mahallem. Güney'in tamamı benim müşterim. Burada birinin canını incitirsen, benim de canımı incitmiş olursun.

Ben masumum.

Gerçekten mi? Polis öyle düşünmüyor gibiydi.

Ellerimi ovuşturuyorum. Ama bunu yapmayı istemiyorum, çünkü bunu yapmak beni utandırıyor. Yirmi üç yaşındayım ve beni koca bir tabak büyüklüğündeki eliyle atacağı tek bir tokatla alaşağı edebilecek bir adamın karşısında, omuzlarımı bükmüş aşağılanıyorum. O oturuyor, ben ayakta duruyorum. O gücünü kullanıyor, ben ondan merhamet diliyorum.

O anda hayatımdan nefret ediyorum. Sonra Rachel'dan nefret ediyorum, çünkü o kadar güzel, o kadar çekici olmasaydı, karşımda durmasaydı, belki de bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Belki de futbol sahasındaki açık seçik kıyafetler giyinen ponpon kızlardan birine veya markette çalışan hafif dişlek kıza aşık olacaktım. Bilemiyorum. Daha uygun olabilecek biriyle, toplumun on dokuz yaşındaki bir erkekle yatmasının sorun olmayacağını düşündüğü biriyle birlikte olabilirdim. O zaman bu batağa saplanmazdım. Bir cinsel suçlu olmak yerine gerçek bir erkek olma fırsatını yakalardım.

Ben yapmadım, deyişimi duyuyorum.

Vito sadece homurdanıyor, boncuk gibi küçük gözleriyle bana bakıyor. Kibirliliği en sonunda tepemin tasını attırıyor. Altı tane yalan testini, hiç kimse bana ukalalık taslamadan geçtim. Gıdısı sarkmış bir tamircinin karşısında çözülecek de değilim.

www.CepSitesi.Net

Onunla göz göze geliyorum. Kıpırdamadan duruyorum. Kızgın olduğumu hissettiğini görüyorum, ama bu da onu eğlendiriyor ve her şey bir daha tepemin tasının atmasına sebep oluyor. Yumruk yaptığım ellerim iki yanıma sarkmış şekilde duruyor ve bir anlığına kısa süre içinde bir şey olmazsa yumruğumu yüzüne geçireceğimi düşünüyorum. Belki de yüzüne değil» duvara vururum. Belki de duvara değil, pencerenin camına vururum. İşte öyle bir şey elimi parçalar, kırık kemikler ve kesilmiş etler senfonisiyle beni uyandırır. Asıl buna, bu kabustan beni çıkaracak iyi bir uyanışa ihtiyacım var.

Vito bana bakarken gözlerini kısıyor, sonra homurdanıyor ve çeki kesiyor.

Son haftalığın, diyor. Al bunu. İşin bitti.

Yumruklarımı hala yan tarafımda tutuyorum.

Tekrar, Ben yapmadım, diyorum.

Vito sadece başını iki yana sallıyor. Fark etmez. Burada çalışıyorsun, kadın arabasını tamire buraya getirmiş. Burası bir iş yeri, evlat, sirk değil. Senin kirli çamaşırlarını yıkayacak vaktim yok.

Çeki masanın üzerine koyuyor, bir parmağıyla bana doğru uzatıyor. İster al, ister alma, İşten atıldın.

Elbette çeki alıyorum. Odadan çıkıyor, Vito'nun diğer tamircilere işlerine dönmeleri için haykırışını duyuyor, sonra da hepsinin fısıldayışını işitiyorum.

O anda daha bunların bitmediğini anlıyorum. Vito onlara gerçeği anlatacak, üç mert erkek ilk defa her gün bir sapıkla birlikte çalıştığını duyacak. Şimdi bir kadın da kaybolduğu için, kafalarında küçük bir hesap yapacak, iki kere ikinin aniden beş yaptığını fark edecekler.

Benim peşimden gelecekler. Kısa süre sonra. Çok kısa süre sonra..

Çılgına dönen, zonk zonk zonklayan kafamda ben de biraz hesap yapmaya çalışıyorum.

Kaçmak eşittir polis tarafından yakalanıp müebbet hapis yatmak.

Kalmak eşittir kendini fedai ilan edenler tarafından linç edilmek, muhtemelen de sonunda hadım edilmek.

Oyumu kaçmaktan yana kullanıyorum, sonra da bunun bir önemi olmadığını fark ediyorum. Çünkü Vito'nun yazdığı değersiz çeki almış olsam bile hala buralardan uzaklaşmaya yetecek kadar param yok. Sonra gerginliğimin arttıkça arttığını hissediyorum, neredeyse koşar adımlarla sokakta ilerliyorum; güzel bir kızın çiçek kokulu parfümünün kokusu çarpıyor, burnumda onun kokusu, aklımda çeşit çeşit fanteziyle yoluma devam ediyorum. Başaramayacağım. Başaramayacağım.

Sistemin en büyük başarı hikayesi son bulmak üzere. Evet, Bayım, çocuk sonunda patlayacak.

İnsanlar dünyada en çok neyi isterler biliyor musunuz? Aşktan, paradan, barıştan daha çok neyi? Normal olmayı isterler. Duygularını, hayatlarını, tecrübelerini tıpkı diğer kişiler gibi hissetmeyi dilerler.

Hepimiz bunun için yaşarız. Birinci sınıf işkolik, şirket avukatı, akşam on birde kendini Kozmos'a meydan okumak için barlara atar, isimsiz kadının tekini koluna takar ve sabah saat altı olunca da yaşadığı gecenin tüm kanıtlarından arınmaya çalışır, ardından üzerine güzel bir Brooks Brothers takımı çeker. Saygı duyulan, yaptığı keklerle ve Martha Steıoart dekoruyla ünlenmiş bir ev kadını, hayatın hızına yetişmek için gizliden gizliye oğlunun Ritalin'inden alır. Son derece saygıdeğer bir lider, gizlice erkek sekreteriyle yatar, ama hala sabah on bir haberlerine çıkıp hepimize hayatımızda daha fazla sorumluluk almamız gerektiğini söyler.

Kendimizi ucube gibi, farklı veya dışlanmış hissetmek yerine normal hissetmek isteriz. Tıpkı diğer kişiler gibi olmayı ya da en azından televizyonda yayınlanan Viagra, botoks ve banka reklamlarının bizlere söylediği gibi yaşamak isteriz. Normalleşme umuduyla çıktığımız yolda, aldırış etmememiz gereken şeylere aldırış etmeyeceğiz. Üzerini örtmemiz gerekenlerin üzerini örteceğiz. Ve sırf mükemmel bir şekilde yaratılmış mutluluk kandırmacasına tutunabilmek için ihtiyaç duyduğumuz her şeyi görmezden geleceğiz.

www.CepSitesi.Net

Belki de normal olmayı bu kadar çok isterken, Jason ile ben de bir bakıma normal olmuşuzdur.

Her altı ile dokuz ayda, bir veya iki gece kaçamak yapmışsam ne olmuş? Biraz nefes almak çalışan annelerin de hakkı, değil mi? Ara sıra spa gezilerine gitmeme izin veren kocam bana ne kadar da anlayışlı ve nazik davranıyor. O da böylece geç saate kadar ayakta kalarak bilgisayarının karşısına çakılıyor, hararetlice yazılar yazıyor. Yazarların çalışma saatleri genelde uzun ve düzensiz olur, değil mi ? Söyleşine büyük fedakarlıklar isteyen işinden dolayı şikayetçi olmayarak kocama ne kadar da düşünceli ve nazik davranıyorum.

Biz birbirimize hareket özgürlüğü tanıdık. Görmezden gelmemiz gereken şeyleri, görmezden geldik. Bu süreçte yan yana durup, Ree'nin üç tekerlekli bisikletiyle sokakta ilk defa pedal çevirişini izledik. Yüzme havuzuna ilk atlayışıyla sevindik. Suyu buz gibi olan Atlantik Okyanusu'na ayaklarını değdirip çığlıklar atarak sahile dönmesine güldük. Kızımızla mutlu olduk. Her gülüşüne, her kahkahasına, ağzından çıkan yarım yamalak her kelimesine taptık. Masumiyetine, ruhunun serbestliğine, cesaretine hayran kaldık. Ve belki de onu

severken, birbirimizi nasıl sevmemiz gerektiğini öğrendik.

An azından ben öyle hissettim.

Yazın sonlarına geldiğimiz bir gece, Ree'nin eylülde kreşe, benim de stajyer öğretmenliğe başlamama az bir süre kalmışken, Jason'la geç saatlere kadar uyumadık. Jason müzik çalara George VVinston'un CD'sini takmıştı. Sakin ve melodik bir şeydi. Ree'yle birlikte rocknroll dinleyerek sürekli kafasını şişiriyorduk, ama o her zaman klasik müzik dinlemeyi tercih ediyordu. Gözlerini kapatıp bir tür transa geçerdi ve ben tam da uykuya daldığından eminken, sakince şarkıyı mırıldandığını fark ederdim.

O gece küçük, ikili koltuğa oturduk. Sol kolunu belime attı, parmaklarıyla boynuma dokunmaya, tenimi nazikçe okşamaya başladı. Aynı güzellikle bir süre devam etti. Hafif ve küçük dokunuşlarla beni neredeyse kendinden geçmiş gibi okşadı. İlk başlarda dokunuşuyla irkildim. Çünkü kımıldamadan oturup sesimi çıkarmamayı öğrenmiştim. Rahatladık, bana dokundukça kocamın dokunuşundan zevk aldım. Melekler yardımcım olsun, nasır tutmuş parmak uçlarının omuzlarımın arkasında dolanmasının, saçımın arasında gezmesinin bana yaşattığı hisleri çok sevdim. Ara sıra başımı okşuyordu, ben de kıvrılıyor, elinin altında bir kedi yavrusu gibi eriyordum.

Ben de ona aynısını yapmaya, sırtını okşamaya kalkıştım. Ama parmaklarım gömleğini aralamak için hareket ettiği anda, aniden ayağa kalkıp odadan çıktı. Bir daha da aynı şeyi denemedi.

Bir yanda küçücük bir koltukta eşinin yanına sokulan ve boynunu okşayan bir koca, bir yanda da...

İşte küçük normal hayatımızdan bir kesit.

Sıradan bir tavırla ona, Cennete inanıyor musun? diye sordum. O akşam adamın birinin ilk karısının kindar ruhunun eve öç almaya geldiği bir Harrison Ford filmi izlemiştik.

Olabilir.

Ben inanmıyorum.

Parmakları nazikçe kulak mememe dokundu, bana erotizmi yaşattı. Onu ürkütmekten kaçınarak biraz daha koynuna sokuldum, ama yerimde kımıldamadan durmanın gittikçe çok daha zor bir hal aldığını fark ettim. Kim kulakların bu kadar tahrik edici olabileceğini tahmin edebilirdi ki? Ama benimkiler öyleydi, öyleydi.

Neden olmasın? diye sordu bana, parmaklarının kulak mememden çekildiğini boynumun yan tarafına kaydığını, sonra tekrar yukarı çıktığını hissettim. Karısına dokunan bir koca... Kocasının koynuna sokulan bir eş. Normal. Hepsi olabildiğince normal.

O kadar normaldi ki, bazı geceler yatağımızda tek başıma uyanınca, kalbim paramparça oluyordu. Yine de ertesi sabah kalkıyor, her şeyi yeni baştan yaşıyordum. Bazen annemin

www.cepsitesi.net

sesinin aklımda, Bilmediğin bir şeyi biliyorum. Bilmediğin bir şeyi biliyorum..deyişini bile duyuyordum.

Haklı çıkmıştı en sonunda. Yirmi bir yaşında olgun biri olarak, en sonunda hayatın gerçeklerini görüyordum: Aşık olabilir ama hala kendimi deli gibi yalnız hissedebilirdim, istediğim her şeye sahip olabilir ama hep yanlış şeyleri istediğimi fark edebilirdim. Akıllı, seksi ve şefkatli bir kocam olabilirdi, yine de ona gerçekten hiç sahip olamayabilirdim. Bazı günler değerli, güzel kızıma bakabilir ve kocamın benim yerime onu sevmesini gerçekten kıskanabilirdim.

İnanmıyorum işte, dedim. Hiç kimse ölmeyi istemez. Bu yüzden korkularından kurtulmak için ebedi ahiret hayatı ile ilgili güzel hikayeler uydururlar. Ama bunları düşünürsen, mantıklı olmadığını anlarsın. Üzüntü olmadan mutluluk da olamaz, yani sonsuz mutluluk duygusu o kadar da mutluluk verici olamaz. Aslında belli bir süre sonra bu çok sinir bozucu bir hale gelir. Yaşanacak, dört gözle beklenecek, yapılacak hiçbir şey olmadan... Ona bir bakış attım. Bir an bile hayata katlanamazsın.

Gülümsedi, karanlık yüz hatlarına uyuşuk bir bakış hakim oldu. O gün tıraş olmamıştı. Eline tıraş bıçağını almadığı, koyu kahverengi gözlerine ve sürekli dağınık duran saçlarına iltifat edercesine derbederce sakal bıraktığı günleri seviyordum. Yüzündeki o bıçkın bakışa hep hayran kalıyordum.

Sakallarını hissedebilmeyi, çenesinde elimi gezdirmeyi ve boğazının alt kısmında atan nabzını bulabilmeyi arzuluyordum. Keşke kalbinin de benimki gibi hızlıca atıp atmadığını bilebilseydim diyordum.

Bir keresinde hayalet gördüm, dedi.

Gerçekten mi? Nerede? Ona inanmamıştım ve o da bunu anlamıştı.

Tekrar kaygısızca gülümsedi. Yaşadığım yerin yakınlarındaki eski bir evde. Herkes oranın lanetli olduğunu söylerdi.

Sen de doğru olup olmadığına bakmak ve cesaretini göstermek için oraya mı gittin?

Evin sahibini ziyaret edecektim. Ne yazık ki kadın önceki gece ölmüştü. Cesedini koltuğun Önünde buldum, ağabeyi de yanında oturuyordu. Oysa adam elli yıl Önce ölmüştü.

Hala şüpheci davranıyordum. Peki, ne yaptın?

Teşekkür ederim dedim.

Neden?

Çünkü bir zamanlar ağabeyi hayatımı kurtarmıştı.

Nazlana nazlana cevap vermesinden ve daha da kötüsü tüylerimi diken diken etmesinden dolayı sinir olup kaşlarımı çattım.

Birden, Biz hep böyle mi kalacağız? diye sordum.

Nasıl yani? diye sordu, ama bunu sorarken ellerini üzerimden çekmeye başladı, suratı asıldı. Yarım cevaplar. Yarım gerçekler. Basit bir soru sorunca, ufacık bir bilgi verip geriye kalan her şeyi saklaman.

Sakince, Bilmiyorum, dedi. Biz hep böyle mi olacağız?

Sabırsızca, Biz evliyiz! dedim. Tanrı aşkına, tam üç sene oldu. Birbirimize güvenebiliyor olmalıyız. En karanlık sırlarımızı ya da en basitinden esasında nereli olduğumuzu birbirimize anlatabilmeliyiz. Evlilik Ömür boyu süren bir konuşma değil midir? Birbirimize bakmamız, birbirimizi korumak için karşılıklı güven beslememiz gerekmez mi?

Kim demiş?

İrkildim, başımı iki yana salladım. Ne demeye çalışıyorsun?

Kim demiş demeye çalışıyorum. Kim bu kuralları koyuyor, bu beklentileri kim ileri sürüyor? Bir karı koca her zaman birbirini korumalı. Anne ve babalar çocuklarına bakmalı. Komşu komşusunu kollamak. Kim bu kuralları koyuyor ve o kişiler son zamanlarda senin için ne yaptılar?

www.CepSitesi.Net

Sesi kibarca çıkıyordu, ama ben neyi kastettiğini biliyordum ve sözlerinin sertliğinden dolayı ürkmüştüm.

Nazikçe, Bana annenden bahset, Sandy, dedi.

Kes şunu.

Tüm sırlarımı bilmek isterken kendininkileri benden saklıyor musun?

Annem ben on beş yaşındayken öldü. Hepsi bu kadar.

Önceki sözlerimi hatırlayıp, Kalp krizi demiştin, dedi.

Olur böyle şeyler. Başımı uzaklara çevirdim.

Bir süre sonra Jason parmak uçlarıyla boynumu okşamaya, aşağı eğdiğim kaşlarımın üzerinden fısıldamaya başladı.

Sakince, Biz hep böyle kalacağız, dedi. Ama Re e için her şey farklı olacak.

Kaybettiğin zaman bir daha asla geri getiremeyeceğin şeyler vardır, diye fısıldadım.

Biliyorum.

Onları çok istesen, araşan, dua etsen, en baştan başlasan bile hiçbir şey değişmez. Kaybettiğin zaman bir daha asla geri getiremeyeceğin şeyler vardır. Bildiğin de unutamayacakların.

Anlıyorum.

Koltuktan kalktım. Sinirliydim. Yemin ederim güllerin kokusunu alabiliyordum ve o kokudan da nefret ediyordum. Neden bunlardan kurtulamıyordum? Annemle babamın evinden, kasabasından kaçmıştım. O lanet olası güllerin beni artık rahat bırakması gerekirdi.

Akli dengesi yerinde değildi, deyiverdim. Öfke kusan bir alkolikti. Çok... çok delice şeyler yaptı ve biz de yaptıklarının üzerini her zaman örtbas ettik Babam da ben de bunu yaptık. Her gün bize işkence etmesine izin verdik ve hiç sesimizi çıkarmadık Küçük bir kasabada yaşamanın nasıl olduğunu bilirsin. Dışarıya iyi görünmek gerekir.

Seni dövüyor muydu?

Pis pis kahkaha attım. Doktorların midemi yıkayışını izlemek için bana fare zehiri yedirirdi. Onun için sadece bir alettim. İlgi istediği her anda bir tarafını koparabileceği küçük bir oyuncak bebektim. Münchhausen Sendromu mu?

Muhtemelen. Doktorlara hiç sormadım.

Neden?

Öldü artık. Ne anlamı var ki?

Bana ters ters baktı, ama tuzağına düşmedim.

En sonunda, Baban? dedi.

İtibarını koruması gereken bir avukattı. Karısının her akşam kafasında içki şişeleri kırdığını itiraf edemezdi. Başkalarının bu durumdan haberdar olması, işleri için hiç iyi olmazdı.

Her şeye katlandı mı? Bu işler hep böyle olmaz mı? Ne yazık ki evet. Tekrar söylesene bana, Sandy, annen nasıl ölmüştü?

Dudaklarımı kapatıp ona cevap vermeyi reddettim. En sonunda, Karbonmonoksit zehirlenmesi, dedi, soru sormamış, bir iddiada bulunmuştu. Garajda, arabasında bulunmuş. İntihar etmiş sanırım. Belki de çok fazla içki içip direksiyonun başında kendinden geçmiştir. Ben asıl polisin işin peşine neden düşmediğini merak ettim. Özellikle de küçük bir kasabada olduğunuz için, birileri bir şekilde annenin sana nasıl davrandığını fark etmiş olmalı.

Ona ters ters baktım. Kendimi tutamayıp ters ters bakmaya devam ettim. Bunları biliyor muydun? Elbette. Yoksa seninle evlenmezdim.

Beni araştırdın mı?

Birisine evlilik teklif etmeden önce yapılması gereken mantıklı bir şey olduğunu düşündüm. Elime dokundu. Bu kez geri çekildim. Seninle Ree için evlendiğimi düşünüyorsun. Hep seninle sadece bu yüzden evlendiğimi düşündün. Ama öyle değil. Sadece onun için yapmadım. Seninle annenden dolayı evlendim, Sandy. Çünkü ikimiz de o bakımdan birbirimize benziyoruz. Öcülerin gerçek olduğunu, yatakların altında olmadıklarını biliyoruz.

www.CepSitesi.Net

Benim suçum değildi, dediğimi duydum.

Jason sessizce durdu.

Akli dengesi yerinde değildi. İntihar etmesi an meselesiydi. Hayatımızı mahvetmek için oynadığı son oyundu. Geveze geveze konuşuyordum. Susamıyordum. Kendimi durduramıyordum. Acile sürüklenmeyecek kadar büyümüştüm; o da bu yüzden kalkıp intihar etti. Elbette ölmeden önce de kasabanın en büyük cenazesini planladı. Tören için istediği güller... Lanet olası yığın yığın güller...

Ellerimi bacaklarımın yanında yumruk yapmıştım. Kocama gözlerimi diktim. Bana ucube, nankör, pislik bir evlat demesi için ona meydan okudum. Bana bak, diye haykırmak istiyordum. Annem hayattayken ondan nefret ediyordum. Öldüğünde ondan daha da çok nefret ettim. Normal değilim ben. Anlıyorum, dedi.

Daha sonra mutlu olurum diye düşünmüştüm. En sonunda babamla birlikte huzur içinde yaşayabiliriz diye düşünmüştüm.

Jason artık bana dikkatli dikkatli bakıyordu. Benimle tanıştığın sıralarda uzaklara gitmeyi, bir daha da arkana bakmamayı istediğini söylemiştin. Şaka yapmıyordun, değil mi? Onca yıl geçmesine rağmen babanı hiç aramadın, ona nerede yaşadığımızı söylemedin, Ree'den ona hiç bahsetmedin.

Öyle.

Ondan bu kadar mı nefret ediyorsun?

Daha da çok nefret ediyorum.

Anneni senden daha çok sevdiğini mi düşünüyorsun? Seni korumak yerine annenin kusurlarının üstünü kapatmış. Sen de herhalde bu yüzden onu hiç affetmedin.

Hemen cevap vermedim. Çünkü o anda tekrar babamı, etkileyici gülümsemesini, masmavi gözlerinin yanında beliren kırışıklıkları, omzuma dokunuşuyla bile kendimi evrenin merkeziymişim gibi hissettirmesini hayal ediyordum. Çok ama çok öfkelenmiştim, zar zor konuşabiliyordum.

Bilmediğin bir şey biliyorum... Bilmediğin bir şey biliyorum. ..

Annem haklıydı. Kahrolası kadın haklıydı.

Boğuk bir sesle, Farklı olduğumuzu söylemiştin, dedim. Öcülerin yatağın altında olmadığını bildiğimizden bahsetmiştin.

Jason başını salladı.

O zaman bana söz ver: Olur da babamı görürsen, olur da bir gün kapımızı çalarsa, onu önce öldür, sonra sorular sor. Ree'ye elini sürmesine asla izin vermeyeceksin. Bana söz ver, Jason.

Kocam gözlerimin içine baktı. Olmuş bil, dedi.

Ree, Jason daha park yerinden çıkmadan çocuk koltuğunda uykuya daldı. Bay Smith de şimdi yolcu koltuğuna kıvrılmış, pençesini yalıyor, yanağını ovuşturuyor, aynı şeyleri tekrar tekrar yapıyordu. Jason arabasını amaçsızca merkeze doğru sürüyor, ne yapacağını bilmiyordu.

Yorgundu. Bitkindi. Bu durumda dünyada en çok istediği için mabedi olarak gördüğü evine sığınıp dünyanın yok oluşuna izin vermekti.

Ölü gibi uyuyacaktı, uyandığında Sandra yatağın yanında duracak, ona gülümseyecekti.

Uyan, uykucu, diyecekti, Jason da onu kollarının arasına alacak ve geçen beş yılAboyunca yapması gerektiği gibi ona sıkı sıkıya tutunacaktı. Karısına sarılacaktı ve Ree de o da yeniden mutlu olacaktı. Aile olacaklardı.

Eve gidemezdi. Gazeteciler büyük ihtimalle sokağın karşı tarafında pusuya yatmıştı. Flaşlar patlayacak, gazeteciler bağıra bağıra Ree'nin anlayamayacağı sorular soracaktı. Onu korkutacaklardı. Jason da özellikle bu sabah yaşadıklarından sonra kızının bir travma daha geçirmesine müsaade etmeyecekti.

Polis suçlu olduğuna inanıyordu. Bunu sabahki görüşme biter bitmez gözlerinde görmüştü. Kızı onu işaret etmişti, ama o da kızını bu yüzden suçlayamazdı. Ree ondan istenileni yapmış,

www.CepSitesi.Net

gerçeği en iyi anladığı şekilde anlatmıştı. Jason dört yılını kızına yalan söylememe konusunda öğütler vererek geçirmişti. Şimdi de Sandra'yla birlikte dikkatlice aşıladıkları değerlere uyduğu için ona kızamazdı.

Ree'yle gurur duyuyordu ve bu da onu üzüyordu; çünkü başındaki derdi ne kadar çok düşünürse, o kadar çok kaçınılmaz sonuca, tutuklanacağı gerçeğine varıyordu. Bunun her an olabileceğini tahmin ediyordu. Polis şimdi tüm ipuçlarını bir araya getiriyor, dosyayı toparlıyor ve kapatmaya hazırlanıyordu. Çöpünü almışlardı. Çocuğunu sorgulamışlardı. Sırada evini didik didik aramaları vardı, onun ardından da bilgisayarı için arama emri çıkaracaklardı.

Hakkında daha gizli bilgilere ulaşacak, iş arkadaşlarına ve diğer arkadaşlarına ulaşmaya çalışacaklardı. İşte bu onları biraz uğraştıracaktı. Jason iş arkadaşlarıyla sosyal ortamlara girmemiş, onun haricinde arkadaş edinmeye de çalışmamıştı. Ayrıca zaman zaman güvenlik duvarlarını kontrol etmiş, hepsinin çalışır vaziyette olduğunu teyit etmişti. Ama hiçbir şey, özellikle de doğru uzman bulunursa aşılamaz değildi ve Boston polisinin de bu tür elamanları vardı. Sonuçta üç beş çapulcuyla karşı karşıya değildi.

Elbette bu arada o cinsel suçluya da bakmak zorundalardı. Bu da fazladan vakitlerini alacak, çalışanlarını uğraştıracaktı. Belki de adam itirafta bulunurdu, ancak onunla yüz yüze gelen Jason, o sapığın böyle bir şey yapacağına inanmıyordu. Aidan işini bilen, bu tür durumlarla karşı karşıya kalmış birine benziyordu. Polisi epey yoracaktı.

Polisin özellikle de ellerinde iki potansiyel şüpheli olduğu için yapması gereken bir sürü ayak işi vardı. Belki de bu Jason'a üç ya da en fazla beş gün verirdi. Ama geçen her saatle birlikte Sandy'nin canlı bulunma ihtimali de büyük ölçüde azalıyordu. Dün mutlu bir sona ulaşma ihtimalleri vardı. Belki bu sabah da güzel şeyler olabilirdi.

Gece yarısı olur da Sandy ortaya çıkmazsa... Karısının cesedini buldukları anda her şey bitecekti. Onu tutuklamak için eve gelecekler, Ree'yi ondan koparacaklardı. Ree çocuk esirgeme kurumunun eline düşecekti. Evladı, canından çok sevdiği küçük kızı, bakım evlerine tıkılıp kalacaktı.

Ree'nin sorgu odasındaki sesini duyabiliyordu:

Ne olur yapma. Ne olur yapma. Söylemeyeceğim. Bana güvenebilirsin. Onlara asla söylemeyeceğim. Seni seviyorum. Seni hala seviyorum,

Elleri direksiyonun üzerinde hafifçe titredi. Kendini tuttu, yıkılmamaya çalıştı; şimdi bunun vakti değildi. Bunlara kafa yormaya devam etmek zorundaydı. Durmamalıydı. Önünde basın, arkasında da polis vardı ve bu şartlar altında bile olsa kızını düşünmesi gerekiyordu. Her şeyi bir kenara bırakıp engelleri aşmalıydı. En iyi yaptığı şey buydu.

Düşünmeye, hareket etmeye devam edecekti. Sandy'ye neler olduğunu, polis, kızını elinden almadan önce öğrenecekti.

Sonra yine kızının söylediklerini düşündüğünde aklına bir şey geldi ve bu sayede bir umut ışığı gördü. Kederli bir koca olduğunu hatırladı. Kederli bir koca. Sandy'nin çalıştığı ortaokula gitmeye karar verdi.

Jason on dört yaşındayken, bir gece geç saatlerde uyuduğunu düşünen anne ve babasının sesini duymuştu:

Annesi, Gözlerini gördün mü? diyordu. Janie'yle oynarken de, bir külah dondurma için teşekkür ederken de, televizyonu açmak için izin isterken de gözleri hep aynı. Boş. Anlamsız. Hiçbir şey hissetmiyor gibi, Stephen. Onun adına çok ama çok endişeleniyorum.

Jason o zamanlar, endişelenmeksin de, diye düşünmüştü. Çok ama çok endişelenmeksin.

Artık bir yetişkin olan Jason, ortaokulun park alanında boş bir yer buldu ve arabayı durdurdu. Ree arka tarafta kıpırdandı, tüm çocuklarda olduğu gibi o da arabanın durduğunu hemen sezerek birden gözlerini açü. Kendine gelmesi için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı, Jason da bu arada güneşliği indirip aynada yüz ifadesine şekil vermeye çalıştı.

www.CepSitesi.Net

Çukurdaki gözlerinin etrafı kararmıştı. Tıraş olmayı unutmuştu ve gür çıkan sakalları hızlıca zayıf yüzünü kapaüyordu. Yıpranmış, bitkin düşmüş gibi görünüyordu. Ama
ayrıca sert, hatta tehlikeli de görünüyor, öfke problemi olan ve karısıyla kızını dayaktan geçiren türden birine benziyordu.

Dudaklarıyla çeşit çeşit duruşlar denedi, yüz hatlarını şekilden şekile soktu. Kederli bir koca olduğumu hatırlattı kendine. Kederli bir koca.

Annesi haklıydı: yüzünü bin bir şekle sokabilirdi ama gözleri onu hala ele veriyordu. Gözleri donuk donuk bakan, savaştan çıkmış bir adama benziyordu.

Başmı öne eğebileceğine karar verdi. Kederden boynu
bükük gibi duracakta. Elinden ancak bu kadarı gelirdi.

Arkada oturan Ree en sonunda esnedi, kollarını ve bacaklarım gerdi. Önce ona, sonra Bay Smith'e ve sonra da camdan dışarıya baktı.

Binayı tanıdı ve birden öne fırladı. Annem burada mı? Onu almaya mı geldik?

Jason yüzünü ekşitip ağzından çıkacak kelimeleri dikkatlice seçti. Polisin, Bay Smith'i bulmamız için bize yardım ettiğim hatırlıyor musun? Hıhı.

Aynı şeyi şimdi de annen için yapacağız. Onu aramamız için polisler gelecek, arkadaşlarımız da bize yardım etmek isteyecek. Şimdi annenin arkadaşlarıyla konuşalım, bakalım onlar bize yardım edebilecek mi? Tıpkı Bay Smith için yaptığımız gibi.

Ree, Bay Smith eve geldi, dedi.

Aynen öyle. Şans yüzümüze gülerse, annen de eve gelecek.

Ree başmı salladı, durumdan hoşnut gibiydi. Sandy'nin kaybolmasıyla ilgili olarak ilk defa doğru düzgün konuşmuşlardı, konuşmaları da olabildiğince iyi geçmişti. Elbette çocuklar güçlü duygulara çabucak kapılabiliyor, bir o kadar çabuk da normale dönebiliyorlardı. Ree hala sabahleyin yaşananlardan dolayı yorgundu, sakinleşmişti. Daha sonra üzüntüsü ve öfkesi geri gelince...

Jason arabadan indi, Ree'nin kemerim açta. Bay Smith'i ön ve arka camlara astıkları Kuduz Kedi yazılarıyla birlikte yine geride bıraktı. Roxbury çetelerine ne kadar güvenmiyorsa, ortaokul öğrencilerine de o kadar güvenmiyordu.

Müdürün kapısına geldiklerinde Jason'ın boynu büküktü, Ree de Tavşancık'a sarılmıştı.

Okulun sekreteri Adele, Bay Jones! diyerek bir telaşla onları selamladı. Sesindeki telaş dolu tını, Ree'ye acıyarak bakması, Jason'ı alnından vurdu ve bir süreliğine orada gerçekten de yıkılmış halde durdu, yaşlar dolan gözlerini telaşla kırptı. Numara yapmak için kendisini zorlamasına gerek yoktu, çünkü ilk defa o anda Sandy'nin ortalıktan kaybolmasının gerçek olduğunu hissetti. O gitmişti, Jason da şaşkına dönen çocuğuyla bir başına kalan kederli bir koca olmuştu.

Birden dizlerinin boşaldığını hissetti. Neredeyse karısının okulunun ortasında, haftanın beş günü adım attığı koridorlara, baktığı duvarlara, geçtiği kapılara gözlerini dikerek yere yığılacaktı.

Hiç kimse ona anlayışla yaklaşmamıştı. Şu ana kadar her şey polisle, patronuyla, sokağında kalan sapıkla oynadığı bir köşe kapmacadan ibaret olarak yürümüştü. Şimdi ise Adele, kızma sıkıca sarılmak ve onun da sırtına elini teselli edercesine koymak için masasının arkasından çıkıp yanlarına geliyordu. Jason da bu anda, alışık olduğu yola başvurup okul sekreteri Adele'den nefret ettiğine kadar verdi. Kadının tesellisi içini yakıyordu. Köşe kapmacanın üstesinden her gün gelebilirdi ama bunu... bunu yapamazdı.

Adele, Phil de seninle görüşmeyi istiyordu, dedi. Kendisi şimdi toplantıda. Zaten sabahki basın açıklamasından sonra telefonlar hiç sıjsmadı. Hemen bu konularda uzman bir psikolog ayarladık. Tüm çalışanlar size yardımcı olmak istiyor. Saat dörtte yarın yapılacak aramayı görüşmek için özel bir toplantı yapacağız. Phil her şeyi spor salonunda görüşebileceğimizi, civardaki halkı yardıma çağırabileceğimizi...

www.CepSitesi.Net

Adele birden sustu, küçük çocuğun yanında söylenmemesi gereken şeyler söylediğini fark etti. Yüzü kızardı, sonra da Ree'ye bir kez daha sıkıca sarıldı.

Sekreter, Jason'a nazikçe, Oturmak ister misiniz? diye sordu. Size kahve veya su getireyim. Belki Ree için de pastel boya bulurum.

Aslında Önce Bayan Lizbet'in sınıfına uğramayı istiyordum. Sadece birkaç dakikalığına... Sizin için de mahsuru yoksa...

Ne demek, ne demek. Üç dakikaya kadar öğlen zili çalacak. Zil çaldıktan sonra onunla görüşebilirsiniz.

Jason memnuniyetini gösterircesine kısaca gülümsemeyi başardı, sonra da elini Ree'ye uzattı. Kızı da onunla birlikte koridorda ilerledi. Tam da beklendiği gibi zil çaldı, etraf, sınıflardan birden dışarı fırlayan öğrencilerle doldu. Bu ani hareketlilik Ree'nin dikkati dağıttı, bu da Jason'ı kızının aklına geldiğinden emin olduğu soruları cevaplama derdinden kurtardı.

Maviye boyanmış dolaplardan oluşan sırayı geçtikten sonra sağa döndüler, ardından da sol taraftaki turuncu dolapları koridor boyunca takip ettiler. Bayan Lizbet olarak tanınan Elizabeth Reyes yedinci sınıflara sosyal bilgiler dersi veriyordu, sınıfı da koridorun en sonundaydı. Ellili yaşlarının başındaki, aralarına beyazlar serpilmiş uzun düz saçlarını genelde topuz yapan zayıf kadın, Ree ve Jason içeri girerken tahtayı silmekle meşguldü.

Ree, Bayan Lizbet! diye haykırdı ve birden kollarım açıp kadına doğru koştu.

Bayan Lizbet, Ree'yle göz göze gelebilmek için çömeldi, kızı kucakladı. Ree, Ree! Nasılsın, tatlım?

Ree utangaççа, İyiyim, dedi, dört yaşında olmasına rağmen o bile kibarca yapılan bir muhabbette verilmesi gereken tek cevabın o olduğunu biliyordu.

Aa, bu da kim?

Tavşancık.

Merhaba Tavşancık. Elbisen çok güzelmiş!

Ree kıkırdadı, tekrar Bayan Lizbet'e doğru eğilerek kollarını kadının beline sardı. Yetişkinlere çok sıcak davranan bir çocuk değildi, Jason da kızının gözlerinde anne özlemini, bu kucaklaşmada aynı huzuru bulma isteğini görebiliyordu. Bayan Lizbet, Ree'nin başının üzerinden Jason'ın gözlerine baktı. Jason ise kadının sabit bakışlarının karşısında hiçbir tepki vermemeye çalıştı. Kadın ona tarafsızca daVranıyor gibiydi , polisin aniden gösterdiği güvensizlikten bir adım ileride, Adele'in sempatik yaklaşımının bir adım gerisindeydi.

Bayan Lizbet, Tatlım, diyerek biraz geri çekildi. Basketbol takımındaki Jenna Hill'i hatırlıyor musun? O da şimdi öğlen arasında, kendisiyle antrenman yapabilecek birilerini bulmaya çalışıyor. Ne dersin? Birkaç atış yapabilir misin?

Ree'nin gözlerinin içi güldü. Hevesle başını salladı.

Bayan Lizbet elini uzattı. Peki, o zaman gel benimle. Seni Jenna'ya götüreyim de birlikte antrenman yapın. Babanla ben de birkaç dakika konuşalım, sonra da yanınıza geliriz.

Açık açık konuşabilmek için güzel bir yol bulmuş, Jason da kadının bu ince davranışından etkilenmişti.

Kızı, Bayan Lizbet'i kapıya kadar takip etti, sadece en son anda ayak diredi. Jason kızının yüzünde beliren duyguları izledi. Kızı hızla parçalanan dünyasında ihtiyaç duyduğu tek güvenli limanla, dört yaşındaki birinin dünyasında yıldız bir oyuncu gibi duran yetenekli basketbolcu Jenna'yla oynayacağı oyun arasında bir seçim yapmaya çalıştı.

Ree daha sonra omuzlarını yukarı kaldırdı ve Bayan Lizbet'le birlikte koridorda ilerledi. Jason sınıfta tek başına kalmıştı, Ree'yi onun kendisini özlediğinden on kat fazla özlemişti. Sevgi iliklerine kadar işlemişken, neden etrafını nefretle örecek kadar ters davrandığını merak ediyordu.

Elizabeth Reyes, geçen sene Sandy'ye işi öğretmiş, bu sene de ona akıl hocalığı yapmıştı. Jason geçen bu süre boyunca onunla en az beş altı kez karşılaştığını tahmin ediyordu. Bazen öğlen yemeği için Ree'yi Sandy'nin yanına getiriyor, kızını okula bırakıp okuldan alıyordu.

www.CepSitesi.Net

Jason onu gördüğünde selam vermek için el sallar, Elizabeth de ona karşılık verirdi. Birçok kez aynı ortamda bulunmalarına rağmen, Jason kadının ikisinin birbirini çok iyi tanımadığını düşündüğünden emindi.

Elizabeth sınıfa döndükten sonra, kapıyı arkasından kapattı. Jason kadının saate bakmasını ve sonra da eteğini gergince düzeltmesini izledi. Ama aynı kadın yirmi yıl boyunca yedinci sınıflara ders verip ayakta kalmayı başarmıştı. Dimdik durdu ve duruşunu hiç bozmadı.

Elizabeth canlı bir sesle, Ee, dedi ve tahtanın önüne, Jason'ın kadının kendisini rahat hissettiğini tahmin ettiği yere doğru gitti. Phil bu sabah Sandy'nin çarşamba akşamından beri kayıp olduğunu söyledi. Polisin neler olduğunu bilmediğinden bahsetti. Ellerinde hiçbir ipucu yokmuş.

Jason, Çarşamba akşamı bir yangın haberine gitmiştim, dedi. Saat iki gibi eve döndüğümde Ree odasında uyuyordu, ama evin geri kalanı bomboştu. Sandy'nin çantası ve cep telefonu mutfaktaydı. Arabası evin önündeydi. Ama karımdan hiçbir iz yoktu.

Aman Tanrım! diyen Elizabeth sendeleyip bir adım geri attı, sonra da elleri titreye titreye masasına tutunmaya çalıştı. Phil sabahleyin duyuru yaparken, duyduklarımı ciddiye almamıştım. Yani Sandy'den bahsediyoruz. Bir tür yanlış anlama olduğunu, bir yerlerde kalıp size ulaşamadığını, hatta kavga etmiş olabileceğinizi düşündüm. Cesurca ona baktı. Daha evliliğinizin başlarında sayılırsınız. Sizin gibi genç çiftler bazen kafa dinlemek isteyebilir.

Jason, Ama Ree'yi geride bırakmazdı, dedi.

Kadın yine sendeledi. Evet, diye söylendi. Haklısın. Ree'yi asla bırakmazdı. Tekrar iç çekti, kendini toparlamış gibiydi. Phil, öğrenciler ve öğretmenlerle konuşması için okula psikolog çağırdı. Bu tür durumlarda uyulması gereken bazı yönetmelikler var. Küçük bir toplantı yapıp haberi duyurduk. Çocukların etrafta dolaşan dedikodular yerine olayı bizden öğrenmelerinin daha doğru olacağını düşündük.

Phil neler söyledi?

Sadece Bayan Jones'un kaybolduğunu, herkesin onu bulmak için gerçekten de ellerinden geleni yaptığını, çocukların isterlerse hiç çekinmeden öğretmenleriyle konuşabileceklerini söyledi. Polisin tüm gücünü kullandığını ve kısa süre içinde iyi haberler almayı umduğunu vesaire vesaire...

Yarın spor salonunda toplanıp arama ekibi kuracaklarını duydum.

Elizabeth ona dikkatlice baktı. Sen de ekibe katılacak mısın?

Polisin çabalarımı hoş karşılayacağını hiç sanmıyorum.

Bildiğin gibi Sandy'nin kocası olarak şüpheli listesinin baş sıralarındayım.

Elizabeth ona aynı şekilde tarafsızca bakmaya devam etti, Jason da bunu bir ipucu olarak gördü.

Kederli koca, kederli koca. Ellerini açtı, başını öne eğdi.

Neler olduğunu bilmiyorum, diye söylendi. Bir koca ve baba olarak işe gittim ve döndüğümde kendimi bir kabusta buldum. Birisi karımı mı kaçırdı? İçeriye zorla girildiğini gösteren hiçbir işaret yok. Başka bir adamla mı kaçtı? Ree'yi geride bırakacağına inanmıyorum. Kafayı dinlemek için biraz vakte mi ihtiyacı vardı? Bunu umuyor, bunun için dua ediyorum, Elizabeth. Bunu umuyor, bunun için dua ediyorum.

O zaman ben de aynını yapacağım.

Titrek titrek nefes aldı, görevini tamamlaması gerektiğini hissediyordu. Genç bir çiftiz, dedi. İkimizin de işlerimizle boğuşurken küçük bir çocuk yetiştirmemiz kolay değil. Sandy'nin mutsuzluğa kapılmış olabileceğini düşünüyorum. Belki de gönlünü başka birine kaptırmıştır.

Elizabeth hiçbir şey söylemedi, ona öylece bakmaya devam etti.

Jason çabucak, Benim için sorun değil, dedi. Kafa dinlemeye ihtiyaç duyuyorsa, hatta başka birisini bulmuşsa... Bunlarla başa çıkabilirim, Elizabeth. Bunlarla başa çıkmak

www.CepSitesi.Net

zorundayım. Onu geri istiyorum, hepsi bu. Benim için olmasa da en azından Ree için geri dönmeli.

Elizabeth hiç tereddüt etmeden, Başka birisini bulduğunu ve bundan da bana bahsettiğini mi düşünüyorsun? diye sordu.

Jason çaresizce omuz silkti. Kadınlar birbirleriyle sırlarını paylaşır.

Elizabeth sert bir tavırla, Sandy öyle biri değil, dedi. Özellikle de benimle öyle bir muhabbeti hiç yoktu.

Peki, kiminle vardı? Bildiğime göre en yakın arkadaşı sensin.

Elizabeth tekrar iç çekti, saate bakmak için gözlerini Jason'dan ayırdı. Jason kamını tutmak üzereyken kendine hakim oldu. Elizabeth sadece söyleyecek bir şeyi olduğu için uzaklara bakmıştı.

Kadın, Sandy'ye saygım sonsuzdur, diyerek konuşmaya başladı. Kendisi mükemmel bir öğretmen. Çocuklara karşı sabırlı davranabilen ve aynı zamanda... istikrarlı olmayı da başarabilen biri. Bu özelliği artık genç öğretmenlerde, özellikle de bayanlarda çok göremiyoruz. Bahsettiğim kişilerin hepsi özel hayatlarmdaki sorunları işe taşıyor. Bu sayede rahatlayıp öğrencilere karşı daha anlayışlı davranıyor olabilirler, ama bu kez de iş arkadaşlarının canlarını sıkıyorlar. Sandy bu bakımdan onlardan farklıydı. Her zaman sakin, her zaman güvenilebilir biriydi. Etrafta oturup ben de dahil olmak üzere birileriyle dedikodu yapışını gözlerimin Önüne bile getiremiyorum. Hem bunu yapacak vakti de yoktu.

Jason başını salladı, ayakta durmaya çalıştı. Sandy'nin ortalıktan kayboluşuyla ilgili en basit açıklama elbette başka bir adamı bulmuş olmasıydı. Ya aşığıyla kaçmıştı ya da aşığıyla başı derde girmişti.

Yapma. Seni hala seviyorum. Ne olur...

Ama Jason böyle bir şeyin nasıl olduğunu bilmiyordu. Karısı altı ile dokuz ayda bir spa gezisine çıkmış olabilirdi. Bir koca olarak Sandy'nin tüm ihtiyaçlarını karşılayamadığını biliyordu. Ama o da yılda sadece bir iki geceydi. Sandy gibi alımlı bir kadın bile yılda iki gece süren kaçamaklardan bir ilişkiyle çıkamazdı.

Jason lafı ağzında geveleyip, Okuldan sonra? dedi.

Elizabeth başını iki yana salladı. Sandy sadece öğretmenler toplantısı olduğunda burada kalırdı. Sonra da çıkıp Ree'yi almaya giderdi, tahminimce çoğu geceyi de kızıyla birlikte geçiriyordu.

Jason başını salladı. Sandy'nin öğleden sonra geçirdiği vakitler, akşamları çıktığı spa gezilerinin haricinde Ree'ye bakmakla geçiyordu. Jason'ın son kırk dört saatte görebildiği kadarıyla da dört yaşındaki kızı annesine yanlış bir şey yapacak vakit tanımış olamazdı.

Jason, Öğlen yemeği? diye sordu.

Elizabeth şüphe duyarak, Ancak diğer adam öğretmenlerden biriyse ve temizlik odasını kendilerine ayırmışlarsa öyle bir şey olabilir, dedi.

Peki, erkek öğretmenler?

Sandy'nin erkek olsun kadın olsun özel olarak biriyle samimi olduğunu görmedim. Buradayken sadece öğrencileriyle ilgilenirdi.

Boş saatleri, ders araları... Tam olarak ne diyorlar bilmiyorum.

Elizabeth, Her öğretmenin boş saati vardır, diyerek durumu ona açıkladı. Birçoğumuz o sırada yazılı kağıtlarını kontrol eder, sonraki dersler için hazırlık yaparız. Ama Sandy'nin boş saatlerinde okuldan ayrılıp ayrılmadığı konusunda kesin olarak bir şey söyleyemem. Şimdi düşünüyorum da...

Elizabeth tereddüt etti, Jason'a bir bakış attı.

Sandy eylülde özel bir proje aldı. O zamandan beridir sekizinci sınıflardan Ethan Hastings'le bir eğitim programı üzerinde çalışıyordu.

Eğitim programı mı?

www.Cepsitesi.Net

Çocuğun bilgisayar dersi için. Ethan'ın altıncı sınıf sosyal bilgiler dersinde denenecek olan internete başlangıç konulu bir rehber tasarlaması gerekiyordu. Sandy de bu yüzden projeye dahil oldu. Proje aylar önce bitti, ama ben ara sıra ikisini bilgisayar laboratuvarında birlikte çalışırken gördüm. Sandy'yle konuşmalarımızdan anladığım kadarıyla, Ethan artık daha büyük bir program üzerinde çalışıyordu, o da ona yardımcı olmaya devam ediyordu.

Sandy... ve bir öğrencisi mi? Jason bir türlü bunu kavrayamıyordu. Bu akıl almaz bir şeydi.

Elizabeth kaşlarından birini havaya kaldırdı. Sertçe, Hayır, dedi. Genç ve güzel biri olsun olmasın, böyle yakışıksız bir şeyi kesinlikle Sandy Jones'tan beklemem. Ayrıca Ethan Hastings'i görürsen ne demek istediğimi anlarsın. Sana sadece Sandy'nin her gün tek bir boş saati olduğunu ve onu da doldurduğunu anlatmaya çalışıyorum, o kadar.

Jason yavaşça başım sallayarak yere baktı, ayağının ucunu yere sürdü. Yine de burada bir şeyler vardı. Sırf aklındaki diğer düşüncelerden daha iyi olduğu için bir şeyler olduğuna inanmak zorundaydı.

Birden, Peki, perşembe akşamları? diye sordu. Sandy'yle Ree basketbol maçlarını izlemeye geldiğinde?

Nasıl yani?

Sandy hep aynı yerde mi otururdu? Hep aynı adamın yanında mı maçları izlerdi? Belki de o akşamlardan birinde başka bir çocuğun babasıyla tanışmıştır.

Elizabeth omuz silkti. Bilmiyorum, Jason. Hiç fark etmedim. Zaten bu sezon maçların çoğuna gidemedim. Beyazlayan saçlarını işaret etti. Artık bir anneanneyim. Kızım kasımda doğum yaptı. O akşamların çoğunu tribünde oturarak değil, torunumu sallayarak geçiriyorum. Ama sana o perşembe akşamları yaşananları kimin bildiğini söyleyebilirim: Basketbol takımının yeni istatistikçisi, Ethan Hastings.

Komiser D.D. VVarren, Colleen Pickler'm cinsel suçluların pişmanlıklar yaşamalarımla, büyük bir hevesle mahkeme tarafından atanan bakıcılarını memnun etmeye çalışmalarıyla ve şartlı tahliye söz konusu olunca model olarak kullanılabilecekleriyle ilgili sözlerine zerre kadar önem vermiyordu. D.D. sekiz yıl boyunca üniformalı bir polis olarak çalışmış ve perişan olmuş annelerin, gözleri dolu çocukların olduğu birçok olay yerine ilk ulaşan kişi olmuştu; iş cinsel suçlulara gelince cehennemin bile küçük kaldığına kesin kanaat getirmişti.

Cinayetler onun dünyasında gelip geçiciydi. Öte yandan çocuklara yönelik cinsel istismarlar hep ardında bir iz bırakırdı. Beş yaşındaki bir erkek çocuğun öğretmenine tuvalette saldırıya uğradığını itiraf etmesi üzerine çağrıldığı kreşe gittiği zamanı daha dün gibi hatırlıyordu. Sözde saldırgan çocuğun sınıf arkadaşı olan bir başka beş yaşındaki erkekti. Daha sonra yürütülen soruşturmada D.D. ve ortağı şüphelinin sisteme kayıtlı bir değil, iki cinsel suçluyla birlikte yaşadığını öğrenmişti. Suçluların ilki çocuğun babası, İkincisi de büyük ağabeyiydi. D.D. ve ortağı da görevlerinin gereğini yapıp olayı sosyal hizmetlere bildirmiş ama daha sonra bunun bir farklılık yaratacağına inanmakla hata ettiklerim anlamışlardı.

Sosyal hizmetler, ailesinden ayrılmasının çocuk adına iyi olmayacağına karar vermişti. Onun yerine çocuk sınıf arkadaşlarından birine uygunsuz bir şekilde davrandığı için kreşten atılmıştı ve alü ay sonra D.D. aynı çocukla yine karşılaşana dek başka hiçbir şey yapılmamıştı. Bu defa çocuk, büyük ağabeyi tarafından aynı anda işlenen üç cinayete tanıklık etmişti.

D.D. hala çocuğun boş boş bakan, benekleri kararmış gözlerim rüyalarında görüyordu. Öğrenilmiş çaresizlikle şekillenen bakışların sahibi çocuk, gofret alacağını düşünerek takip ettiği on alü yaşındaki ağabeyinin küçük markete girişini donuk bir şekilde anlatmıştı. Ağabeyinin silahı çıkarmış, on dokuz yaşındaki kasiyer de tereddüt edince tetiği çekmiş, hemen ardından da yanlış zamanda yanlış yerde olan iki çocuğun daha hayaüna kıymışü.

D.D. çocuğun ifadesini almıştı. Sonra da onu eve, cinsel suçlu babasının yanma göndermişü. Sistem başka bir şey yapmasına izni vermemişti.

www.cepsitesi.Net

Bunlar on iki yıl önce yaşanmıştı. Ara sıra çocuğun adını sistemde aramak ve başına neler geldiğim öğrenmek aklını çeliyordu. Ama bunu yapmaya gerçekten de hiç gerek yoktu. Beş yaşma kadar defalarca cinsel saldırı mağduru olan, bir keresinde saldırgana dönüşen ve üç kişinin öldürülüşüne tanıklık eden bir çocuk... Sonuç olarak başbakan olacak değildi ya!

Elbette başka hikayeler de vardı. Mesela bir zamanlar yıkık dökük, üç katlı bir eve girdiğimde kadının birinin kocasının cesedinin başında, olur da adam yirmi yirmi beş kez bıçaklandıktan sonra dirilmeyi başarabilir diye elinde kocaman bir mutfak bıçağıyla durduğunu görmüştü. Sonradan öğrendiklerine göre kadın, bilgisayarda adamın her akşam iki kızıyla girdiği cinsel ilişkileri çektiği videoların gizli dosyasını bulmuştu.

Kızlar böyle bir şeyin olduğunu ilk kez biri yedi, diğeri de dokuz yaşındayken ihbar etmiş, ama polis daha sonra yapüğı görüşmelerde cinsel istismara dair herhangi bir delil bulamamıştı.

Kızlar on iki ve on dört yaşlarına geldiğinde de aynı şekilde şanslarını denemiş ama üzerlerindeki mini mini eteklere ve askılı tişörtlere bakan öz anneleri bile onların sözlerine inanmamıştı.

Ama ortaya çıkan video perdeyi aralamıştı. Kızların annesi kocasını resmen doğramış, sonra da mahkemenin atadığı avukatın onu hapisten kurtarmasının ardından birden büyük bir depresyona girmişti. Dört ve altı yaşlarından beri ensesi mağduru olan, defalarca uğradıkları saldırının baştan sona çekilmiş videoları internetin her bir yanına yayılıp ortadan kaldırılamayacak hale gelen iki kıza gelince... Aynı şekilde onlar da başbakan olacak değiller ya!

D.D. ve Miller, Colleen Pickler'ın Aidan Brewster için verdiği adrese geldi. D.D. çoktan derin derin nefes almaya ve parmaklarının istemsizce yumruğa dönüşmesine engel olmaya başlamıştı. Şartlı tahliye memuru onlara Aidan'a karşı kibar olmalarım tavsiye etmişti.

Kadın, Birçok cinsel suçlu doğuştan özgüvensiz, cesaretsizdir. Bu yüzden çocuklara ilgi gösterirler veya on dokuz yaşında biri olarak kendilerini ön dördünde bir kızın yanında rahat hissederler, demişti. Aidan'a sert bir tavırla yüklenirseniz, cevap alamazsınız. İçe kapanır, siz de boşa gaza basar, hiçbir yere gidemezsiniz. Öncelikle onunla arkadaş olun. Sonra onu sıkıştırabildiğiniz kadar sıkıştırın.

Bu arkadaş olma işi, hiç de D.D.'ye göre değildi, bu yüzden konuşmayı Miller yürütecekti. Arabadan ilk önce o çıktı, D.D. de onu orta halli, 1950'lerden kalma eve doğru takip etti. Miller kapıyı tıklattı ama kimse cevap vermedi.

Onlar da bunu bekliyordu. Buraya gelmeden önce iki polis onlara Sandra Jones'un arabasını Aidan Brewster'ın çalıştığı tamirciye götürdüğünü öğrenmişlerdi. Colleen Pickler da sadece bir saat sonra arayıp tamirhanenin sahibi Vito Marcello'nun Aidan Brewster'i işten çıkardığını söylemişti.

Aidan'ın işkillenmeye başladığını düşünüyorlardı. Kayıplara karışmadan önce adamı yakalamaları gerekiyordu.

Miller tekrar kapıyı tıklattı, sonra da kafasını yan taraftaki pencereye dayadı.

Aidan Brewster! diye seslendi. Polis. Aç kapıyı, ahbap. Sadece konuşmak istiyoruz.

D.D. kaşlarından birini havaya kaldırdı ve sabırsızca öfleyip pöfledi. Hakimleri kızdıracak bile olsa kapıyı kırıp içeri girmek ona çok daha iyi gelecekti.

Tam da istediğini yapabileceğini düşünürken, kapının sürgülü kilidinin kenara çekilişini duydu. Sonra da dış kapı çıtırdayarak açıldı.

Aidan Brewster, Polis koruması istiyorum, dedi. Vücudunu kapının arkasına saklamıştı, gözlerinde de çıldırmış gibi bir bakış vardı. Tamircideki herifler beni öldürecek. Adım gibi biliyorum.

Miller öne çıkmadı. D.D. gibi o da çok az hareket etti. Sağ eli ceketinin cebinde, kılıfında duran silahının yakınlarında dolanıyordu. Miller sakince, Şöyle kapının arkasından çık da yüz yüze konuşalım, olur mu? dedi.

www.CepSitesi.Net

Şaşkınlık geçiren cinsel suçlu, Yüzünüze bakıyorum ya, dedi. Konuşmaya da çalışıyorum. Vito beni ispiyonladı, elamanlarına sapığın teki olduğumu söyledi. Onlar da deliye döndü, biliyorum. Onlar gibi adamların benim gibi pisliklerle bir arada bulunmaması gerekir. Beni öldüreceklerinden eminim.

D.D. gırtlağından Miller'ınki gibi sakin bir ton çıkması için kendini zorlarken, Birisi sana bu konuyla ilgili açık açık bir şey söyledi mi? diye sordu. Dedektifin bir adım arkasında durmasına rağmen, parmakları 40 kalibrelik Glock'unun kabzasında dans ediyordu.

Siz de söyleyin. Çocuğun sesi daha da gerilmişti. Söylemek zorunda değillerdi. Fısıldamaları duydum. Neler olduğunu biliyorum. Herkes sizin polisleriniz yüzünden o kadım benim öldürdüğümü düşünüyor. Çocuk en sonunda darmadağınık kıyafetleri ve boş elleriyle kapının arkasından çıktı. Parmağıyla birden Miller'ı işaret etti. Dedektife, Bu batağa sizin yüzünüzden battım, dedi. Bana yardım etmelisiniz. Bana en azından bu kadarını borçlusunuz.

Bu konuyu konuşalım mı? Miller en sonunda ileri çıktı, ayağıyla kapıyı sonuna kadar açtı, sonra da nazikçe Aidan'ı koridora doğru itti. Çocuk bu davranışıyla polisleri endişelendirdiğini fark etmemiş gibiydi. Çoktan diğer tarafa dönmüş, evin arkasına, D.D.'yle Miller'ın görebildiği kadarıyla tek yatak odalı daireye gitmeye başlamıştı.

İçerisi küçüktü. Mutfağı, çiçek desenli iki koltuğu ve eski televizyonu gören D.D., içerinin dekorasyonunu evin sahibi Bayan April Houlihan'ın yaptığını tahmin etti; çünkü yirmili yaşlarında bir erkeğin dantellere bu kadar ilgi duyabileceğini hiç sanmıyordu. Aidan oturmadı, onun yerine mutfak tezgahının yanında durdu. Sol bileğinde yeşil, elastik bir bileklik vardı ve takıntılı biri gibi durmadan onu çekip bırakıyordu.

Çocuğun bileğinin kızarışını izleyen ve acıdan etkilenip etkilenmediğini merak eden D.D., Kim o bahsettiğin adamlar ve sana ne dediler? diye sordu.

Aidan hızlıca, Bu konuyla ilgili daha fazla konuşmayacağım, dedi. Size ne kadarını anlatırsam, ölme ihtimalim o kadar artar. Sadece... güvenliğimi sağlayın. Ekip arabası, otel odası. Herhangi bir şey. Bir şey yapmak zorundasınız.

D.D., Colleen Pickler'm haklı olduğuna karar verdi; Aidan Brewster mızmızın tekiydi.

Kötü polisi oynadığı için kendisini, İş arkadaşlarından birinden şikayetçi olmak istersen, konuyla gerektiği gibi ilgileniriz. O zamana kadar da elimizden bir şey gelmez, demek zorunda hissetti.

D.D., Aidan'ın gözlerinin panikten yuvalarından içeri kaçacağım düşündü. Miller attığı bakışla onu uyardı.

İyi polis sakinleştirici bir tavırla, Gel baştan başlayalım, dedi, bunu söylerken de küçük bir ses kayıt cihazı çıkarıp açma tuşuna bastı. Muhabbet eder, sorunu şimdi burada çözeriz. Sen bizimle işbirliği yaparsın, Aidan, belki biz de etrafa senin masum olduğun bilgisini yayarak bunun karşılığını Öderiz. Tamam mı?

Çocuk, Tamam, diye fısıldadı. Lastik bileklikten şak, şak, şak diye sesler geldi.

Peki, o zaman, diyen Miller, ses kayıt cihazını Aidan'a doğru itip işe koyuldu. O, çocuğun dikkatini üzerine çekerken, D.D. de içeriyi dolanma fırsatını yakaladı. Arama emri olmadan yalnızca ortalıkta olan şeylere bakabilirdi, ama etrafa göz gezdirmenin de bir zararı olmazdı. Yatak odasına girdi, burnunu oynata oynata içeriyi kokladı.

Miller girişteki odada çocuğa, Sandra Jones'la hiç karşılaştın mı? diye soruyordu.

D.D. darmadağınık yatak örtüsüne, çoğu mavi kot pantolonlardan ve beyaz tişörtlerden oluşan bir yığın kirli çamaşıra, içinde kirli peçete olan küçük çöp kutusuna baktı. Yatağın altından bir derginin ucu dışarı çıkmıştı. Porno dergisi olduğunu tahmin etti. Yatağın altına başka ne saklıyor olabilirdi ki?

Aidan içeride, Evet, yani, onunla karşılaştım. Ama onu tanımıyorum, gerçekten, diyordu. Onu birkaç kez sokakta çocuğuyla oynarken gördüm. Ama hep karşı kaldırıma geçtim. Yemin ederim! Tamam, şimdi sorunca aklıma geldi, tamirciye geldiğini hatırladım. Ama ben ön tarafta çalışmam. Arkada, sadece arkada çalışırım. Vito şartlı tahliyemin şartlarını biliyor.

www.CepSitesi.Net

Miller, Kadının saçı ne renk? diye sordu.
Çocuk omuz silkti. Sarı.
Gözleri?
Bilmiyorum.
Kadın genç. Senin yaşlarında sayılır.
Bakın, ben o kadarını bile bilmiyorum.
D.D.'nin öğüresi geliyordu. Kaleminin ucunu kullanarak dergiyi biraz dışarı çıkardı. Görebildiği kadarıyla Penthouse dergisiydi. Önemli sayılmazdı. Dergiyi bıraktı ama daha başını kaldırmadan Aidan Brewster'm yatağın altında başka neler saklıyor olabileceğini merak etti.
Miller, Bana çarşamba akşamından bahset, diyordu. Dışarı çıktın mı, arkadaşlarınla buluştun mu? Farklı herhangi bir şey yaptın mı?
D.D. gömme dolaba benzer bir şeyin önünde durdu. Dışarıya daha fazla kıyafetin, beyaz çorabın ve kirli iç çamaşırlarının çıktığım gördü. Dolabın kapısı on santim kadar aralıktı. D,D. de aralığı on beş santime çıkarmaya karar verdi.
Tavandan bir zincirin sarktığını fark etti ve zinciri çekip tepedeki lambayı yaktı.
Aidan, Arkadaşım yok benim, dedi. Bara gitmem, ahbaplarımla vakit geçirmem. Çoğu zaman televizyondaki programların tekrarını izlerim. Seinfield'ı severim, biraz da Law & Order'a bakarım.
Çarşamba akşamı gördüklerini anlat.
Aidan duygusuzca, Seinfîeld evinde ustalığını konuşturdu, dedi. McCoy da kendini Tanrı sanan bir tarikat liderini yargıladı.
D.D. bir yığın çamaşır daha gördü. Kaşlarını çatıp geri çekildi, sonra da duraksadı. Yatak odasının zemininde duran kirlilere, dolaptaki kirlilere bir kez daha baktı. Bu adamın kaç tane mavi kot pantolonu ve beyaz tişörtü olabilirdi ki?
Sadece ama sadece göz önündekilere bakabilirdi.
Dolaptaki yığma bir tekme attı ve kirlilere ayağıyla bastı. Sert bir şeye çarptı. Metal olduğunu düşündü. Dikdörtgendi. Ne çok büyük ne de çok küçüktü. Bilgisayar olabilir miydi? Ya da kilitli bir kutu? Yoksa küçük bir kasa mı? Bilgisayar, çocuğun şartlı tahliye kurallarına aykırıydı.
D.D. yine geri çekildi, seçeneklerini tartarken alt dudağını ısırdı.
Miller şimdi de, Sakın beni oyuna getirmeye çalışma, diyordu. Çünkü çarşamba akşamı televizyonda hangi programların yayınlandığına bakabilirim. Öyle bir şey yaparsan, seni karakola götürürüz ve bu kez arkadaşça da konuşmayız.
Aidan, Ben hiçbir şey yapmadım! diye parladı.
Senin sokağında bir kadının kaybolması tamamen tesadüf mü?
Kadın yetişkin. Sabıkamı görmüşsündür. Bir anneden ne isteyeceğim ki ben?
Öyle ama genç ve güzel bir anneden bahsediyoruz. Seninle yaşıt birinden. Aynı şekilde o da yalnızmış. Kocası geceleri çalışıyormuş. Belki sadece konuşmak istemiştir. Belki de arkadaş olmuşsunuzdur. Kadın ne yaptığını öğrendi mi, Aidan? İlk aşkını öğrenip çılgına döndü mü?
Onunla hiç konuşmadım! İstediğiniz kişiye sorun. Kadın dışarıdayken hep çocuğuyla birlikteydi. Ben de çocuklardan uzak duruyorum!
İşten atılmışsın, Aidan. Epey kızgın olmalısın.
Aynen öyle!
Herkes senin suçlu olduğunu düşünüyor. Seni millete ibret olsun diye benzetmek isteyen bir grup tamirci var. Bu kadar gergin olmanı anlıyorum.
Tabii tabii!
Miller birden, Bileğin acıyor mu? diye sordu.
Ne?

www.CerSitesi.Net

Bileğin acıyor mu? On dakikadır bilekliğini çekip bırakıyorsun. Bana bilekliğinden bahset, Aidan. O da programının bir parçası mı? Küçük çocuklarla ilgili ahlaksızca düşüncelere kapılınca onunla mı oynuyorsun? Eğer öyleyse, hiç de hoş bir gün geçirmiyor olmalısın.

Hey, kes şunu! Hiçbir şeyi bilmiyorsun. Ben çocuklara ilgi duymuyorum. Hiçbir zaman da duymadım.

Peki, bu yirmi üç yaşındaki anneye ilgi duyabileceğin anlamına mı geliyor?

Yeter! Lafı ağzıma tıkayıp duruyorsun. Zamanında yanlış kıza aşık oldum, tamam mı? Yaptığım tek hata bu. Yanlış kıza aşık oldum ve hayatımı mahvettim. Hepsi bu kadar.

D.D. yatak odasından çıktı. Birden ortaya çıkması Aidan'ı ürküttü, D.D. de çocuğun onun odadan ayrıldığını ve nereye gitmiş olabileceğini ilk kez fark ettiğini anladı. Çocuk bakışlarını hemen yere çevirdi. D.D. yalancıların kendilerini böyle belli etmelerini seviyordu.

Hey, Aidan! Bana odanı gezdirmeye ne dersin?

Aidan ona ters ters gülümsedi. Gördüğüm kadarıyla sen gezmişsin bile.

Evet, ama bir şeyi merak ettim. Birlikte bakalım mı?

Hayır, mı? diyen D.D. şaşırmış numarası yaptı. Bizimle ne kadar da güzel işbirliği yapıyorsun! Miller'ın da dediği gibi seni ne kadar çabuk temize çıkarırsak, o kadar çabuk etrafla hakkında güzel sözler çıtlatırız. Vito'nun en gözde tamircisinin işe dönebileceği haberine sevineceğinden eminim.

Aidan ona cevap vermedi. Bilekliğiyle oynamayı kesti. Onun yerine gözleri odanın etrafında dönüyor, dönüyor, dönüyordu. Bir kaçış yolu arıyordu. Bir yalan, bir mazeret arıyordu. Ağzından çıkıp onu dertlerden kurtaracak sihirli sözleri bulmaya çalışıyordu.

Aklına hiçbir şey gelmedi ve D.D. de çocuğun omuzlarının yenilgiyi kabullenmişçesine çöküşünü izledi.

Artık gitmenizi istiyorum, dedi.

Miller konuşmaya başladı: Aidan...

Çocuk kabaca lafım kesti:

Bana yardım etmeyeceksiniz. Etmeyeceğinizi hepimiz biliyoruz, bu yüzden kesin şu saçmalığı. Size göre ben bir sapığım. Cezamı hapis yatarak çekmiş olmamın, bir programa ve şartlı tahliyemin kurallarına uymuş olmamın sizin gözünüzde hiçbir önemli yok. Bir kez sapık olan hep öyle kalır, bu tür şeyler böyledir, değil midir? O kadına elime sürmedim. Bunu Vito'ya da kadının kocasına da söyledim...

D.D., Kocasına bunu mu söyledin? diyerek araya girdi.

Evet. Aidan meydan okurcasına başını kaldırdı. Kocasıyla kısa bir konuşma yaptım. Kendi sokağında bir cinsel suçlunun bulunmasına epey ilgi gösterdi. Aslında. .Çocuğun bakışları şimdi kurnaz bir hal almıştı. İddiaya girerim size benden bahsetmiştir.

D.D. bir cevap vermedi.

Sizce bu tam da adamın işine yarayabilecek bir şey değil mi? Çünkü siz burada beni sorgularken, o oralarda bir yerde rahatça istediğini yapıyor. Bence benim varlığım Bay Jones'un bugüne kadar eline geçen en güzel şey. Acaba basına ne zaman benden bahseder? Anlatacakları habercileri epey heyecanlandıracaktır.

Şimdi düşünüyorum da bu çirkin ithamlardan aklanmam sadece benim değil, sizin de yararınıza olacak, değil mi? Çünkü bana baktığınız sürece, ona karşı bir hamle yapamazsınız. Onun da bunu bildiğine eminim. Uslu kedi Bay Jones'un başka birçok şeyi bildiğine bahse girerim.

D.D. hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesini v6 sakinliğini bozmamaya çalışırken, arkasında duran ellerini yumruk yaptı.

Bana dolabını göster, Aidan.

Sağ ol, ben almayayım.

Şimdi bana yardım et, yoksa daha sonra gelip seni tutuklarım.

www.CepSitesi.net

Aidan'ın yüzündeki kapana kısılmışlık ifadesi kaybolmuştu. Çocuk basbayağı ukala birine dönüşmüştü. Ben yine de şansımı deneyeceğim.

Biliyor musun, Aidan, ben peşine düştüğüm kişileri hiç ayırt etmem. Seni de, Bay Jones'u da, dolaptaki canavarı da tutuklarım, gerisini çözme işini de mahkemeye bırakırım. Bu kadarı da işime yarar.

Yarayamaz. Birden fazla şüpheli olması taraflara karşılıklı suçlamalarla çıkış yolunu sunar.

Evet, ama duruşmanın yapılması aylar alabilir. Aylarca hapiste otursun, kefaletle dışarı çıkma hakkın olmaz ve bu sırada da on birinci hücrede adı çıkmış bir cinsel suçlu olduğu haberi etrafta yayılır.

Aidan'ın beti benzi attı. Cinsel suçlular hapiste hiç de rahat bırakılmıyordu. Mahkûmların kendilerine özgü bir etik anlayışı vardı ve hapishane değer sistemine göre sapığın birini sıkıştırmak, üst sıralara yükselmek için iyi bir yoldu. Diğerlerinin saygısını kazanıyor, karşısındaki adamı biraz ağlatıyor, bu sırada da dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorlardı.

Aidan ilk başlarda söylediklerinde haklıydı: Hayatı mahvolmuştu, aynı şekilde şimdi önündeki seçenekler de berbat bir hal almıştı.

Ama çocuk D.D.'yi şaşırtmış, daha önce göstermediği kadar cesur olduğunu göstermişti.

Sert bir tavırla, Kadına zarar vermedim, dedi. Ama bir şey gördüm.

Bu sözler D.D.'nin dikkatini çekti. Miller da birden hareketlendi. Böyle bir açıklamada bulunmak için çocuğun epey beklemesi ikisini de doğal olarak şüphelendirdi.

Çarşamba akşamı bir ses duydum. Bir şeyden dolayı kalktım. Tuvalete gitmem gerekiyordu. Yataktan çıktım, pencereden dışarıya bakıyordum ki...

D.D. araya girip, Hangi pencereden? diye sordu.

Mutfak penceresinden. Lavabonun üzerinde olandan. Aidan orayı işaret etti ve D.D. de küçük mutfağa yöneldi. Güneydeki evlerin birçoğu yan yana dizilmişti. Ama Aidan'in kaldığı yerin yanındaki ev epey geriye kurulmuştu, bu da sokağın büyük kısmının buradan görülebilmesini sağlıyordu.

Bir arabanın daha yeni harekete geçmiş gibi çok yavaşça yolda ilerlediğini gördüm. Normalde böyle şeyleri önemsemem ama birilerinin gece birde sokağa gelmesinin veya sokaktan çıkmasının normal olduğunu da düşünmem.

D.D. aslında Aidan'ın komşusu Jason Jones'un hep gecenin geç saatlerinde gidip geldiğini bilmesine rağmen, hiçbir şey demedi.

Aidan, Araba özel bir şeye benziyordu, dedi. Tepesinde bir sürü anten vardı. Şu özel kiralık limuzinlerden biri gibiydi.

Miller, Ne renkti? diye sordu.

Çocuk omuz silkti. Siyah.

Plakası?

Saat birde mi? Gece görüş dürbünüm vardı da ben mi kullanmadım.

Araba nereden geliyordu?

Sandy Jones'un evinin bulunduğu taraftan.

D.D. birden sesini yükseltip, Kadının adını biliyormuşsun dedi.

Aidan ters ters ona baktı. Adını herkes biliyor. Lanet olası televizyonda söylediniz ya.

Bizimle oyun mu oynuyorsun, Aidan? Aniden görgü tanığı olduğunu söylemen ne kadar da ilginç.

Bunu sonraya saklıyordum. Bir karşılığı olmadan öylece söyleyemezdim, değil mi? Beni tutuklamak mı istiyordunuz? Alın bunu teselli ikramiyesi sayın. Ben kadına hiçbir şey yapmadım, ama o arabayı bulursanız, canını yakan kişiyi de bulursunuz. Az önce bunun ikimizin de yararına olacağından bahsetmiştim sanırım.

D.D. bu konuda çocuğa hakkını vermeliydi. Onu köşeye sıkıştırmayı istiyordu ama çocuk, dolabı arama konusunda onu terslemişti.

www.Capsites.Net

Miller'a baktı, adamın gözlerinde de vardığı sonucun aynısını gördü. Görüşme bitmişti. Gerçek olsun olmasın, gizemli bir arabanın kabataslak tarifi şimdilik elde edebilecekleri en iyi şeydi.

Aidan'a, Şartlı tahliye memurunla irtibat halinde olacağız, dedi.

Çocuk başım salladı.

Elbette adresini değiştirirsen, bize haber vermen gerecek.

Döve döve pestilimi çıkardıklarında sizin de beni polis korumasına almanız gerekecek.

O zaman anlaştık.

D.D.'yle Miller kapıya yöneldi. Aidan hemen peşlerinden gitti, dikkatlice kapıyı arkalarından kilitledi.

Miller kaldırıma doğru giderlerken, Amma da eğlenceli geçti, dedi.

Dolabında kesin bir şey saklıyor. Bilgisayar, kasa ya da başka bir şey.

Çok fazla arama emrine ihtiyacımız var ama elimizde sebep olarak gösterebileceğimiz hiçbir şey yok, diyen Miller iç çekti.

Ne berbat bir iştir bu.

Arabanın yanına geldiklerinde, D.D. son bir kez eve bakmak için arkasına döndü. İnce, dar aralığa baktı, arka taraftaki ağaçlar orta halli ev ile yan taraftaki komşusu arasında kısmen bir perde görevi görüyordu. Bir dakika! diye seslendi. Bir şeyi kontrol etmeliyim.

Evin etrafında koştu, Miller'ı şaşkın bakışlarla geride bıraktı. Yaptığı iş sadece bir iki dakikasını aldı. Küçük bir kızken de ağaçlara hızlıca tırmanırdı. Yaşlı meşe ağacının dalları zaten merdiven gibiydi. Yukarı çıkıp etrafa baktı, sonra da birileri ne yaptığını anlamasın diye çabucak aşağı indi.

Soluk soluğa arabaya dönerken, Bir şey öğrendim! diye seslendi. Kapıyı açtı, Miller arabayı çalıştırırken yerine geçti. Arka bahçedeki ağaçtan Sandy'yle Jason'ın yatak odası çok net görünüyor.

Miller, Yalancı şerefsiz, diye söylendi.

Evet. Ama bakalım aradığımız yalancı şerefsiz o mu?

Adam hakkında hiç de güzel şeyler hissetmiyorum.

Miller arabayla yola çıkarken, D.D. dalgın dalgın başını salladı. Köprüye varmak üzereyken, Miller'ın telsizine anons geldi. Miller anonsu dinledikten sonra sirenlerini yaktı. Aniden direksiyonu kırıp U dönüşü yaptı ve gaza sonuna kadar basarak Güney Boston'a dönmeye başladı.

D.D. arabanın ön konsoluna tutundu. Neler oluyor..

Miller heyecanla, Bu habere sevineceksin, dedi. Sandra Jones'un okulundan olay ihbarı geldi.

Jason ve Elizabeth Reyes sınıftan daha yeni çıkmışken, sert bir şey Jason'ın sırüna isabet etti. Jason sendeledi, tam kendini toparlamak üzereyken bu kez de sol dizine darbe yedi.

Yüzüstü yere kapaklandığı anda nefesinin göğsünden boşaldığını hissetti. Sonra da kızgın, ufak tefek biri başında belirdi; boynunun arka tarafına, yüzünün kenarına, başının tepesine darbeler indirdi. Jason'ın elleri karnının alüna sıkışıp kalmışta, böbreklerine iğneler batıyordu. Kollarını altından çıkarmaya, ayağa kalkmaya çalışırken, köşesi sivri bir ders kitabı yüzünün yan tarafına sertçe çarptı.

Onu sen öldürdün, sen, sen, sen! Seni piç, seni hayvan! Senin hakkında beni uyarmıştı Uyarmıştı!

Ethan! Tamı aşkına, Ethan Hastings, kes şunu!

Ethan Hastings, Bayan Lizbet'in emrine aldırış etmedi. Jason şok geçirirken, bilgisayar kurdunun elinde ders kitabı olduğunu Ve onu da nasıl kullanacağını iyi bildiğini anladı. Kitabın ucu gözünün kenannı kesti. Çocuk ona tekrar tekrar

vururken bile şakağından kanların aktığını hissedebiliyordu.

www.OpSiteNet

Koşa koşa onlara doğru gelen ayak seslerini duydu. Başkaları da bir olay olduğunu anlamışta.

Jason, kalk, kalk, kalk, diye düşünüyordu. Tam aşkına ellerini altından çıkar ve AYAĞA KALK.

Onu sevdim. Sevdim. Sevdim. Ne cüretle, ne cüretle bunu yaparsın ?

Üçüncü darbe Jason'ın kulağının arkasına geldi ve Jason etrafta yıldızlar görmeye başladı. Önündeki görüntü bulandı. Gözlerinin pörtlediğini hissetti. Göğsü sıkışmışta, nefes alamıyordu, ciğerleri yanıyordu. Bayılmak üzereydi ama bayılamazdı.

Senden nefret ediyorum!

Sonra her şey başladığı gibi aniden bitti. Ayak sesleri daha da yakınlaştı, güçlü bir erkek öfkeden deliye dönmüş sekizinci sınıf öğrencisini kollarından tutup çekiştire çekiştire Jason'ın üzerinden aldı. Jason bulduğu fırsata değerlendirip arkasına döndü, karaya vurmuş bir balina gibi nefes almaya çalışta. Göğsü acıyordu. Görebildiği kadarıyla kocaman Britannica Ansiklopedisi'yle darbeler yiyen başı, sırta, dizi ağrıyordu.

Bayan Lizbet endişeyle kaşlarını birleştirmiş, ona bakıyordu. İyi misin? Hareket etme. Ambulans çağıracağız.

Jason, hayır, demeye çalışta ama ağzından harfler çıkmadı. En sonunda nefes almayı başardı, göğsü büyük bir telaşla şişti. Nefes verirken söylemek istediğim dile getirebildi, kısık ve acınası bir sesle, Hayır, diyebildi.

Aptallık etme...

Hayır! Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmaya çalışırken başını aşağı saldı. Kafasının içinde hala sesler yankılanıyordu. Bacağı ağrıyordu. Yüzü ağrıyordu. Göğsü daha iyiydi. Gerçekten durumunda biraz düzelme vardı.

Zorlanarak ayağa kalkarken gözleri fal taşı gibi açılmış yüz kadar öğrencinin ve endişeli alta yetişkinin etrafını çevrelediğini gördü.

Ethan Hastings'i beden öğretmenine benzeyen bir adam zapt ediyordu. Altmış kiloluk çocuk hala öfkeyle çabalıyor, havuç kafasıyla, çilli yüzüyle Jason'a büyük bir nefretle bakıyordu.

Jason bir elini yüzüne götürüp aşağı akan kanların bir kısmını sildi. Çocuk sol gözünün yan tarafına pis bir kesik atmıştı, ama yarası iyileşmeyecek durumda da değildi.

Neler oluyor? diyen müdür de en sonunda olay yerine geldi. Phil Stewart, önce Jason'ın kızaran ve kanayan yüzüne, sonra da Ethan'ın sinirli yüz ifadesine baktı ve emirler yağdırmaya başladı. Sen... Ethan'ı işaret etti. Hemen odama geç. Sizler d e . . B o ş boş ona bakan çocukları işaret etti. Sınıflarınıza dönün.

Müdür son sözü söylemişti. Çocuklar toplandıkları gibi hızlıca dağılırken, Jason da kendisini koridorda Ethan Hastings'in peşinde ilerlerken buldu, endişeli Bayan Lizbet elini bileğine atmıştı. Jason az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyor ama bunu bir türlü beceremiyordu.

Kısık bir sesle, Ree? dedi.

Spor salonunda. Jenna'ya onu el işi sınıfına götürmesini söyleyeceğim. Biraz oyun oynayarak zaman geçirirler ve böylece Ree de biraz meşgul olur.

Teşekkürler. Hemşirenin odasına geldiler. Elizabeth, Jason'ı içeri doğru götürdüğünde, Jason üzerinde kedi desenli bir hemşire kıyafeti olan, anaç bir kadının şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

Bu yaşta, çocuklarla Amerikan futbolu mu oynadın?

Bilgisayar kurdunun teki ufak tefek birinin karşısında ne kadar hızlı olabilir onu da görmüş olduk.

Hemşire, Elizabeth'e baktı. Sosyal bilgiler öğretmeni, Bir münakaşa çıktı, dedi. Ne yazık ki öğrencilerden biri Bay Jones'a saldırdı.

Hemşirenin gözleri daha da büyüdü. Jason bunu erkekliğine bir hakaret olarak algıladığı için, Elinde kitap vardı, diyerek açıklama yapma ihtiyacı hissetti.

www.CepSitesi.net

Bu sözler olayı çözmeye yetmiş gibiydi, hemşire hanım hemen işe koyuldu, Jason'in kesilen yüzüne bakmaya başladı ve başındaki hızlıca büyüyen şişlik için ona buz verdi. İki aspirin almanız ve sekiz saat uyumanız gerekiyor, dedi.

Jason'ın gülesi geldi. Sekiz saat mi? Sekiz gün uyumayı istiyordu ama buna fırsatı olmayacaktı. Ne yazık ki olmayacaktı.

Sendeleye sendeleye hemşirenin odasından çıktı, asıl olayların başlamak üzere olduğunu bildiği yere, müdürün odasına gitti.

Jason, Phil Stewart'm, öğrencilerin ve onlar gibi davranan yetişkinlerin içinde korku yaratması istenen türden bir

mobilya parçası olan, meşe ağacından yapılmış devasa bir masasın arkasında oturduğunu gördü. Masanın sol tarafında küçük, ince bir monitör vardı, yanında da üzerinde bulunan çok sayıdaki tuşla karmaşık görünen bir telefon duruyordu. Geriye kalan yerde ise sümen altlığıyla Phil'in birbirine kavuşturduğu ellerinden başka bir şey yoktu.

Ethan Hastings köşedeki sandalyede oturuyordu. Jason içeri girince çocuk başını kaldırdı, yeniden ona saldıracakmış gibi duruyordu.

Jason ayakta durmaya karar verdi.

Müdür bey resmi bir sesle, Ethan'ın annesini ve babasını aradım, dedi. Aynı şekilde polise de haber verdim. Bir öğrencinin böyle bir saldırıyı gerçekleştirmiş olmasına ciddiyetle yaklaşmalıyız. Ethan'ın babasına oğlunun şimdiden beş günlüğüne okuldan uzaklaştırıldığını, bu süre zarfında kurulun toplanacağını ve okuldan atılması konusunun görüşüleceğini söyledim. Tabii Bay Jones da isterse bizzat polise şikayette bulunabilir.

Ethan'ın beti benzi attı, çocuk ellerini isyankarca yumruk yapıp yere baktı.

Jason, Buna gerek olduğunu düşünmüyorum, dedi.

Phil, Aynada haline baktın mı? diye sordu.

Jason omuz silkti. Böyle bir zamanda hem Ethan adına hem de kendi adıma farklı duyguların yaşanmasını anlayabiliyorum.

Turuncu saçlı çocukla bir ilişki kurmayı bekliyorsa da bunun olmayacağını hemen anladı. Ethan'ın ona tehditkar bir bakış daha attığı sırada kapı açıldı ve Adele başını içeri soktu.

Polis geldi.

İçeri gönder.

Kapı tamamen açıldığında Jason, Komiser D.D. Warren'ı ve yardımcısı Dedektif Miller'ı görmenin tatsız şokunu yaşadı. Bu tür hafif suçlara normalde üniformalı polisler gelmez miydi? Dedektifler olayı telsizde duyup bağlantıyı kurmuş olmalıydı.

Jason dertli dertli Ethan Hastings'e baktı, çocuğun indirdiği darbelerin ona vermek üzere olduğu zararın yanında lafı bile edilemeyeceğini yeni yeni anlamaya başlıyordu.

Kadın dedektif, Komiser D.D. Warren, Dedektif Miller, diyerek önce kendisini, sonra da Miller'ı tanıttı. İkisi de Phil'in elini sıktı, Ethan'a başlarıyla selam verdi, sonra da birçok polisin çete üyelerine ve seri katillere attığı türden sert bakışlarla Jason'a baktı.

Jason kendisine, kederli koca, olduğunu bir kez daha hatırlattı, ama bugün kendisini hiç de rol kesecekmiş gibi hissetmiyordu.

Warren, Bir olay olduğunu duyduk, dedi.

Phil, başını kemikli omuzlarının arasına gömmüş olan Ethan'ı işaret etti. Sakince, Ethan? diye sordu.

Çocuk birden başını kaldırıp parmağıyla Jason'ı göstererek, Onun suçu, dedi. Bayan Sandra ona dikkat etmem gerektiğini söylemişti. Beni uyarmıştı.

D.D. yine soğuk bir tavırla Jason'a baktı ama bu kez bakışlarında kendini beğenmişliğin verdiği bir hava vardı. Bayan Sandra ne dedi, Ethan?

Çocuk ciddiyetle, Gençken evlenmişler, dedi. Bayan Sandra on sekiz yaşındaymış. O zamanlar benden çok da büyük değilmiş.

Yetişkinler hiçbir şey söylemedi.

www.CepSitesi.Net

Ama artık onu sevmiyor. Çocuk alay edercesine güldü, cesur cesur Jason'a baktı. Bana seni artık sevmediğini söyledi.

Bu kelimeler canını yakmış mıydı? Jason bunun cevabını bilmiyordu. İçindeki karanlık köşeye çekilmişti, orada hiçbir şey canını yakamazdı. Zaten var olma amacı da buydu. Orayı kurduğunda acıyı kesmek için başka bir şey yapamayacak kadar küçük ve zayıftı.

Jason sakin bir sesle, Sandy bana seninle bir proje üzerinde çalıştığından bahsetmişti, dedi. Çok zeki bir öğrenci olduğunu ve seninle birlikte çalışmayı çok sevdiğini söylemişti.

Ethan'm yüzü kızardı, başı yine öne eğildi.

Jason, Onu ne zamandan beridir seviyorsun? diye sordu, yanında duran D.D.'nin doğrulduğunu, Phil Stewart'ın gözlerinin de şaşkınlıktan kocaman açıldığını fark etti.

Müdür konuşmaya başladı:

Olmaz...

Ethan, Onu hak etmiyorsun! diye haykırdı. Hep çalışıyorsun. Onu yalnız bırakıyorsun. Ben ona daha iyi davranırdım. Elimden gelse her günümün her anını onunla birlikte geçirirdim. Eğitim programı için ona yardım ettiğimi biliyor musunuz? Sırf onun için basketbol maçlarına gidiyordum. Çünkü birini seviyorsan, böyle yaparsın. Onunla birlikte kalır, onunla konuşursun. Yanında olursun.

Komiser Warren, Bayan Sandra'yla ne zaman görüşüyordun? diye sordu.

Her gün. Boş saatinde. Ona internette gezinmeyi öğretiyor, bunu altıncı sınıflara nasıl açıklayacağını anlatıyordum. Bilgisayarlardan iyi anlarım.

Jason, lanet olsun, diye düşündü. Lanet olsun!

Warren, Ethan, hiç Bayan Sandra'yla birlikte dışarı çıktın mı? diye sordu.

Bayan Sandra'yı her perşembe akşamı basketbol maçında görüyordum. Zaten perşembe akşamları haftanın en çok sevdiğim akşamıdır.

Evine gittin mi veya onunla başka bir yerde buluştun mu?

Müdür Stewart kalp krizi geçirecekmiş gibi duruyordu.

Ama Ethan başını iki yana salladı. Üzgünce, Hayır, dedikten sonra heyecanlı bakışlarını Jason'a çevirdi. Evine gidemeyeceğimi söyledi. Bunun çok tehlikeli olacağından bahsetti.

Warren, Bayan Sandra kocası hakkında başka ne söyledi? diye sordu.

Çocuk omuz silkti. Ufak tefek bazı şeyleri anlattı. Ama aslında hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Yalnız olduğunu görebiliyordum. Çok ama çok yalnızdı. Hatta bir gün ağlamaya başladı. Ondan kaçmayı istediğini anladım. Ama çok korkuyordu. Gerçekten ona bakın. Ben olsam ben de korkardım.

Herkes beklendiği gibi başını Jason'a çevirdi; Jason'ın etrafı morarmış gözlerine, gür sakallı yüzüne baktı. Kederli bir kocaydı, kederli bir koca.

Ethan, anladığım kadarıyla Bayan Sandra'yla epey konuşuyormuşsunuz. Ona hiç e-posta attın mı, cep telefonunu aradın mı veya onunla başka bir şekilde iletişime geçmeye çalıştın mı?

Evet. Ama bana çok sık telefon açmamamı ve ona yazı yazmamamı söyledi. Kocasının şüphelenmesini istemiyordu. Bir kez daha öfkeli bakışını gösterdi.

Epey endişeli görünen Müdür Stewart da, O zaman Bayan Sandra'yla okulun dışında buluşuyordun, doğru mu? diye sordu.

Ethan başını iki yana salladı. Az önce de söylediğim gibi boş saatlerinde ve perşembe akşamları basketbol maçlarında görüşüyorduk.

Warren, Basketbol maçlarında başka ne yapıyordunuz? diye sordu.

Nasıl yani?

Komiser omuz silkti. Mesela birlikte okulun etrafında yürüyüşe çıkıyor muydunuz, oturup sınıfta konuşuyor muydunuz veya başka bir şey yapıyor muydunuz?

Çocuk kaşlarını çatarak ona baktı. Elbette hayır. Bayan Sandra'nın yanında her zaman kızı vardı. Öylece etrafta dolaşıp Ree'yi bir başına bırakmazdı. Bayan Sandra çok iyi bir annedir!

www.CepSitesi.net

Warren, Jason'a bir bakış attı. Jason sakince, Perşembe akşamlan işte olurum, dedi. Yani evet, Ree hep Sandy'nin yanında olur.

Komiser hafifçe başını salladı, Jason onun da aklında aynı soruların belirdiğini fark etti. Ethan Hastings'in Sandy'yle bir tür ilişkisi olduğunu tahmin ettiği belli oluyordu. Ama bu ilişki ne kadar ileri gitmişti? Öğretmen ve öğrenci arasında gerçekten fiziksel anlamda bir şeyler yaşanmış mıydı? Yoksa Sandy iyi niyetli davranıp dışlanan bir çocuğa yardım etmeye mi çalışmıştı?

Aslında şöyle bir bakınca Sandy'nin açık san saçları ve gençlik ateşi, son zamanlarda küçük yaştaki öğrencileriyle uygunsuz ilişkiler yaşadıkları için tutuklanan genç, güzel ve sarışın öğretmenlerle örtüşüyordu.

Ethan da büyük ihtimal neler olduğunu anlamıştı. Sandra'nın kendini yalnız ve ihmal edilmiş hissettiğine, anneliğin ve iş hayatının istekleri karşısında yıldığına şüphe yoktu. Belli ki Ethan da ona hayran hayran bakan bir dinleyici olmuş, onu iltifatlarla ve gösterdiği ilgiyle kendisine çekmeyi başarmıştı.

Fakat o henüz bir çocuktu. Jason, karısının onu aldatmışsa bile en azından on üç yaşındaki bir çocukla aldatmamış olduğuna inanmak istiyordu. Gerçi muhtemelen diğer kocalar da aynı şeyi düşünmüştü.

Odanın kapısından yine bir tıklama sesi geldi. Kapı Adele'in görünebileceği kadar aralandı. Kadın, Ethan Hastings'in anne ve babası geldi, dedi.

Müdür Stewart başını salladı, kapı açıldı ve içeriye şaşkına dönmüş, üzüntülü iki kişi girdi.

Annesi, Ethan! diye haykırdı, karşısında duran kişilerin arasından hızla oğlunun yanına geçti. Ethan kollarını annesinin beline attı ve birden yetişme çağındaki Don Juan'dan, ürkek bir çocuğa dönüştü. Jason dalgın dalgın ikisinin saçlarının birbirine çok benzediğini düşündü. Kadının kısa, kızıla çalan, lüle lüle saçları, çocuğun darmadağın turuncu kafasına karıştı. Birbirlerinin tıpatıp aynısı gibilerdi.

Jason kendini içindeki karanlığa, hiçbir şeyin canını yakmayacağı sihirli yere dönmeye zorladı.

Çocuğun babası, Neler olduğunu anlayamıyorum, diyerek konuşmaya başladı, sonra da Jason'ın yüzündeki bandajı gördü. Size mi saldırdı? Benim oğlum yetişkin birine mi saldırdı?

Jason, Sağ kroşesi umut vadediyor, dedi, ama adamın yüzü solunca, kaygılanmayın, oğlunuzdan şikayetçi olmayacağım, diye ekledi.

Komiser Warren ilgili gözlerle ona baktı.

Jason konuşmaya devam etti:

Ethan üzülmüş. Durumunu anlayabiliyorum. Şahsen ben de çok iyi bir hafta geçirmiyorum.

Çocuğun babasının kafası daha da çok karıştı, fakat Jason daha fazla açıklama yapabileceğini sanmıyordu. Duvara toslamıştı. Hepsi bu kadardı. Evine dönmek istiyordu.

Kimseye hoşça kal demekle uğraşmayıp doğrudan odadan çıktı, onun arkasından da Müdür Stewart bilgisayar kurdu çocuklarının muhtemelen karıncanın canını bile incitemeyeceğini düşünen anne ve babaya sözde olayı ve uygulanacak disiplin cezasını açıklamaya başladı.

Komiser Warren okulun girişinde Jason'a yetişti. Jason buna hiç şaşırmadı. Yorgun ve perişan haldeydi, kadın elbette bu avantajı kullanacaktı.

Arkasından, Bu kadar erken mi gidiyorsun? diye seslendi.

Kızımı almalıyım.

Sonunda bakıcılık yapmaya uygun birini buldun mu?

Jason yüz ifadesini bozmadan ve bu yemi yutmadan arkasına döndü. Kızım el işi sınıfında oyun oynuyor.

Annesini özlüyor, değil mi?

Jason hiçbir şey söylemedi.

Zor olmalı; daha dört yaşındayken annesini son gören kişi olması.

Jason hiçbir şey söylemedi.

www.cepSitesi.net

D.D. kollarını kavuşturup biraz daha Jason'a yaklaştı. Dar kot pantolonun içindeki uzun bacaklarıyla sinirli sinirli yürüdü. Oyunu ilerletiyordu. Kediniz nasıl?

Kedi gibi.

Bay Smith'in geri dönmesi kızını sevindirmiştir.

Aslında annesi için ağladı.

İşte sana kendini savunabileceğin bir konu. Artık senin gibi sıcakkanlı, sevgi dolu bir babanın, çocuğunun hayvanına asla zarar vermeyeceğini söyleyebilirsin.

Jason yine hiçbir şey söylemedi. D.D. iki adım daha attı, başıyla müdürün odasını gösterdi. Peki, rakibinle ilgili ne düşünüyorsun? Yaşça küçük olabilir, ama Ethan Hastings gördüğümüz kadarıyla eşinle senden daha fazla vakit geçiriyormuş.

Jason, Bu konuyu Bayan Lizbet'le konuşmalısınız, dedi.

Öyle mi? O, Sandy ile Ethan'ın ilişkisinden haberdar mı?

Evet, gerçekte aralarında ne olduğunu biliyor. O neymiş, Jason?

Çocukların öğretmenlerine hayran olmaları bu mesleğin bir parçası. Bunu istediğiniz öğretmene sorabilirsiniz. Bana hayranlıktan da öte bir şey varmış gibi geldi. Ethan Hastings için öyle olabilir. Neler olduğunu öğrenmiş miydin, Jason? Onu kıskanmış miydin? Sandy'ye haddini bildirmen gerektiğini düşünmüş müydün?

Size kıskanç biri olmadığımı dürüstlükle söyleyebilirim. D.D. kaşlannı çattı, şüphelendiği belli oluyordu. Herkes kıskançtır. Kafandaki şişliğe bakılırsa on üç yaşındaki Ethan Hastings bile kıskançlık yapabiliyormuş.

Jason hemen, Elinde kitap vardı, dedi. Beni arkadan yakaladı.

D.D. ona arkadaşça davranıp gülümsedi. Hadi, Jason. Bu iş artık çok uzadı. Bize çarşamba akşamı neler olduğunu anlat. Evli çiftler kavga eder, bunu hepimiz biliyoruz. Özellikle işiyle ve çocuğuyla aynı zamanda uğraşmaya çalışan çiftler böyle şeyler yaşayabilir. Sandy de genç, güzel olduğu ve çoğu gece yalnız kaldığı için... Sinirlenmiş olabilirsin. Belki söylememen gereken bir şeyler söylemiş sindir. Belki de yapmaman gereken bir şeyler yapmışsındır. Bize neler olduğunu ne kadar erken anlatırsan, bunlara da o kadar erken şekilde bir son veririz. Senin için de çocuğun için de bir sonuca varırız. Ree'nin ne kadar çok korktuğunu bir düşün. Her sabah annesinin son sözleri aklında yankılanarak uyanmasının nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalış..

Jason hiçbir şey söylemedi.

D.D., Jason'ın sabahleyin duş alırken kullandığı sabunun kokusunu alabileceği kadar yakınma gitti. Saçları Sandy'nin saçlarının tam tersine, sarışın ve dalgalıydı. Annesini çoktan özleyen Ree saçlarının güzel olduğunu söylemişti.

D.D., Jason'ın kulağına, Bana nerede olduğunu söyle, diye fısıldadı. Sadece Sandy'nin nerede olduğunu söyle Jason. Ben onu evine, Ree'ye geri getirebilirim.

Jason, dudakları D.D.'nin yanağına değecek kadar öne eğildi, kadının vücudunun istemsizce hafiften titrediğini hissetti. Ethan Hastings'e sorun, diye fısıldadı.

D.D. geri çekildi. Kuşku dolu bir tavırla, On üç yaşındaki bir çocuğu mu suçluyorsun? diye sordu.

Jason duygusuz bir suratla, Yaşını hafife alma, dedi. Çünkü onun yaşındayken benim yaptıklarım...

D.D.'nin yüz ifadesi değişti. Gergince, Jason, dedi. Akıllı bir adam olmana rağmen, aptallık ediyorsun.

Beni tutuklamanıza izin vermediğim için mi aptal oluyorum?

Hayır, aradaki bağlantıyı kurmadığın için öyle görünüyorsun. Dur sana durumu bir de şöyle anlatayım: Söylediğine göre eşine zarar veren kişi sen değilsin...

Doğru.

Kızının söylediğine göre de çarşamba gecesi evinize biri girdi ve Sandy'nin canını yaktı.

Jason'ın sesi bu kez daha sert çıktı. Doğru.

www.CepSitesi.Net

Kızın bir şey biliyor, Jason. Söylediklerinden de fazlasını biliyor. Marianne Jackson buna inanıyordu. Ben de inanıyorum. Şimdiden sana söyleyeyim; o kızın saçının teline zarar gelirse, ömrünün sonuna kadar peşinden ayrılmam.

Jason ona başka cevap vermedi. Çünkü konuşamayacak kadar şaşkındı. Yani... yani...

Seni izliyoruz. Her saniyeni takip ediyoruz. O kızı koru.

Jason işte şimdi sadece tehdidi değil, daha da önemlisi dedektifin uyarısını anladı. Ree, Sandy'yi canlı olarak gören son kişiydi. Şimdilik söylediklerinden veya söyleyebildiklerinden fazlasını biliyordu. Bulmacanın anahtarı ondaydı.

Yani Sandy'yi kaçıran kişi yeni emeller edinmiş olmalı...

Jason bu düşüncenin devamını getiremedi. Göğsüne bir ağırlık çöktü. Korku muydu, öfke mi? Anlamak zordu. Belki de onun gibi bir adam için bu tür duyguların hepsi aynıydı.

Hiç kimse kızıma dokunamaz, dediğini duydu. Kızımı korurum ben.

D.D. ona sadece baktı. Öyle mi? Peki, aynı şeyi karın için yapabileceğini kaç kez düşünmüştün?

Jason Jones ağır adımlarla yürüdü ve müdürün odasına döndü ama D.D. onu takip etmedi. Miller Ta birlikte bir kez daha Ethan'ın üzerine gitti ama aşağı yukarı aynı sonuçlara ulaştı. Ethan Hastings, Jason Jones'un şeytanın ta kendisi olduğuna inanıyor, yine de onlara Sandra Jones'un neden kocasını tehlikeli biri olarak tanımladığını gösteren mantıklı tek bir açıklama sunamıyordu. Çocuk, kadın kahramanını bulmuştu; Jason Jones'u da kaleyi koruyan ejderha olarak görüyordu.

Anne ve babası çılgına dönmüştü, hatta babası işi D.D.'yi kenara çekip Ethan'ın dayısının da polis olduğunu söylemeye kadar götürdü.

D.D.'nin ise polis akrabalarının olmasının onlara neredeyse hiçbir fayda sağlamayacağını söylemeye yüreği el vermedi.

Miller'la birlikte Ethan'ın ifadesini aldı, yirmi üç yaşındaki öğretmeniyle arasındaki gidip gelen mesajlarda suçlayıcı bir şeyler bulmak için çocuğun cep telefonuna el koydu, sonra Bayan Lizbet olarak tanınan ve diğer kişilere nazaran daha tarafsızca bir değerlendirmede bulunan Elizabeth Reyes'le görüştü.

Okuldaki işleri bittiğinde, saat beş olmuştu ve D.D.'nin canı lazanya çekiyordu.

Miller, Çok neşelisin, dedi.

Evet neşeliyim, çünkü güzel bir gün geçiriyorum.

Sandra Jones'u hala bulamadık, bir de karşımıza üçüncü şüpheli olarak on üç yaşındaki Romeo çıktı.

Sandra Jones'un Ethan Hastings'le yattığını düşünmüyorum. Yine de çocuğun cep telefonunu kurcalamak eğlenceli olabilir.

Miller ona göz ucuyla baktı. Nasıl bundan bu kadar emin olabiliyorsun? Sen de benim izlediğim haberleri izlemiyor musun? Gördüğüm kadarıyla şu günlerde güzel öğretmenlerin hepsinin sekizinci sınıfa giden sevgilileri var.

Öyle. D.D. burnunu buruşturdu. Ama bunlar benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Yani, Tanrı aşkına, Sandra Jones gibi güzel bir kadın, erkeklerin ilgisini çekemeyecek değil ya.

Miller, Bu dominantlıkla ilgili bir şey, dedi. Bu kadınlar eşit bir ilişki istemiyorlar. Söyledikleri her şeyi yapabilecek bir erkekle birlikte olmak istiyorlar. Bizim gibi testosteronlu adamlar uzlaşma konusunda ideal kişiler olmadığı için, daha genç olanlara ilgi duyuyorlar.

O zaman suçlu testosteron mu? diye soran D.D. kaşlarından birini havaya kaldırdı. Hıh, belki de ortaokulda biraz daha vakit geçirmeliyim. Dudağını büküp püfledi. Yine de Sandy'nin Ethan Hastings'le yattığını düşünmüyorum. Nasıl yatabilir ki? Kızı hep yanındaymış.

Miller bunu düşündü. Belki de bu, ne diyorsunuz, şu 'duygusal' aldatmalardan biridir. Sandy sadece Ethan'ı cep telefonuyla, e-postasıyla ya da başka bir yolla baştan çıkarmıştır. Sonra da kocası mesajların bazılarıyla karşılaşmış, kıskançlık krizine girip onu öldürmüştür.

www.CepSitesi.Net

Ya da kadın bundan mahallesindeki sapık Aidan Brewster'a bahsetmiştir ve asıl o kıskançlık krizi geçirip kadını öldürmüştür. Haklısın çok fazla şüphelimiz var. Ama işe bir de iyi tarafından bak.

İyi tarafı mı?

Sandra Jones'un bir öğrenciyle sözde ilişki yaşaması, bize bilgisayarına el koymak için geçerli bir sebep veriyor.

Miller'ın yüzü güldü. Gerçekten güzel bir günmüş, dedi.

İnsanlar hayatlarını büyük anlara ulaşmak için sürdürürler. Bizler yirmi birinci doğum günü partisi, nişan, düğün gibi önemli anlar için büyük kutlamalar planlarız. Kutlama yapar, sevinç çığlıkları atar, büyük olayları büyük oldukları için onurlandırmaya çalışırız.

Aynı şekilde kendimizi büyük darbelere karşı da hazırlarız. Yanıp kül olan evden kurtulan kişilerin arkasında toplanan kalabalık... Kansere yakalanmış genç yaştaki babalarının cenazesi için bir araya gelen aile... Eşinden yeni boşanan bir annenin geçirdiği ilk hafta boyunca sürekli yanında olan en yakın arkadaşı... Büyük olayların gelişini sezer ve kendimizi zorlu anlarda oynayacağımız başrole hazırlarız. Böylece kendimizi daha iyi... daha güçlü hissederiz. Bakın bana, başardım işte, deriz.

Elbette bu ikisinin arasında kalan tüm anları tamamen kaçırıyoruz. Günlük yaşantımızı göremiyoruz. Kutlanacak şeylerin, kederlenilecek olayların yaşanmadığı, sadece yapılacak işlerin olduğu günleri fark etmiyoruz.

Ben bunların önünde sonunda bizi biz yapan veya bizi bizden uzaklaştıran anlar olduğuna inanıyorum. Hayatlarımızın sıradan anlarının her gün aynı kayaya çarpan, çarptığı yeri aşındıran, kıyıya şekil veren bir dalgagibi gerçek gücü elinde tuttuğunu ve bu yüzden gizli tehlikelerin hepsini de içinde barındırdığını düşünüyorum. Bu tür küçük olayların uzun vadedeki sonuçlarını hiç anlamadan günlük işlerimizin bazılarını yaptığımızı veya yapmadığımızı biliyorum.

Mesela; ben dünyamı 30 Ağustos Cumartesi günü, Jason'a doğum günü için iPod aldığımda sonlandırdım.

Ree'yle birlikte alışveriş yapıyorduk. Ree'nin okul kıyafetlerine ihtiyacı vardı, ben de derslerimde kullanacağım malzemeleri tamamlamayı istiyordum. Böylece Target'a girdik, iPod'ları gördük ve benim aklıma hemen Jason geldi. Müzik dinlemeyi seviyordu ve son zamanlarda da koşmaya başlamıştı. iPod'u olursa en çok sevdiği iki aktiviteyi birleştirebileceğini düşündüm.

Kredi kartı boyutundaki teknoloji harikası müzik aletini okul malzemelerinin arasına saklayarak eve soktuk. Sonra, ben de Ree'yle Jason oturma odasında boğuşurken, iPod'u bilgisayara yakın olabileceği mutfak çekmecesine, fırın eldiveninin altına sakladım.

Ree'yle birlikte her şeyi çoktan arabanın içinde planlamıştık. iPod'u gizlice kuracak, Jason'ın sevdiği klasik müzikler yerine içine yüzlerce rocknroll şarkısı atacaktım. Ree, Flushed Away filmi sayesinde, Billy Idol ve Fatboy Slim'in çalışmalarıyla haşır neşir olmuştu. Pazar sabahları, Jason uykusuzluğa yenik düştüğünde saat dokuzlara kadar uyurdu, Ree de babasını Dancing with Myself i sesi sonuna kadar açıp evi inleterek uyandırmayı severdi. Çünkü hiçbir şey bir George VVinston hayranını İngiliz rock yıldızından daha çabuk uy andır amazdı.

Halimizden çok memnunduk

Cumartesi akşamını ailecek geçirdiğimiz için kendimizi tuttuk. Pazar günü saat beş civarında, Jason ofise gitmesi gerektiğini söyledi. Bazı kaynakları gözden geçirmesi, Güney'deki İrlanda barlarıyla ilgili bir haberin taslağını hazırlaması ve saydığı diğer işleri yapması gerekiyordu. Ree'yle ben de onu telaşla kapıya kadar geçirdik. Salı günü doğum günüydü. Hazırlıklı olmayı istiyorduk.

Aile bilgisayarını açarak işe başladık. Bay Smith neler yaptığımızı gözetlemek için sıcak monitörün yanına, altın sarısı gözleriyle ukalaca beni izleyebileceği yere kuruldu.

www.CepSitesi.Net

Elektronik birçok eşya gibi iPod'un da kurulması gereken özel bir yazılımı vardı. Jason kadar bilgisayarlardan anlamıyor olsam da, birçok dosyayı kurmak benim için bile basit sayılırdı. Beklediğim gibi kurulum sihirbazı açıldı, ben de işe koyulup önüme çıkan her ekranda Kabul Ediyorum, Evet veya İleri'ye tıkladım.

Bay Smith'e, Bak, ben düşündüğünden daha zekiyim, dedim. O da bana esneyerek karşılık verdi.

Ree çoktan CD koleksiyonunu kurcalamaya başlamıştı. Ne kadar çok düşünürse, o kadar çok Jason'in Billy Idol'un yanına gidecek birkaç Disney şarkısına ihtiyacı olacağından emin oluyordu. Belki de Elton John'dan The Lion King'i dinlerken daha hızlı koşardı. Tabii Phil Collins'in Tarzan filmindeki harika çalışmalarını da unutmamak gerekirdi.

Bilgisayardan gelen ses, iTunes programının kurulduğunu ve çalışmaya hazır olduğunu belirtti. Ree ellerine aldığı CD'lerle çabucak yanıma geldi. Birkaç talimatı okudum, sonra da ona CD'leri bilgisayarın sürücüsüne nasıl koyacağımızı gösterdim, şarkıların hepsinin babasının iPod'una kopyalanacağını söyledim. Bunun kelimelerle anlatılamayacak kadar sihirli bir şey olduğunu düşündü. Sonra elbette internetteki müzik marketine gidip Led Zepplin'den ve Rolling Stones'tan klasikleşmiş parçaların bazılarını indirdik. Zaten Sympathy for the Devil benim çok sevdiğim bir şarkıydı.

Sonra da bir baktım saat dokuz olmuş, Ree'yi uyutma vakti gelmişti. iPod]u tekrar fırın eldiveninin altına koydum. Ree çabucak etrafa yaydığı CD'lerini toplayıp rafın üzerine'bıraktı. Sonra da birlikte üst kata çıkıp hızlıca yıkandık, dişlerimizi fırçaladık, Ree tuvalete gitti, ona iki masal okuyup bir şarkı söyledim, birlikte kedimizin kulaklarıyla oynadık ve en sonunda da eve büyük bir sessizlik çöktü.

Mutfağa döndüm, kendime bir bardak çay yaptım. Ertesi gün İşçi Bayramı ve de dolayısıyla hem benim için hem de Ree için yaz tatilinin son günüydü. Bundan sonra Ree'yi kreşe göndereceğim ve sonra da okula gideceğim haftalık koşuşturmacalar başlayacaktı. Jason onu Öğlen birde alacaktı, ben de onun işe gidebilmesi için saat beşe kadar eve dönecektim. Çok fazla yorulacaktık. Kocam ve ben geceleyin gelip giden

iki gemi gibi olacaktık.

Gergindim, Heyecanlıydım. Korkuyordum. Bir işimin, kendime ait bir şeyimin olmasını istiyordum. Öğretmenliği seçmiş olmam herkesi olduğu kadar beni de şaşırtmıştı, ama geçen sene boyunca öğretmenlik yapmaktan büyük zevk almıştım. Çocuklar bana saygı duyuyordu, benden bir şeyler öğreniyor, aynı zamanda bana da güzel söyler söylüyorlardı. Yaptığım bir şeyin bir sınıf dolusu çocuğu gülümsettiği anları seviyordum. Yirmi beş öğrencinin, Bayan Jones, Bayan Jones, demesini seviyordum, çünkü bana annemin soyadıyla değil, insanın aklında daha saygıdeğer, daha yetenekli birini canlandıran Bayan Jones diye hitap ediyorlardı.

Tahtanın önüne geçince kendimi zeki hissediyor, kontrolün elimde olduğunu anlıyordum. Çocukluğum yok olup gidiyordu, çocukların gözünde olmak istediğim yetişkini, sabırlı, bilgili, yetenekli kadını görüyordum. Kızım da öğrencilerim de beni seviyordu.

Ve kocam da... Aslında Jason in bana karşı neler hissettiğinden hiçbir zaman emin olamadım. Bana ihtiyacı vardı. Her ne kadar evde Ree'yle birlikte kalmamı tercih etse de, işe girme isteğime saygı duymuştu. Ailemiz için zorlu bir dönem yaşayacak olsak da okulumu bitirmem için beni cesaretlendirmişti. Ona kendime ait bir şeyimin olmasına ihtiyaç duyduğumu söylemiştim, o da istediğim üniversitenin uzaktan eğitim programına kayıt olmam için hemen bir çek yazmıştı.

Beni sıkmadı. Her zaman kararlarıma saygı duydu. Bana hep nazik davrandı.

Gölgelerin uzadığı, kendimi yine yalnız hissettiğim bu tür gecelerde sık sık yaptığım gibi bir kez daha onun iyi bir adam olduğunu kendime hatırlattım.

Evliliğimizde sekse yer yoksa ne olmuş? Hangi evlilik mükemmeldi ki? Yetişkinlik böyle bir şeydi. Çocukluğumun süslü hayallerinin gerçekleşmesinin kaderimde olmadığını anladım.

www.cepsitesi.net

Bazı şeyleri kaybetmeyi, kazandıklarımın karşılığı olarak gördüm. Ailem için fedakarlıklar yaptım.

Dört dörtlük olmasa da doğru olanı yaptım; çürüyen güllerin kokusunu almayarak yatağa girdiğim geceler için halime şükrettim.

Jason i düşünmek bana Ree'yle birlikte sabahleyin yaş pastayı yapmamız gerektiğini hatırlattı. Belki de hazır Jason hala dışarıdayken iPod]u paketlerdim. Sonra birden gözüm bilgisayara ilişti ve planımızdaki kusuru fark ettim.

Jason her gece bilgisayarı kullanıyordu. Yani bu gecev de işten dönünce bilgisayarı açacaktı ve ilk olarak masaüstünün ortasında duran iTunes programının simgesini görecekti.

Sürprizimiz buraya kadardı.

Ben de bilgisayarın karşısına oturup bir çözüm bulmaya çalıştım. Programı silebilirdim. En çok sevdiğimiz şarkıları iPod'a atmıştım, yani iTunes'u geçici olarak silmek herhangi bir fark yaratmayacaktı. Veya...

Masaüstündeki dosyaları geri dönüşüm kutusuna atarak silebileceğimi, ama kutuyu boşaltmadığım sürece sildiklerimin orada kalacağını hayal meyal hatırladım. Belki de iTunes simgesini geri dönüşüm kutusuna, Jason'ın doğrudan göremeyeceği bir yere atıp orada bırakabilirdim. İşte bu kadar!

Kapıldığım telaşla hata yapmamak için, teorimi eski ders dosyalarımın birisinin üzerinde denemeye karar verdim. Dosyayı buldum, seçtim ve geri dönüşüm kutusuna sürükledim. Sonra da kutunun simgesine çift tıklayıp neler olduğuna baktım.

Kutu açıldı, beklediğim gibi dosyam oradaydı. Onun yanında da adı Fotoğraf 1 olan başka bir dosya duruyordu. Ben de ona tıkladım.

Siyah beyaz bir fotoğraf ekranı kapladığında, uyuyan kızım birden attığım çığlığı duymasın diye ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım.

Güney Boston Ortaokulu ile Jason ve Sandra'nın evinin arası yaklaşık yedi kilometreydi ve arabayla sekiz dakika sürüyordu. Kısa mesafelik gidiş geliş yolu, günlük koşuşturmacaları sırasında Sandra veya Jason'ın Ree'yi A noktasına bırakması veya A noktasından alması, sonra da B noktasına gitmeye çalışması gerektiğinde işlerini çok kolaylaştırıyordu.

Jason şimdi direksiyona sıkıca tutunmuş, sekiz dakikanın çok kısa olduğunu düşünürken, aklından geçtiği sokakların yanına tik koyuyordu. Sekiz dakikada kendini toparlayamazdı. Sekiz dakikada Ethan Hastings'in ona yaşattığı şoku atlatamazdı. Komiser D.D. Warren'ın çocuğuyla ilgili olarak yaptığı acımasızca uyarıyı sekiz dakikada sindiremezdi. Yaşanmak üzere olan şeylere kendisini sadece sekiz dakikada hazırlayamazdı.

Ree çarşamba akşamı annesini canlı gören son kişiydi. Polisler bunu biliyordu. Jason bunu biliyordu. Söylendiği gibi bir başka kişi de muhtemelen aynı şeyden haberdardı.

Hem de o kişi karısına zarar veren kişiydi. Ree'ye de zarar vermek üzere geri dönebilecek biriydi.

Yoruldum, baba, diyen Ree, arka tarafta sızlanıyor, gözlerini ovuşturuyordu. Eve gitmek istiyorum.

Bay Smith bile tembel tembel oturmaktan vazgeçmiş, beklentiyle Jason'a bakmaya başlamıştı. Kedi artık su içmeyi, yemek yemeyi ve kum kabını kullanmayı istiyordu.

Eve mi gidiyoruz, baba? Ben eve gitmek istiyorum, baba.

Biliyorum, biliyorum.

Jason eve gitmeyi hiç istemiyordu. Onları akşam yemeği için bir restorana, geceyi geçirmek için de ucuz bir motele götürmeyi düşündü. Hatta depoyu doldurup Kanada'ya gitmek bile aklından geçti. Ama polis aramalarının ve haberleşmesinin inanılmaz boyutlara ulaştığı bu günde ve bu çağda kaçmak, bunu da yanında dört yaşında bir kız ve turuncu renkli bir kediyle yapmak bir anda verilecek bir kararla mümkün değildi. Jason kara kara Kanada'yı düşündü. Massachusetts'in sınırlarına gidebilmeleri bile mucize olurdu.

www.CepSitesi.Net

Ree eve gitmeyi istiyordu ve ev de muhtemelen en güvenli yerdi. Çelik kapıları, sağlam pencereleri vardı. Gerekli tedbirleri zamanında almıştı. Karısının hayatında olup biten her şeyden haberdar olamamış, tehlikeyi sezememiş olabilirdi ama artık her şeye dikkat ediyordu. Kızına birisinin el sürmesine hiçbir şekilde izin vermeyecekti.

Bunu da kendine söyledi.

Elbette yuvaya dönmek, Sandy'nin neşe dolu karşılamasının olmadığı boş bir evle karşılaşmak anlamına da geliyordu. Daha da kötüsü bahçesinde kamp kurduklarından emin olduğu habercilerle yüzleşmek demek oluyordu.

Karını nasıl öldürdün, Jason? Bıçakla, silahla, çıplak ellerinle? Önceden yaptığın işlere bakılırsa, senin için kolay olmuş olmalı...

Jason dalgın dalgın, yerine konuşması gereken birini bulması gerektiğini düşündü. Bugünlerde artık bu işler böyle halledilmiyor muydu? Bir suçun kurbanı olunca, etrafını çevreleyecek birilerinin bulunması gerekiyordu. Çıkarlarını koruması için bir avukat, aile adına konuşacak bir konuşmacı ve elbette basılacak kitap ve çekilecek filmlerin anlaşmalarıyla ilgilenecek bir menajer işin olmazsa olmazıydı. Özel hayata saygı mı? Yaşanan şoka ve acıya anlayış mı?

Hiç kimse artık bunları zerre kadar umursamıyor. Hamile kızın kaçırılmış ve öldürülmüşse, sevgili karın metroda vurulmuşsa, kızının cesedi az önce bir bavulda parçalara ayrılmış halde bulunmuşsa hayatın aniden habercilerin olur. Cenazeni unutmak, Larry King'in programına çıkmalısın. Çocuğuna annesinin bir daha asla eve gelmeyeceğini söylemeye çalışmayı bırakıp Oprah'in koltuğuna oturmalısın.

Suç demek, sevsen de sevmesen de ünlü olmak demektir.

Jason kızgındı. Birden bire öfkelenmişti. Direksiyonun üzerindeki parmaklarının eklemleri bembeyaz olmuştu ve arabayı çok ama çok hızlı sürüyordu.

Bu hayatı istemiyordu. Karısını özlemeyi istemiyordu. Tek evladı için bu kadar endişe duymayı hiç istemiyordu.

Kendisini derin derin nefes almaya, sonra da yavaşça nefes vermeye, gaz pedalından ayağını kaldırmaya ve de omuzlarını rahatlatmaya zorladı. Her şeyi bir kenara it. Sıkıca kilitle kalsın. Bırak her şeyi. Sonra da gülümse, çünkü Candid Camera programına çıkmak üzeresin.

Arabayı sokağına doğru sürdü. Beklediği gibi dört haber minibüsü tampon tampona park etmiş sokağında duruyordu. Polisler de dışarıdaydı. Ekip otosu evinin hemen önünde duruyordu, iki üniformalı polis kaldırımda durmuş, ellerini bellerine koymuş, şık takım elbiseler giyinmiş muhabirlerden ve salaş giyimli kameramanlardan oluşan küçük kalabalığı inceliyordu. Sadece yerel gazete ve televizyonlar gelmişti, demek ki haber henüz ulusal medyanın ilgisini çekmemişti.

Ethan Hastings'le ilgili şeyleri duyunca her şey tam tersine dönecekti.

Arka koltukta oturan Ree'nin gözleri kocaman açıldı. Heyecanla, Parti mi var, baba? diye sordu.

Belki de Bay Smith'i bulduğumuz için sevinmişlerdir.

Evinin yoluna girmek için yavaşladı ve flaşlar birden camının dışında patladı. Arabasını evin yan tarafındaki yola çekip park etti. Basın, özel mülküne adım atamazdı; dolayısıyla emniyet kemerini çıkarması, kızma bakması ve Bay Smith'i kucağına alması için epey vakti vardı.

Kederli koca, kederli koca.

Telefoto lensli fotoğraf makineleri.

J'ason, Ree'yi elinden tutarken, Bay Smith'i de eve kadar kucağında götürecekti. Bir eliyle turuncu renkli, sevimli bir kediyi, diğeriyle de küçük bir kızı tutan, yüzü morarmış ve bandajlanmış bir koca olarak güzel bir poz verecekti. Onu teselli etmek isteyenlerden kesinlikle mektuplar gelecekti.

www.Capstes.Net

Yine kendisini boşlukta hissetti. Kızgın, üzgün, öfkeli ya da başka bir durumda değildi. İçindeki o yere dönmüştü.

Bay Smith kucağında duruyor, camdan dışarıdaki kalabalığa bakıyordu. Kedinin kulakları dimdik havaya kalkmıştı, kuyruğu gergince sallanıyordu. Arka taraftaki Ree çoktan emniyet kemerini açmış, beklenti dolu gözlerle babasına bakmaya başlamıştı.

Jason sakince, Arabanın şu tarafından inebilir misin, hayatım? diye sordu.

Ree başını sallayıp kaldırıma biriken yabancılara baktı. Baba?

Bir şey yok, kızım. Onlar haberci. Tıpkı babanın yaptığı gibi onların işi de sorular sormak. Ben haberleri gazeteye yazıyorum, bu muhabirler de televizyonda sunuyor.

Ree tekrar ona baktı, bitkin yüzündeki gerginlik artıyordu.

Jason arkasına dönüp kızının elini tuttu. Kaldırımda kalmak zorundalar. Kanunlar böyle. Yani evimize gelmezler. Ama biz arabadan çıkınca etrafta çok ses olacakBirden çeşit çeşit sorular soracaklar ve parmak da kaldırmayacaklar.

Bu sözler Ree'nin dikkatini çekti. Parmak kaldırmayacaklar mı?

Hayır. Hep birden konuşacaklar. Sırayla seslerini çıkarmayacak, pardon demeyecekler.

Ree gözlerini kırptı. Şertçe, Bayan Suzie buna çok kızar, dedi.

Haksız da sayılmaz. Arabadan inince okulda parmak kaldırmanın ne kadar önemli olduğunu göreceksin, çünkü parmak kaldırmazsak...

Kaldırımdaki gürültücü kalabalığı işaret etti, Ree öfkeyle iç çekti. Gerginliği geçmişti. Hazırdı, doğru düzgün davranmayı öğrenememiş bir grup yetişkinin karşısında başını sürekli iki yana sallamak zorunda kalacak olsa da arabadan çıkacaktı.

Jason da kendini daha iyi hissediyordu. Doğrusu dört yaşındaki kızı dışarıdaki çakallardan daha büyüktü ve bu da tutunabileceği bir şeydi.

Bay Smith'ı sol kolunun altına aldıktan sonra sürücü tarafının kapısını açtı. İlk soru havayı yararak bahçenin karşı tarafından geldi ve haberciler hareketlenip koşmaya başladı:

Jason, Jason, Sandy nerede? Yeriyle ilgili bir bilgi aldın mı?

Polisin bu sabah dört yaşındaki kızınla görüştüğü doğru mu? Ree nasıl? Annesini soruyor mu?

Sandy'yi canlı olarak en son sen mi gördün ?

Bu davada potansiyel şüpheli olarak anılman konusunda kameralara ne söyleyeceksin?

Jason kapısını kapattı, Ree'nin tarafındaki kapıyı açtı. Başını öne eğdi, kediyi sıkıca tuttu, elini Ree'ye uzattı. Kızı cesurca dışarı çıktı. Başlarını öne çıkaran habercilere baktı, Jason da yarım düzine kameranın hep birden deklanşör ve flaş seslerini duydu. Para getiren pozu aldılar, diye düşündü. Küçük kızı; güzel, cesur kızı, onu az önce yüzünün akşam beş haberlerinde görünmesinden kurtarmıştı.

Haklıymışsın, baba, diyen Ree, başını kaldırıp ona baktı. Böyle yaparlarsa hiç aferin alamazlar.

Jason işte o anda gülümsedi. Kızının elini tutup bağıran habercilerden uzaklara, verandalarına giderken göğsü gururla şişti.

Bay Smith'in kıvranmasıyla, Ree'nin kararlı adımlar atmasıyla bahçenin tamamını geçerek basamaklardan çıktılar. Jason, Ree'nin elini bırakıp panikleyen kediyle ilgilenmek zorunda kaldı.

Jason, Jason, Sandy için arama ekibi kurdunuz mu?

Eşin için mum dikme töreni yapılacak mı ?

Peki, Sandra'nın çantasının mutfak tezgahının üzerinde bulunmasıyla ilgili ne söyleyeceksin?

Alan Dershomitz'in avukatın olacağı doğru mu, Jason?

Anahtarlar parmaklarının arasında şıkırdadı. Jason bir yandan aradığını bulmaya çalışırken, bir yandan da Bay Sınith'i tutmaya çalıştı. İçeri gir, içeri gir. Sakin ol, kontrolünü kaybetme.

Sandy'nin son sözleri nelerdi?

www.CepSitesi.Net

Birden yan tarafındaki parkelerden beklenmedik bir çıtırtı yükseldi.

Jason aniden başını kaldırdı. Adam verandanın diğer ucundaki karanlıktan çıktı. Jason hemen kızının önüne geçti; bir elinde kedi, diğerinde de evinin anahtarları vardı.

Nane yeşili, keten bir takım giyinmiş, eline de eski püskü fötr bir şapka almış adam onlara doğru üç adım attı. Son derece solgun yüzü beyaz saçlarıyla bir bütün oluşturuyordu. Adam ağzını kocaman açıp sırıttı, Jason da bu sırada kediyi düşürecekmiş gibi oldu.

Beyaz saçlı adam kollarını açtı, başını eğip Ree'ye gülümsedi ve sevinçle, Gel kızım, dedene gel! dedi.

Jason hızla dış kapının kilidini açtı ve Bay Smith'i içeri itti. Elini Ree'nin omzuna koydu. İçeri.

Ama baba...

İçeri. Hemen. Kedinin yemek yemesi gerekiyor.

Ree'nin gözleri kocaman açıldı ama babasının kullandığı ses tonunu tanıyıp söylenileni hemen yapü. O eve girince Jason kapıyı kapaüp kilitledi ve beyaz saçlı adama döndü.

Evimden çık.

Ziyaretçisi şaşırmış gibi başını bir yana eğdi. Jason, Sandy'nin babasıyla daha önce sadece bir kez karşılaşmışta, şimdi de o zaman olduğu gibi ilk gözüne çarpan, adamın etrafı kırış kırış olmuş, mavi gözlerinin canlı ve parlak gülümsemesi oldu. Ee, Jason, insan kayınpederini böyle mi karşılar?

Max dostça elini uzattı ama Jason ona aldırış etmeden çok sert bir tavırla, Evimden çık, yoksa seni tutuklatırım, dedi.

Max kımıldamadı. Ama yüzü düştü. Şapkasını elinde çevirirken elindeki seçenekleri düşünüyor gibiydi. Hakim en sonunda kasvetli sesiyle, Karın nerede, evladım? diye sordu.

Jason, Birden beşe kadar sayacağım, dedi. Bir...

Bir günden fazladır kayıp olduğunu duydum. Haberlerde gördüğüm an havaalanına koştum.

İki.

O benim torunum mu? Annesinin gözlerim almış. Çok güzel bir çocuk. Hiç kimsenin beni arayıp doğduğunu haber vermemesi ne kadar da utanç verici. Sandra'yla aramızın çok iyi olmadığını biliyorum, ama böyle güzel bir çocuğun varlığından mahrum kalmama sebep olacak bir şey yaptığımı hiç sanmıyorum.

Üç.

Sana yardım etmeye geldim, evladım. Gerçekten. Yaşlı bir adam olabilirim, ama henüz gücüm yerinde.

Dört.

Max'in gözleri daha da kısıldı, daha da derinleşti. Kızımı öldürdün mü, Jason Jones? Çünkü olur da Sandra'ma kıydığını, saçının teline zarar verdiğim öğrenirsem...

Beş.

Jason verandadan indi. Max onu hemen takip etmedi. Jason da buna şaşırmadı. Sandra'nm dediğine göre babası büyük balıklardan biriydi. Son derece saygı duyulan bir hakim ve cana yakın, Güneyli bir beyefendiydi. İnsanlar içgüdüsel olarak ona güveniyordu; bu yüzden hiç kimse karısı, kızının boğazından aşağı çamaşır suyu boca ederken bile,

kızlarına yardım etmek için hayatlarına karışmamışta.

Haberciler Jason'ın öne çıktığını gördüler, bir beklentiyle mikrofonlarını havaya kaldırıp yüksek sesle bağırmaya başladılar.

Ree nerede?

Kapının önündeki beyefendi kim?

Sandy'yi kaçırmış olabilecek kişilere söylemek istediğin bir şey var mı?

Jason habercilere göre daha uzakta kalan üniformalı polisin yanında durdu ve parmağıyla adamı çağırdı. Adamın üniformasında Hawkes yazıyordu.

Konuşmalarının haber olmasını Jason gibi istemeyen polis yakına geldi.

www.CepSitesi.Net

Jason, Verandadaki yaşlı adamı mülkümde istemiyorum, dedi. Kendisinden gitmesini istedim ama bana karşı çıktı.

Polis kaşlarından birini havaya kaldırdı. Bakışlarıyla soru sorarcasına Jason'dan habercilere, habercilerden de Jason'a baktı.

Jason kısık bir sesle, Kameraların önünde olay çıkarmak istiyorsa kendi bilir, dedi. Onu kızım için bir tehlike olarak görüyorum ve hemen evimden uzaklaşmasını istiyorum.

Polis başını salladı, cebinden spiralli bir not defteri çıkardı. Adı ne?

Atlanta Georgialı Maxwell Black.

İlişkisi?

Kağıt üzerinde karımın babası.

Ünifonnalı polis irkildi. Jason omuz silkti. Karım, babasının kızımızın hayatının bir parçası olmasını istemiyordu. Sandy... gitti diye de isteklerini görmezden gelemem.

Babası herhangi bir söz söyledi mi? Herhangi bir yolla sizi veya kızınızı tehdit etti mi?

Ben onun varlığını bile bir tehdit olarak görüyorum.

Kafası karışan polis, Peki, onun adına düzenlenmiş yaklaşma yasağı var mı? diye sordu.

Sabah ilk iş çıkartacağım, söz. Yalan söylüyordu, çünkü Jason'ın hayatlarını tehdit eden davranışlara yönelik bir kanıta ihtiyacı vardı ve mahkemeler de muhtemelen Sandy'ni n, Max'in psikopat karısını hırpalanmış kızından daha çok sevdiğiyle ilgili düşüncelerden fazlasını isteyecekti.

Polis, Onu tutuklayamam, diyerek sözlerine başladı.

Jason adamın sözünü kesti. Mülküme izinsiz girdiğini göz önüne alın. Rica ederim onu evimden ve bahçemden çıkarın. Sizden sadece bu kadarını istiyorum.

Polis ona itiraz etmedi, sadece manşetler seni mahvedecek dercesine omuz silkti ve verandaya doğru yürümeye hazırlandı. Fakat Max neler olduğunu anladı. Basamakları kendi kendine indi, hareketleri ağırlaşsa da yüzündeki neşeli gülümseme yerinde duruyordu; istediğini değil de, yapmak zorunda olduğunu yapan bir adama dönüşmüştü.

Max, Jason'ın bulunduğu tarafa başıyla selam verirken, Artık otelime gitsem iyi olur, dedi.

Haberciler sessizleşmişti. Polisle beyaz saçlı adamın hareketleri arasındaki bağlantıyı kurmuşlardı, şimdi de merakla şovu izliyorlardı.

Max, Jason'a, Elbette sabah ilk iş torunumu görmeye geleceğim, dedi.

Jason eve, Ree'nin onu beklediği yere doğru dönerken ters bir tavırla, Olmaz, diye yanıt verdi.

Max onun arkasından, Bak, evladım, senin yerinde olsaydım böyle demezdim, diye seslendi. Jason tüm kararlılığına rağmen durup arkasına döndü, kayınpederine baktı.

Yaşlı adam sadece Jason'ın ve polisin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, Bir şeyler biliyorum, dedi. Mesela; kızımla tanıştığınız tarihi ve torunumun doğduğu tarihi biliyorum.

Hayır bilmiyorsun. Sandy, Ree'yi doğurduğunda seni hiç aramadı.

Kamuya açık belgeler, Jason Jones. Kamuya açık belgeler. Sence de artık geçmişin üzerine sünger çekmenin vakti gelmedi mi?

Jason'ın kalbi deli gibi atsa da, Olmaz, diye tekrarladı. Tek bir günde üçüncü defadır daha önce tehlike gibi durmayan şeylerin tehlike olduğunu fark ediyordu.

Maxwell'e sırtını döndü, ön taraftaki merdivenleri çıktıktan sonra kapının kilidini açmaya çalıştı. Kapıyı açtı, Ree'nin koridorun ortasında durduğunu, alt dudağının titrediğini , gözlerinin yaşlarla parladığını gördü.

Kapıyı kapattığı anda Ree kendini onun kollarına attı. Baba, korkuyorum! Baba, korkuyorum!

Şışş, şışş, şışş. Kızına sıkıca sarıldı. Saçlarını okşadı, Johnson's bebek şampuanının huzur verici kokusunu içine çekti.

Max'in onu elinden alıp almayacağını merak ederken, Ree'nin başının üzerinden, Seni seviyorum, diye fısıldadı.

www.CemiyetKitap.net

Jason akşam yemeği için waffle yaptı. Bu saatte kahvaltı yapmaları alışık olmadıkları bir ziyafetti ve suyla waffle malzemelerini çırpmak da onu sakinleştiriyordu. Hazırladığı hamuru önceden ısıttığı waffle makinesine döktü. Ree tezgahın ucuna oturup sabırla kırmızı ışığın sönmesini bekledi. Işık sönünce yemek yeme zamanı gelecekti. Zaman tutmayla ilgili görevlerini çok ciddiye alıyordu.

Jason akçaağaç şurubunu çıkardı. Birer bardak portakal suyu doldurdu, sonra da çocuğunun yemek niyetine sadece üzerine şurup dökülmüş bir ekmek yemiş olmaması için buzdolabında kalan son iki yumurtayı kırdı. Sandy'nin, Üzeri reçelli waffleTar donut yemekten iyidir. Hatta Jason, en azından birkaç yumurta kırıver, deyişini duyar gibi oldu.

Ama Sandy öyle çok yakınan biri de değildi. En çok sevdiği yemek pembe votka soslu spagettiydi ve ne zaman North End'e gitseler onu yerdi. Ree ona pembe makarna derdi ve ikisi birlikte aynı tabağı sevinçle silip süpürürdü.

Jason'ın eli hafifçe titredi. Yumurtayı çok sert bir şekilde karıştırırken bir parçasını yere düşürdü. Ayağının ucuyla sarı yumurtayı kenara itti ve Bay Smith de yerdekinin ne olduğunu incelemeye geldi.

Ree şarkı söylercesine, Işık söndü, dedi.

Peki, o zaman. Hadi yemek yiyelim! Yapabildiği en iyi Jim Carrey sesi taklidini yaptı, Ree de kıkır kıkır güldü. Gülme sesi Jason'ı biraz daha sakinleştirdi. Aklındaki soruların hepsinin cevabını bilmiyordu. Yaşanacaklar bir yana bu gün çıkan olaylar bile başına büyük bir dert açmıştı. Ama aradığı anı bulmuştu. Ree özlediği ana kavuşmuştu.

Bu dakikaların önemi vardı. Diğer insanlar çoğu zaman bunu anlamıyor olsa da Jason anlıyordu.

Yan yana tezgahın önünde oturdular. Waffle'larını yediler. Portakal sularını içtiler. Ree tabağındaki kırılmış yumurta parçacıklarını kovaladı, her birini ağzına atmadan önce akçaağaç şurubuna bandırdı.

Jason kendine bir waffle daha yaptı.

Polisin evdeki masaüstüne el koymak için ne zaman geleceğini merak etti. Waffle'im küçük küçük parçalara ayırdı. Ethan Hastings'in Sandy'ye bilgisayarlar konusunda ne kadar şey öğrettiğini ve Sandy'nin neden şüphelerini gelip onunla yüz yüze görüşmediğini merak etti. Ree'nin çiçekli tabağına üç beş parça daha waffle dilimi koydu. Kızını hangi yolla kaybetmesinin daha zor olacağını merak etti. Polislerin Sandy'nin cinayetinden dolayı onu tutuklarken, kızını yetimhaneye koymasının mı, mahkemede Jason Jones'un Clarissa Jane Jones'un biyolojik babası olmadığını, bu yüzden hayatının bir parçası da olamayacağını söyleyen Sandy'nin babasına verilmesinin mi canını çok yakacağını düşündü.

Ree çatalını bıraktı. Doydum, baba.

Jason kızının tabağına baktı. Dört yaşında olduğun için dört parça daha waffle yiyeceksin.

Hayır, diyen Ree, uzun ayaklı tabureden indi. Jason kızının kolunu tuttu, kaşlarını çattı.

Dört tane yiyeceksin, sonra masadan ayrılabilirsin.

Sen bana karışamazsın.

Jason gözlerini kırptı, çatalını bıraktı. Ben senin babanım, yani karışabilirim.

Hayır, sadece annem bana emir verebilir.

İkimiz de verebiliriz.

Hayır, sadece annem.

Clarissa Jane Jones, ya oturur dört parça waffle yersin ya da merdiven cezası alırsın.

Ree çenesini ona doğru kaldırdı. Annemi istiyorum.

Dört parça.

Neden ona bağırdın? Neden onu kızdırdın?

Sandalyene dön, Ree.

Ree ayaklarını yere vurdu. Annemi istiyorum! Bana eve geleceğini söyledi. Bana beni terk etmeyeceğini söyledi.

www.CepSitesi.Net

Ree...

Annem işe gider, eve gelir. Markete gider, eve gelir. Bana her zaman eve geleceğini söyledi, bana söz verdi.

Jason göğsünün sıkıştığını hissetti. Ree, Sandy'nin yanından her ayrılışında ağladığı ve sızlandığı bir süreçten gelmişti. Sandy de bu yüzden çocuk yetiştirme kitaplarının birinden öğrendiği bir oyuna başlamış, dışarı her çıkışını Ree'ye söylemiş, eve döner dönmez de ilk iş olarak kızma sarılmıştı. Bak, buradayım, Ree. Evdeyim. Hep eve geleceğim. Seni asla bırakmayacağım. Asla.

Ree inatla çenesini dikmeye devam ederken, Beni annem yatıracak, dedi. Bu onun görevi. Sen işe gidersin, o beni uyutur. İşe git, baba. Hadi, git!

Ree...

Artık seni burada istemiyorum. Gitmek zorundasın. Gidersen, annem eve dönecek. İşe git. Gitmek zorundasın.

Ree...

Git, git! Seni görmek istemiyorum. Çok gıcıksın.

Clarissa Jane Jones.

Kes şunu, kes şunu. Elleriyle kulaklarını kapattı. Bağırmayı kes. Bağırdığını duymak istemiyorum.

Bağırmıyorum. Ama sesi yükseliyordu.

Kızı onu hiç duymamış gibi konuşmaya devam etti. Sinirli ayaklar, sinirli ayaklar. Pis ayaklarının merdivenlere vurduğunu duyuyorum. Git, git, git. Annemi istiyorum! Yapma, yapma. Annemi istiyorum!

Sonra da kızı ona sırtını döndü ve hıçkıra hıçkıra ağlayıp koşarak merdivenleri çıktı.

Jason onu bıraktı. Kızının koridordan fırtına gibi esip geçtiğini duydu. Uzaktan gelen kapıyı çarpış sesini işitti. Sonra da yarısı yenmemiş waffle'ını bırakıp pişmanlıklar dolu bir yürekle mutfak tezgahından ayrıldı.

Karısının kaybolmasının üzerinden iki gün geçmişti ve kızı parçalara ayrılmaya başlamıştı.

Sırf onlara yaşattıklarından dolayı, Sandy'nin ölmüş olmasının daha iyi olacağını, yoksa onu kendisinin öldüreceğini düşündü.

Polis saat tam 20:45'te geri geldi. Jason mutfağın ortasında durmuş, masaüstü bilgisayara bakıyordu. Dış kapı yumruklayarak çalındığında o bilgisayar da artık ailelerinin olmaktan çıkmıştı.

Kapıyı açtı. Komiser Warren başı çekiyordu.

Arama emrini Jason'ın gözünün tam önünde açtı, nereye girmeye, nelere el koymaya izinleri olduğunu hukuki bir dille saydı. Jason'ın beklediği gibi bilgisayarı alacaklardı, buna ek olarak, iPod'ları, BlackBerrie'leri, avuç içi bilgisayarları, oyun konsollarını ve olayı çözmeye yarayacağını düşündükleri diğer elektronik cihazları da götüreceklerdi.

Üniformalı polisler ve olay yeri elemanları eve doluşurken Jason, Oyun konsolu nedir? diye sordu. Haberciler hareketliliği sezip yeni pozlar almak için fotoğraf makinelerine ve kameralarına sarılırken, sokağın karşı tarafındaki projektörler de yakıldı.

Xbox, Gameboys, PlayStation 2, Wii ve benzerleri.

Ree'nin Leapster'ı var. Arabalar oyunu bence Disney Prensesi'ne göre daha güzel, tabii ekibinizdekiler hangisini daha çok sevdiklerine kendileri de karar verebilirler.

D.D. ona sakin sakin baktı. Arama emri bize gerekli gördüğümüz tüm elektronik cihazlara el koyma hakkını veriyor, Efendim. Dolayısıyla, evet, ona biz karar veririz.

Efendim sözü Jason'ın içine oturdu ama adam sesini çıkarmadı. Ree uyuyor. Çok uzun bir gün geçirdi. Polislere sessiz olmalarını sözlerseniz...

Sesi sona doğru biraz yükselmiş olsa da onlardan nezaket bekliyordu. O da çok uzun bir gün geçirmişti, gecesi de epey uzun olacak gibiydi.

www.cepsitesi.Net

Komiser çok katı bir tavırla, Bizler profesyoneliz, dedi. Evinizi darmadağın etmeyeceğiz. Çok nazikçe didik didik arayacağız.

D.D. polislerden birini parmağıyla işaret ederek yanlarına çağırdı. Üniformasında Anzaldi yazan adam, kısa çöpü çekmiş olmalıydı, çünkü bu gece ona bakıcılık yapmak zorunda kalacaktı. Polis, Jason'ı oturma odasına geçirdi, Jason da önceki gün yaptığı gibi ikili koltuğa oturdu. Ama bu kez Ree yanında değildi. Küçük, sıcacık bir beden ona yaslanmamıştı, ona ihtiyaç duymuyordu, onu sarmıyor, yaşadığı hüsrandan dolayı çığlıklar atmaktan alıkoymuyordu.

Jason da gözlerini yumdu, ellerini başının arkasına koyup uyudu.

Gözlerini açtığında aradan kırk beş dakika geçmişti ve Komiser D.D. Warren epey öfkeli halde ona bakıyordu.

Ne yaptığını sanıyorsun sen?

Dinlendiğimi.

Dinlenmek mi? Nasıl yani? Karın kayıp ama sen kestiriyorsun.

Bu koltuğa tıkılıp kalmış haldeyken onu bulacak değilim ya!

D.D. ondan tiksinmiş gibi durdu. Gerçekten de sende bir tuhaflık var.

Jason omuz silkti. SWAT ekibindeki adamlardan birine bir ara sor bakalım, göreve atandıklarında ama daha harekete geçme emrini almadıklarında ne yaparlarmış. Dur, hatta cevabı ben vereyim: Dinlenirler. Çünkü zamanı geldiğinde hazır olmak isterler.

Sen bu olanlara böyle mi bakıyorsun? Sen göreve gönderilmiş ama henüz harekete geçme emrini almamış bir tür elit savaşçı mısın? Sesi şüphe dolu çıkıyordu.

Ailem şu an bir kriz yaşıyor ve benim yapabileceğim tek şey kızımın yanında olmak. Yani görevimi öğrendim, ama henüz emri almadım.

Onu büyükbabasına bırakabilirsin. Komiser bunu doğal bir şeymiş gibi söylemişti, ama gözlerinin içinde bir parıltı vardı. Demek ki olanları duymuştu. Elbette duymuştu. Görüldüğü kadarıyla polislerin hepsi hayatıyla ilgili her gelişmeyi Komiser Warren'a ulaştırıyordu.

Olmaz.

Neden?

Keten takım elbise giyinenleri sevmem.

Ama D.D. bu kadar geri adım atmayacaktı. Jason'ın tam karşısına oturdu, dirseklerini dizlerine yaslayarak meraklandığını göstermemeye çalıştı. Bu sırada mutfaktan dolap kapaklarının açılıp kapanma, çekmecelerin çekilip itilme sesleri geliyordu. Jason bilgisayarın çoktan gittiğini tahmin etti. Yatağının başucundaki komodinin çekmecesinde duran iPod'a da el konulmuş olabilirdi. Belki de radyolu saatini bile almışlardı. Artık hemen hemen her şeyin içinde veri çipleri oluyordu ve her türlü çip de istenilen bilgileri taşıması için kullanılabiliyordu. Daha geçen sene bir şirket çalışanının şirketinin usulsüz işleriyle ilgili sayısız belgeyi oğlunun Xbox'ında saklaması büyük bir skandala dönüşmüştü.

Jason arama emrinin şartlarını çok iyi anlamıştı. Sarışın, güzel komiseri uğraştırmaksa çok hoşuna gidiyordu.

D.D., Sandy'yle babasının arasının bozuk olduğunu söylemiştin, dedi.

Evet.

Neden?

Orasını anlatmak Sandy'ye düşer.

Şu anda kendisi burada olamadığı için, belki de sen bana yardımcı olursun.

Jason'ın bunu düşünmesi gerekiyordu. Bence yaşlı adama sorarsan, kızının benimle tanıştığında genç, dik kafalı ve pervasız olduğunu söyler.

Öyle mi?

Ve bence görmüş geçirmiş bir dedektif olarak, Sandy'nin bu kadar umursamaz ve çılgın birine dönüşmesine hangi olayların sebep olduğunu da tahmin edebilirsiniz.

Babası onu dövüyor muymuş?

www.Cepsitesi.Net

Emin değilim.

Ona küfür mü ediyormuş? D.D. kaşlarından birini havaya kaldırdı.

Doğrusu annesi kızını ölesiye dövüyormuş, babası da onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyormuş. Anne öldü, yani Sandy'nin artık ondan nefret etmesine gerek kalmadı. Öte yandan ihtiyar adam...

Onu hiç affetmedi mi?

Jason yine omuz silkti. Bunu da ona sormalısınız.

Pencerelerinizi neden sağlamlaştırdınız, Jason?

Jason ona baktı. Çünkü dünya canavarlarla dolu ve biz de onların kızımıza ulaşmalarını istemiyoruz.

Tedbir konusunu biraz abartmış gibisiniz.

Paranoyak olmak kötülerin size ulaşamayacakları anlamına gelmez.

D.D. hafifçe gülümsedi. Bu da gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkların belirmesine, yaşını belli etmesine sebep oldu, ama aynı zamanda da onu birden daha yumuşak, daha cana yakın biri olarak gösterdi. Jason kadının yetenekli bir sorgucu olduğunu fark etti. Yorgundu ve ona her şeyi anlatmak, gözüne gitgide daha iyi bir fikir gibi görünüyordu. Tüm dertlerini zeki ve güzel Komiser Warren'ın önüne serebilir, bu karmaşayı onun çözmesini bekleyebilirdi.

D.D., Sandy babasıyla en son ne zaman konuşmuş? diye sordu.

Benimle kasabadan ayrıldığı gün.

Onu bir daha hiç aramamış mı? Boston'a taşındıktan sonra bir kez olsun telefon etmemiş mi?

Hayır.

Düğününüzde, kızınızın doğumunda bile mi?

Hayır.

D.D. gözlerini kıstı. O zaman babasının şimdi burada ne işi var?

Bana haberlerde Sandy'nin kaybolduğunu gördüğünü ve havaalanına koşarak gittiğini söyledi.

Anlıyorum. Arasının açık olduğu kızı ortadan kayboluyor ve adam ziyarete gelmeye şimdi karar veriyor, öyle mi?

Bunu da ona sormalısınız.

D.D. başını yana eğdi. Bana yalan söylüyorsun, Jason. Peki, bunu nasıl anladığımı biliyor musun?

Jason ona bir cevap vermedi.

Aşağıya ve sola bakıyorsun. İnsanlar bir şeyi hatırlamaya çalıştıklarında yukarı ve sola bakarlar. Ama gerçeklerden kaçarken, gözlerini aşağı ve sola çevirirler. Dedektiflik okulunda bize epey ilginç şeyler öğretiyorlar.

Öyle mi? Peki, okulu bitirmeniz kaç haftanızı almıştı?

D.D.'nin dudakları yine hafifçe gülümsercesine açıldı. Polis Hawkes'in dediğine göre, Maxwell Black'in torunuyla ilgili bazı düşünceleri varmış ve bunlardan biri de senin, Clarissa'nın gerçek babası olmadığınmış.

Jason cevap vermedi. Aslında konuşmayı istiyordu. Ree'nin elbette kızı olduğunu, her zaman kızı olarak kalacağını, bunun hayatta değişemeyeceğini bağıra bağıra söylemek istiyordu, ama komiser bir soru sormuştu ve sorgulamanın ilk kuralı asla ama asla cevaplamak zorunda olmadığı bir soruya cevap vermemekti.

D.D., Ree ne zaman doğdu? diye sorarak onu sıkıştırdı.

Jason canlı bir sesle, Doğum belgesinde yazan tarihte, dedi. Onu da çoktan gördüğünüzden eminim.7

D.D. yine ona gülümsedi. Yirmi Haziran, iki bin dörttü sanırım.

Jason hiçbir şey söylemedi.

Peki, sen Sandy'yle ne zaman tanıştın?

www.CepSitesi.Net

İki bin üçün ilkbaharında. Bunu söylerken kesinlikle ama kesinlikle aşağıya değil de, D.D.'nin gözlerinin içine baktığından emin oldu.

D.D. yine o şüpheci kaşını havaya kaldırdı. Sandy o zaman on yedi yaşındaydı.

Ben de zaten ihtiyarın benden nefret etmesine sebep olacak bir şey yok demedim.

O zaman Maxwell neden Ree'nin babası olmadığına inanıyor?

Bunu ona sormalısınız.

Sen yine de bir şansını dene. Onu benden daha iyi tanıdığın belli oluyor.

Onu çok da tanıdığımı söyleyemem. Aslında Sandy'y le ben ailelerin tanışma faslını es geçmiştik.

Sandy'nin babasını ilk defa bugün mü gördün?

O da buradan geçerken.

D.D. ona dikkatlice baktı. Peki, senin ailen?

Ailem yok.

Kendi kendine mi dünyaya geldin?

Mucizeler her gün yaşanıyor.

D.D. ters ters ona baktı. Peki, Sandy'nin babasına, Büyükbaba Black'e dönelim. Kızını ondan aldın, kahrolası bir eyalete taşındın ve torunu doğunca adama haber verme gereği bile duymadın.

Jason omuz silkti.

Bence Hakim Black'in hem sana hem de Sandy'ye kızmak için haklı sebepleri var. Belki de bu yüzden geri dönmüştür. Kızı gitti ve damadı olayın baş şüphelisi oldu. Bazen birinin trajedisi bir başkasının fırsatı olabiliyor.

Ree'ye ulaşmasına izin vermeyeceğim.

Onun için elinde yaklaşma yasağı var mı?

Ree'ye ulaşmasına izin vermeyeceğim.

Ya babalık testi isterse?

İsteyemez. Doğum belgesini gördünüz.

Babası olarak senin adın yazıyor, yani test istemesini haklı kılacak bir sav yok. Howard K. Stern savunması.

Jason yine omuz silkti.

D.D. ona gülümsedi. Hatırladığım kadarıyla o davayı diğer adam kazanmıştı.

Bana pencereleri kimin sağlamlaştırdığını sorun.

Ne?

Bana pencereleri kimin sağlamlaştırdığını sorun. Bu konunun etrafında dönüp duruyorsunuz. Size benimle ilgili bir şeyler söylüyormuş gibi üzerinde duruyorsunuz.

Peki. Pencereleri kim sağlamlaştırdı?

Sandy. Buraya taşındığımız ikinci gün. O zamanlar dokuz aylık hamileydi, evin tamamını elden geçirdik ve Sandy ilk iş pencereleri sağlamlaştırdı.

D.D. bunu düşündü. Onca yıldan sonra, hala babasını dışarıda mı tutmaya çalışıyor?

Bunu ben değil, siz söylüyorsun.

D.D. en sonunda sandalyeden kalktı. Ama işe yaramadı, çünkü babası geri döndü ve adam senden daha nüfuzlu biri.

Nasıl yani?

Öğrendiğimize göre bölgemize bakan hakimlerden biriyle aynı okulda okumuş. Elindeki kağıdı gösterdi. Arama emrini kim imzaladı sanıyordun?

Jason sesini çıkarmamayı başardı, ama yüzünden kanlar çekilip her şeyi belli ederken, muhtemelen bunun hiçbir önemi yoktu.

D.D. koridordan, Hala eşinin nerede olduğunu bilmiyor musun? diye sordu.

Jason başını iki yana salladı.

www.CepSitesi.Net

Çok yazık. Onu bulmamız gerçekten de herkes için çok iyi olurdu. Özellikle de bu durumunu düşünürsek...

Durumunu mu?

D.D. bir kez daha kaşlarından birini havaya kaldırdı. Bu kez gözlerindeki zafer, elde etmiş olmanın verdiği parıltı çok net görünüyordu. Dedektiflik okulunda öğretilen şeylerden biri de birisinin çöpünün nasıl ele geçirileceği ve hamilelik testinin nasıl okunacağıdır.

Ne? Yani...

Evet, aynen tahmin ettiğin gibi Jason. Sandy hamile.

Yabancılarla yatmak bir kadın için kolay değildir. Erkekler bu konunun üstesinden daha rahat gelir. İşlerini bitirir, giyinir, yollarına devam ederler. Kadınlar için ise süreç tamamen farklıdır. Bizler doğamız gereği bir erkeği içimize alır, karşılar, kabullenir, sahipleniriz. Arınıp giyinmemiz daha güçtür. Yolumuza devam etmemiz daha zordur.

Sanırım spa gecelerimde, otelden ayrılırken, evime doğru giderken ve ahlaksız bir kadından saygı duyulan bir anneye dönüşmeye çalışırken sık sık bunu düşünüyordum.

Kendimi çok mu yıprattım? Bu yüzden mi aniden esecek bir rüzgarla kendimi uçup gidecekmiş gibi boş hissediyordum? Duş alıyor, sabunlanıyor, vücudumu ovalıyor, her şeyi tekrar tekrar yapıyordum. Sayamayacağım kadar çok adamın şehvet dolu yüzlerini aklımdan silmeye çalışırken, tırnak izini de tenimden silip atmakla uğraşıyordum.

Bu konuda fena da değildim. Doğruyu söylemek gerekirse, ilk gece bulduğum iki çocuğu... şimdi yolda görsem tanımam. Ondan sonra, ondan sonra da olanları hatırlamıyorum. Hepsini kolayca unutabilirim. Ama hiçbirini affedemem. Buna hiç akıl sır erdiremiyorum.

Spa gecelerimde yeni bir gelenek başlatmıştım. Otel odama döndükten sonra yatakta dizlerimi başıma gelecek kadar çekip kıvrılıyor, ağladıkça ağlıyordum. Kimin için ağladığımı bilmiyordum. Kendim için ve bir zamanlar kurduğum gelecekle ilgili rüyalar için mi? Kocam için ve onun bizim için beslediği umutlar için mi? Bana tatlı tatlı bakan, annesinin uzaklara gittiğinde aslında neler yaptığını hiç bilmeyen kızım için mi?

Belki de çocukluğum için, hiç görmediğim şefkat ve hissetmediğim güven duygusu için ağlıyorumdur; bunu da içine ahlaksızlık işlemiş yanım, annemin bıraktığı yerden devam edercesine beni sürekli cezalandırmak zorundadır diye yapıyorumdur.

Bir gün otel aynasının karşısında durup yavaş yavaş moraran kaburgalarımdaki büyük eziklere bakarken, artık böyle olmayı istemediğimi anladım. Bir şekilde kocama aşık olduğumu hissettim. Bana hiç dokunmayarak, aslında hayatımdaki en özel erkeğe dönüştüğünü düşündüm.

Evde kalmak istiyordum. Kendimi güvende hissetmeyi arzuluyordum.

Güzel bir ant içmiştim, değil mi?

Ne yazık ki, temiz ve sağlıklı hayattan anlamıyordum. Canımın yanması gerekiyordu. Cezalandırılmam gerekiyordu.

Kendim yapamasam da bir başkasının bunu yapması gerekiyordu.

Bilgisayardaki o görüntüyü, küçük ve korunmasız genç bir çocuğa karşı işlenen o ağza alınamayacak şiddetin siyah beyaz fotoğrafını gördüğüm anda Ree'yi alıp evden ayrılmalıydım. Böylece yapılabilecek en akıllıca, en duyarlıca şeyi yapmış olurdum.

Ama gördüklerimi inkar ederek zamanımı boşa harcayamazdım. Jason nazikti, düşünceliydi ve mükemmel bir babaydı. Gerçi saygıdeğer aile babalarının da küçük, kirli sırları olabilirdi, değil mi? Bunu benden iyi hiç kimse bilemezdi.

Yoksa bu şiddet döngüsü müydü? Ailemden kaçmak, babamın tam aksi olduğunu düşündüğüm adamı seçmek için çaba gösterirken, kendimi bir başka canavarın kollarına mı atmıştım? Belki de karanlık karanlığı çekiyordu. Kocamla beni kurtaracağını düşündüğüm için değil, bildiğim şeytanla birlikte olmak için evlenmiştim.

O fotoğrafı gördüğüm anda, içimdeki iğrenç kısmın derinlerinde bir yerlerinde kıpırdanmalar hissettim. Acı da olsa tanıdığım bir şey bulduğumu anladım. Mükemmel

www.cepsitesi.net

kocam gözümde birden en az benim kadar kötü bir hale büründü, Tanrı yardımcım olsun ama ben de bundan hoşlandım. Gerçekten ama gerçekten hoşlandım.

Kendime daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğunu söyledim. Kocamın ondan bu kadar çabuk şüphelenmemi hak etmediğini söyledim. Geri dönüşüm kutusundan çıkan bir fotoğraf onu canavar yapmazdı. Belki de ona yanlışlıkla tıklamış ve hemen silmişti. Belki de bir internet sayfasında gezinirken karşısına çıkmış, sonra da hemen o fotoğraftan kurtulmuştu. Bunların mantıklı bir açıklaması olabilirdi, değil mi?

îşin aslı o akşam Jason eve geldiğinde hala gözlerinin içine bakabiliyordum. Bana akşamımın nasıl geçtiğini sorduğunda, ona Fena değildi. diyebiliyordum.

Yalan konusunda uzmandım. Normal davranma konusunda da usta.

İçindeki kızgın, berbat yer bir kez daha ipleri eline aldığı için mutlu olmuştu.

Böylece hayatıma devam edip Ree'yi okula götürdüm. Altıncı sınıflara sosyal bilgiler dersi vermeye başladım. Seçeneklerimi kafamda tarttım.

Dört hafta sonra harekete geçtim. Kendi çapımda öğrencilerle ilgili bir araştırma yaptım ve sevgili arkadaşım Bayan Lizbet de her zamanki gibi benden yardımlarını esirgemedi.

Ethan Hastings'i bilgisayar laboratuvarında buldum. İçeriye girdiğimde çocuk başını kaldırıp bana baktı. Yüzü hemen kızardı ve ben de bunun düşündüğümden de kolay olacağını anladım.

Saygı duyulan, güzel Bayan Jones olarak, Ethan, dedim. Senin için bir projem var. Bana internetle ilgili bildiğin her şeyi öğretmeni istiyorum.

D.D.'nin tepesinin tası atmıştı. Jones'ların evinden çıktı, arabasına bindi ve sertçe telefonunun tuşlarına bastı. Saat neredeyse on bir olmuştu, havadan sudan muhabbet etme vakti çoktan geçmişti, o da zaten eyalet dedektiflerinden birini arıyordu ve aradığı kişi de bu tür şeylere alışıktı.

Telefonu Massachusetts Eyalet Dedektifi Bobby Dodge, Efendim? diyerek açtı. Sesi uykulu ve sinirli geliyor, tam da D.D.'nin içinde bulunduğu ruh haline uyuyordu.

Seni uyandırdım mı, tatlım?

Evet. Adam telefonu yüzüne kapattı.

D.D. yeniden arama tuşuna bastı, Bobby ile ikisi çok eskiden tanışıyorlardı, hatta bir zamanlar sevgili olmuşlardı. D.D. gecenin en tuhaf saatlerinde onu aramayı seviyordu. Bu sistem ikisi için de işe yarıyordu.

Bobby bu kez, D.D., diye homurdandı. Son dört gecedir nöbetteydim. Beni biraz rahat bırak.

D.D., Evlilik seni yumuşatmış, dedi.

Sanırım doğru terim 'dengeli hayat tarzı' olacaktı.

Yapma, polislerin dünyasında dengeli hayat tarzı, iki elde de birer bira olmasıdır.

Bobby en sonunda güldü. D.D. adam gerinirken çıkan hışırtı seslerini duydu. Kulaklarını dört açıp Bobby'nin karısının kısık bir sesle söylenişini duymaya çalıştığını fark etti. Bu yüzden kendini bir sapık gibi hissettiğinde yüzü kızardı ve görüntülü görüşme yapmadığına sevindi.

Bobby Dodge'a karşı kendisinin bile sebebini açıklayamadığı bir zaafı vardı. Ondan ayrılmıştı ama onu bırakamamıştı. Zeki ve hırslı kadınların kendi kendilerinin düşmanı olduğunu göstermişti.

Pekala D.D., belli ki aklında bir şey var.

Eyaletteki STOP ekibinde keskin nişancıyken uyur muydun?

Şimdikinden fazla uyuyup uyumadığımı mı kastediyorsun?

Hayır, göreve gönderildiğinde kestirip kestirmediğini soruyorum.

D.D., Tanrı aşkına neden bahsediyorsun sen?

Haberleri izledin mi? Güney'de kaybolan kadından bahsediyorum?

www.CepSitesi.Net

Sabahki basın konferansı yapılırken uyuyordum ama Annabelle bana saçlarının çok güzel olduğunu söyledi.

D.D. bu sözleri duyunca utandı, bu da çok ama çok aptalca bir şeydi. İşte bu akşam kadının evindeydim, bilgisayarına el koyuyorduk; bilirsin işte standart işleri yapıyorduk. Aramanın ortasında kadının kocası oturma odasındaki koltukta uyudu.

Gerçekten mi?

Evet. Öylece gözlerini kapattı, başını arkaya yasladı ve uyudu. Söyle bakalım en son ne zaman kayıp kişilerin aile fertlerinden birinin soruşturmanın ortasında kestirdiğini gördün?

Tuhafmış gerçekten.

Aynen öyle. Ben de adama bunu sordum, o da bana SWAT ekibiyle ilgili bir şeyler zırvaladı, göreve atandığında ama henüz harekete geçme emrini almadığında, daha sonra yapacaklarına hazır olmak için yapılacak en mantıklı şeyin uyumak olduğunu söyledi.

Bir sessizlik oldu. Bu adam ne iş yapıyor demiştin?

Gazeteci. Boston Daily için serbest olarak çalışıyor.

Hıı...

Hıı... ne? Seni homurdanman için aramadım. Bir şeyler bildiğini sanıyordum.

Bobby'nin gözlerini tavana diktiğini görür gibi oldu. Sana şöyle açıklayayım: Polislerin ilgilendiği çoğu olaydaki özel harekat ekiplerinde görevin verilmesi ve emrin gelmesi hemen hemen aynı anda olur. Ama ben adamın neyi kastettiğini biliyorum. Zamanında birlikte çalıştığım ekipteki iki adam, eskiden askeriyede özel kuvvetlerde çalışmıştı. Deniz komandoları, donanma timi gibi. Evet, o adamların tarlaların ya da okuldaki spor salonlarının ortasında, kamyon kasalarının içinde uykuya daldığını gördüm. Askeriyedekiler için bu bir tür kural sanırım: Herhangi bir şey yapmıyorsan, daha sonra yapabilmek için uyumalısın.

D.D., Lanet olsun, dedi ve alt dudağını ısırdı.

Sence bu adam eski bir asker midir?

Bence bahsettiğin adam şeytanla oturup poker bile oynayabilir. Çakalın teki.

Bir esneme sesi geldi. Bobby, Adam hakkında araştırma yapmamı ister misin? diye sordu.

D.D., Hey, soruşturmama burnunu sokmana ihtiyacım yok, diye çıkıştı.

Sakin ol, sarışın. Beni sen aradın.

D.D. adamı duymamış gibi, Asıl şunu dinle, diyerek konuşmaya devam etti. Adamın karısı kayıp ve biz de doğal olarak onu şüpheli olarak gördüğümüz için çöpünü aldık. İçinde gebelik testi bulduk. Test pozitif çıkmış.

Gerçekten mi?

Gerçekten. Ben de adAmı akşam onunla köşeye kıstırmaya karar verdim. Nasıl bir tepki vereceğini görmek istedim. Bundan daha önce hiç bahsetmemişti. Ee, karısı kaybolan birisi de hamile olduğundan normalde bahseder, değil mi?

Hazır lafı açılmışken.

Duraksadı. Gözlerini kırptı. Karnına bir sancının saplandığını hissetti. D.D. en sonunda, Vay vay, dedi. Ne zaman, nasıl, nerede?

Bobby güldü. Nasıl ve nerede olduğunu bilmene sanırım gerek yok. Annabelle'in ağustosun birinde doğum yapmasını bekliyoruz. Kendisi çok gergin ama durumu iyi.

Ee, iyi. Yani tebrikler. İkinize de. Çok... harika. Gerçekten de öyleydi. D.D. sözlerinde samimiydi. Yoksa değil miydi? Lanet olsun, kısa zamanda biriyle yatması gerekiyordu.

Pekala, deyip boğazını temizledi, sesinin canlı çıkması için elinden geleni yaptı. Artık sadece işiyle ilgilenen Komiser D.D, Warren olma vakti gelmişti. Söz konusu şüpheliye gelirsek, bu akşam verdiğim haberle onu kenara kıstırdım...

Ona karısının hamile olduğunu mu söyledin?

Aynen öyle.

Peki, test çubuğunun karısına ait olduğunu nereden biliyorsun?

www.CepSitesi.Net

Bilmiyorum. Ama evdeki yetişkin tek kadın o ve ikisi de evlerinde eğlence düzenlemiyormuş. Hem de hiç. Bu yüzden varsayımıma güvenebilirim. Laboratuvardakiler kesin sonucu almak için test çubuğunun DNA'sına bakacaklar, ama o raporlar için üç ay beklemem gerek ve bildiğimiz gibi Sandra Jones'un da üç ayı yok.

Bobby, Sadece sordum, o kadar, dedi.

Ben de akıllıca davranıp konuşmamızda bombayı patlattım.

Ve?

Adam hiç tepki vermedi. Hem de hiç. Yüzünde o kadar boş bir ifade vardı ki, sanki adama dışarıda yağmur yağıyor dedim.

Hıı.

Yaa. Adam hem karısı hem de doğmamış çocuğu tehlikede olduğu için şaşırmış olsa korkardı. Koltuktan fırlayıp daha fazla sorular sorar, hatta cevaplar isterdi. Orada havadan sudan konuşuyormuşuz gibi Öylece oturmazdı.

Bir başka deyişle adamın muhtemelen bundan haberi vardı. Karısı başka bir adamdan hamile kaldı ve o da onu öldürdü, şimdi de izini yok etmeye çalışıyor. Bunun için çok da kafa yormaya gerek yok, D.D.. Hatta her şey apaçık ortada.

Normal bir insandan bahsediyor olsak, sana katılırdım.

Bobby, 'Normal'den kastın nedir? diye sordu.

D.D. derin derin iç çekti. İşler işte burada sarpa sarıyordu. Şimdi bu adamla iki gündür uğraşıyorum. Çok soğukkanlı biri. Buz gibi. Muhtemelen ömür boyu terapi, altı çeşit ilaç kullanımı ve kökten kişilik değişimi gerektirecek kadar derin bir travma geçirmiş. Adam böyle biri ve ben de içe kapandığı anların bir düzeni olduğunu anladım.

O neymiş? Bobby sabırsızlanmaya başlıyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Konu ne kadar kişisel olursa, adam da o kadar çok içe kapanıyor. Bu sabah adamın dört yaşındaki kızını gözünün önünde sorguladığımızda olduğu gibi. Kızı, annesinin bizim açımızdan çok da işe yarar olmayan sözlerini tekrarlarken, adam sanki dünyadan kopmuş gibi en arkadaki duvara yaslanmış duruyordu. Kendisi oradaydı, ama aklı başka bir yerde. Ona karısının hamile olduğunu söylerken de aynı şeyi düşündüm. Adam ortadan birden kayboldu. Aynı odada birlikteydik ama adam gitmişti.

Şu adam hakkında araştırma yapmamı istemediğinden emin misin?

İşine bak, Bobby.

Ben de seni seviyorum, hayatım. D.D. adamın yine telefonun diğer ucunda esnediğini, sonra da yüzünü ovuşturduğunu duydu. O zaman bir tür askeri eğitim almış, baskı altında kalınca kendini nasıl tutacağını bilen, soğukkanlı bir adamla karşı karşıyasın. Adam sana göre eskiden özel kuvvetlerde görev almış olabilir mi?

Parmak izlerini sistemde arattık ama herhangi bir eşleşmeyle karşılaşmadık. Adam çok ama çok gizli, James Bond tarzı işler yapmışsa da, görevler öğrenilemeyebilir ama askeriye en azından adamı sisteme işlemiştir, değil mi? Yapbozun bu parçasını görebilirdik.

Doğru. Adamın tipi nasıl?

D.D. omuz silkti. Patrick Dempsey gibi. Gür, dalgalı saçlar, kara gözler...

Eh, Tanrı aşkına. Şüpheli arıyoruz, sevgili değil.

D.D.'nin yüzü kızardı. Gerçekten de biriyle yatma vakti gelmişti. Bir seksen boyunda, yetmiş beş kilo civarlarında, otuzlu yaşlarının başında, siyah saçlı, siyah gözlü biri. Yüzünde belirgin bir işaret, sakal veya bıyık yok.

Yapılı mı?

Fit.

Bak işte bu özel kuvvetleri çağrıştırıyor. İri yarı adamlar, dayanıklılık eğitimini geçemezler; bu yüzden de her zaman odadaki en ufak tefek adama bakacaksın. Bobby bunu ukalaca söyledi. Eski bir keskin nişancı, ufak tefek, tehlikeli tipe tam uyuyordu.

Ama bir kaydı olurdu.

www.CepSitesi.Net

Lanet olsun. Bobby'nin sesi yorgun gelmeye başlıyordu. Peki, ne tür belgeler ortaya çıktı?

Evlilik cüzdanı, ehliyet, sosyal güvenlik numarası ve banka hesaplan. Temel şeyler yani.

Doğum belgesi?

Hala bulmaya çalışıyoruz.

Hız cezaları, trafik belgeleri?

Yok.

Kredi kartları?

Bir tane.

O ne zaman açılmış... D.D.'nin bunu düşünmesi, raporda okuduğunu hatırlamaya çalışması gerekiyordu. Son beş yıl içerisinde açılmıştı sanırım.

Dur tahmin edeyim. Banka hesaplarıyla aynı tarihte olabilir mi?

Şimdi sen bahsedince aklıma geldi, banka işlemlerindeki hareketliliklerin çoğu Jason ile karısının Boston'a taşındığı zamana denk geliyordu.

Öyledir tabii, ama para nereden gelmiş?

Onu da bulmaya çalışıyoruz.

Uzunca bir sessizlik oldu. Bobby yavaşça, Özetlersek, dedi. Elinde son beş yılın haricinde hiçbir hareketlilik olmayan bir ad, bir ehliyet, bir sosyal güvenlik numarası var.

D.D. şaşkına döndü. Bunları bu şekilde düşünmemişti ve şimdi Bobby açıklayınca... Evet. Tamam. Sadece son beş yılda hareketlilik var.

Hadi, D.D. Söyle bakalım, bu işteki bit yeniği nerede?

D.D., Kahretsin! diye haykırdı. Direksiyona vurdu. 'Jones' sahte bir ad, değil mi? Biliyordum. Biliyordum işte. Başından beri öyle olduğunu söylüyordum.
Bu aile hakkında öğrendiklerimiz arttıkça her şey... yerine oturuyor. Ne çok meşgul ne de çok boş. Ne çok sosyal ne de çok asosyal. Her şey tam da olması gerektiği gibi. Lanet olsun, eğer tanık koruma programında olduklarını öğrenirsen, bileğimi keserim.

Bobby, Öyle olamaz, dedi.

Neden? Davasının tanık koruma programının bir parçası olmasını gerçekten de hiç istemiyordu.

Öyle olsa, çoktan federaller tepene üşüşürdü. Kırk sekiz saat geçti ve kadının kaybolduğu halka duyuruldu. Şimdiye kadar seni bulamamış olmaları imkansız.

Bu sözler D.D.'nin içini rahatlattı. Geriye ne kaldı?

Ya adam ya da kadın yaptı. Ama ikisinden birinin yeni bir kimliği var. Hangisi olduğunu bul.

Bobby dediği için D.D. bu sahte kimlikle ilgili sözleri bir uzman tavsiyesi olarak görüyordu. Ne de olsa adam en azından on iki farklı kimliği olan bir kadınla evlenmişti. Sonra neler döndüğünü anladı. Bay Smith. Bay Smith tabii... Lanet olsun!

Bobby lafı ağzında geveleyerek, Şanslı Bay Smith, dedi.

Bay Smith, kedi. Kedileri. Bağlantıyı kuramamıştım. Ama bir düşün: Ailenin adı Bay ve Bayan Jones, kedilerinin adı da Bay Smith. Kendilerine göre bir espri yapmış, çakallar. Haklısın, bizimle dalga geçiyorlar.

Ben oyumu Bay Buzdağı'ndan yana kullanıyorum.

D.D., Bittim, diye söylendi. Şansımın içine tüküreyim. Dışarıdan bakınca ortalama bir gazeteci gibi duran, gizli kimlikli bir baş şüphelim var. Peki, bu adam kimi çağrıştırıyor biliyor musun?

Bilmiyorum. Kimi? Kahrolası Süpermen'i.

Jason on dört yaşındayken, ailesiyle birlikte hayvanat bahçesine gitmişti. Hem bu tür gezileri sevmiyordu hem de arük büyümüştü, ama kız kardeşi Janie tüyü olan her şeye adeta aşıkü ve Jason da kardeşinin hatırına hayvanat bahçesine gitmeyi kabul etmişti.

Janie'nin hatırına hemen hemen her şeyi yapardı. Annesi de bu zaafından fazlasıyla faydalanmışta.

www.CepSitesi.Net

İçeride bir tur atmışlardı. Uyuyan aslanlara, uyuyan kutup ayılarına, uyuyan fillere bakmışlardı. Jason, oradan gitmek için kaç tane daha uyuyan hayvanı görmesi gerektiğini merak etmişti. Örümceklerin bulunduğu camlı bölmelerden tek kelime etmeden geçmişler, ama Sürüngenler Dünyası'na hemen dalmışlardı. Janie on yaşında olmasına rağmen gerçekten de yılanları seviyordu, ama onlara bakarken de hala ciyak ciyak haykırıyordu, bu da Jason'a hiç mi hiç mantıklı gelmiyordu.

Ne yazık ki en çok rağbet gören hayvanlardan albino Burmese pitonunun camı üzerinde Yemeğe gittim. Özür dilerim. Piton Polly yazan bir pankartla kapatılmışta.

Bunun fazlasıyla komik olduğunu düşünen Janie, kıkır kıkır gülmüştü. Pitonun da uyuyan hayvanlardan biri olduğunu düşündüğü için Jason omuz silkmiş, kapıya doğru giden babalarının peşindeki kardeşini takip etmişti. Ama son dakikada Jason başını çevirip içeriye bakmış ve pankartın camı tam olarak kapatmadığını fark etmişti. Baktığı açıdan içeriyi doğrudan görüyordu. Polly yemeğe gitmemişti; yemeğini, büyük dişlerinin arasına sıkışıp yerde kıvranan sevimli tavşanı yiyor, hayvanı yavaşça devasa sarı derisiyle sarmaya başlıyordu.

Jason'ın bacakları kendi kendine durmuştu. Orada bir belki de iki dakika boyunca donup kalmış, başını az önce boğulan ve yılanın parlayan boğazının içine santim santim girip kaybolan, kahverengi tüylü tavşandan alamamışta.

O anda ölü tavşana bakıp, neler hissettiğini çok iyi biliyorum, diye düşünmüştü.

Sonra babası koluna dokunmuş, o da onun peşinden çıkışa gidip Georgia'nm sıcak mı sıcak yaz havasına karışmışta.

Babası onu günün geri kalanında dikkatlice incelemişti. Neyin izlerini arıyordu? Deliliğin mi? Sinir bozukluğunun mu? Sinir krizlerinin mi?

Ama böyle bir şey hiç olmamışta. Hiç yaşanmamıştı. Jason her günü bir önceki günü geçirmeyi başardığı gibi geçirmişti. Sadece boş bakışlarını kuşanan cılız, küçük kalmış bir çocuk olarak, acı dolu adımların devamını getirmiş, can yakıcı anları içine atmışta.

On sekiz yaşma gelip Rita'nın mirasına konana kadar yoluna böyle devam etmişti. Anne ve babası onun için doğum günü partisi düzenlemiş miydi? Janie ona hediye almış mıydı?

Bunları hiç öğrenememişti. Çünkü on sekizinci doğum gününün sabah vakitlerinde doğrudan bankaya gitmiş, iki milyon üç yüz bin doları çekip ortadan kaybolmuştu.

Bir kez daha ölümden dönmüştü. Ailesinin canını bir daha bu kadar çok yakmayı hiç planlamıyordu.

Sandy hamileydi.

Jason bir şeyler yapmalıydı.

Aklından çok fazla düşünce geçiyordu ama merakını en çok Sandy'nin hamileliği çekiyordu. Bu söyleyebildiği, tekrar edebildiği bir şeydi; yine de o iki kelime ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Sandy hamileydi.

Bir şeyler yapmalıydı.

Polisler gitmişti. Saat biri geçtikten kısa bir süre sonra toplanmışlardı. Bilgisayar gitmişti. iPod'u, Ree'nin Leapster'ı alınmıştı. Bodrumdaki kutuların bazıları da ortalıktan kaybolmuştu. Muhtemelen içlerinde eski program CD'leri vardı. Bilmiyordu. Umursamıyordu. Delil listesinin altında kendisine gösterilen yeri imzalamıştı. Bunların hiçbiri onun için bir fark yaratmıyordu.

Bebeğin kendisinden olup olmadığını düşündü.

Dalgın dalgın Ree'yi alıp kaçabileceğini düşündü. Çatı katında, kalın yalıtım malzemelerinin arkasına sıkıştırılmış, içinde iki tane sahte kimlikle, yaklaşık yirmi beş bin dolar olan ince, metal bir kutu vardı. İçindeki para şaşırtıcı derecede azdı, kilitli metal kutu ciltli bir kitap kadar bile kalın değildi. Polisin arama sırasında onu bulamayacağını biliyordu, çünkü bu tür bir şey anında onu sıkıntı yaratacak bir konuşmaya iterdi.

www.CepSitesi.Net

Çatı katma giden merdivenleri tırmanıp kutuyu alabilir, bilgisayar çantasına atabilirdi. Ree'yi yatağından kaldırabilir, uzun, lüle lüle saçlarım toplayıp kırmızı bir beyzbol şapkasının içine saklayabilirdi. Kızma kot pantolonla, mavi, sıfır yaka bir tişört giydirebilir ve onu sakallarını yeni kesmiş babasıyla birlikte seyahat eden Charlie'ye dönüştürebilirdi.

Habercilerden kaçmak için arka taraftan gizlice çıkmak zorunda kalacaklardı. Çitin üzerinden atlayacaklardı. Jason birkaç sokak ötede bir araba bulacak ve ters kontak yapıp yola koyulacaktı. Polis onların Güney İstasyonu'na gitmesini bekleyecekti, o da bu yüzden 128. Sokak'taki Amtrak İstasyonu'nun yolunu tutacaktı. Orada çaldığı arabayı park edecek, bir başkasına geçecekti. Polis güneye giden tüm trenleri kontrol edecekti; çünkü insanlar o tarafa giderdi, değil mi? Güneye, belki de ortadan kaybolmalarının kolay olduğu New York'a giderlerdi.

Bu yüzden Jason çaldığı ikinci arabayı kuzeye, Kanada1 ya kadar sürecekti. Charlieyi bagaja koyacak, üzerine spor bir ceket geçirecek, kalın, siyah çerçeveli bir gözlük takaçakü. Lasik'e gitmek için sınırdan geçen sıradan bir işadamı rolüne bürünecekti. Sınır polisi bu tür şeylere alışıktı.

Ree'yle birlikte Kanada'ya varınca da sırra kadem basacaklardı. Sonuçta geniş arazileri ve yemyeşil ormanları olan bir yerde olacaklardı. Küçük bir kasaba bulup hayatlarına yeni baştan başlayabileceklerdi. Max'ten, Boston Polisi'nin şüphe dolu yaklaşımından uzaklaşmış olacaklardı.

Ree kendisine yeni bir ad seçebilecekti. Kendisi de farklı bir işe girecek, belki de alışveriş merkezinde çalışacaktı.

Yıllarca böyle devam edebileceklerdi. Jason'ın adı bir bilgisayarda belirene kadar aynı şekilde yaşayacaklardı.

Sandy hamileydi.

Bir şeyler yapmalıydı.

Ama ne yapacağım bilmiyordu.

Daha fazla düşününce kaçamayacağına karar verdi. Daha vakti gelmemişti. Ree'yi koruması gerekiyordu. Konu dönüp dolaşıp hep Ree'ye geliyordu. Ama o, Sandy'ye ne olduğunu bilmek, istiyordu, buna ihtiyaç duyuyordu. Bebekle ilgili gerçekleri de bilmek istiyordu. Son kırk sekiz saatte kaderin ona çelme taktığını hissediyordu. Kader şimdi de tam tersine ağzına bir parmak bal çalıyordu.

Baba olabilirdi.

Ya da Sandy gerçekten de ondan nefret ediyordu.

Şimdilik kaçamadığına göre, ona bir bilgisayar lazımdı. Aslında kendi bilgisayarına ihtiyacı vardı, Sandy'nin neler yaptığını anlaması gerekiyordu. On üç yaşındaki Ethan ona neler öğretmiş olabilirdi ki?

Bildiği gibi aile bilgisayarı Boston Daily binasında hala güvendeydi. Ama onu nasıl geri alabilirdi? Ree'yi yanında sürükleyip oraya götürmesi gerekecekti. Polis bu kez onu lakip edecekti, muhtemelen bir iki haberci de peşlerine takılacaktı. Orada bulunması bile hepsinin içine kuşku düşürecekti. Nasıl bir baba kızını iki gün art arda gecenin bir yarısı uyandırırdı?

Polis şüphelenirse, Boston Daily'deki bilgisayarların hepsini kontrol edebilirdi. Özellikle de Ethan Hastings onlarla konuşmaya devam ederse bu ihtimal artardı. Sandy ne kadarını öğrenmişti? Hangi parçaları onunla yüzleşmeden bir araya getirmişti? Kızmış, Öfkelenmiş olmalıydı. Korkmuş olmalıydı.

Ama ona tek kelime etmemişti.

Kendisine sevgili mi bulmuştu? Her şey bundan ibaret miydi? Sevgili bulmuş ve bilgisayarda dosyalarla karşılaşınca da onu terk etme kararını almıştı. Ama sonra hamile olduğunu öğrenmişti. Çocuk onun muydu? Bir başka adamın mı? Belki de sevgilisinden ayrılmaya çalışmıştı. Belki de o diğer adam buna sinirlenmiş, bunun için eve girmişti.

www.CepSitesi.Net

Ya da belki de çarşamba gecesi Ethan Hastings'ten öğrendiklerini kullanan Sandy, bilgisayardaki dosyalarını bulmuştu. O anda bir canavarın çocuğunu karnında taşıdığını fark etmişti. Ee, sonra... ne yapmıştı? Çantasını almadan veya üzerini değiştirmeden mi gecenin karanlığına karışmıştı? Evlatlarından birini kurtarmak için diğerini terk etmeye mi karar vermişti?

Bunlar hiç akla yatmıyordu.

Bu da Jason'ın dikkatini Sandy'nin hayatında olduğunu bildiği tek adama, Ethan Hastings'e çeviriyordu. Belki de çocuk, Sandy'yle daha ileri düzeyde bir ilişkisinin olmasını istemişti. Belki de Sandy ona yanıldığını anlatmaya çalışmıştı. Onunla saatlerini geçiren ve kocasının sırlarını öğrenmesi için ona yardım etmeye çalışan Ethan da bunu kendisine yapılan bir hakaret olarak görmüştü. Gecenin bir yarısı eve gelmiş ve...

Amerika'daki en küçük yaştaki katil, iki kişiyi öldürmekten dolayı hapse atılan bir erkekti; yani Jason'a göre, Ethan Hastings cinayet işleyebilecek yaştaydı. Ama bu iş epey karışık duruyordu. On üç yaşındaki bir çocuk Jason'ın evine nasıl girmişti? Buraya kadar bisikletiyle mi gelmişti, yoksa yürüyerek mi? Ayrıca onun gibi sıska biri, yetişkin bir kadının cesedinden nasıl kurtulmuştu? Onu saçından mı çekmişti? Bisikletinin gidonunda mı taşımıştı?

Jason mutfak tezgahına oturdu, başı dönüyordu. Yorgundu. Bitkinlik iliklerine kadar işlemişti. Asıl dikkatli olması gereken anlar da bunlardı.

Çünkü aklına farklı düşünceler girebilir ve kendisini aniden her zaman yeni kazılmış toprak ve çürüyen güz yaprakları kokan bir odada bulabilirdi. Yanaklarına ve saçlarına değen yüzlerce örümcek ağının hışırdayışını duyabilirdi. Sonra da bir, iki veya üç iri, tüylü örümceğin deli gibi kaçacak bir yer ararken, hızlıca hareket ettiğini, spor ayakkabılarının üzerinden, pantolonunun bacak kısmından veya omuzlarından geçtiğim hissedebilirdi.

Ama kaçmak zorundaydı. Karanlıkta, paniğe kapılmış, korkak örümceklerden daha kötü şeyler vardı.

Janie'yi, bir tek onun kendisine kocaman sarılmasını düşünmek istiyordu. Yerde onun yanında oturmanın ve kardeşi mor rengin önemini uzun uzun anlatıp büyüyünce neden bir kalede yaşamayı istediğini açıklarken ona tek boynuzlu atlar çizmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyordu.

Ömürleri boyunca at alabilecek bir aile olamayacakları için tüm parasını biriktirip on ikinci yaş gününde kardeşini ata binmeye götürdüğünde yüzünde beliren ifadeyi hatırlamak istiyordu.

On sekizinci doğum gününün sabahında, kardeşinin uyanıp ağabeyinin odasını boş görünce ağlamadığına, onu özlemediğine inanmak istiyordu. Küçük kız kardeşinin kalbini yine paramparça etmediğini düşünmek istiyordu.

Çünkü şu günlerde yaşananlardan çok büyük bir ders alıyordu. Kayıp bir kişinin ailesinden olmanın, kaybolan kişi olmak kadar insana acı verdiğini öğreniyordu. O kadar çok soruyla yaşamanın tüm cevaplan bilen kişi olmaktan binlerce kat daha zor olduğunu öğreniyordu.

Ayrıca Burgerman'in hala kalbinin en derinlerinde yaşadığından, güçlü olduğundan korktuğunu öğreniyordu. Bir şekilde, gençliğindeki canavar, ailesini ondan almaya gelmişti.

Jason on dakika daha içeride volta attı. Belki de yirmi ya da otuz dakika olmuştu. Vakit ilerliyordu, geçen her dakikayla birlikte karısı olmadan göreceği bir sabaha daha da yaklaşıyordu.

Max geri gelecekti.

Polisler de.

Daha fazla muhabir, gazeteci de. Artık Greta Van Susteren ve Nancy Grace gibi magazin ağırlıklı haber yapan kişiler de işin içine girecekti. Onlar da üzerinde ayrı bir baskı yaratacaklardı. Güzel bir kadın kaybolmuştu. Gizemli kocasının karanlık bir geçmişi vardı. Jason'ın hayatını tüm dünyanın görebilmesi için aralayacaklardı. Georgia'da yaşayan birileri de noktaları birleştirecek, telefonlara sarılacaktı...

www.CepSitesi.Net

Sonra Max ve polis ellerinde ona karşı kullanabilecekleri gerçeklerle gelip kızını ondan alacaktı. Ne kadar vakti vardı? Öğlene kadar mı? Saat ikiye kadar mı? Belki de akşam haberlerine kadar haberi patlatmış olurlardı. Reytingler tavan yapacaktı. Haber spikerlerinin bazıları kariyerlerinin en parlak anlarını yaşayacaktı.

İyi ama Jason... kızıyla nasıl... nasıl vedalaşacaktı?

Daha da kötüsü ona ne olacaktı? Annesi gitmişti, şimdi de babasının kollarından çekilip alınacaktı... Babasız kalacaktı.

Düşünmesi gerekiyordu. Harekete geçmek zorundaydı.

Sandy hamileydi.

Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Bilgisayarına ulaşamıyordu. Ethan Hastings'le yüzleşemiyordu. Kaçamıyordu. Ne yapacaktı?

Ne yapacaktı?

Saat ikiyi biraz geçe aklına bir fikir geldi, son çareye başvuracaktı.

Bunun için kızını üst katta uyur halde bırakması gerekecekti. Dört yıl boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ya uyanırsa? Evin yine boş olduğunu anlayıp çığlıklar atmaya başlarsa?

Ya da ya dışarıda birisi karanlıkta onun ilk hatasını yapmasını, böylece içeriye girip Ree'yi kaçırmayı bekliyorsa? Ree çarşamba akşamıyla ilgili daha fazla şey biliyordu. D.D. buna inanıyordu, Jason da aynı fikirdeydi. Birisi Sandy'yi kaçırmışsa ve aynı kişi Ree'nin olanlara tanıklık ettiğini biliyorsa. ..

D.D. polislerin evini izlediğine yemin etmişti. Bir söz mü vermişti, yoksa onu tehdit mi etmişti? Jason ikisinin de biraz doğru olmasını umut etmek zorundaydı.

Üst kata çıktı, siyah kot pantolonla, siyah uzun kollu bir tişört giyindi. Ree'nin kapısının önünde durdu, kulaklarını içeriden gelebilecek sesleri duymak için dört açtı. Sonra sessizlik sinirlerini bozunca dört yaşındaki kızının hala hayatta olduğundan emin olmak için kapıyı açmak zorunda kaldı.

Kızı kıvrılmış halde yatıyordu, bir kolunu yüzüne atmıştı, Bay Smith de dizlerinin arkasına sokulmuştu.

Jason da o anda çok net, çok canlı bir şekilde kızının dünyaya geldiği anı hatırladı. Ne kadar kırış kırış, ne kadar küçük, ne kadar mavimsi bir renkte olduğunu anımsadı. Minnacık yumruklarını, ciyak ciyak ağlayınca büzüşen dudaklarını gördü. O saniyede onun her bir hücresine sonsuz bir sevgi beslemeye başladığım içinde hissetti. Kızına, hayattaki tek mucizeye kavuşmuştu.

Benimsin, diye fısıldadı.

Sandy hamileydi.

Seni koruyacağım.

Sandy hamileydi.

Seni hep koruyacağım.

Kızının yanından ayrıldı ve sokağın aşağı tarafına doğru koşmaya başladı.

Hapishanede alışması en çok vakit alan şey nedir, biliyor musunuz? Ses. Erkeklerin 724 kesilmeyen kaba seslerinden oluşan sinir bozucu gürültü. Homurdanmaları, gaz çıkarmaları, horlamaları, birbirleriyle yatmaları, çığlıklar atmaları. Hayali dünyalarına dalmış mahkûmların uzaklarda söylenmeleri. Hüküm giymiş adamların durmadan ama hiç durmadan konuşmaları, tuvalette otururken bile, herkesin içinde işlerini görmelerim kolaylaştıracakmış gibi seslerim hiç kesememeleri.

Hapishanedeki ilk ayımda gözüme hiç uyku girmedi. Kokulardan, gördüklerimden, en çoğu da hiç susmayan, on dokuz yaşında olmadığımı ve bunların gerçekten başıma gelmediğini düşünebileceğim aklımın en ücra köşesine otuz saniyeliğine bile kaçmama izin vermeyen kaba seslerden dolayı yıkıldım.

www.cepstest.net

Üçüncü hafta saldırıya uğradım. Duyduğum seslerden, tabam ince ayakkabıların aniden arkamda koşmaya başladığını anladım. Ardmdan kendimi turuncu tulumum ayak büeklerime kadar indirilmiş halde bir, iki, üç, hatta yarım düzüne kadar adamın alünda bulurken, hapishanenin zamanla şekillenen diğer seslerini; adamın birinin yumruğunu, başka birinin böbreğine geçirmesini, birinin kafasının briket duvara vurularak kırılmasını ve hayvanat bahçesinin diğer hayvanlarının heyecan dolu çığlıklarını duydum.

Hiç kimse hapishaneye girip de evine bir bakir olarak dönmez. Öyle değil mi?

Jerry dördüncü hafta ziyaretime geldi. Orada geçirdiğim süre boyunca ziyaretçi olarak bir tek onu gördüm. Üvey babam karşıma oturdu; morarmış yüzüme, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözlerime bakü ve kahkahalar attı.

Sana bir ay bile dayanamazsın seni pis, hanım evladı demiştim.

Sonra da çekip gitti.

Beni polise o ihbar etmişti. O, mektuplarımı, Rachel'a yazdıklarımı bulmuştu. Polisleri çağırmış, ama önce okuldan gelip doğrudan tuzağına düşmemi de beklemişti. Birkaç kişisel eşyamı saklamak için kullandığım metal kutuyu tam gözümün üzerine indirmişti. Sonra da yumruklarıyla canıma okumuştu.

Jerry bir doksan boyunda, yüz kilo ağırlığmdaydı. Bildiğim kadarıyla eski zamanlarda lisenin havalı, futbol oyuncularından biriymiş, sonra da ıstakoz botlarında çalışmış ve iki parmağını kaybedince kadınları söğüşlemenin daha iyi bir iş olacağına karar vermiş. Annem de onun ilk kurbanı olmuş. Ben yedi yaşındayken annemi kaybettim ve Jerry onun yerine birkaç kişiyi daha getirdi. Ondan sonra da ailesiz ve yalnız kaldım, sadece Jerry'nin kızları tavlamak için kullandığı sarı saçlı, küçük bir çocuk olarak hayaüma devam ettim. O kadınlara Jerry'nin öz çocuğu bile olmadığımı söylemeye çalışıyordum, ama ağzımdan çıkanları hiçbiri duymuyordu. Herhalde kocaman bira göbeği olan ve geriye sekiz parmağı kalan, dul erkekler onlara seksi geliyordu.

Jerry'nin yumruğu balyoz gibiydi ve ben de ilk darbenin ardmdan yere yığıldım. Sırf işimi bitirdiğinden emin olmak için bana yaklaşık yirmi yumruk daha attı. Sonra da yerde kıvrılmış, kan kusarken gelip çöpü almaları için polisleri çağırdı.

Polisler kapıdan içeri girerken, hiçbir şeye ses çıkarmadı. Sadece Jerry'ye başlarıyla selam verdiler, sonra da yere, acınacak haldeki bana baktılar.

Bahsettiğiniz kişi bu mu?

Evet. Kız daha on dört yaşında. Şu yerde yatan ise hastalıklı pisliğin teki.

Polisler beni çekiştirerek ayağa kaldırdı. Hala ağzımdan kanlar akıyordu, sendeliyordum, gözlerim şişip kapanmıştı.

Rachel dışarıda belirdi. Okul servisinden indikten sonra kendi düşüncelerine dalmış halde bahçeden geçti. Sonra da yavaş yavaş dış kapının açık olduğunu, mavi üniformalı adamlardan oluşan bir grubun orada durduğunu fark etti. Hepimiz neler olduğunu anlarken, yüzündeki ifadenin değişmesini izledik.

Sonra da içe göçmüş burnuma ve hızla şişmeye devam eden gözlerime baktı ve çığlıklar atmaya başladı. Çığlıklar, çığlıklar...

Ona iyi olacağımı söylemek istedim.

Üzgün olduğumu söylemek istedim.

Ona aşık olduğumu ve her şeyin, acılarımın yaşadıklarımıza değdiğini söylemek istedim. Onu işte bu kadar çok seviyordum.

Ama hiçbir şey söylemeye fırsat bulamadan bayıldım. Kendime geldiğimde nezarethanedeydim ve o günden sonra da bir daha Rachel'ı hiç görmedim.

Onun için suçlu olduğumu kabul ettim, tıpkı savcının benden istediği gibi onu duruşmalara gelmenin yaşatacağı travmadan kurtarmak için bunu yaptım. Özgürlüğümden vazgeçtim. Geleceğimden vazgeçtim.

Ama mahkemeler aşkımın gerçek olduğuna hiç inanmadı.

www.CepSitesi.net

Bu akşam ne yapmam gerektiğini biliyorum ve bu da sinirlerimi bozuyor. O güzel polis kadın evime tekrar gelecek. Yüzünde yine o kemiğini bulmuş köpek ifadesi olacak. Tamircideki adamlar da gelecek. Ama onlar beyzbol sopalarını ve çelik gibi yumruklarım da yanlarında getirecekler. Onların da yüzünde kaslı heriflerin ellerine tırpan almışçasına aşırı heyecandan ağızlarının suyunun akmasına benzer bir bakış olacak.

Grup terapisindeki teşhirci, şerefsiz Wendell bile öğleden sonra beni aradı. Hiçbirimizin gruptaki kişilerle ilgili kişisel bilgiler edinmememiz gerekiyordu, ama Wendell tam da ondan bekleneceği gibi sırf bizzat benden olayları öğrenip buna takılmak için birisine para yedirmiş olmalıydı. Kayıp kadınla ilgili basın konferansını izlemişti ve her şeyi duymayı istiyordu. Masum olduğumu düşündüğü ya da bana destek vermek için değil, detayları duymayı istediği için beni aramıştı. Sandra Jones'un tam olarak nasıl göründüğünü, sesinin nasıl çıktığını, son nefesini benim ellerimde verirken neler hissettiğini bilmek istiyordu. Onu benim öldürdüğümden emindi. Ayrıca bunu da önemsemiyordu. Sadece mastürbasyon yaparken, fantezisini kuracağı yeni bir şeyler olsun diye onunla o anın verdiği zevki paylaşmamı istiyordu.

Herkesin benim hakkımda bir fikri vardı, ben de bundan artık resmen usanmıştım.

Bu yüzden içki almaya gittim. Şartlı tahliyem umurumda değildi. Yanlış bir şey yapmamış olmana rağmen tutuklanacaktım. Ben de hazır hapis yatacakken, suçumu işleyeyim diye düşünüp kafama viskiyi dikeyim dedim. Bira içmeyecektim. İşi layığıyla yapacaktım.

Maker's Mark viskisinden alacaktım. Üvey babam hep ondan alırdı. Rachel'ı ayarttığım ilk gece de onu kullanmıştım. İkimize de limonatalı büyük birer kadeh doldurmuştum. Okuldan eve gelmiş, canı sıkılan iki çocuk içki dolabından bir şeyler aşırmayıp da ne yapacaktı?

İki şişe kaptım, koşar adımlarla eve döndüm, çünkü kötü olmaya karar verdiğim için tek bir dakikamı bile boşa harcamayı istemiyordum. İlk şişeyi hevesle açıp doğrudan kafaya diktim. İlk yudumun ardından öksürmekten ciğerlerim dışarı çıkacak gibi oldu. Önceden tembel bir gençken bile, öyle çok içki içen biri değildim. Viskinin insanın boğazını ne kadar kötü yaktığını unutmuştum.

Ağzım açık halde, Aman Tanrım! dedim. Ama durmadım. Hiç durmadım.

Şişeyi on on iki kez daha kafaya diktikten sonra karnımda bir sıcaklık, hoşluk hissettim. Çoktan sakinleşmiş hatta gevşemiştim. Yapacaklarım için en mükemmel moda giriyordum.

Dolabıma gittim. Kıyafetlerimin hepsini bir kenara attım. Kilitli, kocaman, metal kutuyu buldum. Sarışın komiserin daha önce bulduğu ve hakkında bana bir sürü soru sormak istediği şeyin de bu olduğundan emindim. İstediğini sorsun. İstediğini sorsun.

Kutuyu, eski hayatımdan geriye kalan tek şeyi elime aldım ve onunla birlikte sendeleyerek arka bahçeye gittim. Hava soğuktu. Üzerime her zamanki çirkin, beyaz tişörtümün haricinde bir kazak geçirmeliydim. Onun yerine Maker's Mark'tan daha da çok içtim. İşte o beni iliklerime kadar ısıttı.

Kutuyu açtım. İçi notlarla doluydu. Jerry'nin onları neden atmadığını bilmiyordum. Tahminime göre Rachel kutuyu belki de o gün eline geçirmişti. Başka bir yere koymuş, benim için saklamıştı.

Bir şekilde bir gün ben Vito'nun yerinde çalışırken, kuruyu evimin önündeki basamaklara benim için bırakmıştı. Eve gelince birden onu görmüştüm. Bir pakete sarılmamıştı. Üzerinde ne herhangi bir not ne de bir telefon numarası vardı. O yapmış olmalıydı, başka kim böyle bir şey yapardı ki? O anda artık on yedi yaşında olduğunu, araba sürecek yaşa geldiğini ve Portland, Maine'den büyük şehir Boston'a gelme cesaretini gösterecek kadar korkusuz olduğunu düşündüm.

Belki de Jerry'ye gönderdiğim çeklerin üzerindeki adresimi görmüştü. Belki de nerede yaşadığımı öğrenince beni ziyaret etmeyi, durumumun nasıl olduğunu görmeyi istemişti.

Mektupları okumuş muydu? Onlar ona yaptıklarımın nedenlerini anlamasını sağlamış mıydı?

www.Ceptesim.Net

İlk birkaç hafta içindeki her şeyi gözden geçirdim. Görebildiğim kadarıyla yazdığım tüm mektuplar, karaladığım kötü sayılabilecek şiirler, hastalandığında gönderdiğim geçmiş olsun kartı ve arabaları tamir etmem gerekirken yazmaya çalıştığım birkaç şarkı sözü de dahil olmak üzere her şey oradaydı. Sayfa kenarlarına karalamış olabileceği yazıları, bırakmış olabileceği ruj izlerini ve avucunun ardından kalan lekeleri aradım.

Bir gece MythBusters'ın kendiliğinden kaybolan mürekkeple yazılmış yazıları sitrik asit kullanarak ortaya çıkardıkları bölümünü izledikten sonra, gaza gelip mektupların üzerine limon suyu serpiştirdim. Ama hiçbir şey bulamadım.

Ben de günbegün geri dönmesini bekledim. Çünkü nerede yaşadığımı biliyordu ve ben de Tanrı'ya onu bir daha görmek için dua ediyordum, bunun için umut besliyordum. Sadece ona bir şeyler söylemek için, içimi dökmek için beş dakikamın olmasını... Sadece onu görmeyi istiyordum.

Bekleme oyunu da sayfa kenarlarında karalamalar arama gibi işe yaramaz çıktı. Onca ay geçmesine rağmen elimde hiçbir şey yoktu.

Tıpkı hapishanede geçirdiğim lanet olası gecelerin hepsinde düşündüğüm gibi bir kez daha beni gerçekten sevip sevmediğini düşündüm.

Maker's Mark'ı bir daha kafaya diktim, sonra da daha boğazımın yanması geçmeden bir kibrit çaktım ve dünyanın en pahalı aşk mektuplarının yanmaya başlamasını izledim. Üzerlerine bir de viski döktüm, ateş birden gürledi.

Ama en son anda yapamadım. Bunu yapamazdım.

Çıplak ellerimle ateşe daldım. Ateş bileklerimi yakarken, ellerimin arkasındaki tüyleri adeta sıcağıyla eritirken bile küçük kağıt parçalarını avuçlamaya çalıştım. Mektuplar kıvrılıyor, alevlerle parçalara ayrılıyor, kızılımsı kıvılcımlar halinde uçuşuyordu.

Aptalca, Hayır! diye bağırdım. Hayır, geri gelin! Hayır!

Sonra da ellerimden yukarısı yanarken ve bacaklarım sendelerken, arka bahçede uçuşan parçaları kovalamaya başladım ve birden yine kulaklarıma çalman o sesi duydum.

Hapishane seslerini hayatımın sonuna kadar unutamazdım.

Bahçenin diğer ucundan gelen o sesleri şimdi de duyuyordum. Saçım yanıyordu. İlk başta bunu fark etmedim; belki de komşumun hayatını kurtaran, evin ön tarafına koşmamı, saçlarımdan parlak, turuncu alevler çıkarken kollarımı deli gibi sallamamı sağlayan şey de buydu.

Sendeleye sendeleye köşeye kadar geldim ve üç adam birden başını çevirip bana baktı.

İlki aptalca, Aidan, dedi. Adı Carlos'tu, sesinden onu hemen tanıdım, o da tamircide çalışıyordu.

Sonra da aynı anda kaldırımın üzerindeki kara yığma baktılar. İkinci adam, Larîet olsun, dedi.

Üçüncü adam da aralarındaki en zeki herif olmadığını gösterircesine, Ama o Aidan ise, diyerek konuşmaya başladı. Botlu ayağını yere yatırdığı adamın sırtına bastırmıştı. Sağ kolunu geriye çekmiş, yumruğunu indirmek üzereyken kalakaldı.

İşte o anda hala Maker's Mark şişesini elimde tuttuğumu fark ettim ve yapılabilecek en mantıklıca şeyi yapıp şişenin altını Bayan H.'nin evinin duvarında parçaladım. Sonra da kenarları sivri cam şişeyi başımın üzerinde tuttum, ucuz bir viski ve karşılıksız aşkla dolup yakuza gibi bağırarak kavgaya giriştim.

Üç kara figür dağıldı, Carlos başı çekercesine öne çıktı, kollarını yumruk atarcasma bir ileri bir geri götürdü.

Üçüncü herif bir kez daha yavaş ve aptal olduğunu gösterdi. Ben de onu doğaçlama yaparak edindiğim silahımla kolunun üst tarafından yakaladım, o da kolundan kanlar akarken bir kedi gibi ciyakladı.

İki numaralı adam, Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, demeye devam etti. Onu da karnının yanından yaraladım. Carlos! diye çığlık atmaya başladı. Carlos, Carlos, neler oluyor?

www.CepSitesi.Net

Deliye dönmüştüm. Sarhoştum, sinirliydim ve kapının önündeki paspas olmaktan bıkmıştım. Aptal, Yavaş Herif'e doğru şişeyi savurdum, Bay Lanet Olsun'u doğradım. Kafayı yemiştim ve onları kurtaran tek şey sarhoş halim bir yana, ayıkken bile kavga etmeyi bilen biri olmamamdı. Alevlenmiş Öfke saçıyordum ama amaçsızdım.

Kısa bir süre sonra adamların ikisi, deli gibi savurduğum kollarımdan uzaklaşmayı başardı ve çoktan kaçmanın tek çare olduğunu anlayan Carlos gibi karanlık sokakta koşmaya başladılar.

Geriye sadece gidenlerin ardından nefes nefese kalan ve ölüm tehditleri yağdıran ben kaldım; en sonunda da acı duyup pis bir koku alınca kafamın yandığını fark ettim.

Sonra da elimdeki parçalanmış viski şişesini yere düşürdüm, eriyen saçlarımdan çıkan alevleri söndürmeye çalışarak sokağın ortasında zıplayıp durdum.

Lanet olsun, lanet, lanet, lanet olsun! Aptalı oynama sırası bana gelmişti. En kötü anlarının dindiğini hissedene kadar elimi hızlıca başıma vurup durdum. Sonra da kesik kesik nefes aldım, saniyeler geçtikçe işlediğim suçların boyutunu kavramaya başladım. Sarhoştum. Saçımın çoğunu yakmıştım. Kollarım is lekeleriyle ve yanık kabarcıklarıyla kaplıydı. Tüm vücudum deli gibi yanıyordu.

Kaldırımdaki kara yığın en sonunda inleyerek hayata dönüyordu.

Adama doğru gidip yüzünü çevirdim.

Ve komşum Jason Jones'la karşılaştım.

On dakika sonra, Gecenin bu saatinde burada ne işin var? diye sordum. Jones'u sürükleyerek evime sokmayı, Bayan H.'nin çiçekli koltuğuna oturtmayı ve başıyla sol kaburgalarına koyması için iki buz torbası ayarlamayı başardım.

Adamın sol gözünün yarısı şişip kapanmıştı ve yüzündeki bandaj da daha önce dayak yediğini gösteriyordu.

Sen aptal mısın? diye sordum. Tavan yapan adrenalinim sonunda diniyordu. Küçük mutfağın önünde ileri geri volta atıyor, yeşil elastik bandı çekip bırakıyor, kaçıp gidebilmeyi istiyordum.

Jones karga gibi bir sesle, Saçına ne yaptın? diye sordu.

Bırak şimdi kahrolası saçımı. Mahallede ninja gibi giyinmiş halde dolanarak ne işler çeviriyorsun? Evindeki şov sana yetmedi mi?

Habercilerden mi bahsediyorsun?

Yamyamlardan bahsediyorum.

Onlardan biri olduğumu ve onların da benden beslendiğini düşünürsek güzel benzetme yaptın.

Daha sertçe kaşlarımı çattım. Şu anki ruh halimle benzetmeler zerre kadar umurumda değildi. Tekrar, Ne yapıyordun? diye sordum.

Seni arıyordum.

Neden?

Karımın kaybolduğu gece bir şey gördüğünden bahsetmiştin. Gördüğün şeyi öğrenmek istiyorum.

Lanet olası telefonunu eline alıp araşan olmaz mıydı?

Telefondan yüzüne bakıp da doğru söyleyip söylemeyeceğini anlayabilseydim gelmezdim.

İstediğin kadar gözlerimin içine bak, yine de yalan söyleyip söylemediğimi anlayamazsın.

Sakince, Şansını dene bakalım, dedi, yarısı şişmiş gözlerinde beni, kaldırımda ona saldıran üç kabadayıdan daha çok endişelendiren bir şeyler vardı.

Öyle mi? Sesimin sert çıkmasını sağlamaya çalıştım. Madem o kadar iri ve güçlü bir adamsın, neden o saldırgan herifleri ben kovaladım, seni kaldırımdan ben kaldırdım?

Adam buz torbasının yerini değiştirirken utangaçça, Arkamdan saldırdılar, dedi. Kimdi onlar? Arkadaşların mı?

Onlar mı? Sadece mahallelerinde cinsel suçlunun birinin oturduğunu öğrenen birkaç kişi.

www.CepSitesi.net

Yarın akşam yine gel. Aynı saatte, aynı yerde büyük ihtimalle aynı şovla karşılaşırsın.

Kısık bir sesle, Haline üzülüyor musun? diye sordu.

Elbette üzülüyorum.

Viski şişesinin nereden geldiği belli oldu.

Bir şişem daha var. Biraz ister misin?

İçki içmiyorum.

Nedense bu beni sinirlendirdi. îçki içmezsin, sigara kullanmazsın, peki sen ne yaparsın?... Aferin, aferin, aferin sana...

Jones gülercesine bana baktı.

Tanrı aşkına, Adam Ant'ın şarkısı. Seksenlerden. Sen nerede büyüdün, bir kayanın altında mı?

Aslında bodrumda büyüdüm. Sen de seksenleri hatırlayamayacak kadar genç yaştasın.

Rahatsız olmuşçasına omuz silktim, ne anlatırsam anlatayım artık çok geçti. Tanıdığım bir kız vardı, diye mırıldandım. Adam Ant'ı çok severdi.

Doğrudan, Şu tecavüz ettiğin kız mı? diye sordu.

Eeh, kes sesini! Sadece sus. Herkesin benimle ve lanet olası seks hayatımla ilgili her biliyormuş gibi davranmasından bıktım usandım. Öyle değildi. Değildi işte.

Adam monoton bir sesle, Hakkında araştırma yaptım, diyerek konuşmaya devam etti. On dört yaşındaki bir kızla ilişkiye girmiştin. Bu, reşit olmayan birine tecavüz sayılır. Yani evet, öyleydi.

Onu sevmiştim! diye haykırdım.

Bana ters ters baktı.

Aramızda özel bir şey vardı. Her şey seksle ilgili değildi. Ona ihtiyacım vardı. Onun da bana. Birbirine değer veren iki kişiydik. İşte bu özel bir şeydi. Bu aşktı.

Bana dik dik baktı.

Ama öyleydi! Kime aşık olacağını insan seçemiyor. Bu kadar açık ve basit.

Adam en sonunda konuştu. En kötü pedofili hastalarının tek ortak noktasının ilk cinsel deneyimlerini on beş yaşın altındayken, bir yetişkinle yaşamaları olduğunu biliyor muydun?

Gözlerimi kapattım. Yorgunca, Ben de senin... dedim. Maker's Mark'ın tezgahın üzerinde kalan diğer şişesini buldum, midemin bulandığını hissetmeme rağmen kapağını açmaya çalıştım.

Ona elini sürmemeliydin. Bahsettiğin şey, uzak dursaydın aşk olurdu. Büyümesine izin verseydin aşk olurdu. Yalnız ve korumasız orta son öğrencisinden faydalanmasaydın aşk olurdu. Arkadaş olsaydın aşk olurdu.

Biliyor musun, seni seve seve kaldırımdaki yerine bırakabilirim, dedim. Kısa süre sonra birilerinin gelip seni yerden kaldıracağından eminim. Ama adamın daha sözleri bitmemişti.

Onu ayarttın. Nasıl yaptın? Uyuşturucu, alkol, güzel sözler? Bunu düşündün, planladın. Çünkü ondan yaşça büyüktün, olgunluk ve sabır konusunda ondan üstündün. Belki de bekledin ve doğru anı seçtin. Kız bir şeye üzülmüş, yalnız kalmıştı ve sen de onun yanındaydın. Sırtını sıvazlamayı istedin. Belki de ona bir kadeh içki doldurdun. Ona,'Bir yudum al,'dedin.'Rahatlamana yardımcı olur.'Belki de kız huzursuzlaşmıştır, sana durmanı söylemiştir...

Kes sesini, dedim, ağzımdan çıkan kelimeler sert ve tehditkardı.

Adam sadece başını salladı. Evet, kesin sana durmanı söyledi. Elbette sana durmanı söyledi ama sen onu dinlemedin. Ona dokunmaya, onu okşamaya devam ettin, ondan faydalandın. Ne yapabilirdi ki? Daha on dört yaşındaydı; hissettiği şeyleri anlamıyordu; durmanı mı devam etmeni mi istediğinden, bunun doğru olup olmadığından, kendisini tuhaf ve utanmış hissedip hissetmediğinden emin değildi...

Üç koca adımla önüne gittim, elimin tersiyle yüzüne vurdum. Çıkan tokat sesi beklediğimden de yüksekti. Adamın başı yana yattı. Buz torbası dantellerden birinin üzerine

www.CepSitesi.Net

düştü. Adam yavaşça başını çevirdi, düşüncelere dalmış halde çenesini ovuşturdu, sonra da buz torbasını alıp alnına tekrar koydu.

Doğrudan gözlerimin içine baktı, ben de gördüğüm şeyin karşısında titredim. O, kılını kıpırdatmadı. Ben de hiç hareket etmedim.

Sakince, Bana çarşamba gecesi gördüklerini anlat, dedi.

Arabanın biri sokaktan çıkıyordu.

Nasıl bir arabaydı?

Üzerinde bir sürü anten olanlardan. Belki de kiralık bir limuzindi, siyah renkli bir Sedan arabaya benziyordu.

Polislere ne söyledin?

Senin cinayete meyilli şerefsizin teki olduğunu. Kendini kurtarmak için beni önlerine atacağını.

Başıma, ellerime, alnıma baktı. Bu akşam ne yaktın?

Canımın istediği şeyleri.

Porno dergiler alır mısın, Aidan Brewster?

Sana ne!

Jones buz torbasını bir kenara bıraktı. Tam önümde ayağa dikildi. Geri çekildim. Kendimi tutmadım. O, kanla, morluklarla ve Tanrı bilir nelerle çevrili koyu siyah gözlerden etkilendim. O gözleri daha önce görmüşüm gibi dejavu yaşadığımı hissettim. Belki de benzerleriyle hapishanede karşılaşmıştım. Belki beni karmaşanın ortasına atan, sonra da bana acımasızca tecavüz eden ilk adamda da aynı gözleri görmüştüm. İlk defa komşumun tam olarak bir insan olmadığını fark ettim.

Jones öne çıktı.

Hayır, derken nefesimin kesildiğini hissettim. Aşk mektuplarımı yaktım. Kendi yazdığım notları. Sapık değilim ben, bunu bil!

Bakışlarıyla odayı taradı. Bilgisayarın var mı, Aidan?

Yok, elbette. İzin vermiyorlar. Şartlı tahliyemin kuralları böyle!

İnternetten uzak dur, dedi. Sana şu kadarını söylüyorum: Sohbet odalarından birisine girer de genç kızın birine tek kelime edersen, seni mahvederim. Sırf benden kaçmak için dilini yutacaksın.

Sen kimin nesisin?

Adam üzerime doğru eğildi. Üvey kardeşine tecavüz ettiğini bilen kişiyim, Aidan. Üvey babana her hafta yüz doları tam olarak neden gönderdiğini bilen kişiyim. Artık anoreksik olan kurbanına beslediğin aşkının sana hayatının sonuna dek ne kadara mal olacağını bilen kişiyim.

Aptalca, Ama bunları bilemezsin, dedim Hiç kimse bilmiyor. Yalan testini geçtim. Yalan testini geçtim diyorum sana!

Bana gülümsedi, ama o boş boş bakan gözleriyle bütünleşen bakışlarıyla kemiklerime kadar ürpermeme sebep oldu. Arkasını dönüp koridorda yürümeye başladı.

Arkasından ürkekçe,.Beni sevmişti, dedim.

Seni sevmiş olsa, şimdiye kadar geri dönerdi, değil mi?

Jones bunu söyledikten sonra kapıyı arkasından çekti. Yan tarafımda duran yanmış ellerimi yumruk yapmış halde tek başıma kaldım ve adamın içgüdülerinden ne kadar çok nefret ettiğimi düşündüm. Sonra da Maker's Mark'ın ikinci şişesini açıp işe koyuldum.

İlk başta aklımı iki şey kurcalıyordu: Çok fazla şey belli etmeden sorularımı Ethan Hastings'e nasıl soracaktım ve son derece kısıtlı vaktimde kocama karşı nasıl plan kuracaktım? İki sorunum da hiç beklemediğim kadar kolay çözüldü.

Ethan'la her gün boş saatimde buluştum. Ona altıncı sınıflar için internette dolaşmalarını öğretecek bir eğitim programı kurmak istediğimi söyledim. Sınıf projesi yaptığını düşünen Ethan da sorularımın hepsini, hatta sorduklarımdan da fazlasını cevapladı.

www.CepSitesi.Net

Çevrimiçi güvenlikle işe başladım. Altıncı sınıfların porno sitelerinde gezinmesini istemezdik, değil mi? Ethan hesapları nasıl yöneteceğimi ve kullanıcıların bakabileceği yerleri sınırlandırmak için internet tarayıcısında izinleri nasıl düzenleyeceğim i gösterdi.

O gece Ree yattıktan sonra evdeki bilgisayarı açtım ve işe başladım. AOVdaki güvenlik penceresini açtım ve harıl harıl 1izin verilenler'i inceledim. Ama yatağa girdikten sonra jason in internette gezinmek için AOL'ı kullanmıyor olabileceğini akıl ettim. Belki de Internet Explorer'ı veya bir başka tarayıcıyı kullanıyordu.

Ertesi gün Ethan'ın yanına gittim.

Her bir bilgisayarın hangi siteye girdiğim bakmanın bir yolu var mı? Bu sayede öğrencilerin girmemesi gereken sitelere girip girmediklerini kontrol edebilir, ağ güvenliğimizin yeterli olup olmadığını anlayabilirim.

Ethan bana kullanıcıların bir siteye tıkladığında, internet sitesi tarafından bir çerez yaratıldığını ve o sayfaların geçici kopyalarının bilgisayarın önbelleğinde saklandığını anlattı. Ayrıca söylediğine göre, bilgisayarlar gezinti geçmişini saklıyordu ve doğru dosyalara bakarak kullanıcıların World Wide Web denilen ağda tam olarak nerelere baktığını anlamak mümkündü.

Ree'nin uyuduğu, Jason'ın da işe gittiği doğru anı bulmak için beş akşam daha beklemek zorunda kaldım. Ethan bana internet arama çubuğunda aşağı açılan menüye nasıl tıklayacağımı ve bu sayede bilgisayarda son girilen siteleri nasıl göreceğimi göstermişti. Arama çubuğunu seçtim, aşağı açılan menüye tıkladım ve www.drudgereport.comwww.usatoday.com ve www.nytimes.com şeklinde üç siteyle karşılaştım.

O anda bu kadarının yeterli sayıda olmadığını düşündüm, çünkü Ethan bilgisayar laboratuvarında aynı şeyi yapınca çok rahat on dört on beş siteyle karşılaşmıştık. Ben de Internet Explorer1 açtım ve onun gezinti geçmişine göz attım, ama orada da aynı sonuçları alınca şaşırıp kaldım.

Bir süre daha gezinti geçmişini kontrol ettim. Birkaç günde bir, denk geldiği vakitlerde ve Jason'in dikkatini çekmeden çabucak göz atabileceğimi düşündüğüm anlarda durumu gözetledim. Her zaman da o üç siteyle karşılaştım ve Jason saatlerce bilgisayarın karşısına çakıldığı için bundan şüphelendim. O kadar süre boyunca sadece haber okuyor olamazdı.

Üç hafta sonra aklıma bir fikir geldi ve sosyal bilgiler dersi için ilk Anayasa Değişikliği'yle garanti altına alınmış beş özgürlükle ilgili bir soru hazırladım. Sonra da Google'da arama yaptım; karşıma tarih siteleri, hükümet siteleri, VVikipedia ve buna benzer şeyler geldi. Hepsine tıkladım ve o akşam işim bitince aşağı açılan menüye bastım, en son girilen sitelerin listesini gördüm.

Ertesi gün okula gittim, sınıfıma ifade özgürlüğü, din özgürlüğü, basım özgürlüğü, barışçıl bir şekilde toplanma özgürlüğü ve hak arama Özgürlüğüyle ilgili bir ders verdim.

Sonra da hızlıca eve döndüm, Ree yatıp Internet Explorer in gezinti geçmişine bir daha bakana kadar kendimi zor tuttum.

Peki, ne buldum, biliyor musunuz? Üç site: Drudge Report, USA Today, New York Times. Son yirmi dört saatte baktığım tüm siteler gitmişti. Silinmişti.

Kocam bir şekilde internetteki izlerini ortadan kaldırıyordu.

Sonraki gün Ethan'a bilgisayar laboratuvarının kapısından girer girmez sorumu sordum.

Dün okuldan sonra öğretmenlerden biriyle konuşuyordum, kendisi bilgisayarın gezinti geçmişini kontrol etmenin yeterli olmayabileceğini ima etti. Geçmiş kayıtları değiştirmenin bazı yolları olduğundan falan bahşetti.

Çaresizce omuz silktim ve Ethan da hemen en yakındaki bilgisayara oturup açma düğmesine bastı.

Elbette, Bayan Jones. İnternetten çıktıktan sonra önbellek dosyalarını silebilir, bu sayede internete hiç girmemiş gibi görünebilirsiniz. Hemen size göstereyim.

www.epsitesi.net

Ethan, National Geographic'in internet sitesine girdi, çıktı ve bana bilgisayarda Önbelleği temizleme seçeneklerini gösterdi. Ben de mutsuzluğa kapıldım.

O zaman çocukların ne yaptığını her zaman kontrol edemem, değil mi? Yani içlerinden birisi tek tıkla yapılabilen önbellek temizlemeyi öğrenirse, başlarında olmadığımda istedikleri yerlere girebilirler ve benim de bundan hiç haberim olmaz.

Ethan, Evet, ama temel güvenlik önlemlerini almış olacaksınız, dedi.

Ama onlar da güvenilir değil. Onları kurduğumuzda bunu bana göstermiştin. Anladığım kadarıyla öğrencilerin nereye girdiklerini ya da ne yaptıklarını tamamen kontrol edemeyeceğim. Belki de internette gezinmeyle ilgili bir eğitim programı hazırlamak o kadar da iyi bir fikir değildir.

Ethan bir süreliğine düşünceli durdu. Akıllı bir çocuktu. Azimli ama yalnızdı. Üzerimde ailesinin onu sevdiğini ama onunla ne yapacaklarını bilmediği izlenimini uyandırmıştı. Yetişkinlerin bile gözünü korkutacak kadar zekiydi. Hayatının ilk yirmi yılında acılar çekecek ama yirmi bir yaşında yazılım şirketini duyuracak ve mankenin biriyle evlenip Ferrari sürecek türden bir çocuktu.

Fakat henüz o noktaya gelmemişti ve ben de çocuğun bu acı verici utangaçlığından, tüm dünyayı geri kalanlarımızın göremeyeceği analitik bir bakış açısıyla görmesinden dolayı üzülüyordum.

Bilgisayarda bir şeyi sildiğinizde, sildiğiniz şeyin aslında ortadan kalkmadığını biliyor olmalısınız.

Başımı iki yana salladım. Hayır, hiç bilmiyorum. Çocuğun yüzü güldü. Olabilir. Bilgisayarlar, doğası gereği tembeldir. Öyle mi?

Elbette. Bilgisayarın ana görevi verileri depolamaktır. Sabit diski boş raflarla dolu kocaman bir kütüphane olarak da düşünebilirsiniz. Sonra siz kullanıcı olarak içine belgeler koyarsınız, dosyalar indirirsiniz, internette gezersiniz veya başka işler yaparsınız. 'Kitap' diyebileceğimiz veri kayıtları oluşturursunuz, bilgisayar da onları alıp raflara koyar. Peki.

Kütüphanelerde olduğu gibi bilgisayarın da istenildiği anda kitapları geri getirebilmesi gerekir. Bunu yapabilmek için kendine özgü katalog sistemi olarak dizinler oluşturur ve bu dizinleri de raflar arasından istenilen veri kaydını çıkarıp önünüze getirmek için kullanır. Anladım şimdi.

Ethan bana bakıp gülümsedi Gördüğüm kadarıyla iyi bir öğretmen olduğum kadar iyi bir öğrenciydim de. Dersini vermeye devam etti. işte bilgisayar burada tembelleşiyor, bir dosyayı sildiğinizde, bilgisayar raftaki gerçek veriyi bulup yok etmek için vakit harcamaz. Bu kadarı fazladan iş yapmak olur. Onun yerine sadece dizinde dosyayla ilişkilendirilen bilgiyi siler. Kitap hala oradadır, ama katalogdaki kayıt artık yerini göstermez.

Kızılımsı saçlı ortağıma bir süre baktım. Bana önbellek temizlense bile aranan internet dosyalarının bilgisayarda bir yerde olduğunu mu söylüyorsun?

Bunun karşılığında bir gülümseme daha kazandım. Bravo!

Kendimi tutamadım. Ben de ona gülümsedim. Ethan in yüzü kızardı, ben de daha dikkatli olmam gerektiğini hatırladım. Ethan Hastings'i kendi işlerim için kullanmam, canını yakmak istediğim anlamına gelmiyordu.

Peki, katalogdaki kayıt silinirse veriyi nasıl bulabilirim

Gerçekten bilgisayarın tarayıcı geçmişinde neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız, size Pasco'yu öneririm.

Pasco?

İnternetten indirebileceğiniz bir dosya kurtarma yazılımı. işin aslı şöyle: Birisi 'önbelleği temizlediğinde' bilgisayar çoğu zaman tüm belleği silmez. En azından birkaç tane index.dat dosyası geride kalır. Siz de geçmiş dosyalarını açar, Pasco]yu çalıştırırsınız ve o da size CSV verir...

CSV?

www.CepSitesi.Net

Comma Separated Values (Virgülle Ayrılmış Değerler) olarak bilinen dosya türü size bilgisayar tarafından girilmiş tüm URL'leri gün ve tarih damgasıyla birlikte gösteren bir Excel belgesi açar. Oradan da URL'lerin birini kesip doğrudan bilgisayarın arama motoruna girebilirsiniz, o da sizi doğrudan bakılan siteye götürür. Bilgisayarda açılan her sayfa karşınıza çıkar. Bingo!

Bu kadar şeyi nereden biliyorsun? Bunu sormak zorundaydım.

Ethan'ın yüzü birden kızardı. Şey... ailem...

Evet, ailen?

Annem her hafta bilgisayarıma Pasco'yla bakar. Ama bana güvenmediğinden değil! Yüzü daha da kızardı. Sadece, şey, bunu gerekli otoriteyi korumayı istediği için yaptığını söylüyor. Ondan daha zeki olduğumu biliyor; bu yüzden benden üstün olduğunu göstermek istiyor.

Annen haklı, Ethan. Sen bir dahisin ve sana bu eğitim programı konusunda bana yardım ettiğin için ne kadar teşekkür etsem az.

Ethan gülümsedi, ama bu kez daha düşünceli görünüyordu.

O gece evdeyken, işi ciddiye bindirdim. İki hikaye, bir soru ve yarısı izlenen bir Broadway şovundan sonra Ree uykuya daldı. Jason işe gitmişti, ben de yeni bilgisayar becerilerim ve şüphe dolu düşüncelerimle tek başıma kalmıştım. İlk iş olarak Foundstone'dan Pasco programını indirip kurdum.

Sonra da menü sisteminde gezinip geçmiş dosyası olabileceklere baktım, bulduklarımı Pasco'yla açtım. Omuzlarım çökmüş, başım aşağı sarkmış haldeydi; bilgisayarın karsısına çökmüştüm; gözlerim ekrandaki mikroskobik yazılara kilitlenmiş, kulaklarım da Jason in yoldan gelecek arabasının sesine odaklanmıştı.

Ne yaptığımı bilmiyordum ve her şey de düşündüğümden fazla vakit alıyordu. Vakit gece yarısını geçmişti ve Jason her an eve gelebilirdi. Hala raporlar oluşturuluyordu, ben ise daha Pasco'yu nasıl kaldıracağımı çözmemiştim. Programın masaüstündeki varlığı bile Jason'a bir şeyler döndüğünü anladığımı göstermeye yeterdi.

En sonunda karşıma CSV dosyasını açmayı mı, kaydetmeyi mi istediğimi soran bir iletişim kutusu çıkınca ayağa fırlayıp gerildim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, ama sürem azalıyordu, ben de AÇa tıkladım ve Excel dosyasının ekranı kaplayışını izledim.

Düzinelerce URL'yle karşılaşacağımı tahmin etmiştim. Porno siteleri? Sohbet odaları? Ürkek, küçük çocuklarla ilgili daha fazla fotoğraf? Birlikte çocuğumu yetiştirmek için seçtiğim adamın pis bir sübyancı ya da MySpace'te on iki yaşındaki çocukları tavlamaya çalışan hastalıklı adamlardan biri olduğunu kanıtlayan bir şeyler? Yine de neyi görmeyi umduğumdan ya da neden korktuğumdan emin değildim. Gözlerimi sıkıca yummuştum. Ekrana bakmaya cesaret edemiyordum.

Kocam o uzun gecelerde neler... neler yapıyordu? Ekranda üç tane satır vardı. İnternet tarayıcısına girdiğim URL'lerin nereye ait olduğunu çoktan biliyordum: Drudge Report, USA Today ve New York
Times.

Kocam sırlarını iyi saklıyordu.

Ertesi gün boş saatimde, Ethan çoktan bilgisayar laboratuvarına geçmiş beni bekliyordu.

İşe yaradı mı? diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Ee? dedi sabırsızca. ' Kocanızın internette neler yaptığını ya da yapmadığını öğrendiniz mi? Gözde öğrencime şaşkın şaşkın baktım.

O ise sakince durdu. Altıncı sınıflar internetten o kadar da anlamaz, dedi. Yani ben anlıyorum, ama sizin sınıfınızda benim gibi birisi yok, dolayısıyla kaygılanmanıza sebep olacak bir şey de yok. Geriye işiniz kalıyor, ama okulun bilgisayarını sık sık hacklediğim için orada da ilginç bir şey olmadığını biliyorum... Ethan!

www.cepsitesi.net

Ethan omuz silkti. O zaman son seçenek olarak evdeki bir şeyden dolayı kaygılanıyor olmalısınız. Ree daha dört yaşında, yani o olamaz. Geriye de kocanız kalıyor.

Sandalyeye oturdum. Oturmam gerekiyordu.

Ethan saf mavi gözleriyle, Porno mu? diye sordu. Yoksa birikimlerinizle kumar mı oynuyor?

En sonunda, Bilmiyorum, dedim. Pasco'yla bakmadınız mı?

Baktım. Karşıma sadece üç tane URL çıktı, onlar da önceden gördüklerimin aynısıydı.

;

Ethan dimdik durdu. Gerçekten mi?

Gerçekten.

Vay, o zaman dosya yok etme programı olmalı. Onların sadece adını duydum. İyiymiş!

Dosya yok etme programı mı iyi bir şey?

İzlerini ortadan kaldırmak istiyorsan iyi bir şey. Yok etme veya imha programı, arkanda bıraktığın önbellek dosyası izlerinin tamamını temizleyen bir araçtır.

Tembel bilgisayarın silmeyeceği şeyleri mi siler?

Hayır. Yok etme programları da tembeldir. Kullanıcının her seferinde tekrar tekrar aynı şeyi yapmaması için otomatik olarak önbellek dosyasını temizler. Bu sayede bilgisayarı kullanan kişi istediği yere girer, sonra da kanıtlar yok edilir. Ama geride hiçbir geçmiş bilgisi olmaması da dikkat çeker, kocanız da bu yüzden akıllılık edip geriye sahte bir internet geçmişi bırakıyor. Şansımıza bu işte o kadar da iyi değil

Tek kelime etmedim.

İşin asıl güzel yanına geldik: Yok etme programları da yüzde yüz güvenli değil

Tamam, demeyi başardım.

Bir internet sayfasına tıkladığın anda bilgisayar herhangi bir programın tamamının izini süremeyeceği kadar çok geçici dosya oluşturur. Ayrıca yok etme programları da sadece dizinlerle uğraşır. Yani dosyalar hala orada, bizim yapmamız gereken tek şey onları bulmak.

Ama nasıl?

Daha iyi bir program kullanarak. Pasco ufak tefek işleri halletmeye yarar. Bize şimdi güçlü bir ilaç lazım.

Dalgın dalgın, İyi de onu nereden bulacağımı bilmiyorum, dedim.

Ethan Hastings sırıtarak bana baktı. Ben biliyorum, dedi.

D.D. yine rüyasında biftek görüyordu. En çok sevdiği açık büfeye gitmiş, parmesanlı patlıcanla kan kırmızısı, kızarmış rosto arasında karar vermeye çalışıyordu. İkisinden de almaya karar verdi, sağ elini doğrudan parmesanlı patlıcana götürürken, sol eliyle de ince biftek dilimini koparmaya çalışıyordu. Erimiş peynirler bir kolundan aşağı iniyor, çenesinden de et suyu damlaları akıyordu.

Bunu hiç umursamadı. Doğrudan beyaz örtülü masanın üzerine çıkü; yeşil jöleli, meyveli, yuvarlak kekle, üzerinde kiraz taneleri olan puding tabaklarının arasına oturdu. Vıcık vıcık jöleli pastayı eliyle avuçlarken yan tarafındaki ince, uzun ve soğuk dondurma kasesinin tepesindeki kremalı tapyokayı yaladı.

Acıkmıştı. Hatta açlıktan ölüyordu. Sonra birden yemekler gitti. Kendisini saten örtüyle kaplı, kocaman bir yatağın üzerinde buldu. Yüzüstü uzanmıştı; çıplak vücudu, kime ait olduğunu bilmediği sihirli eller omurgasının kıvrımlı yerlerinde dolanıp kalçasının hatlarında gezerken ve de kasıklarının arasına uzanırken bir kedi gibi geriniyordu. O ellerin nerede olmasını istediğim biliyordu. Nereye dokunması gerektiklerim, nereye gitmesi gerektiklerini biliyordu. Kalçalarını sihre ayak uydurarak kaldırdı ve birden sırtüstü çevrildi, bacaklarını yaşayacağı anları kabul etmek için açarken, Brian M i İler'm bıyıklı yüzünü gördü.

Yataktan sıçrayarak uyandı. Elleriyle çarşafı sıkmıştı, vücudu döktüğü terlerle parlıyordu, nefes alışverişini yavaşlatmaya çalışıyordu. Hayatı boyunca ilk kez karşısındaki gri duvarlara bu kadar uzun süre bakü. Yağmurlu, kasvetli sabahı zor karşıladı.

www.CepSitesi.Net

Çarşafı bırakü. Üzerindeki yorgam kenara attı. Bacaklarının üzerinde durmayı başarıp banyoya kadar gitti ve lavabonun üzerindeki aynada kendine baktı.

Aynadaki yansımasına sertçe, Onlar hiç yaşanmadı, dedi.

Sabah saat beş buçukta dişlerim fırçaladı ve yeni güne hazırlandı.

D.D. realist biriydi. İnsan doğasıyla ilgili bazı zor gerçekleri anlamadan bu işte yirmi sene ayakta kalamazdı. Kaybolan kişilerle ilgili olayların ilk yirmi dört saatinde aradıkları kişiyi canlı olarak bulma ihtimallerinin yüzde elli olduğunu düşünüyordu. Yetişkinler sinirlenip uzaklara gidebilir, çiftler kavga edebilirdi. Bazıları ömürlerinin sonuna kadar ortaya çıkmaz, bazıları da bir iki günde geri dönerdi. Dolayısıyla D.D. de ilk yirmi dört saatte, hatta ilk otuz alü saatte Sandra Jones'un hayatta olduğuna ve Boston Polis Departmanı'nm en iyi polisleri olarak onu evine geri getirebileceklerine inanmaya istekli davranmıştı.

Aradan elli iki saat geçtiği için artık kayıp annenin yerini saptayabileceklerine inanmıyordu. Cesedini bulabileceklerine kafa yormaya başlamıştı ve bu konuda bile zamanın çok önemli olduğuna inanıyordu.

Suç ve soruşturmaların belli bir ritmi vardı. İlk yirmi dört saatte sadece olayın mağdurunu canlı olarak bulmaya değil, failin işi yüzüne gözüne bulaştırmasına dair de umutlar olurdu. Adam kaçırma, saldırı, cinayet, hepsi de suçu işleyen kişiye yoğun duygular yaşatırdı. Yoğun duygular yaşayan insanlar da hata yapmaya meyilli olurlardı. İçi adrenalinle dolan, telaşa ve hatta pişmanlığa kapılan fail panik yapardı. Kötü bir şey yaptım. Nasıl kurtulacağım, nasıl, nasıl?

Ne yazık ki polislerin olayı çözememesiyle geçen her günde, fail sakinleşecek ve saklanacak zaman bulacaktı. Sonraki adımlarını daha dikkatlice hesaplayacak, izini kaybettirmek için daha sağlam bir plan yapacaktı. Suçlu kendini güvene alacak, delillerden kurtulacak, hikayesini süsleyecek, belki de dört yaşındaki kızı gibi olayın çözülmesini sağlayabilecek tanığın aklını çelecekti. Bir başka deyişle fail, bocalayan amatörden suç dehasına dönüşecekti.

D.D. öyle biriyle uğraşmayı istemiyordu. Bir ceset ve tutuklama istiyordu, bunu da beş haberlerine yetiştirmeyi düşünüyordu. Faili bulacak her türlü yolu kullanıp onu sorgulayacak ve davayı A'dan Z'ye çözecekti. Onun gününü bu tür bir şey güzelleştirirdi.

Ne yazık ki köşeye sıkıştırması gereken çok fazla insan vardı. Mesela; Ethan Hastings. Kayıp öğretmenine aşık olmuş, on üç yaşında, insanın gözünü korkutacak kadar akıllı bir çocuktu. Küçük bir çapkın mıydı? Yoksa küçük bir canavar mı?

Ondan sonra Aidan Brewster geliyordu. Geçmişinde hoş olmayan cinsel ilişkiler kurmayı tercih etmiş eski bir mahkûm. Sandra Jones'u tanımadığını iddia eden ama olayın olduğu sokakta kalan bir adam. Islah olmuş bir cinsel suçlu mu, yoksa şiddete karşı iştahı kabarmış, gittikçe ciddileşen bir mücrim mi?

Sandy'nin babası, değerli Maxwell Black de hesaba katılması gereken kişilerdendi: Kızının kaybolmasının ardından birden ortaya çıkan, çocuğuyla arası bozuk baba. Polis memuru Hawkes'e göre Black, Jones'u rahatsız etmiş gibiydi ve öyle ya da böyle torununu görmeye kararlıydı. Acaba kederli bir baba mıydı, yoksa Ree'yi ele geçirmek için her şeyi yapmayı aklına koymuş fırsatçı bir dede mi?

Ve en son şüpheli olarak da Jason Jones, kaybolan karısını bulmak için henüz hiçbir çaba göstermemiş, soğukkanlı koca vardı. Kıskanç biri olmadığını iddia ediyordu. Sandy'yle beş yıl önce yaptığı evliliğin haricinde adına eskiye dair hiçbir belge olmayan, kesinkes sahte kimlik kullanan gizemli biriydi.

D.D. döndü dolaştı, yine Jones'a geldi. Kızının çarşamba gecesiyle ilgili sözleri, Jones'un karısı kaybolduğundan beri sergilediği ilgisiz tavrı, sahte bir kimlik kullanması... Adam belli ki bir şeyler saklıyordu; bu yüzden hamile karısının ortadan kaybolmasında en büyük şüpheli olarak görünüyordu.

www.cepsitesi.net

D.D. kararını vermişti. En kısa zamanda Ree'yi daha fazla sorgulamak için karakola getirtecekti. İki polisi, diğer şüphelileri takiple, olay saatinde yaptıkları işleri ve bulundukları yerleri kontrol etmekle görevlendirecekti. Ayrıca en iyi organize suçlar dedektifini Jones'un banka hesaplarının izini sürmekle görevlendirecekti. Onlardan paranın geldiği yeri, Jones'un gerçek adını, gerçek hayat hikayesini, gerçek geçmişini öğrenmelerini isteyecekti.

Adamın sahte kimliğini aralayacak, taktığı maskeyi çıkaracaktı.

Kendine güveni gelen D.D. not defterini çıkardı ve bugünlük yapacağı en önemli işi yazdı: Jason Jones'u kenara sıkıştır.

D.D.'nin cep telefonu on dakika sonra çaldı. Saat daha yedi olmamıştı, zaten o da normal çalışma saatlerinde aranan insanların hayatını yaşamıyordu. Kahvesinden bir yudum daha aldı, kapaklı telefonunun kapağını hızla açıp, Dinliyorum, dedi.

Komiser D.D. Warren?

Doğrudur.

Karşıdaki kişi duraksadı. D.D. sütlü kahvesinden bir yudum daha aldı.

Ben, Wayne Reynold. Massachusetts Eyalet Karakolu'ndan. Aynı zamanda Ethan Hastings'in de dayısıyım.

D.D. bunu düşündü. Ekrandaki numara bir yerden tanıdık geliyordu. Sonra neler olduğunu anladı. Dün sabah da beni aramış mıydınız?

Çağrı cihazınızı çaldırdım. Basın konferansını gördüm ve konuşmamızın iyi olacağını düşündüm.

Ethan'dan dolayı mı?

Adam yine duraksadı. Bence yüz yüze görüşsek daha iyi olur. Ne dersiniz? Size kahvaltı ısmarlayabilirim.

Ethan'ı tutuklayacağımızı mı düşünüyorsunuz?

Tutuklayarak büyük bir hata yapacağınızı düşünüyorum.

Yani eyalet görevlisi olmanı kullanıp geri adım atmamı mı isteyeceksin? Bu tür konuşmaları hoş karşılamadığımı ve bana bir simitle krem peynir almanın hiçbir fark yaratmayacağını baştan bilsen iyi olur.

Önce buluşsak, sonra bana sert ve lakayt davransan?

D.D., Sen bilirsin, dedi. Az ileride, köşede kalan kahve evinin adını söyledi, sonra da şemsiyesini almaya gitti.

Mario.'nun Yeri, bölgenin sevilen mekanlarındandı. 1949'dan kalma orijinal tahta tezgahıyla ve tarihi yazar kasasının yanında duran, içi biscotti denilen taze kurabiyelerle dolu kocaman kavanozuyla samimi, küçük bir yerdi. Dükkanı artık asıl sahibinin oğlu Mario II işletiyordu. Müşterilerine yumurta, tost, farklı bir pastırma çeşidi olan pancettayla, İtalya'nın dışında bulunabilecek en güzel kahveyi sunuyordu.

D.D.'nin ön taraftaki camın yanında, köşede kalan küçük yuvarlak masayı kapması için çaba sarf etmesi gerekmişti. Kafeye sırf ikinci kahvesini huzur içinde içmenin verdiği zevki tadıp cep telefonunu kurcalamak için erkenden gitmişti. Çocuğun dayısının ona ulaşmasını ilgi çekici bir şey olarak görüyordu. O, kaybolan kadının kocasına baskı yapmayı düşünürken, aşığı olan genç çocuğun ailesi işin içine girmişti. Çocuğu korumaya mı çalışıyorlardı, yoksa işlenen suçtan dolayı pişmanlık mı duyuyorlardı? Gerçekten de ilginçti.

D.D, hızlı arama tuşuna basıp küçük telefonu kulağına götürdü. Bobby Dodge'u aramasının sebebi geceleyin müstehcen bir rüya görmesi de değildi.

Bir kadın sesi, Alo, diyerek telefonu açtı.

D.D. aniden hissettiği telaşı belli etmemeye çalışarak, Günaydın, Annabelle, dedi. Kadın onun gözünü korkutmuyordu. Bu, kadınların yüzde doksanından daha güzel olduğunu ve şarjörü dolu bir silahla da bu oranın yüzde yüze çıktığını yıllar önce anladığında benimsediği değişmez bir kuraldı. Annabelle elbette bu kural konusunda istisna sayılırdı ve zamanında

www.CepSitesi.Net

Bobby Dodge'u elinden almıştı. Bu da onu, ikisi birbirine medenice davranıyor olsa bile, D.D.'nin düşmanı yapmıştı. Bobby uyanık mı?

Annabelle, Onu gece yarısı aramamış mıydın? diye sordu.

Evet. Hey, bu arada tebrikler.

Teşekkürler.

Şey, sen iyisin, değil mi?

Evet, teşekkürler.

Doğum ne zaman?

Ağustosta.

Erkek mi, kız mı?

Sürpriz olsun dedik.

Güzel. Bobby oralarda mı?

Yine telefonu yüzüne kapatacak.

Biliyorum. Benim çekiciliğimin bir parçası da bu.

Annabelle telefonu kocasına uzatırken, uzaklardan haşır hışır bir ses geldi, ardından da dürtülerek uyandırılan Bobby'nin homurdanma sesleri duyuldu.

Bobby telefona, Rüya gördüğümü söyle bana, diye söylendi.

Bilmiyorum. Çıplak ve üzerine kremşanti dökülmüş halde miyim?

D.D., daha sekiz saat önce konuştuk.

Ne yaparsın, suç böyle bir şey. Hiç uyumaz.

Ama dedektifler uyur.

Gerçekten mi? Akademideki o dersi kaçırmış olmalıyım. Sana başka bir eyalet polisiyle ilgili sorum var. Adı Wayne Reynolds. Tanıdık geldi mi?

Uzunca bir süre sessizlik oldu, ama bu da Bobby'nin her zamanki gibi telefonu kapatmasının ardından gelen bip sesinden iyiydi. En sonunda, Wayne Reynolds? dedi. Hayır, o isimde bir dedektif aklıma gelmedi.

D.D. başını salladı, sessizliğini korumaya devam etti. Hem Boston Polis Departmanı hem de Massachusetts Eyalet Karakolu kalabalık birimlerdi, yine de bir bakıma aile yapılanmasına benzer bir anlayışları vardı. Herkes birbiriyle doğrudan çalışmasa bile, birbirlerinin adını koridorlarda duyar, bir raporun tepesinde oku, hatta son dedikodu kazanından çıkan lafların arasında işitirdi.

Bobby yavaşça, Bir dakika, dedi. Adını duymuştum, ama dedektiflik bürosunda değil, Bilgisayar Laboratuvarında çalişiyor. Geçen seneki banka soygununda birkaç telefonun adli incelemesini halletmişti.

Bilgisayar kurdu mu?

Sanırım onlar 'kriminal uzmanı' nı tercih ediyor.

Hıh.

Bilgisayarlara el koyduktan sonra eyaletten yardım mı istediniz?

Ben bilgisayarlara el koyup BRIC'ten yardım istedim. BRIC, Boston Polis Departmanı'ndaki Boston Bölgesi İstihbarat Merkezi'nin, teşkilatın bilgisayar kurtlarından oluşan birliğinin kısaltmasıydı; çünkü tüm karakollar gibi Boston polisi de kendi oyuncaklarının ve uzmanlarının olması gerektiğine inanıyordu. Bunu açıklamaya bile gerek yoktu.

Bobby, O zaman BRIC'ten birilerini ara, diye söylendi. Büyük ihtimalle onlar Wayne'le çalışmıştır. Ben çalışmadım.

Tamam. İyi geceler, Bobby.

Kahretsin, çoktan sabah oldu. Artık yataktan kalkmak zorundayım.

O zaman, günaydın, Bobby. D.D., Bobby bir kez daha ona laf edemeden telefonu kapattı. Telefonunu kemerine taktı ve boş fincanına baktı. Wayne Reynolds bilgisayarlardan anlayan

www.Cepostesi.Net

bir yeğeni olan profesyonel bir bilgisayar kurduydu. D.D. fincanına kahve doldurdu. Bu çok ilginçti.

Wayne Reynolds, saat tam sekizde kafenin kapısından içeri girdi. D.D. adamın yeğeninkine tıpatıp benzeyen parlak turuncu saçlarını görünce hemen tanıdı. Ama on üç yaşındaki çocukla bu adam arasındaki tüm benzerlik havuç kafalı olmalarından ibaretti.

Wayne Reynolds bir seksen beş bir doksan boylarındaydı. Çok rahat ve artistik bir havayla ilerliyordu. Çeşit çeşit sabit diskleri parçalara ayırma konusunda işine yaramayacak olsa da her gün koşan bir adama benziyordu. Üzerindeki orman yeşili gömleği ve siyah renkli kumaş pantolonu tamamlayan, devetüyü renginde, yün bir ceket giyinmişti. Adam içeri girince birkaç kişi birden başını çevirip ona baktı ve D.D. de adamın ona doğru gelmesinden dolayı biraz heyecana kapıldı. Ethan Hastings bir gün büyüyünce ona benzeyecekse, Sandy Jones kendisine göre doğru yolu bulmuş olabilirdi.

Wayne, Komiser Warren, diyerek onu selamladıktan sonra elini uzattı.

D.D. adamla tokalaşırken başını salladı. Adamın avuçlarının içi nasır tutmuştu. Tırnakları kısa kesilip törpülenmişti. Güzel görünen parmaklarında evlilik yüzüğü yoktu.

D.D.'nin gerçekten de dikkatini hemen yemeğe vermesi gerekiyordu.

Adam, Bir şeyler yemek ister misin? diye sordu.

O da gözlerini kırptı. Olur.

Harika. Ben ikimize de yetecek kadar getiririm.

D.D. nefesini kontrol etmek ve kendisine David Caruso'ya benzeyen biriyle kahvaltı yapmaktan kesinlikle ama kesinlikle etkilenmeyecek, eğitimli, profesyonel biri olduğunu hatırlatmak için siparişini verirken acele etmedi. Ne yazık ki kendisine inanmıyordu; David Caruso'ya karşı hep bir zaafı vardı.

Garson küçük masaya peçetelerle, çatal bıçaklarla ve Wayne için bir bardak sert kahveyle döndü. Wayne kocaman, beyaz, porselen fincanı güzel parmaklarıyla aldı ve D.D. de dudaklarının içini ısırdı.

D.D. lafı uzatmayıp, Demek eyalet için çalışıyorsun, dedi.

New Braintree'de Kriminal Bilgisayar Birimi'ndeyim. Adından da tahmin edebileceğin gibi elektronik analizlerin büyük çoğunluğuna biz bakıyoruz.

Ne kadar süredir oradasın?

Wayne omuz silkti, sert kahvesini yudumladı, gözleri kısa bir süreliğine kızarmış pastırmaya takıldı. Beş altı yıl oldu. Ondan önce dedektiftim, ama çocukluğumdan beri elektronik cihazlara ilgi duyduğum için davaların teknolojiyle ilgili kısımlarına bakmak istedim. Artık uyuşturucu satıcısından, suç krallarına kadar herkesin bilgisayarları, cep telefonları veya avuç içi bilgisayarları kullandığım düşünerek, teknik bilgi ve becerilerimi geliştirme ihtiyacı duydum. CFCE (Sertifikalı Adli Bilişim Uzmanı) olmak ve Bilgisayar Laboratuvarı'na geçmek için seksen saatlik kursu tamamladım.

Alanım seviyor musun?

Seviyorum. Sabit diskler pinatalar gibidir. Aradığın her türlü hazine, içinde bir yerlerde gizlidir. Sadece içini nasıl açacağını bilmen gerekir.

Kahvaltıları geldi. Kırılmış yumurtaların yanında kızartılmış pancetta yiyeceklerdi. Burunlarına gelen koku baş döndürücüydü. D.D. hemen çatalını eline alıp yemeğe başladı.

Ağzı doluyken, Donanımları nasıl inceliyorsunuz? diye sordu.

Wayne yumurtasından bir çatal aldı, ilgisinin ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırcasına düşünceli gözlerle D.D.'ye baktı. Adamın yeşilin tonlarına sahip, etkileyici ela gözleri vardı, D.D. de bu konuyla gerçekten ilgilendiğini ona bakışlarıyla anlattı.

Mesela beş yüz on iki kuralını ele alalım. Kriminal bilsayar analizi alanının sihirli numarası budur. Sabit disklerin içinde verileri okumak ve yazmak için dönen yuvarlak plakalar vardır. Bu plakalar beş yüz on iki baytlık veri yığınlarını depolar ve sürekli okuma kafasının altında

www.Cepsitesi.Net

döner. Okuma kafası da verileri plakaların üzerine yazmak için aldığı tüm bilgileri beş yüz on iki baytlık yığınlara bölmek zorundadır.

Evet, diyen D.D. pancettasını dilimlemeye başladı.

Sabit diskine tam olarak beş yüz on iki bayta bölünemeyen bir dosyayı kaydettiğini varsayalım. Bin yirmi dört baytlık veri değil de, sekiz yüz baytlık olsun.
Bilgisayar önce bir veri yığınının tamamını, sonra da boşta olan bir diğerinin yarısını doldurur. Sonra ne olur? Bilgisayar kaldığı yerden, yani veri yığınının ortasından işe başlamaz. Onun yerine yeni dosyayı başka bir beş yüz on iki baytlık boşluğa yazar, böylece önceki dosyanın boş depolama alanı ya da mevcut veri yığınında bizim deyimimizle artık alanı oluşur. Genelde eski veriler o artık alanda kalır. O dosyayı çağırıp üzerinde bazı değişikler yaptığını ve sonra da sakladığını farz edelim. Değiştirilen veriler, birçok insanın düşündüğü gibi doğrudan eski verilerin üzerine yazılmaz. Aynı veri, yığının içinde bir yerlerde kalır. Sonra da benim gibi birisi o beş yüz on iki baytlık yığında arama yapar. Artık alanda aşığına kocanı öldürmesi için yazdığın mektubun aslını ve sonradan işin en çok dikkat çeken paragrafını silip kaydettiğin değiştirilmiş dosyayı bulabilirim. Böylece bir suçluyu daha yakalatırım.

Benim kocam yok, diyen D.D. yumurtasından bir çatal aldı. Ama artık bilgisayarıma güvenmiyorum.

Wayne Reynolds ona bakıp sırıttı. Güvenmemelisin de. İnsanlar sabit disklerine ne kadar bilgi bıraktıklarını bilmiyorlar. Ben bilgisayarlan vicdana benzetiyorum. Her şeyi hatırlarlar, ne zaman konuşmaya başlayacakları da belli olmaz.

D.D, Bildiklerini Ethan'a öğrettin mi? diye sordu.

Öğretmeme gerek yoktu, Çocuk gördüğü her şeyi anında kapıyor. Yeteneklerini iyilik yapmak için kullanırsa, günün birinde zehir gibi bir dedektif olur.

Peki, bilgisayar teknolojisinin karanlık tarafında neler var?

Wayne omuz silkti. Hackleme, kod kırma, yasadışı veri yerleştirme. Ethan iyi çocuktur, gerçi şimdi on üçünde olduğu için dayısının adımlarını takip etmek bir zamanlar olduğu kadar ilgisini çekmiyor olabilir. Eyalet polisine mi katılır, internetin yeraltı dünyasına mı karışır bilemem.

Sandy Jones'un fikirlerine değer veriyor gibi. D.D. Önündekileri bitirdi, beyaz porselen tabağı ileri itti.

Wayne bir anlığına düşüncelere daldı. En sonunda, Ethan öğretmenine aşık olduğunu sanıyor, dedi.

Onunla cinsel anlamda bir ilişki yaşamış mı?

Sanmam.

Neden?

Öğretmeni ona o gözle bakmıyordu.

Peki,bunu nereden biliyorsun?

Çünkü Sandra'yı ben de her perşembe akşamı, basketbol maçlarında görüyordum.

Wayne bir sürelik sessizlikten sonra, Ethan, Sandra'yla ilgili olarak beni aradı, dedi. Hesabı ödeyip kafeden çıkmışlardı. Konunun gizliliğini düşününce yürürken konuşmak daha iyi bir fikir gibi gelmişti. Bir zamanlar Paul Revere tarafından geçilen rotanın belirtildiği kırmızı şeridi takip edip sahile doğru yürüdüler.

Wayne, Anladığım kadarıyla, diyerek sözlerine devam etti. Sandra, Ethan'a internet kullanımı için eğitim programı hazırlama bahanesiyle yaklaşmış. Ama Sandra'nın internet güvenliği ile ilgili merakının sırf ders programı hazırlama amaçlı olmadığını anlamak Ethan'in çok vaktini almamış. Öğretmeninin kocasının çocuk pornosu gibi bir şeylerle uğraştığına inanmış, Sandra da olayın iç yüzünü öğrenebilmek, için can atıyormuş.

Sen bu konuda neden bir dosya açmadın?

www.Cepsitesi.Net

Wayne başını iki yana salladı. Açamazdım. Sandra'yla tanıştığımızda bana yardımlarımı ancak bir iyilik olarak kabul edebileceğini çok net bir şekilde söyledi. Tam olarak neler döndüğünü öğrenene kadar polisin işe karışmasını istemiyordu. Kızını düşünmek zorundaydı; Ree, babası gereksiz yere hapse atılırsa büyük bir travma yaşardı.

D.D. kaşlarından birini havaya kaldırdı. Sandra aslında çocuk pornosundan şüpheleniyorsa, kızının sevgili babasının yakalanmasından çok daha farklı yollarla travma geçireceğinden endişelenmeliydi.

Wayne omuz silkti. Ailelerin nasıl olduğunu bilirsin. Kadının birisine yedi yaşındaki kızını üzerinde sperm olan iç çamaşırlarıyla göstersen bile, hala bunun mantıklı bir açıklaması olabileceğini duyabilirsin.

D.D. derin derin iç çekti. Adam haklıydı ve bunu ikisi de biliyordu. Çocuklara yönelik cinsel saldırılar düşünüldüğünde, bu inkar edilemezdi.

Tamam, Ethan seni aradı. Sonra ne oldu?

Öğretmeninin durumundan dolayı epey endişelenen yeğenim Ethan'in hatırına, perşembe akşamı yapılan basketbol maçlarından birisine gitmeyi ve Sandra'yla yüz yüze görüşmeyi kabul ettim. Kısa bir konuşma yapacağımızı, görüşebileceği bir dedektifin numarasını kendisine iletebileceğimi ve buna benzer bir yardımda bulunabileceğimi düşündüm. Ama... Sesi gittikçe kısıldı.

D.D., Ama? diyerek adamı konuşturmaya çalıştı.

Wayne omuz silkti, üzülmüş gibiydi. Sonra Sandra Jones'u gördüm.

Kendisi bilindik sosyal bilgiler öğretmenleri gibi biri değil.

Hayır. Hem de hiç değil. Ethan'ın ondan neden hoşlandığını anında anladım. Beklediğimden daha gençti. Daha güzeldi. Tribünde tahta sıraya oturmuş, bacaklarının arasına da sevimli, küçük kızını almış haldeyken... bilemiyorum. Ona bir kez baktım ve yardım etmeyi istedim. Kendimi ona yardım etmek zorundaymışım gibi hissettim. Bana ihtiyacı olduğunu sezdim.

Tabii. Mary Kay Letourneau, Debra Lafave, Sandra Beth Geisel. Hepsi de güzel kadınlar. Sadece güzel olanların on iki yaşındaki çocuklarla yatmayı istemesi sana da tuhaf gelmiyor mu? Neden böyle oluyor?

Az önce de söylediğim gibi Sandra'nın Ethan'la öyle bir ilişkisi yoktu.

Seninle öyle bir ilişkisi var mıydı?

Wayne doğrudan ona baktı. Söyleyeceklerimi duymak istiyor musun, istemiyor musun?

D.D. elleriyle konuşmasını işaret etti. Buyur. Sahne senin.

Tanıştığımız ilk akşam Ethan, Ree'yle birlikte kaldı; Sandra'yla ben de konuşmak için okulun etrafında dolaşmaya çıktık. Sandra bana evdeki bilgisayarın geri dönüşüm kutusunda hoş olmayan bir fotoğraf bulduğunu söyledi. Sadece o gün o fotoğrafla karşılaşmış, o günden sonra da başka bir şey bulamamış. Ama internet tarayıcılarının girilmiş sayfalan göstermesiyle, veri saklamayla ilgili bilgiler edinmiş ve kocasının bilgisayarın dosyalarıyla oynadığını anlayınca sakladığı başka şeylerin de olduğundan şüphelenmiş.

Kocası dosyalara ne yapıyormuş?

Ethan, Sandra'ya hangi sitelerin ziyaret edildiğini nasıl öğreneceğini göstermiş. Bilgilerin, bilgisayarın sabit diskindeki geçmiş dosyasında olduğunu ve geri getirilebileceğini söylemiş. Sandra da evdeki bilgisayarın internet tarayıcısını birkaç kez Ethan'ın ona gösterdiği çeşitli çevrimiçi araçlarla taramaya çalışmış. Her defasında da sadece üç internet sitesiyle karşılaşmış: Drudge Report, USA Today ve New York Times.

D.D.'nin kafası çoktan karışmıştı. Bu neden onu şüphelendirmiş?

Çünkü Sandra derslerine hazırlık yapmak için bir sürü siteye girmiş. O sitelerin hepsinin de internet geçmişinde görünmesi gerekirdi ama görünmüyormuş. Bu da birisinin önbellek dosyasını sildiği, işi bitince de aynı sitelere tıklayıp sahte bir geçmiş bilgisi yarattığı anlamına geliyor. İşte bu düpedüz tedbirsizlik. Wayne daha çok kendi kendine söyleniyor gibiydi. Tüm

www.cepsitesi.Net

suçlular gibi işin tekniğini bilenler de er ya da geç kendilerini ele verecek aptalca bir şeyler yapabiliyorlar.

Bir saniye. Birisi neden sahte internet geçmişi yaratır ki?

Sahile geldiler, akvaryuma doğru giden yolda, liman boyunca yürüdüler. Hava hala serpiştiriyordu; bu yüzden liman da normalde olduğundan daha sakindi. Wayne korkuluklara doğru gitti, yüzünü D.D.'ye çevirdi. Aynen öyle. Birisi neden sahte internet geçmişi yaratır ki? İşte milyon dolarlık soru da bu. Ethan, Sandra'ya internetten indirilen bir veri kurtarma programı tavsiye etmiş, ama o da yeterli gelmemiş. Sandra'nın kocasının izlerini ortadan kaldırmak için dosya yok edici olarak bilinen programlardan birini kullandığından şüphelenmiş. Bu yüzden de yeğenim beni aradı ve deyim yerindeyse ağır toplarla saldırıya geçmek gerektiğini söyledi.

D.D. ona bakıp gözlerini kırptı. Ona yardım edebildin mi?

Etmeye çalışıyordum. Daha birkaç ay önce, aralıkta, işe başladık; Sandra'nın da şüphelendiği kişi kocası olduğu için çok temkinli hareket etmek zorundaydık. Ethan'la birlikte bilgisayarda Pasco'yu denemişlerdi, ama Pasco sadece bulmasını söylediğiniz şeyleri bulabilir. Laboratuvarda kullandığımız EnCase kadar güçlü bir program değil. EnCase bir sabit diskin en gizli kısımlarına ulaşabilir, artık alanların kaydını oluşturabilir, tahsis edilmemiş yığınları analiz edebilir ve buna benzer birçok faydalı işlevi yerine getirebilir. Daha da iyisi, EnCase'in tam da Sandra'nın aradığı gibi sabit diskteki her türlü görüntü dosyasını çıkaran, tam anlamıyla yüz binlerce fotoğrafı insanın önüne serebilen bir görüntü bulma aracı var. EnCase ayrıca internet tarayıcısı geçmişini de bulabiliyor...

Yani Sandra'nın bilgisayarında EnCase'i çalıştırdınız, öyle mi?

Keşke çalıştırabilseydik. Ela gözleriyle üzüntüsünü gösterdi. Öncelikle kaynağın üzerinde hiçbir zaman işlem yapmaması gerekiyordu. Bu işin kuralı bu. Ayrıca Sandra'nın işi gizlice halletmesi şarttı ve EnCase'in üç dört gün evdeki bilgisayar üzerinde çalışması kocasının mutlaka dikkatini çekecekti. Arama yapıp bilgisayarlara el koymak kolaydır. Ama birisini olduğu yerde, el altından incelemek...

Ee, siz ne yaptınız?

Sandra'ya evdeki sabit diski birebir nasıl kopyalayacağını öğrettim. Ona ne tür bir sabit disk alacağını, sonra da onu evdeki bilgisayara nasıl bağlayıp verileri nasıl kopyalayacağını anlattım. Ne yazık ki Jason kısa bir süre önce beş yüz gigabaytlık bir sabit disk almıştı ve sadece kopyalanması bile altı saat alacaktı. Sandra birkaç kez girişimde bulundu ama kocası işten dönene kadar işi halledemedi.

Sandra Jones son üç ayını bir bakıma kocasının arkasından iş çevirerek mi geçirdi?

Wayne omuz silkti. Sandra Jones son üç ayını kocasına üstünlük sağlamakla geçirdi. Daha sabit diski kopyalayacak, ben de EnCase'le içine bakacaktım. Öyle olsa kocasından korkması için geçerli bir sebebi olup olmadığını size söyleyebilecektim.

D.D. gülümsedi. Şansa bak, biz de dün akşam Jones'un evdeki bilgisayara el koyduk.

Wayne'in gözleri kocaman açıldı. Bir göz atsam...

Yeğeninin davayla bağlantısı varken bunu yapman mümkün değil. Delillerin birine elin değdiği anda, sen daha 'çıkar çatışması' diyemeden mahkeme hepsini geçersiz sayar.

Raporların bir kopyasını alabilir miyim?

BRIC'ten birisine seninle görüşmesini söylerim.

İşi Keith Morgan'a ver. Sabit diski konuşturmak istiyorsan, adamın odur.

Tavsiyeni aklımda tutarım, diyen D.D., bir süreliğine Wayne Reynolds'a baktı. Sandra kocasının neler yaptığını anladığını düşünüyor muydu? Aylardır bu işin üzerindeydi. Pedofili olduğunu düşündüğü biriyle uzunca bir süre yaşamış sayılır. Gün geçtikçe daha da çok gerilmiş, sinirleri bozulmuştur...

Wayne tereddüt etti, rahatsız olduğunu gösteren ilk işaret yüz hatlarına yansıdı. Sandra'yı en son iki hafta önce basketbol maçında gördüm. İçe kapanmış gibiydi, konuşmayı

www.cepsitesi.net

istemiyordu. Kendisini iyi hissetmediğini söyledi, sonra da Ree'yi alıp gitti. Gerçekten de hasta öldüğünü düşündüm. Öyle görünüyordu.

Sandra'nın hamile olduğunu biliyor muydun?

Ne? Wayne'in yüzü biraz soldu, adam gerçekten de duyduklarından dolayı ürktü. Bilmiyorum... Gergin olmasına şimdi anlam verebiliyorum. Sapık olduğundan korktuğu adamın ikinci çocuğunu karnında taşıması zor olsa gerek.

Kocasının geçmişinden hiç bahsetti mi? Nerede büyüdüğünden, nasıl tanıştıklarından?

Wayne başını iki yana salladı.

'Jones'un takma ad olabileceğinden hiç bahsetti mi?

Ciddi misin... ? Hayır, hayır, ondan hiç bahsetmedi.

D.D. bunu düşündü. Jason Jones bilgisayarlardan iyi anlıyor gibi.

Hem de çok iyi.

Peki, önceki kimliğini saklayacak veya yeni bir kimlik yaratacak kadar da anlıyor mu?

Anlıyordur. İnternet üzerinden banka hesapları açılabilir; elektriğe, suya abone olunabilir, sahte kredi geçmişi yaratılabilir. Bilgili bir bilgisayar kullanıcısı birden fazla kimliği hem yaratabilir hem de ortadan kaldırabilir.

D.D. başını salladı, bunları biraz daha düşündü. Bilgisayardan anlamasının dışında başka neye ihtiyaç duyar?

Şey... posta adresine veya posta kutusu numarasına. Er ya da geç posta adresini bir yerlere vermesi gerekir. UPS'ten posta kutusu kiraladı diyelim.
O kutunun adresine ait bir telefon da ayarladı. Gerçi artık onun yerine kullan at telefonlardan da alabilir. Çünkü kimliği desteklemesi için ulaşılması çok zor olmayan elle tutulur bir şeyler bulmalı.

Posta kutusu. D.D. bunu düşünmemişti. Hem Jones'un adına hem de Sandy'nin kızlık soyadına göre daha derin bir araştırma yapacaktı... Sandy hiç'Aidan Brewster'diye birisinden bahsetti mi?

Wayne başını iki yana salladı.

Peki, bana bir dedektif ve emniyet mensubu olarak bildiğin kadarıyla Sandra Jones'la yeğeninin hiç yalnız kalmadığı üzerine yemin edebilir misin?

Ethan bana sadece Sandra'yla boş saatinde bilgisayar laboratuvarında buluştuğunu söyledi. Evet, o saatlerde yalnızlardı, ama gündüz vakti okulun ortasında buluştuklarını unutmamak gerekir.

Sandra hiç kocasından kaçmak istediğini söyledi mi?

Kızını asla bırakmazdı.

Senin için bile mi, Wayne?

Wayne ona yine aynı bakışı attı, ama D.D. sorusunu geri almadı. Wayne Reynolds yakışıklı bir adamdı ve Sandra Jones da çok ama çok yalnız bir kadın...

Wayne doğrudan, Bence onu Jason Jones öldürdü, dedi. Çarşamba gecesi evine geldi, karısını sabit diski kopyalamaya çalışırken yakaladı ve tepesinin tası attı. Bir şeyler karıştırıyordu, karısı neler olduğunu anladı, o da bu yüzden onu öldürdü. Dün basın konferansını gördüğümden beri bunu ti üşünüyorum, yani benim bizzat bu davaya kanşıp karışmadığımı soruyorsan, cevabım evet ben bu davaya dahil oldum. Korkmuş, genç bir anneye yardım etmeye çalışıyordum ve bunu yaparken de ölümüne sebep olmuş olabilirim. Bu yüzden çok kızgınım. Hatta tahmin edemeyeceğin kadar öfkeliyim.

D.D., Tamam, deyip başını salladı. Karakola gelip resmi olarak ifadeni vermeni istemek zorunda olduğumu biliyorsun.

Doğrudur.

Öğleden sonra saat üçte? Karakolda?

Orada olurum.

www.CepSitesi.Net

D.D. başını salladı, adamın yanından uzaklaşmaya başladı, bu sırada da aklına son bir soru geldi. Hey, Wayne! Sandy'yle kaç kez buluştunuz?

Wayne omuz silkti. Bilmem. Dokuz on kez herhalde. Hepsi de basketbol maçlarında.

D.D. yine başını salladı. Sandra'nın bu kadar buluşmanın üzerine bilgisayarın sabit diskinin bir kopyasını getirememiş olmasının tuhaf olduğunu düşündü.

Jason yavaşça yükselen uğultu ve ardından gözlerine çarpan parlak ışıklarla uyandı. Bitkin halde saatine baktı, saatin beş olduğunu gördüğünde kafa karışıklığıyla arkasından ışıklar gelen kaim perdelere göz attı. Mart ayında güneş saat beşte doğmuyordu.

Sonra yatakta doğruldu. Sokağın karşısından projektör ışıkları geliyordu. Haber minibüsleri dönmüştü, sabah haberlerine hazırlanıyorlardı ve herkes olay yerinde, yani bahçesinin önünde yeni kayıtlar çekiyordu.

Jason da gerçekten uyuyabildiği son üç saatte bilmesi gereken önemli bir gelişme olup olmadığını merak ederek başını tekrar yastığına bırakü. Televizyonu açabilirdi. Hayaüyla ilgili yeni haberleri oradan izleyebilirdi. İroni anlayışı gelişmiş biriydi. Bu anın değerim anlamaya çalıştı. Ama kızını korumaya, karısını bulmaya ve hapse aülmaktan kurtulmaya çalışırken, bir sürü işle de uğraşüğı için kendini çok yorgun hissediyordu.

Kol ve bacaklarını uzattı, akşam yediği dayağın verdiği zararları anlamaya çalıştı. Kimisi diğerine göre daha çok ağrısa da, dört uzvunun da işlevim yitirmediğini fark etti. Ellerini başının arkasına koydu, sadece birisi açılan gözünü tavana dikti ve önündeki gün için bir plan yapmaya çalıştı.

Max geri gelecekti. Sandra'nın babası onca yolu sadece Massachusetts'te otel odasında sakince oturmak için gelmemişti. Ree'ye ulaşmayı isteyecek, tehditler savuracak... yasal yollara başvuracak ve hatta belki de Jason'ın geçmişini ortaya serecekti. Jason, Max'in önceki hayaüyla ilgili olarak ne

kadar bilgiye sahip olduğunu bilmiyordu. Zaten ihtiyarla da oturup hiç konuşmamışlardıSandra'yla bir barda tanışmıştı ve Sandra da her gece aynı bara uğramıştı. Tanıştıkları ilk gece iyi bir kız olmadığını göstermek istercesine, sadece iyi kızların erkekleri babalarıyla tanıştırmaya götürdüğünü söylemişti. Sonraki buluşmalarında Jason onu kiralık, küçük dairesine götürmüş, ona yemek pişirmiş, onunla birlikte film izlemiş, hatta kutu oyunları oynamıştı. Sandra'nın yapmalarını bekledikleri şey hariç her şeyi yapmışlardı ve bu da Sandra'nın her akşam geri dönmesini sağlamıştı.

Jason, Sandy'nin kabaran iştahını fark edene kadar, ona daha fazla sorular sorana kadar bu durum böyle devam etmişti. Ama bir gece Sandra gözyaşlarına boğulup Jason ikisinin de dertlerinin kesin çözümüne karar verince her şey değişmişti. Sandy bazı sebeplerden dolayı babasından kaçmayı istiyordu. Jason da sadece uzaklara gitmeyi düşünüyordu. Bu yüzden birlikte kaçtılar. Yeni bir şehirde, yeni bir soyadıyla hayata temiz bir başlangıç yaptılar. Ta ki geçen çarşamba akşamma kadar. Oysa Jason şimdiye kadar ikisinin de yaptıklarından hiçbir pişmanlık duymadığını sanıyordu.

Artık Max de işin içindeydi. Parası, zekası ve hukukçularla bağlantısı olan bir adamdı. Jason'ın canını yakabilirdi. Yine de Jason adamın Ree'ye yaklaşmasına izin veremezdi. Sandy'ye babasının elini Ree'ye kesinlikle sürdürmeyeceğine dair söz vermişti. Şimdi kızı ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyarken de geri adım atmayacaktı.

Max ortalığı karıştıracak, bu sırada polis de hayatını kurcalamaya devam edecekti. Bilgisayarını inceliyorlardı. Muhtemelen mali hesaplarına da bakıyorlardı. Editörüyle görüşüyor, hatta Boston Daily'nin binasında geziniyor da olabilirlerdi. Oraya bıraktığı bilgisayarı bulup ikiyle ikiyi yan yana getirebilirler miydi?

Bu yüksek riskli poker oyunu daha ne kadar devam edebilirdi?

Jason, aile babası olunca bazı temel tedbirler almıştı. Diğer işlerini farklı bir kimlik, ayrı bir banka hesabı, kredi kartı ve posta kutusu altında hallediyordu. Ödeme onayları ve kredi kartı

www.CepSitesi.Net

hesap özetleri Lexington'daki bir banliyö mahallesinde bulunan postane şubesine gidiyordu. Ayda bir oraya gidiyor, evrakları alıp inceliyor ve sonra da kanıtları ortadan kaldırıyordu.

Ama tüm iyi planların en az bir tane önemli kusuru vardı. Onun planındaki kusur da onu yirmi yıl ya da müebbet hapse mahkûm etmeye yetecek kadar kanıt barındıran aile bilgisayarıydı. Kaliteli bir yok etme programı kullanıyordu, ama tüm internet siteleri programın ortadan kaldırmayacağı kadar çok geçici dosya yaratıyordu. En fazla üç dört gün sonra adli bilişim uzmanları el koydukları bilgisayarda bir tuhaflık olduğunu anlayacak, polis de hemen kapısını çalacaktı.

Jason henüz Sandy'nin cesedini bulamadıklarını ve şimdi de ön bahçesinde durmuş, onu tutuklamayı beklediklerini tahmin etti.

Yataktan kalktı, uyumaya geri dönemeyecek kadar gergindi. Hareket ettiğinde kaburgaları ağrıyordu. Sol gözü görmüyordu. Ama yaraları umurunda değildi. Tek bir şey hariç hiçbiri umurunda değildi.

Kıvırcık saçlı, küçücük kızı Ree'nin odasında, ayağının ucunda açık turuncu tüylü kedisiyle birlikte güven içinde uyuduğundan emin olmak zorundaydı.

Sessizce koridorda ilerledi, tüm duyuları keskindi. Ev aynı kokuyor, ona aynı hissi yaşatıyordu. Ree'nin odasının kapısını araladı ve kızının yatağında ok gibi dümdüz yattığını, ellerinin üzerindeki yorganı sıktığını ve iri, kahverengi gözleriyle ona baktığını gördü. Uyanıktı ve Jason da içi yana yana kızının ağladığını fark etti. Yanaklarından aşağı gözyaşları akmış, aktığı yerlere izler bırakmıştı.

Odaya girerken sakince, Merhaba, hayatım, dedi. İyi misin?

Bay Smith başını kaldırıp ona baktı, esnedi, uzun pençelerinden birisini uzatıp gerindi. Ree ise babasına durgun durgun baktı.

Jason kızının alnındaki saçlarını kenara çekebilmek için yatağının ucuna oturdu.

Ree kısık bir sesle, Annemi istiyorum, dedi.

Biliyorum.

Artık eve gelsin.

Bunu ben de istiyorum.

Neden eve gelmiyor, baba? Neden?

Jason'ın bu soruya verecek cevabı yoktu. Kızının yanına kıvrılıp onu kollarının arasına aldı. Kızı omzuna yaslanıp ağlarken, saçlarını düzeltti. Johnson&Johnson kokan teninin kokusunu, omzuna değen başının yarattığı hissi, bitkin iç çekişlerinin sesini ezberledi.

Ree, gözyaşları kuruyana kadar ağladı. Sonra da elini babasının ellerinin üzerine koydu; kısa, tombul parmaklarının her birini babasının iri, uzun parmaklarıyla aynı hizaya getirdi.

Jason kızına fısıldayarak, Hepsi geçecek, dedi.

Ree omzuna yasladığı başını yavaşça salladı.

Kahvaltı yapmak ister misin?

Yine başını salladı.

Seni seviyorum, Ree.

Kahvaltı Jason'ın planladığından da karmaşık çıktı. Yumurtalar bozulmuştu. Ekmeğin ve meyvelerin çoğunluğunun da yumurtalardan farkı yoktu. Süt azalmıştı, ama Jason geri kalanla iki kase mısır gevreği hazırlayabileceğini düşündü. Mısır gevreği kutusu eline epey hafif geldi, o da pirinç patlaklı gevreği kullanmaya karar verdi. Ree konuşan gevrekleri seviyordu, Jason da çıtırdayan gevreklerin neler dediğini anlatarak onu eğlendiriyordu.

Ne, kızıma tay almamı mı istiyorsunuz? Ne, ne, kendime Corvette almamı mı istiyorsunuz? Hıh, bunu daha çok sevdim.

Jason, Ree'yi gülümsetmeyi ve ardından da kıkır kıkır güldürmeyi başardığında ikisi de biraz rahatladı.

Kendi kasesini bitirdi. Ree ise önündekinin yarısını yedi, sonra da geriye kalan mısırları sütün üzerinde yüzdürdü. Bu onu eğlendiriyor, Jason'a da düşünecek vakit tanıyordu.

www.CepSitesi.Net

Oturduğunda, yürüdüğünde, ayağa kalktığında vücudu ağrıyordu. Diğer adamların durumunun nasıl olduğunu düşündü. Gerçi onu arkadan yakalamışlardı, Jason onları hiç görmemişti, doğal olarak durumları Jason'a nazaran epey iyi olmalıydı.

Yaşlandığı için yeteneklerini yitirdiğine karar verdi. Önce on üç yaşındaki bir çocuktan dayak yemiş, sonra da başına bu olay gelmişti. Kavga etme konusundaki bu beceriksizliğiyle hapiste bir hafta bile dayanamazdı. Günün ilk moral bozucu düşüncesini aklından atmaya çalıştı.

Bulaşıkları yıkamak için yerinden kalkarken Ree, Baba, yüzüne ne oldu? diye sordu.

Yere düştüm.

Uff, baba.

Ciddiyim. Bulaşıkları lavaboya bıraktı, öğlen yiyecekleri şeylere bakmak için buzdolabının kapısını açtı. Süt yoktu, geriye altılı pakette Sandy'nin sevdiği Dr. Pepper, dört küçük paket yoğurt ve rengi solmuş bir marul kalmıştı. Günün ikinci moral bozucu düşüncesi de aklına geldi: Halkın bir numaralı düşmanı olması alışveriş yapmasına gerek olmadığı anlamına gelmiyordu. Bugün bir şeyler yemeyi planlıyorlarsa, markete gitmek zorundalardı.

Alnına bandana takıp takmaması gerektiğini düşündü. Hatta önünde Masumum yazan, arkasına da Suçluyum sözcüğü karalanan bir tişört giyebilirdi. Biraz eğlenebilirdi.

Buzdolabını kapatıp kızına göz ucuyla bakarken, sıradan bir ses tonuyla, Hey, Ree, alışverişe gidelim mi? dedi.

Ree'nin hemen yüzü güldü. Alışveriş yapmayı seviyordu. Haftada en az bir gün, Sandy'nin eve gelmesini bekledikleri sırada baba kız bu işi aradan çıkarıyordu. Jason karısının hazırladığı alışveriş listesine sadık kalacaktı. Ree onu Barbie Ada Prensesi Turtası ya da akçaağaç şuruplu, dondurulmuş, donut gibi ona göre acilen alınması gereken şeyleri almak için ikna etmeye çalışacaktı.

Jason genelde dışarıya çıkmadan önce tıraş olurken, Ree üzerine güzel bir elbise giyip başına parlak taşlı bir taç takardı. Tadını çıkarmadıktan sonra yirmi gıda reyonunda gezmenin ne manası vardı ki?

Ree bugün de hemen üst kata dişlerini fırçalamaya çıktı, sonra mutfağa üzerinde mavi çiçekli bir elbise, gökkuşağı renginde peri kanatları giymiş, ayağına da pembe pullarla süslenmiş bir ayakkabı geçirmiş halde geri geldi. Babasına tüllü, pembe bir toka uzattı ve saçlarını atkuyruğu yapmasını istedi. Jason da elinden geleni yaptı.

Alışveriş listesini yazdıktan sonra elini yüzünü yıkadı. Sakallarını kesince yüzündeki çirkin morluk göründü. Saçını geriye doğru tarayınca şişmiş gözü ortaya çıktı Berbat göründüğüne şüphe yoktu. Daha çok eli baltalı bir katile benziyordu. Günün üçüncü moral bozucu düşüncesi de aklına yer etti.

Saçlarını taramayı bıraktı, alt kata inip elinde sarı çantası olan ve sabırsızlıkla dış kapının önünde bekleyen Ree'nin yanına gitti.

Kızına, Habercileri hatırlıyor musun? diye sordu. Sokağın karşısında toplanan, ellerinde kameralar ve mikrofonlar olan kişileri?

Ree usluca başını salladı.

İşte onlar hala oradalar, hayatım. Kapıyı açtığımızda bize yüzlerce soru sorup fotoğraflarımızı çekecekler. Onlar sadece işlerini yapmaya çalışıyor, tamam mı? Deli gibi davranacaklar. Onlar işlerini yaparken, biz de sakince arabamıza binip markete gideceğiz. Tamam mı?

Tamam, baba. Üst kata çıkarken onları gördüm ve bu yüzden peri kanatlarımı taktım. Eğer çok bağırırlarsa, üzerlerinden uçup gidebilirim.

Jason ona, Çok akıllı bir kızsın, dedi ve sonra işi ertelemenin hiçbir değişiklik yaratmayacağını düşünerek kapıyı açtı.

Ayakkabısının ucu görünür görünmez bağrışmalar başladı.

Jason, Jason, Sandy'den haber var mı?

www.CepSitesi.Net

Bugün polisle görüşecek misin?

Resmi açıklama ne zaman yapılacak?

Jason kızını dışarı çıkardı, kapıyı arkasından kapatıp kilitlerken sıkıca yanında tuttu. Elleri titriyordu. Yavaş ve normal hareket etmeye çalıştı. Telaşa, suçluymuş gibi görünmeye ihtiyacı yoktu. Küçük kızını süt ve ekmek almaya götüren kederli bir kocaydı.

Arama faaliyetlerine yardım edecek misin, Jason?

Şimdiye kadar Sandy'yi bulmak için kaç kişi gönüllü oldu?

Kanatlarını sevdim, tatlım! Sen melek misin?

Bu yorum dikkatini çektiği için başını kaldırıp sertçe onlara baktı. Ona bağırmalarına boyun eğmişti, ama bir grup akbabanın Ree'nin peşinden gitmesini istemiyordu.

Yanında duran kızı, Baba? diye fısıldadı ve Jason da başını aşağı çevirince kızının yüzündeki endişeyi gördü.

Sakin bir sesle, Arabaya bineceğiz, markete gideceğiz, tamam mı? diye sordu. Biz usluyuz, Ree. Yaramazlık yapan onlar, biz değiliz.

Ree babasının elini tuttu, basamaklardan aşağı inip çimi geçerken ve yan tarafta duran arabaya doğru giderken vücudunu babasının bacağına sıkıca yasladı. Jason bu kez altı tane haber minibüsü saydı, önceki güne kıyasla sayıları artmıştı. Bu mesafeden üzerlerindeki yazılan okuyamadı. Daha sonra kontrol edip ulusal kanallara haber olup olmadıklarına bakması gerekecekti.

Yüzüne ne oldu, Jason ?

Gözünü polis mi morarttı?

Kavga mı ettin?

Jason onlara aldırış etmedi, Ree yavaş ama istikrarlı adımlarla bahçeyi geçip Volvo'ya kadar gitti. Jason anahtarlığını çıkarttığında, kapılar gelen kilit sesiyle birlikte açıldı.

Yüzüyle ilgili sorular artarken ve ağır kapıyı açtığı sırada kaburgaları canını incitirken, dalgın dalgın polisin şiddet uygulamasını düşündü.

Ree arabaya bindi, arka kapı kapandı. Jason da binip sürücü kapısını kapattı. Arabayı çalıştırdığında habercilerin rahatsız edici soru yağmuru da dindi.

Ree'ye, Aferin sana, dedi.

Habercileri sevmiyorum.

Biliyorum. Bir dahaki sefere ben de peri kanatlarımı takacağım.

Jason süpermarkette işe koyuldu. Travma geçiren kızının Negro, Barbie turtası ve fırından yeni çıkmış çikolatalı kurabiye isteğini reddedecek kadar duyarsız bir baba gibi davranamadı. Ree babasının bu konudaki zaafını çoktan fark etmişti ve alışverişin sonunda kasaya götürdükleri arabanın yarısı abur cuburla dolmuştu. Jason süt, ekmek, makarna ve meyve almayı başardığını düşünüyordu, ama aslında aklı hiç de orada değildi.

Kızıyla vakit geçiriyordu, çaresizce ona alt üst olan hayatlarında normal dünyadan bir tat tattırmak istiyordu. Sandy gitmişti. Max gelmişti. Polis sorular sormaya devam edecekti, evdeki bilgisayarı kullanarak aptallık etmişti...

O, bu hayatı istemiyordu. Saati altmış belki de yetmiş saat öncesine geri almayı ve bunların yaşanmaması için söylemesi gerekeni söylemeyi, yapması gerekeni yapmayı istiyordu. Hatta zamanı şubat tatiline kadar geri sarmaya can atıyordu.

Kasiyer kız, Ree'nin güzel kıyafetine bakıp gülümsedi. Sonra da gözlerini Jason'a çevirdi ve ona dalgınca bakmaya devam etti. Jason farkına varmadan omuz silkti, kasiyerin gazete standına dönen bakışlarını takip etti, Boston Daily'in ön sayfasındaki siyah beyaz fotoğrafını gördü.

Manşette, Mülayim gazetecinin gizli, karanlık dünyası olabilir mi? yazıyordu.

Basın kartındaki fotoğrafını almışlar, etrafını kırpmışlar ve onu hapishaneye gönderilmeden önce çekilen türdeki fotoğraflardan da beter göstermeyi başarmışlardı. Gazetenin katlandığı yerin üstüne gelen gözleri boş boş, hatta tehditkarca bakıyordu.

www.CepSitesi.Net

Ree yüksek sesle, Baba, bu sensin! dedi. Başını öne çıkarıp gazeteye daha yakından baktı. İçerideki diğer müşteriler de artık aynı şeyi fark etmişti; sevimli, küçük kızın yetişkin bir adamın rahatsız edici fotoğrafına bakışını izliyordu. Neden gazetedesin?

Bu kadar çok şey aldıklarına pişman olan ve buradan hemen çekip gitmeyi dileyen Jason, Ben orada çalışıyorum, dedi.

Ne yazıyor?

Mülayim biri olduğumu.

Kasiyer kızın gözleri pörtledi. Artık tehditkar görünüp görünmediğini umursamayan Jason ona sert bir bakış attı. Tanrı aşkına, yanındaki kızıydı.

Ree, Bir tane eve götürelim, dedi. Annem de görmek ister. Önden bir tane gazete çekti, gazeteyi kasaya giden siyah taşıma bandının üzerine koydu. Jason manşetin yan tarafında patronunun ve gazetenin baş editörü Greg Barr'ın adının yazdığını fark etti. Haberde hangi sözlerinin yazıldığından emindi, önceki gün telefonda söylediği hemen hemen her şeyi orada bulabilirdi.

Arka cebine uzandı, sinirleri hareket etmesine izin vermeyecek kadar bozulmadan önce cüzdanını çıkarmaya çalıştı. Ödemeyi yap, arabaya bin. Ödemeyi yap, arabaya bin.

Evine, gazetecilerin, polisin rahatsızlık vermeye devam edeceği evine dön.

Kredi kartını çıkarıp kasiyere uzattı. Kasiyer kızın parmakları o kadar kötü titriyordu ki, kız kartı üçüncü denemesinde ancak alabildi. Ondan bu kadar çok mu korkuyordu? Büyük ihtimalle karısını boğmuş, parçalara ayırmış, ardından da okyanusa atmış bir psikopatla karşı karşıya olduğunu mu düşünüyordu?

Jason bu işin absürtlüğüne gülmeyi istiyordu, ama bu durumda gülme sesleri çok yanlış anlaşılabilir, çok soğukkanlı ve gaddar biri gibi görünmesine sebep olabilirdi. Hayatı yerle bir olmuştu ve normale nasıl dönebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ree, Arabada turta yiyebilir miyim? diye sordu. Yiyebilir miyim, yiyebilir miyim, yiyebilir miyim?

Kasiyer kız en sonunda kartı ve fişi ona uzattı. Jason, Evet, evet, evet, dedi, fişi imzaladıktan sonra kredi kartını alarak cebine koydu, dışarıya çıkmak için can atıyordu.

Ree sevinçle, Seni seviyorum, baba! dedi.

Jason da içerideki herkesin bunu duymuş olmasını diledi.

Jason, Ree'yte birlikte eve dönüp alışveriş poşetlerini de içeri taşımak için birkaç kez haberci sürüsüyle karşılaştıktan sonra bitkin düştü, Ree için televizyona bir film koydu, televizyon karşısında bu kadar çok oturmanın kızma zararı olmasından, bu zorlu zamanda onunla daha fazla ilgilenmesi gerektiğinden ve buna benzer şeylerden dolayı hissettiği suçluluk duygusuna aldırış etmemeye çalıştı.

Artık yiyecek bir şeyleri vardı. Kedileri dönmüştü. Henüz tutuklanmamıştı.

Şimdilik elinden ancak bu kadarı gelirdi.

Telefon çaldığında yumurtaları dolaba diziyordu. Dalgınlıkla arayan kişinin numarasma bakmadan telefona cevap verdi.

Maxwell Black, güneyli aksanıyla cümleyi uzatarak, Yüzüne ne oldu, evlat? diye sordu ve adamın sesi, Jason'ı gitmeyi hiç istemediği bir yere götürdü.

Kendini patron mu sanıyorsun, evlat? Sen bendensin. Her şeyinle, tamamen bana aitsin.

Jason alçak bir sesle, Merdivenden düştüm, dedi, gözlerinin önüne gelen görüntüleri aklının köşesindeki küçük kutuya gönderdi. Kapağını kapattığını, anahtarı kilidine soktuğunu ve çevirdiğim hayal etti.

Max güldü. Muhtemelen mahkeme salonundaki kürsüsünde şaka yaparken veya mahalledeki kokteyl partilerinde konuşmalarıyla herkesin ilgisini üzerine çekerken sergilediği alçak sesli, iç ısıtıcı ses de böyle bir şeydi. Belki de okuldaki öğretmenlerden biri tereddütler içinde ona Sandy'nin durumundan bahsederken de böyle gülmüştü. Kızınız Sandy'nin... bu kadar çok... merdivenlerden düşmesinden, başını pencerelere çarpmasından dolayı...

www.CepSitesi.Net

kaygılanıyorum, Efendim. Max de o sevimli, küçük gülme sesiyle buna karşılık vermiş olabilirdi. Kızım için endişelenmenize lüzum yok. Rica ederim, canınızı sıkmayın. Kızımın durumu gayet iyi.

Jason, Sandra'nin babasından bir kez daha nefret etti.

Max ağır aksanlı ses tonuyla, Dünkü tanışmamızla kötü bir başlangıç yapük, evlat, dedi.

Jason herhangi bir cevap vermedi. Konuşmaya sessizlik hakim oldu. Bir süre sonra Max sözlerine devam edip, Ben de durumu düzeltmek için aradım, dedi.

Jason, Hiç gerek yoktu, dedi. Georgia'ya dönmen bana yeter.

Bak, Jason burada kin güdecek birisi varsa o da benim. Kızımı kendine bağladın, alıp şu kahrolası Kuzey'e getirdin, sonra da torunumun doğumu bir yana düğününüze bile beni çağırmadın. İnsan ailesine böyle davranmaz, evlat.

Haklısın. Senin yerinde olsam, bizimle bir daha konuşmazdım.

Yine o sıcak giilme sesi duyuldu. Max, Şansına, evlat, diyerek coşkuyla konuşmaya devam etti. Ben ipleri elime almaya karar verdim. Burada kızım ve torunum söz konusu. Geçmişin geleceğimizle aramızda durmasına müsaade etmek gibi bir aptallığa düşemem.

O zaman Sandra döndüğünde, mesajını ona iletirim

Döndüğünde mi? Max'in sesi sertleşti.Dönerse demek istedin sanırım.

Jason tok bir sesle, Hayır, döndüğünde demek istedim, dedi.

Karın başka bir adamla mı kaçtı, evlat?

Akla en çok gelen sebeplerden biri o.

Onu mutlu edemedin mi? Yanlış anlama seni suçlamıyorum. O kızı, sevgili annesi vefat ettikten sonra ben tek başıma büyüttüm. Ne kadar doyumsuz olduğunu bilirim.

Sandra'nın ne kadar mükemmel bir eş ve ne kadar fedakar bir anne olduğunu bilemezsin.

Kızımın öğretmen olduğunu öğrenince şaşırdığımı söylemeliyim. Ama bu sabah o saygıdeğer müdürüyle konuştum. Adı neydi... Phil, Phil Stewart? Sandy'nin öğrencileriyle ne kadar iyi anlaştığını anlatıp durdu. Sonuç olarak her şeyi bir yana bırakırsam, anladığım kadarıyla kızıma iyi yol göstermişsin. Bunun için seni takdir ettim, evlat, gerçekten.

Ben senin evladın değilim.

Peki, Jason Jones?

Jason yine o iğneleyici, tehditkar tonu işitti. Elini yumruk yaptı, konuşmak istemedi.

Beni sevmiyorsun, değil mi, Jason?

Jason yine cevap vermedi. Ama hakim bey konuşmanın çoğunu kendi başına sürdürüyordu. Gerçekten, nedenini bir türlü anlayamıyorum. Şöyle adam gibi oturup konuşmuşluğumuz yok. Kızımı istedin ve elde ettin. Georgia'dan gitmeyi istedin, kızımı da alıp gittin. Sana kızgın olmak için epey sebebim var. Kızıyla birlikte kaçan adama karşı bir baba ne kadar çok kızabilirse, ben de sana o kadar kızıyorum... Sen bana bunu yaptın. Peki, ben sana ne yaptım, evlat? Söyle, ne yaptım?

Jason, Kızına bakmadın, dediğini işitti. Sana ihtiyacı vardı ama sen ona bakmadın.

Tanrı aşkına, sen neden bahsettiğini sanıyorsun?

Karından bahsediyorum! Sandy'yi günbegün döven deli, alkolik karından ve senin ona hiç engel olmamandan bahsediyorum. Nasıl bir baba çocuğunu bu duruma sokabilir? Nasıl bir baba kızının her gün işkence görmesine müsaade edip yaşadıklarına sesini çıkarmadan durabilir?

Bir süre sessizlik oldu. Karım, Sandy'yi mi dövmüş? Sandy sana öyle mi dedi?

Jason ona hemen cevap vermedi. Sessizlik uzadı. Bu kez ilk olarak o konuştu. Evet.

Bak şimdi... Hakim alınmış gibiydi. Sandy'nin annesi mükemmel bir anne değildi. İçkinin dozunu birazcık kaçırdığı da doğru. O zamanlar işte çok vakit geçiriyordum, Missy ile Sandra'yı da çoğu zaman baş başa bırakıyordum. Bunun Missy'nin sinirlerini bozduğundan, hatta onu normal bir anneye nazaran daha asabi biri haline getirdiğinden eminim. Ama dayak... işkence... bence biraz abartı ve duygu sömürüsü.

www.CepSitesi.Net

Karın Sandy'nin canını yaktı mı yakmadı mı?

Ne demişler: Kızını dövmeyen, dizini dövermiş. Sandy'nin bir ya da iki kez anne tokadı yediğini gördüm, ama hepsi o kadar.

Missy hiç mi içkiyi abartmıyordu?

Tamam, cine karşı bir zaafı vardı. Bazen haftada iki akşam içerdi... Ama Missy öyle ortalığı dağıtan sarhoşlardan biri değildi. Birkaç kadeh fazla içmişse, yatağına çekilirdi. Kızımızı dövmek bir yana, karıncayı bile ezmezdi.

Peki ya seni evde elinde bıçaklarla kovaladı mı?

Bu da ne demek? Hakim bey gerçekten şaşırmış gibiydi.

Sandy'nin canım yakmış. Onu sırf hastaneye götürmek için parmaklarını kapılara sıkıştırmış, ona zorla çamaşır suyu içirmiş, bir şeyler yutturmuş. Karın çok ama çok hasta biriymiş.

Sessizlik bu kez daha da uzun sürdü. Hakim bey en sonunda konuşunca sesi gerçekten de şaşkınlık geçirdiğini gösterdi. Sandy bunları mı söyledi? Sandra öz annesi hakkında böyle mi konuştu? O zaman bana bu kadar aksi davranmana şaşırmamam gerek. Sözlerimi geri alıyorum, hem de hepsini. Bana karşı nasıl bir durumda olduğunu şimdi çok net görebiliyorum. Onca aptalca şeyden... Neyse, neyse. Hakim bey söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

Jason artık bildiklerinin doğruluğundan şüphe ediyor, içine düştüğü durumdan utanç duyuyordu. İçini yavaşça bir huzursuzluk kaplamaya başlıyordu.

Hakim bey, Kendimi savunmama müsaade eder misin? diye sordu.

Buyur.

Öncelikle, bu tür korkunç olayları ilk defa işittiğime dair sana yemin ederim. Sandy ile zavallı karım arasında hiç haberdar olmadığım şeyler yaşanmış olabilir. Ama doğrusu, onların da bu kadar büyük olaylar olduğuna inanmıyorum. Kızımı seviyorum, Jason. Hep sevdim. Ama ben aynı zamanda karıma sırılsıklam aşık olduğumu, tutulduğumu söyleyebilecek birkaç kişiden de biriyim. Missy'yi ilk olarak on dokuz yaşımdayken görmüştüm ve o anda onunla evleneceğimi, onu kendimden bir parça gibi benimseyeceğimi anlamıştım. Bunları sırf güzel, kibar ve terbiyeli olduğu için hissetmedim. Ben onu asıl Missy olduğu için sevdim.

Belki de lafı uzattığımı, bunların şu an yaşananlarla alakası olmadığını düşünüyorsundur. Ama Sandy on iki yaşma geldiğinde, ben bunların her şeyle ilgisi olduğundan korkmaya başladım. O yaşlarından sonra Sandy kıskanç biri gibi davranmaya başladı. Missy'ye olan saygımı, özel bir gün olmamasına rağmen eve elimde çiçeklerle gelmemi, hatta belki de sevgili karıma takmayı sevdiğim güzel takıları bile kıskanıyordu. Kızlar belli bir yaşa geldiklerinde, bilerek ya da bilmeden anneleriyle yarışa girmeye başlarlar. Bence Sandy bu yarışı kazanamayacağını düşündü. Bu yüzden sinirlendi, annesine karşı düşmanca bir tavır takındı.

Ama annesi Sandy'yle aralarındaki meseleleri çözemeden öldü. Sandy de bundan çok etkilendi. Sevgili küçük kızım... bir gecede değişti. Kendini çılgınlığa verdi, sorumsuz biri oldu. Canı ne istiyorsa onu yapmaya karar verdi, her dediğinin olmasını bekledi. Kürtaj oldu, Jason. Bunu biliyor muydun? Ree ilk, hatta belki ikinci hamileliği bile değildi. Sana bunlardan hiç bahsetmedi, değil mi? Kliniktekiler soyadını görüp beni aramasa benim de haberim olmayacaktı. Onlara izin verdim. Başka ne yapabilirdim ki? Henüz küçük bir çocuktu, anne olamayacak kadar genç ve başıboştu. Dua ettim, Jason, kızım için dualar okudum, ta ki sen onu alıp hayatımdan götürene dek.

Hakim Bey iç çekti. Hep kızımın umursamazca davranmaktan vazgeçeceğini umut ettim. Bu sabah müdürüyle görüşünce, en sonunda büyümüş olabileceğini, bir bakıma olgunlaştığını düşündüm. Ama şimdi, söylediklerini duyunca. .. Sanırım kızımın çok büyük sorunları var, Jason. İlk başta benden kaçtı. Şimdi de belki senden de kaçtığını düşünme vakti geldi.

www.sepsitesi.net

Jason buna itiraz etmek için ağzını açtı, ama kelimeler boğazında düğümlendi. Aklına şüpheler yer etti. Sandy veya Sandy'nin ailesiyle ilgili gerçekten neler biliyordu? Sandy'nin söylediklerini hep doğru olarak kabul etmişti. Ona neden yalan söyleyecekti ki?

Gerçekten de ona neden yalan söyleyecekti ki? Dört nokta bir milyondan dolayı mı?

Maxwell şimdi de, Belki de yüz yüze görüşme vaktimiz gelmiştir artık, diyordu. Oturup erkek erkeğe konuşur, bir çözüm yolu ararız. Sana karşı hiçbir art niyetim yok, evlat. Sadece kızım ve torunum için en iyisi neyse onu istiyorum.

Jason birden, Missy nasıl öldü? diye sordu.

Efendim?

Karın? Nasıl öldü?

Hakim bey birden, Kalp krizinden, dedi. Olduğu yere yığıldı. Onun gibi genç birini böyle korkunç bir yolla kaybetmek hepimizi mahvetti.

Jason telefonu daha da sıkı tuttu. Nerede öldü?

Şey... evde. Neden sordun?

Garajda? Direksiyonun başındayken ölmüş olabilir mi?

Evet, neden sordun? Şimdi sen sorunca aklıma geldi. Herhalde Sandy sana bunu da söyledi.

Ama kalp kriziydi, değil mi? Öyle olduğundan emin misin?

Sonuna kadar eminim. Çok ama çok kötü bir olaydı. Sanırım küçük kızım annesinin kaybını hiç unutamadı.

Jason, Otopsi raporunu okudum, dedi. Hatırladığım kadarıyla bulunduğunda Bayan Black'in yüzü kıpkırmızıymış. Bu da karbonmonoksit zehirlemesinin en büyük göstergesidir.

Telefonun diğer ucunda uzunca bir süre sessizlik oldu; sessizlik otuz saniye, hatta bir dakika boyunca devam etti. Jason doğrulduğunu, omuzlarını dikleştirdiğini hissetti. Sandy haklıydı; babası çok ama çok usta bir yalancıydı.

Max en sonunda, Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, Bay Jones dedi. Artık sessi o kadar sempatik gelmiyordu. Daha çok öfkeli gibiydi. İstediğini elde edemeyen zengin, güçlü bir adamın ses tonuna benziyordu.

Gerçekten mi? Çünkü her şeyin bilgisayar kayıtlarına döküldüğü şu çağda, tüm bilgilerin önünde sonunda erişilebilir olduğunu, özellikle nereye bakması gerektiğini bilen birinin işinin çok daha kolay olduğunu biliyorsundur

Bu ikimiz için de geçerli, Jason. Sen beni araştırırsın, ben de seni.

Sen bilirsin. Şehre ne zaman geldin?

Max de ona aynı şekilde soruyla cevap verdi. Kızımla ilk ne zaman tanıştınız?

Araba mı kiraladın, özel şoförlü bir araba mı ayarladın?

Babalık testi için DNA örneğini kendin mi verirsin, yoksa mahkeme emrini mi bekleyeceksin?

Fark etmez. Burası eşcinsel evliliklerinin yasal olduğu, çocukların velayetine karar verilirken biyolojik etkenden çok in loco parentisin göz önüne alındığı Massachusetts.

Birkaç kelime Latince bildiğin için kanunları benden iyi mi anladığını sanıyorsun, evlat?

Geçenlerde torununun lezbiyen anneleriyle yaşamasını uygun görmeyen bir dedenin velayeti almaya çalışmasıyla ilgili bir haber yapmıştım. Mahkeme biyolojik ebeveynleri olmasalar bile, çocuğun tanıyıp bildiği kişilerle kalmasına karar vermişti.

Çok ilginç. O zaman dur ben de sana Latince bir söz söyleyeyim. Belki şu küçük haberini yapmaya çalışırken ex parte diye bir şey de duymuş sundur.

Jason mutfağın orta yerinde donakaldı, bakışlarını yavaş yavaş pencereden dışarı çevirdi. Üniformalı polisin evinin kapısına doğru yürüdüğünü gördü.

Max sakince, 'Acil bir durumda' demektir, dedi, arkasından kıs kıs gülme sesi geldi. Yani dede olan bir şahıs, aile mahkemesine ex parte teklifiyle başvurursa, mahkeme karşı tarafa hakkında bir duruşma yapıldığını bildirme zorunluluğu duymadan ex parte emri verebilir. Ne

www.CepSitesi.Net

de olsa sen kayıp kişi soruşturmasındaki baş şüphelisin. Söz konusu çocuğun, annesinin yokluğunda baş şüpheliyle aynı evde kalması da hiç hoş karşılanmayacaktır.

Seni o...

Zil çaldı.

Max, Cevaplasan iyi olur, dedi. Seni görebiliyorum, evlat. Tıpkı tüm dünyanın görebildiği gibi.

Jason işte o anda Max'in cep telefonunu kulağına dayamış halde beyaz haber minibüslerinin yanında durduğunu fark etti. Yaşlı adam elini salladı, kır saçlarını belirginleştiren açık mavi takım elbisesinin içinde gayet mutlu görünüyordu. Max'in telefon açması, can atarak konuşması, Jason'ı olduğu yerde tutması ve de bunların hepsini aralarını düzeltmek için yaptığını söylemesi... Zil tekrar çaldı.

Ree sevinçle, Ben bakarım, baba, dedi.

Artık bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Jason yaklaşık yirmi beş sene önce bir kez ölmüştü. Bu ondan da kötüydü. Tüm dünyası parçalara ayrılıyordu. Ree parmak uçlarına basıp önce ilk kilidi, sonra da ikincisini açtı.

Kapıyı ardına kadar açınca üniformalı polis göründü.

Adamın elinde katlanmış beyaz bir kağıt vardı. Bakışları Ree'nin baş mm üzerinden geçip mutfağın girişinde duran ve kulağında hala telefon olan Jason'ı buldu.

Jason F. Jones.

Jason en sonunda telefonu yerine bıraktı. Doğrudan kapıya doğru ilerleyip elini uzatarak öne çıktı.

Polis, Mahkeme emri, Efendim, dedi. Sonra da görevini tamamlayıp çark ederek arkasındaki basamaklara döndü. Bu sırada sokağın karşı tarafındaki fotoğrafçılar da deklanşörlere basmaya başladı.

Jason kağıdı açtı. Kızını ertesi gün saat on bir de mahalledeki parka, dedesi Maxwell Black'le bir saatlik görüşmeye götürmesini talep eden mahkeme kararını okudu. Görüşme haklarına ilişkin duruşma dört hafta içinde yapılacaktı. O zamana kadar Maxwell Black'e torunu Clarissa Jane Jones'la her gün bir saat görüşme izni verilmişti. Mahkeme kararı bunu buyuruyordu.

Her gün. Ama her gün. Max ve Ree. Max'in Ree'yi görmesi, Ree'yle konuşması, Ree'ye dokunması. Bu görüşmeler sırasında Jason'ın onların başında duramayacak olması. Jason, kızını, öz çocuğunun istismara uğramasında parmağı

olan bir adamla yalnız başına bırakmak zorunda kalacaktı.

Ree heyecanla, O ne baba? diye sordu. Bir şey mi kazandın? O adam sana ne getirdi?

Jason kendisini toparlamaya çalışırken kağıdı katlayıp arka cebine koydu.

Kızma, Boş bir şey, dedi. Bomboş. Gel seninle biraz Şeker Diyarı oynayalım.

Ree art arda üç kez oyunu kazandı. Sıranın ona geldiği dört elde de prenses kartını çıkardı, yani kesiti hile yapıyordu. Jason'ın kafası onu uyarmakla uğraşamayacağı kadar dağınıktı, Ree de bu yüzden daha da huysuzlandı. Sınırları arıyordu. Dünyanın kuralları vardı, onu güvenli bir yer kılan da kurallarıydı.

Jason kutu oyunlarından vazgeçti, öğlen yemeği olarak peynirli tost ve domates çorbası yaptı. Ree mutfak tezgahının önündeki yerine oturup suratını astı, tostunu çorbasına batırdı. Jason ise çorbasını karıştırdıkça karıştırdı, kızarmış ekmek parçacıklarının kan kırmızısı renge kavuşmasını izledi.

Mahkeme emri hala katlı halde arka cebinde duruyordu. Ama o sayfayı küçük bir kağıt parçasına dönüştürmek, ne onun ne de kızının hayatıyla ilgili olarak taşıdığı gücü azaltmayacaktı.

En sonunda Sandra'nın neden evinden ve babasından bu kadar umarsızca kaçtığını ve neden beş yıl boyunca bir kez olsun onu aramayı istemediğini anladı.

www.CepSitesi.Net

Maxwell Black işini bilen biriydi. Ayrıca istediği şeyi elde etmek için yasaları da kendisine göre kullanabilen bir hakimdi. Şerefsizin tekiydi.

Ree, Annemi aramak istiyorum, dedi.

Ne?

Ree, tostunu çorbaya batırmayı kesip inatçı gözlerle ona baktı. Polislerle, arkadaşlarınızın annemi bulmaya çalışmak için okulda buluşacağını söylemiştin. Ben de okula gitmek istiyorum. Annemi bulmak istiyorum.

Jason durgun gözlerle kızına baktı. Çocuk yetiştirme ki kitaplarının hangi bölümünde bunun geçtiğini merak etti.

Zil çaldı. Jason kapıya bakmak için hemen ayağa kalktı.

Komiser D.D. Warren ve Dedektif Miller verandada duruyordu. Jason içgüdüsel olarak arkalarında polislerin olup olmadığına baktı. Kapısını sadece iki dedektifin çaldığını anlayınca, tutuklanmayacağını tahmin etti. Kapıyı biraz daha araladı.

Karımı buldunuz mu? diye sordu.

Sen onu aramaya başladın mı? diye cevap verdi D.D..

Jason, Max'le uğraşmaktansa D.D.'yle görüşmeyi tercih ederdi.

İki dedektifi de içeri davet etti, Ree'ye polislerle bir şey konuşması gerektiğini, bu sırada ikinci filmi seçebileceğini söyledi. Ree de ona cevaben kaşlarını çattı, sonra da, Annemi bulacağım, beni durduramazsın! diye haykırdı.

Son sözünü söyledikten sonra oturma odasına fırlayıp televizyonu açtı ve DVD'nin tuşuna bastı.

Jason, D.D. ve Miller'a, Uzun bir gün geçiriyoruz, diyerek durumu açıkladı.

D.D., Saat daha on bir buçuk, dedi.

Aman ne güzel! Dört gözle geçmesini bekleyeceğim daha on saat var desenize.

Kızı en sonunda en çok sevdiği dinozorların bulunduğu The Land Before Time'ı izlemek için yerine kurulurken, Jason dedektifleri mutfağa geçirdi.

Yarım ağızla, Su? Kahve? Soğuk domates çorbası? Ne alırsınız? diye sordu.

D.D. ve Miller başını iki yana salladı. İkisi de mutfak tezgahının önündeki sandalyelere geçti. Jason buzdolabına yaslanıp kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Kederli koca. Cinayete meyilli baba.

D.D., Sana ne oldu? diye sordu.

Duvara tosladım.

Yüzünün iki tarafıyla mı?

İki kez tosladım.

D.D. kaşlarından birini havaya kaldırdı. Jason hiç istifini bozmadı. Ne yapacaklardı; yüzü şişip morardığı için onu hapse mi atacaklardı?

Miller, Bunu bizim yapmadığımızın kayıtlara geçmesini istiyorum, dedi.

Bizden kastın?

Boston Polis Departmanı. Seni daha karakola çağırmadık, dolayısıyla yüzünü bu hale sokan duvar bize ait değil.

Bildiğim kadarıyla sizin duvarlarınız elektroşok tabancası kullanmayı tercih ediyor, yani bundan siz sorumlu değilsiniz.

Bu ters cevabı Miller'ın ona anlayışlı gözlerle bakmasını sağlamadı; gerçi Jason, Miller'ın çoktan onu suçlu taraf olarak gördüğünden emindi.

İkisinden de akıllı davranan D.D., Bu ne zaman oldu? diye sordu. Hastings'in saldırısından sonra seni görmüştük. Ayrıca Ethan'ın bu kadarını yapmış olması mümkün değil.

Belki de morlukların ortaya çıkması biraz vakit almıştır

D.D. yine kaşını havaya kaldırdı. Jason istifini bozmadı. Bu şekilde onlarla konuşmaya uzun süre devam edebilirdi. Bunu düşününce D.D.'nin de yılmayacağını tahmin etti. Birbirlerini sinir etme konusunda eşit sayılırlardı.

www.CepSitesi.Net

Jason, Sandy'yi özlüyordu. Karısına karnında gerçekten de onun bebeğini taşıyıp taşımadığını sormak istiyordu. Ona mutluluğa erişmeleri konusunda ikinci bir şans tanıması için, isteyeceği her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemeyi istiyordu. Üzgün olduğunu, özellikle de şubatta yaşananlardan dolayı pişmanlık duyduğunu söylemeyi istiyordu.

D.D., Sandra ne yaptığını biliyordu, dedi.

Jason iç çekti, D.D.'nin attığı yemi yutmadı. Ne yapıyormuşum?

Bilgisayarda kurcaladıklarını.

Jason bundan etkilenmedi. Bu kadarını Ethan Hastings'den duyacaklarını çoktan tahmin etmişti. Dikkatini çekebilmek için ona çok daha büyük bir darbe indirmelilerdi.

Ben gazeteciyim. Elbette bilgisayarda çalışacağım.

Tamam, öyleyse bir de şöyle açıklayayım: Sandy internette neler yaptığını öğrenmiş.

Biraz daha ilgi çekici tarafa geliyorlardı. Peki, Ethan size internette tam olarak ne yaptığımdan bahsetti?

Hayır, Ethan bahsetmedi.

Efendim?

Hayır, sabahleyin Ethan'ın yanında değildik. Onunla dün akşam görüştük ve çocuk bize birkaç ilgi çekici şeyle birlikte Sandra'yı Massachusetts Eyalet Karakolu'ndaki sertifikalı adli bilişim uzmanı dayısıyla tanıştırdığından bahsetti.

Miller da araya girip, Banka hesaplarını inceliyoruz, dedi. Parayı kumardan kazanmadığını biliyoruz. Geriye çocuk pornosu veya sanal seks kalıyor. Neden kendine büyük bir iyilik yapıp her şeyi hemen açıklığa kavuşturmuyorsun? Bizimle işbirliği yaparsan, sana yardımcı olabiliriz.

Jason doğrudan, Ben yanlış bir şey yapmadım, dedi, aklından çeşit çeşit düşünce geçti, nasıl bir tutum takınması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Sandra bir şekilde gece yarısı yaptığı işlere yaklaşmış olmalıydı. Ama ne zaman? Ne kadarını öğrenmişti? Her şeyi öğrenmiş olamazdı, yoksa Ethan Hastings'e ihtiyacı olmazdı. Ama işi bilen bir adli bilişim uzmanıyla... Lanet olsun. Kriminal laboratuvarına erişimi olan eyalet uzmanıyla...

D.D. aynı şekilde baskıyı devam ettirerek, Bilgisayarın elimizde, dedi. Senin gibi bilgisayar kurdu olan birisi, her şeyi bulabileceğimizi bilir. Hem de her şeyi.

Jason belli belirsiz başını salladı, çünkü D.D. haklıydı. Piyasada var olan veri kurtarma programları yüzünden, ancak evdeki bilgisayarının üzerinden bir kamyonla geçer, parçaları un ufak eder, metal parçacıkları sanayi ocaklarından birine atar ve de ocağın bulunduğu yeri havaya uçurursa kendini sağlama alabilirdi.

Fırlayıp Boston Daily'nin binasına gitmeyi istiyordu. Eski bilgisayarını almayı ve çaresizce kendi veri programlarını kullanmayı düşünüyordu. Sandra ne kadarını öğrenmişti?

Koyduğu engellerin kaç katmanını aralamayı başarmıştı? Sohbet odası bloglannı? Parasal işlemlerini? MySpace sayfasını? Belki de fotoğrafları? Aman Tanrım, fotoğraflar olmasın da...

Boston Daily'ye dönemezdi. O bilgisayara bir daha elini sürme riskini göze alamazdı. O iş bitmiş, o yol kapanmıştı. En iyi seçeneği, tavan arasındaki kutuyu alıp Ree'yle birlikte Kanada sınırını geçmekti.

D.D. ve Miller gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Kendini yüksek sesle nefes vermeye zorladı, büyük bir hayal kırıklığı yaşıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Keşke karım bana bunlardan bahsetseydi, dedi.

D.D. ona şüpheyle şekillendiği belli olan bir bakış attı.

Ciddiyim, diye ısrar etti, canı yanan taraf rolünü oynamaya çalışarak. Bana korkularından, endişelerinden bahsetmiş olsaydı, seve seve ona her şeyi anlatırdım.

Miller, Her şeyden kastın nedir diye sordu.

Jason bir kez daha iç çekti. Tamam. Tamam. Avatarım var.

Miller, O nedir? diye sordu, ortağına bir bakış atarken bıyığıyla oynadı.

www.Ebsitesi.Net

Avatar. Second Life adlı internet sitesinde bilgisayar tarafından oluşturulan bir kimlik.

D.D., Eeh, başlarım bu işe de... diye söylendi.

Jason televizyonun karşısında put gibi duran Ree'nin bulunduğu oturma odasını işaret ederken, Hey, kızım şurada, dedi.

D.D. boğuk bir sesle, Avatarın yok senin, dedi.

Elbette var. Ben, şey... o siteye hazırladığım bir haber için kaydoldum. Sadece ne olduğuna bakmak istiyordum. Ama... bilmiyorum işte. Hoşuma gitti. Tahmin ettiğimden daha kapsamlı olduğunu anladım. Sosyal ortamı olan bir yer. Kendi kuralları, anlayışı, her şeyi var. Mesela; kaydolunca en temel vücut yapısı ve kıyafetlerle başlıyorsunuz. Hatta ben hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden çeşitli barlara ve mağazalara girip neler olduğuna bakmakla vakit geçirdim. Kadın avatarların hiçbirinin benimle konuşmadığını fark ettim. Sebebi de üzerimde hala ilk baştaki kıyafetlerin olmasıydı. Kısacası alnımda tıpkı okula yeni gelen bir öğrenci gibi kocaman 'çömez' yazıyordu. Bilirsiniz işte, kimse sizi sevmez falan. Kendi çevrenizi kendiniz oluşturursunuz.

D.D. ona yine o şüpheci bakışlarını attı. Ama Miller meraklanmış gibiydi. Tüm gece ayakta kalıp bilgisayarla oluşturulmuş bir sosyal sitede başka biriymiş gibi mi yaşıyorsun?

Jason omuz silkti, ellerini ceplerine soktu. Bu... yetişkin birinin kabul etmeyi, özellikle de karısına söylemeyi isteyeceği türden bir şey değil.

Miller, Şu Second Life dediğin yerde necisin? diye sordu, Zengin, yakışıklı, başarılı? Yoksa motosikletçilerle kafayı bozmuş fıstık gibi bir sarışın kadın mı?

Aslında, yazarım. Otobiyografik olup olmayacağına henüz karar vermediğim bir macera romanı yazıyorum. Gizemli bir adamım. Kadınlar bu tür şeyleri sever.

D.D. iğneleyici bir tavırla, Gerçekteki haline benziyor, dedi. Bunun için internette takılmana gerek yoktu.

İşte ben de bu yüzden bunları Sandra'ya söylemedim. Söyleyemezdim. Karım tüm gün çalışıyor, her gece ben Boston Daily için haber yaparken, Ree'ye bakıyordu. Kocasının geceleri eve gelince bilgisayar oyunuyla vakit geçirdiğini duymayı hiç istemezdi. İnanın bana, bu tür bir konuşmanın sonu hiç iyi olmazdı.

D.D, Bu yüzden sen de bunu sır olarak saklama gereği duydun, öyle mi? diye sordu.

Jason, Bundan ona bahsetmedim, hepsi bu, diyerek kaçamak bir cevap verdi.

Tabii ya. Ama internete her girişinde geçmişi silip sahtesini yaratmak gibi gizli saklı işlere kalkışmışsın.

Lanet olsun, Ethan ve o bilişim uzmanı, Sandra'ya bir şeyler öğretmişti. Jason doğrudan, Onu gazetecilik alışkanlığı gereği yapıyorum, dedi. Maxwell Black gibi rahatça yalan söyleyebildiğini fark etti. Sandra bu yüzden mi onunla evlenmişti? Ona babasını mı anımsatıyordu?

Öyle mi?

İnternet geçmişini kaynaklarımı korumak için silerim. Bunu gazetecilik eğitimi alırken, bilgisayar çağında etik konulu derste öğrenmiştim. Aslında işlerimi sadece dizüstü bilgisayarımda halletmem gerekiyor, ama evdeki masaüstü ondan daha rahat. Ben de internetteki araştırmalarımı orada yapıyorum, sonra da dosyalarımı taşıyorum. Evdeki bilgisayarıma bir şekilde arama emriyle el konulabileceği için... Onlara bir bakış attı. Ben de her seferinde geçmiş dosyalarını siliyorum.

D.D. kaşlarını çatıp, Yalan söylüyorsun, dedi, tepesinin tası atmıştı, bir şeylere, daha doğrusu Jason'a vurmasına saniyeler kalmıştı.

Jason onun için yapabileceği başka bir şey yokmuşçasına omuz silkti.

D.D. aniden, Hangi okul? diye sordu.

Ne okulu?

Etik dersini nerede aldın? D.D. etik kelimesini pis bir şeymiş gibi telaffuz etti.

Şey, üzerinden yıllar geçti. Uzaktan eğitim görüyordum.

www.CepSitesi.net

D.D., Bana adını ver, diye bastırdı. Uzaktan eğitimde bile kayıtlar tutulur.

Sizin için arayıp adını bulurum.

D.D. çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. Okul falan yoktu. Belki bir zamanlar vardı, ama o zamanlar sen Jason Jones değildin, öyle değil mi? Öğrenebildiğimiz kadarıyla Jones adı sadece beş yıllık. Ondan önce kimdin? Smith mi? Brown mı? Söyle bakalım kendine yeni bir ad bulunca, kedine de buluyor musun?

Jason, Bilmem, dedi.

Kedim sadece üç yaşında.

Bize yalan söylüyorsun, Jason. D.D. sandalyesinden kalktı, yanına gitmesi onu korkutacakmış, bilmediği cevapları ona söylettirebilecekmiş gibi üzerine yürüdü. Avatarmış. Yaşadığın sahte bir hAyat varsa o da buradaki. Bir şeylerden, birinden kaçıyorsun. İzini kaybettirmek için de epey çaba sarf ettin, değil mi? Ama Sandra olayı çözdü. Bir şeyler onu şüphelendirdi. O da Ethan'dan yardım istedi, Ethan da ustasını sahneye çıkardı. Birden internetteki işlerini eyalet polisi kurcalamaya başladı. Peki, bu seni ne kadar korkuttu, Jason? Karını ve doğmamış çocuğunu öldürmene değecek kadar korkunç olan şey ne?

Jason, Gerçekten hamile mi? diye fısıldadı. Amacı soru sormak değildi. Yine de bir cevap bekledi, çünkü aynı şeyi tekrar duymayı, tekrar hissetmeyi istiyordu. Birisinin derisine ince kenarlı bir bıçakla kesikler atması gibi çok büyük bir acı hissediyordu.

Gerçekten bilmiyor muydun?

Ne kadarlık? Son zamanlarda biraz kırgın gibiydi. Grip olduğunu düşündüm... bana hamileliği konusunda hiçbir şey söylemedi.

D.D. ona dikkatlice baktı. Gebelik testinden kaç haftalık olduğu anlaşılmaz, Jason. Ama DNA testine bakacağımızdan emin olabilirsin. Bebeğin gerçek babası olup olmadığını merak ettim.

Jason herhangi bir cevap vermedi. Veremezdi. Çünkü ilk defa aradaki bağlantıyı kuruyordu.

Bilişim uzmanı... diyerek konuşmaya başladı.

D.D. ona baktı.

Okula geliyor muymuş?

Kendisi öyle diyor.

Ders saatlerinde mi?

Hayır, perşembe akşamı basketbol maçlarında.

D.D.'nin gözlerinde de onunla aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu. Başından beri Sandra'nın Ree'ye bakmakla meşgul olduğu için bir sevgilisinin olamayacağını varsaymıştı. Ama Sandra aşığıyla buluşmanın yolunu bulmuştu. Karısı her perşembe akşamı okula gidip bir başka adamla buluşuyordu.

Adı ne? Jason'ın sesi hafifçe titredi. Zayıflığını göstermeye engel olamadı.

D.D. başını iki yana salladı.

Sonra da birdenbire Jason'ın aklına başka bir şey geldi: Şu bilişim uzmanının arabası nasıl bir şey? Resmi araç mı?

Bana adını söyle, Jason Jones. Gerçek adını.

Aidan Brewster'la konuştunuz mu? Çarşamba akşamı ne gördüğünü ona sordunuz mu? Onunla gördüğü araba hakkında konuşmalısınız. Daha fazla ayrıntı vermesini istemelisiniz.

Bize bilgisayarda ne yaptığını söyle, Jason. Bu kadar çok saklamaya çalıştığın şeyin ne olduğunu söyle.

Kendisini artık telaşlı, kapana kısılmış ve çıldıracakmış gibi hisseden Jason, ısrarla, Hiçbir şeyi saklamıyorum, dedi. Günleri, hatta saatleri kalmıştı. Onu dinlemek, durumunu düşünmek zorundalardı. Kızı ipin uçundaydı. Bakın, dediğinize göre Sandra evdeki bilgisayarın sabit diskini incelemek için eyalette görevli bir bilişim uzmanıyla çalışıyormuş. Belli ki adam hiçbir şey bulamamış, yoksa gelip de bana onca soru sormazdınız.

Avatar olarak sürdürdüğün gizli hayatına ne oldu?

www.CepSitesi.Net

Jason tekrar konuyu değiştirip, Bilişim uzmanıyla konuşmalısınız, dedi. Belki de Sandra'yla arasındaki ilişki bilgi alışverişinden de öteydi. Belki de adam onu istiyordu ve Sandra da Ree'yi bırakmak istemeyince kıskançlık krizine girdi.

Seni bırakmayı isteyip istemediğinden hiç bahsetmiyorsun.

Ben karımın kılına zarar vermedim! Kızımı asla annesinden koparmazdım, Ama şu uzman dediğiniz adam neyi umursar ki? Aynı şey Sandra'nın babası Maxwell Black için de geçerli. Babasının kısa bir süre önce Ree'yle görüşebilmek için ex parte yoluna başvurduğunu biliyor muydunuz? Kısacası Max onca yolu öz kızını arayanların arasına katılmak için değil, torununun velayeti konusunda savaş başlatmak için gelmiş. Sandra ortalıktayken böyle bir şey yapamazdı. Buna hakkı olmazdı. Ama Sandy kaybolup ben de baş şüpheli konumuna düşünce... Sizce de bu durum çok tuhaf değil mi? Hatta sıradan bir tesadüf olamayacak kadar tuhaf değil mi?

D.D. gözlerini ona dikti. Savunman bu mu? İhtiyarın yaptığını mı düşünüyorsun? Mahalledeki sapıktan şüphelendiğini sanıyordum.

Sandra'nın o adamı tanıyıp tanımadığından emin değilim.

Anlıyorum. Yani aynı mahallede yaşadığın bir sapığın değil de, karının öz babasının ve internette kurcaladığın şu işleri araştırmak için görüştüğü bilişim uzmanının suçlu olmasının daha çok akla yattığını düşünüyorsun.

Ethan Hastings'i de unutmayın.

Jason bir çukur kazdığını biliyordu, ama kendini de tutamıyordu. On üç yaşındaki erkeklerin daha da kötü işler yaptığını biliyorum.

Gerçekten mi? Peki, hangisi suçlu, Jason? Aidan Brewster, Ethan Hastings, Wayne Reynolds, Maxwell Black, hangisi? Belki de tüm suç diş perisinindir.

Jason, Wayne Reynolds? diye tekrarladı.

Bilişim uzmanının adını ağzından kaçırdığını ve artık dönüşü olmadığını fark eden D.D.'nin yüzü kızardı. Lafı çevirip, Bize yalan söylüyorsun, Jason, dedi. Asıl kimliğinle, bilgisayarda yaptığın şeylerle ve hayatının tamamıyla ilgili olarak yalanlar söylüyorsun. Tüm bu yalanların ardından da karını sevdiğini ve sadece onu geri istediğini söylüyorsun. Onu gerçekten de bu kadar çok seviyorsan, bizimle uzlaşmaya çalışıp neler olduğunu bize anlatırsın, Jason. Karının başına neler geldiğini açıklarsın.

Jason da onlara verebileceği tek cevabı verdi: Gerçekten de, Komiser Hanım, hiçbir şey bilmiyorum.

Her şey basketbol maçındaki ilk buluşmamızla başladı. Ethan'ın adli bilişim uzmanı olan bir dayısı vardı ve onu benimle tanıştırmak için basketbol maçına getirmişti.

VVayne Reynolds beklediğim gibi biri çıkmadı. Bilgisayar uzmanlarını kafamda televizyondaki polisiye dizilerin yıldızları gibi değil de, Revenge oftlıe Nerds filmindeki tuhaf tipler gibi hayal ederdim. VVayne'in parıldayan turuncu saçları hafiften dağınık, kravatı da gevşekti. Bu dağınıklığı çekiciliğine çekicilik katıyor, insanın içinde adamın yakasını düzeltme ve alnına düşen saçları kenara çekme arzusunu uyandırıyordu. Uzun boylu, atletik biriydi, aynı zamanda da ona dokunmama müsaade edebilecek birine benziyordu.

Kırk beş dakika süren ilk konuşmamızın tamamını, utanç verici bir şey yapmamak için ellerimi bacaklarımın yanında yumruk yaparak geçirdim.

VVayne bilgisayarlardan bahsetti. Bana sabit disklerin nasıl kopyalandığını, gizli dosyalara ulaşmak için kullanılmayan veri yığınlarının nasıl analiz edildiğini ve doğru programı kullanmanın önemini anlattı.

Uzun bacaklarının okulun koridorunu arşınlayışını izledim. Krem rengi kumaş pantolonunun altında kalan bacak ve baldır kaslarının göründükleri kadar güzel hatlı olup olmadığını merak ettim. Sadece saçlarının mı açık turuncu renkte olduğunu, yoksa vücudunun her yerindeki kılların aynı renkte olup olmadığını merak ettim. Saçlarının göründüğü kadar yumuşak bir his yaratıp yaratmayacağını düşündüm.

www.CepSitesi.Net

Basketbol maçının sonuna yetişmek için salona geri döndüğümüzde, VVayne'den etkilendiğimi hissettim, Ethan da şüpheli gözlerle bana baktı. Bakışlarımı dayısına çevirmemeye çalıştım. Ethan acı bir tecrübeyle öğrendiğim gibi sezgileri insanı ürkütecek kadar güçlü bir çocuktu.

VVayne bana almamı söylediği sabit diskin adını bıraktı. Kağıdı, VVayne'in kartıyla birlikte çantama koydum, sonra da Ree'yi eve götürdüm.

O akşam Ree'yi uyuttuktan sonra, VVayne'in e-posta adresini ve telefon numarasını ezberledim. Sonra da kartı küçük küçük parçalara ayırdım, tuvalete atıp üzerine sifonu çektim. Aynı şeyi sabit diskle ilgili bilgilerin olduğu kağıt için de yaptım. Bu aşamada dikkatsizliğe yer veremezdim.

Jason eve gece ikiden sonra geldi. Girişten gelen ayak seslerini ve masaüstü bilgisayarın karşısındaki yerine geçerken, mutfak masasının altından çekip üzerine oturduğu eski, tahta sandalyenin çıtırtısını duydum.

Saat dört gibi, tam da Jason yatak odasına girerken yine uyandım. Jason ışıklan yakmadı, karanlık bir köşede üzerindekileri çıkardı. Bu kez kocamın nasıl göründüğünü merak ettim. Her zaman giyindiği uzun pantolonunun ve sade gömleğinin altında sıkı kasları nasıl görünüyordu? Göğsünde siyah, dalgalı kıllar var mıydı ? Kasıklarına kadar yumuşacık bir yol izliyorlar mıydı ?

Brokeback Dağı adlı filmi izledikten sonra, Jason'in gay olduğunu düşünmeye başladım ve bu yüzden bana dokunmadığına karar verdim. Kendime sorunun bende olmadığını söyledim. O erkekleri tercih ediyordu, o kadar. Ama zaman zaman onu gözlerinde gizli saklı, karanlık bir parıltıyla bana bakarken yakalıyordum. İçinde bir yer bana ilgi duyuyordu, bundan emindim. Ne yazık ki bu kadarı beni elinde tutmasına yetse de, beni sevmesine yetmiyordu.

Kocam yatağa, benim yanıma kıvrılırken gözlerimi kapattım. Uyuyormuş numarası yaptım.

Daha sonra saat dört buçuk beş gibi yüzümü kocama döndüm ve omuzlarına dokundum. Parmaklarımı, sırtını Örten sıcak tişörtünün üzerinde gezdirdim. Dokunduğum yerdeki kasların gerildiğini hissettim ve en azından bu kadarını bana borçlu olduğunu düşündüm.

Sonra kocam parmaklarıyla bileğimi tuttu. Elimi omzundan çekti.

Yapma, dedi.

Neden?

Uyumaya devam et, Sandy.

İkinci bebeğimi doğurmak istiyorum, dedim. Kısmen doğruyu söylemiştim. Bir başka çocuğumun ya da en azından beni sevebilecek bir başka kişinin olmasını istiyordum.

Evlat edinebiliriz, dedi.

Tanrı aşkına, Jason. Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?

Jason soruma cevap vermedi. Yataktan bir hışımla çıkıp merdivenlerden aşağı indim, bilgisayarın karşısına oturdum. Sonra çocukluk edip boş geri dönüşüm kutusuna ve bilgisayarın internet geçmişinde duran üç adrese baktım: New York Times, USA Today ve Dredge Report.

O anda kocama çok kızdım. Beni alıp buralara getirdiği ama aslında hiç de kurtarmadığı için ondan nefret ettim. Bana saygı gösterdiği ama istendiğimi bana hiç hissettirmediği için ondan nefret ettim. Sessizliğinden, sırlarından, hala gözlerimin önünden gitmeyen ürkmüş, küçük çocuğun tek başına durduğu siyah beyaz fotoğraftan dolayı ondan nefret ettim.

Yüksek sesle, Ne biçim bir canavarsın? diye haykırdım. Ama bilgisayarın bana verecek bir cevabı olmadığını anladım.

Ben de AOL hesabıma girdim. Sonra hafızamdaki adresi kullanıp altına şöyle yazdım:

Sevgili Wayne, benimle buluştuğun için teşekkür ederim. Şu anda projemiz üzerinde çalışıyorum. Haftaya perşembe basketbol maçında görüşmek üzere...

Ne demek parayı bulamıyorsunuz? Tanrı aşkına, dört milyon dolardan bahsediyoruz. Kumbarada saklanacak hali yok ya. D.D. kulağına yapıştırdığı cep telefonuna sayıp

www.CepSitesi.Net

sövüyordu. JonesTarm evinden çıkıyorlardı ve yarım düzine kadar da fotoğrafçı karşılarında deklanşörlere basıyordu. Dedektiflik okulunda her an fotoğraf çektirmeye nasıl hazır olunacağı öğretilmiyordu, ama bu da öğretilmesi gereken şeylerden biriydi.

Hayır, federallerin işe karışmasını istemiyorum. Daha önce paranın izini sürmüştük, yine aynı şeyi yapabiliriz... Tamam, tamam, bir günlük iş olmadığını anlıyorum. Size iki saat daha veriyorum... Biliyorum, hadi çalışmaya devam.

D.D. kapaklı telefonu hızla kapatıp kaşlarını çattı.

Miller, Haberler kötü mü? diye sordu. Farkmda olmadan bıyığıyla oynuyordu, belli ki o da sahne ışıklarının üzerine çevrilmesini D.D. gibi sevmiyordu. Verandanın basamaklarını geçince duraksadılar, bu konuşmayı çoktan bağıra bağıra onlara sorular yöneltmeye başlayan basın mensuplarının duyabileceği mesafede yapmayı istemiyorlardı.

D.D., Cooper, Jason'ın hesaplanna erişmeye çalışırken bir engelle karşılaşmış, dedi. Jones'un bankasındaki paralar, offshore hesabına aktarılmış ve offshore bankası da müşterilerinin bilgilerini verme konusunda biraz isteksiz davranıyormuş. Cooper'm söylediğine göre, önce Jones'u bir suçla suçlamalıymışız, banka ancak o zaman bizi dinlermiş. Bizim de Jones'un gerçek kimliğim ifşa etmek ve onu suçlayabilmek için paranın izini sürebilmemiz lazım. Şu noktada tura gelirse o kazanır, yazı gelirse biz.

Miller, Bu kötü oldu, dedi.

D.D. gerçekten mi dercesine ona bakü, alt dudağını ısırdı. Law&Order'm kötü bir bölümüne tıkılıp kalmış gibiyiz.

Nasıl yani?

Karşımızdaki şüphelilere bir bak: Elimizde muhtemelen sanal alemde pornoyla ilgilenen gizemli bir koca; mağdurla aynı sokakta yaşayan, sisteme kayıtlı bir cinsel suçlu; kaybolan öğretmenine aşık on üç yaşında bir öğrenci; soruşturmaya şahsi sebeplerle ilgi duyuyor gibi görünen, eyalet polisine bağlı bir bilişim uzmanı ve son olarak da kızının çocukken istismara uğradığından haberi olup olmadığı henüz bilinmeyen, bu konunun açılmaması için fazlasıyla sebebi olan, kızıyla arası açılmış bir baba var. Her şey bir film sahnesinden çıkmış gibi. Ama ben hangi lanet olası film olduğunu bilmiyorum.

Belki de o eski filmdeki gibidir. Doğu Ekspresinde Cinayet Hepsi birlikte yapmışür. Öyle olsa çok manyak olurdu.

D.D. ona ters ters bakü. Çok tuhaf bir espri anlayışın var, Miller.

Bu iş insanı bu hale getiriyor işte.

D.D. kafasındaki şüpheler arttıkça herkesi daha çok konuşturması gerektiğini biliyordu. Ree'yi tekrar sorgulamak istiyordu ama sorgu uzmanı Marianne Jackson onu bu fikrinden vazgeçirmişti. Üç gün art arda görüşme yapılması sadece çocuğa zarar vermekle kalmaz, rahatsızlık verici olarak da görülebilirdi. Ree onlara işe yarar bir şey söylese bile, iyi bir savunma avukatı istediklerini söyletene kadar çocuğu sıkıştırdıklarını iddia edebilirdi. Kızı bir günlüğüne rahat bırakmalılardı, bu arada da üçüncü görüşmeyi garantiye alabilecek yeni bir delil bulabilirlerdi. Düşündükleri gibi ilerleyebilirlerse işleri kolaylaşırdı.

D.D.'yle Miller şüpheli listesine geri döndü. Son kırk sekiz saatte Jason Jones, Ethan Hastings, Aidan Brewster ve Wayne Reynolds'la görüşmüşlerdi, geriye bir tek saygıdeğer hakim Maxwell Black kalmıştı. Hakim sokağın tam karşısında duruyordu, habercilerden oluşan kalabalığı, bağışta bulunmak isteyen cüzdanı kabarık kişilerle görüşen bir siyasetçi gibi etrafına sarmıştı.

D.D. şimdiden bir tuhaflık hissediyordu. Adam kızını beş yıldır görmemiş, kaybolduğunu öğrenmiş, Boston uçağına atlayıp buralara kadar gelmişti. Şimdi ise kameralarla muhabirlerin karşısına geçmiş gülümsüyordu.

Hakim bey bu durumda bile oldukça rahat görünüyordu. Açık mavi renkli şık bir takım giyinen, pembe bir kravatla ona uygun ipek bir mendil takan Güneyli bir beyefendiye

www.CepSitesi.Net

benziyordu. Elbette bir de kulaklara, R'lerin ve gırtlaktan çıkan A'ların telaffuzda düştüğü, akıcı aksanı geliyordu.

Haber minibüslerine yaklaşırken, Miller biraz geride yürüdü, öncülük etme görevini D.D.'ye bıraktı. D.D. kalabalığın arasına girdi.

Yamyam sürüsü, Dedektif, dedektif, diyerek konuşmaya başladı.

D.D., Komiser, diye çıkıştı, en azından ona bu kadar saygı gösterebilirlerdi.

Sandy'nin nerede olduğuyla ilgili bir haber var mı ?

Jason i tutuklayacak mısınız?

Küçük Ree'nin durumu nasıl?

Kreşteki öğretmeni çarşambadan beri okula gitmediğini söyledi.

Jason in, Sandy'nin babasıyla görüşmesine izin vermediği doğru mu?

D.D., Maxwell Black'e ters bir bakış attı. Habercilerin bu ilgi çekici bilgiyi sevgili hakimden aldığı belliydi. D.D. habercilere aldırış etmedi, elini sertçe Maxwell'in omzuna atıp mikrofonlarla fotoğraf makinelerinden oluşan ormandan onu çıkardı.

Ben Komiser D.D. Warren, yanımdaki meslektaşım da Dedektif Brian Miller. Müsaitseniz, sizinle görüşmek istiyoruz, Efendim.

Hakim bey buna itiraz etmedi. Yeni edindiği haberci arkadaşlarına heybetlice el sallayıp başını önüne eğdi. D.D. bu adamın mahkeme salonunun epey eğlenceli bir yer olduğunu düşündü. Adamı büyük çadırlı sirkin usta akrobatına benzetti.

Hakimi Miller'a doğru götürdü, birlikte arabaya doğru yürüdüler. Bu sırada konuşmalarından birkaç kelime duyabilmek, haberi patlatabilecekleri bir bilgi edinebilmek için son çabalarım sarf eden, açgözlü gazeteciler de onları takip etti. Sandra'nın öldüğünü, kocasının tutuklanacağını duyabilirlerdi. Hatta polisin potansiyel şüpheli olarak Sandy'nin babasını sorgulamak istediğini işitebilirlerdi. Ne olursa olsun haberciler olayı canlı tutabilecek, okuyucu ve izleyicilerin ilgisi gittikçe artacaktı.

Maxwell başını eğip D.D.'nin arabasının arka koltuğuna geçtikten sonra yola çıktılar, D.D. kornaya asıldı, en yakındaki gazetecinin ayağım hedef alırken, en iyi Britney Spears taklidini yaptı. Fotoğrafçı hemen kenara çekildi ve D.D. de sokaktan bir olay yaratmadan çıkmayı başardı. Moralinin bozulduğunu hissediyordu.

Maxwell aksanlı ses tonuyla, Kızımın olayına bakan dedektifler sizler misiniz? diye sordu.

Evet, Efendim.

Çok güzel. Ben de sizlerle konuşmayı istiyordum. Elimde damadımla ilgili bazı bilgiler var. Asıl adının Jason Jones olmadığım söyleyerek anlatmaya başlayayım.

Hakimi alıp karakola götürdüler. Birisini sorgulamanın doğru yolu buydu, Jason Jones da bu konuda onları oyalıyordu, ama D.D. en azından bir kişiyle usulüne uygun olarak görüşecekleri için mutluydu. Dedektiflerin sorgu odası küçüktü, verdikleri kahve berbattı, ama Maxwell Black masayla bomboş beyaz duvarın arasına sıkışmış, katlanabilir, sert, metal sandalyeye otururken bile yüzündeki gülümsemeyi korumuştu. Adam, başkanın köşkünde ağırlanıyormuş gibi duruyordu.

Hakim, D.D.'nin canını sıkıyordu. Kendinden çok emin, çok tasasız biriydi. Kızı katyıptı. Büyük bir karakolda havasız bir odadaydı. Alnından biraz ter akıyor olmalıydı. Normal insanlar, suçsuz olsalar bile burada terlerlerdi.

D.D. otururken, sarı not defterini çıkarırken, sonra da küçük ses kayıt cihazını masanın ortasına koyarken ağır ağır hareket etti. Miller metal sandalyesine sırtım yaslayıp kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Sıkılmış gibiydi. D.D., Hakim Black gibi ilgiyi seven bir adamla uğraşmak için iyi bir strateji seçmişti.

Şehre ne zaman geldiniz? diye soran D.D., sakince konuşuyordu. Kibarca oturmuş muhabbet ediyorlardı o kadar.

Dün, öğlen saatlerinde. Sabah kahvemi içerken her zaman haberleri izlerim. Sandy'nin fotoğrafını ekranda görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin bile edemezsiniz. O anda kocasının

www.Cepsitesi.net

çok korkunç bir şey yaptığını anladım. Ofisimden fırladım, doğrudan havaalanına geçtim. Yarım kalan kahvemi ve tüm işlerimi masamda bıraktım.

D.D. kalemlerini yavaş yavaş cebinden çıkardı. Yani dün de bu üzerimizdeki takımı mı giymiştiniz? diye sordu, çünkü izlediği haber videolarında farklı bir takım gördüğünü hatırlıyordu.

Hakim, Evden birkaç eşyamı aldım, diyerek sözlerini düzeltti. Bunun kısa bir seyahat olmayacağını tahmin etmiştim.

Sizi anlıyorum. O zaman, televizyonda kızınızın fotoğrafını gördünüz, eve çantanızı hazırlamaya, yanınıza birkaç eşya almaya gittiniz ...

Her şeyle ilgilenen bir hizmetçim var, Madam. Yoldayken telefon ettim, o da benim için her şeyi halletti, ben de gördüğünüz gibi buraya geldim.

Nerede kalıyorsunuz?

Elbette, Ritz Carlton'da. Oranın çayını çok seviyorum.

D.D. gözlerini kırpıştırdı. Belki de otel seçimini çaya göre yapmayı hiç akıl etmediği için tamamen Güneyli sayılmazdı. Hangi havayoluyla geldiniz?

Delta.

Uçuş numarası? İniş saati?

Maxwell ona bir bakış attı, ama adam sorulan soruların cevaplarını verdi. Neden sordunuz?

D.D., Standart formlar gereği, dedi. Dragnet denilen eski diziyi hatırlar mısınız?'Sadece gerçekler, Madam.'

Adamın yüzü güldü. Severdim o diziyi.

Buyurun o zaman. Boston Polis Departmanı saygıyla sunar.

Şimdi damadımdan bahsetmeye geçebilir miyiz? Çünkü daha önce de dediğim gibi, bilmeniz gereken şeyler var...

D.D. kibarca, Onun da vakti gelecek, dedi, ama kontrolü elinde tutmaya devam etti. Yan tarafında oturan Miller kalemini parmaklarıyla döndürmeye başladı, Maxwell'in dikkatini çekti.

D.D., Kızınız Sandra Jones'la en son ne zaman konuştunuz? diye sordu.

Maxwell ona bakıp gözlerini kırpıştırdı, bir anlığına aklı karışmış gibi durdu. Şey.. seneler oldu. Sandra telefon açıp hal hatır soran biri değildi.

Onca zaman boyunca onu hiç aramadınız mı?

İlla ki öğreneceğim diyorsanız, size söyleyeyim; Sandra'yla şehirden ayrılmadan önce aramız bozuldu. Kızım daha on sekizindeydi, Jason gibi birisiyle takılamayacak kadar gençti ve ben de bunu ona söyledim. Black derin derin iç çekti. Ne yazık ki, Sandy hep kafasının dikine giden biriydi. Bir gece yansı da çekip gitti. Sevgilisiyle kaçtığını tahmin ettim. O günden beri de ondan bir telefon, hatta en azından bir kartpostal bekledim.

Kızınız gittikten sonra kaybolduğuna dair bir başvuruda bulundunuz mu?

Hayır, Madam. Kaybolduğunu düşünmedim. O adamla kaçtığını biliyordum. Sandy'nin böyle bir şey yapmasına şaşırmadım.

Gerçekten mi? Daha önce de evden kaçmış mıydı?

Black'in yüzü kızardı. Çocuğunun zayıflıklarını bilmek anne ve babaların görevidir. Kızım da... şey... Sandy de annesinin vefatından çok etkilendi. Asi birine dönüştü. İçki içmeye, geceleri dışarıda kalmaya başladı. Nasıl söylesem... bazı konularda fazla rahat bir genç kız oldu.

D.D., Cinsel anlamda mı? diye sordu.

Evet, Madam.

Nereden biliyorsunuz?

Kızım yaptıklarını gizleme gereği duymuyordu. Eve şafak sökmek üzereyken üzeri sigara, içki ve seks kokarak geliyordu. Ben de bir zamanlar gençtim, Komiser. Çocukların neler yaptığını bilirim.

www.CepSitesi.Net

Bunlar ne kadar süre devam etti?

Annesi o on beş yaşındayken vefat etti.

Vefat sebebi?

Black, Kalp krizi, dedi ama sonra da vazgeçer gibi oldu. D.D.'ye baktı, sonra hala kalemini parmaklarıyla döndüren Miller'a gözlerini çevirdi ve dikkatini tekrar D.D.'ye verdi. Aslında kalp krizi geçirmedi. Nasıl ki bazı yalanlar zamanla gerçeğin yerini alıyorsa, onun ölümüyle ilgili senelerce anlattığımız hikaye de bizlere gerçek gibi görünmeye başladı. Ama siz doğru olanı bilmelisiniz: Karım, yani Sandra'nın annesi intihar etti. Karbonmonoksit zehirlenmesinden öldü. Ölü bedenini garajda Sandra buldu.

Karınız evinizde mi intihar etti?

Hayır, Cadillac arabasında.

Depresyonda mıydı?

Yine o algılanması güç tereddüt belirdi. Karım muhtemelen normal karşılanamayacak kadar çok içiyordu, Komiser. Tahmin edeceğiniz gibi çok fazla vaktimi alan bir işim var. Sanırım yalnızlık da karımın durumunu kötüleştirdi.

Karınızın Sandra'yla iyi bir ilişkisi var mıydı?

Karım mükemmel bir anne olmayabilirdi, ama çaba sarf ediyordu.

Peki, siz?

Dediğim gibi sanırım çok fazla yanlarında olamadım, ama kızımı da severim.

Sandra'yı beş yıl boyunca hiç bulmaya çalışmayacak kadar çok mu seviyordunuz?

Hayır, çalıştım. Gerçekten de onu bulmak istedim.

Mesela ne yaptınız?

Özel dedektif tuttum. Hem de bölgenin en iyisini. Ama olay asıl o zaman ilginçleşti. Sandra'nın bana müstakbel kocası olarak tanıştırdığı adamin Jason Jones değil, Jason Johnson olduğunu öğrendim.

D.D. bir bardak su içmek için odadan ayrıldı. Hazır dışarı çıkmışken Dedektif Cooper'm masasına uğrayıp adama haberleri verdi, ona Jason Jones'un yanı sıra Jason Johnson'ın da geçmişini aramaya başlamasını söyledi.

Cooper ona sadece bir bakış attı. Bu tür işlerde ekibin en becerikli üyesiydi, ama en azından ikinci bir adın ilk harfini veya herhangi bir ayrıntıyı bilmeden dünyadaki Jason Johnsons'ları aramak, Jason Jones Tarla dolu listeyi aramak kadar zor olacaktı.

D.D. ona, Biliyorum, dedi. İşini seviyorsun ve geçen her günün bir öncekinden daha mutluluk verici olduğunu düşünüyorsun. Şimdilik sana bol eğlenceler.

D.D. sorgu odasına döndü, ama içeriye girmek yerine şovu camın öteki tarafından izlemeyi tercih etti. Hakim Black, kadınların karşısında gerçekten de çok rahat davranabiliyordu. Güneylilere has çekiciliğini kullanıp anlattığı hikayelerle uzunca bir süre karşısındaki kişiyi oyalayabilirdi. Bunu anlayan D.D. de adamla görüşmeye Miller'ın devam etmesinin daha faydalı olabileceğini düşündü.

Miller şimdiye kadar istifini hiç bozmamıştı ve dedektifin sürekli devam eden ilgisiz tavrı Maxwell'i çoktan huzursuz etmeye başlamıştı. Hakim kravatıyla oynadı, takımın ön cebindeki mendili düzeltti, sonra da kahvesinden birkaç yudum aldı. Bardağını kaldırırken elleri hafifçe titriyordu. D.D. durduğu yerden baktığı açıyla adamın ellerinin arkasındaki, yaşlılıktan kaynaklanan benekleri görebiliyordu. Ama yüzü kırışıklıklara nispeten yenik düşmemişti ve hala çekici havasını koruyordu.

Adam yakışıklıydı. Zengin, çekici, güçlü biriydi. D.D. de bu yüzden adamın neden bir daha evlenmediğini merak etti.

Miller birden, Sandra'nın evden kaçmadan önce hamile olduğunu biliyor muydunuz? diye sordu.

Hakim birkaç kez gözlerini kırptı, yavaş yavaş tüm dikkatini dedektife çeviriyormuş gibi durdu. Efendim?

www.cepsitesi.Net

Sandy, size Jason Johnson veya Jones ya da her kimse o kişinin onu hamile bırakıp bırakmadığından bahsetti mi?

Hamile olduğunu biliyordum.

Miller muhabbet edercesine, Sizin yerinizde olsam bunu duyduğumda tepemin tası atardı, dedi. Otuzlu yaşlarında bir adam, on sekiz yaşındaki kızımı hamile bıraksa, öfkeden deliye dönerdim.

Şey... dediğim gibi insan, çocuğunun nasıl biri olduğunu bilmeli. Sandra umursamaz biri olmuştu. Hamile kalması, hatta daha kötü hallere düşmesi an meselesiydi. Ayrıca Jason'ın onu hamile bıraktığına inanmıyorum.

Miller kalemini çevirmeyi bıraktı. Öyle mi?

Aynen öyle, Bayım. Sandy'nin annesinin ona hamileyken neler yaşadığını hatırlıyorum. Missy ilk üç ay yataktan zar zor çıkmıştı, çok yorgundu ve hep midesi bulanıyordu. Aynı şey Sandra'nın başına da geldi. Birden hastalandı, evde kalacak ve sürekli uyuyacak kadar halsiz düştü. Bir tür mikrop kaptığını düşündüm, ama sonra sözde hastalığı bu kadar uzun sürünce gerçeklerden şüphelenmeye başladım. Sandy kısa süre sonra da toparlandı. Hatta tekrar dışarıya çıkmaya başladı. Ancak o dönem geçtikten sonra yeni tanıştığı Jason Johnson denilen adamın adından bahsetti.

Bir dakika. Sandy'nin önce hamile kaldığını ve sonra da zengin, yaşlı bir adam bulup onu kendisiyle evlenmeye ikna ettiğini mi söylüyorsunuz?

Olaya öyle de bakılabilir.

Pardon ama buna sevinmeniz gerekmez mi? Kızınız altı ayda, hatta daha da kısa bir sürede gayrimeşru bir çocuğun annesi olmaktan, zengin bir geline dönüşmüş. Buna aracı olduğu için Jason'a kızamazsınız.

Jason Johnson kızımı benden çaldı.

Kızınıza onunla evlenemeyeceğini söylediniz, değil mi? Çocuğunuzu tanıyor musunuz. Ona hayır dediğiniz anda evden kaçacağını da bilmeliydiniz.

Ama evi enemeyecek kadar küçüktü!

Bunu onu hamile bırakan adama söyleyecektiniz. Bence kızınız bir başka adamın pisliğini temizlemeyi kabul eden Jason'ı bulduğu için şanslı sayılır.

Johnson geçirdiği hassas dönemde kızımdan faydalandı. Sandy o kadar çok korkmasa, asla bir yabancının yanına kaçmak için beni terk etmezdi.

Sizi terk etmesi mi?

Maxwell, Evinin verdiği güveni geride bırakmazdı, diyerek sözlerini düzeltti. Bir düşün, Dedektif. Otuz yaşındaki ne idüğü belirsiz bu adam birden ortaya çıkıyor, dertli kızımın ayaklarını yerden kesiyor ve benden izin isteme gereği bile duymadan onu alıp uzaklara götürüyor.

Kızınızla evlenmek için rızanızı almamasına mı kızdınız?

Bizim yaşadığımız yerde bu tür şeylere değer verilir, Dedektif. Geleneklerimiz böyledir. Hatta daha da önemlisi... bunlar yaşam anlayışımızın parçasıdır.

Jason'la o zamanlar hiç karşılaştınız mı?

Sadece bir kez. Kızım bir gece eve geldiğinde hala ayaktaydım. Yoldan gelen araba sesini duyunca dışarı çıktım. Jason arabasından indi ve Sandy'yi merdivenlere kadar geçirdi.

Bana kötü bir şey yapmış gibi gelmedi.

Kızımın kolunu tutuyordu, Dedektif. Tam bileğinin üzerinden sıkıyordu. O anda ona dokunmadığını anladım. Onu sahipleniyordu. Kızımı ona ait bir şeymiş gibi tutuyordu.

Peki, ona ne dediniz?

Ona kızımın daha on sekizinde olduğunu bilip bilmediğini sordum.

Biliyor muydu?

www.CepSitesi.Net

Bana tam olarak şöyle dedi:'İyi geceler, Efendim.'Sorumu cevaplamadı, hatta umursamadı bile. Yanımdan geçip kızımı dış kapıya kadar geçirdi, sonra da sakince basamaklardan geri inip arabasına bindi.
Gitmeden önce başını sallayıp,'İyi geceler, Efendim,'dedi, o kadar. Kendini beğenmiş herif, liseli bir kızla istediği gibi dolaşma hakkına sahipmiş gibi basıp gitti. Maxwell sandalyede kıpırdandı.
Size başka bir şey daha söyleyeceğim, Dedektif. O zamanlar Jason konuştuğunda kelimeleri tıpkı benimki gibi çıktı. Şimdi bir Yankee'ymiş gibi davranıyor olabilir ama Güneyli olduğundan eminim. Biraz eğlenmek istiyorsanız, onu kahvaltıya iri yulaf taneleri yemeye götürün. Yanında yağ yiyeceğine bahse girerim.

Camın Öteki tarafındaki D.D. aklına bir not düştü: Jason Johnson, Georgia'da veya çevresindeki eyaletlerde doğmuş olabilir. Şimdi hakim de bundan bahsedince, D.D., Jason'ın sesinde zaman zaman duyduğu farklılığı hatırladı. Adam her zaman sesini kontrol ediyor, ses tonunu ayarlıyordu. Ama sözlerinin ardında bir tını var gibiydi. Baş şüphelilerinin güneyli aksanıyla konuşabildiği belli oluyordu.

Hakim şimdi de, Sandy iki hafta sonra ortalıktan kayboldu, diyordu. Yatağını toplanmış, dolabının yarısını da boşaltılmış halde buldum. Gitmişti. Kaçmıştı.

Size not bıraktı mı?

Hakim üzerine bastıra bastıra, Hiçbir şey bırakmadı, dedi, ama bunu söylerken Miller'a bakmadı. Böylece Maxwell'in ilk belirgin yalanı da ortaya çıkmış oldu.

Hakim hemen lafı geçiştirdi. Şimdi bana siz söyleyin, ne biçim bir adam, genç bir kızı alıp tamamen yeni bir isim altında yeni bir hayat yaşamaya götürür? Kim böyle bir şey yapar? Ya da neden böyle bir şey yapar?

Miller omuz silkti. Bilmem, siz söyleyin. Jason Johnson'ın neden Jason Jones olduğunu düşünüyorsunuz?

Maxwell doğrudan, Kızımı herkesten koparmak için, dedi. Evinden, ailesinden, memleketinden ayırmak için. Asıl yapmak istediği şeyi yapmaya başlayınca Sandy'nin yardım isteyeceği kimsesinin olmaması için.

Peki, Jason aslında ne yapmayı istiyormuş?

Az önce sizin de açık bir şekilde söylediğiniz gibi, Dedektif, birisini 'bir başka adamın pisliğini temizlemeye' iten şey ne olabilir? Elbette bebeği istiyor olabilir. Ya da genç, sorunlu, hayattan bıkmış annesinin bakamayacağı bir çocuğa elini sürmeyi planlıyor. Mahkemede on yıldan fazladır çalışıyorum, bu acı hikayeyi sayısını sayamayacağım kadar çok gördüm. Jason Johnson bir sapıktan başka bir şey değil. Kızımı kendisine hedef aldı. Daha sonra yaşanacaklar için küçük Clarissa'nın aklını çelmeye başladığından da eminim. Geriye de bir tek Sandy'den sonsuza dek kurtulması kalmıştı, onu da başarıyla halletti.

D.D., lanet olsun, diye düşündü. Cama yaklaştı. Sevgili hakim, düşündüğü şeyi mi söylüyordu?

Miller kayıtlara geçmesi için, Jason Jones pedofil mi? diye sordu.

Aynen öyle. Pedofillerin nasıl olduğunu siz de bilirsiniz, Dedektif. Depresyon, cinsel hareketlilik, içki ve uyuşturucu kullanımı geçmişi olan, hayatından bezmiş, genç bir kadın. Onu dış dünyadan koparan, yavaş yavaş ama işini bilerek kendisine daha da çok bağlayan, dominant bir koca. Küçük Clarissa'yla her gün öğlen yalnız kalan Jason. Bu söylediklerim senin de tüylerini diken diken etmiyor mu?

Miller bir yorumda bulunmasa da konuyu düşünüyormuş gibi durdu. Bu sırada D.D. de kafasının içinde çeşit çeşit düşüncenin birden belirdiğini hissetti. Hakimin tarifi birebir Jason'a uyuyordu. Ayrıca bu, Jason'ın sahte kimliği, kızını ve karısını sosyal anlamda kısıtlaması, Sandy'nin evdeki bilgisayarı kurcalamasıyla paniğe kapılması gibi yapbozun eksik kalan birçok parçasını da tamamlıyordu.

www.CepSitesi.Net

D.D.'nin Jason'ın fotoğrafını Kaybolan ve İstismara Uğrayan Çocuklar Merkezi'ne derhal fakslaması gerekiyordu. Oradakiler fotoğrafı, internetten ve cinsel istismar davalarından alınan çeşitli görüntülerle oluşturulmuş veri tabanlarında aratabilirlerdi. Fotoğrafla eşleşen bir dosya bulurlarsa, D.D., Clarissa Jones'la üçüncü görüşmesini yapması bir yana, Jason'ın tutuklanmasını bile sağlayacak konuma gelecekti. Birden büyük bir gelişme kaydetmişlerdi.

Ama D.D. yine içinde bir huzursuzluk hissetti. Ree'nin yaptıkları görüşmeden sonra kendini babasının kollarına nasıl attığını, Jason'ın yüzünde şefkat dolu ifadenin nasıl da belirdiğini hatırladı. O anda baba kızın sevgisinin gerçek olduğuna inanmıştı, ama belki de Ree henüz sırlarını açığa vermediği için böyle düşünmüştü.

Bu meslek bazen çok berbat bir hale bürünebiliyordu.

Miller hala Maxwell Black'e sorular soruyordu. Sizce, kızınız öldü mü?

Maxwell dedektife acıyan gözlerle baktı. Kaybolan kadınların hangisini şimdiye kadar canlı buldular ki! Yapmayın, Jason Jones kızımı öldürdü, bundan şüphem yok. Şimdi de adaletin yerini bulmasını istiyorum.

Bu yüzden mi torununuzu görmek için mahkeme emri çıkarttınız?

Evet! Ben de sizin gibi etrafa sorular sordum ve karşıma da hoş bir manzara çıkmadı. Torunumun arkadaşı, benden başka akrabası, bakıcısı yokmuş. Büyük ihtimalle babası annesini öldürdü. Küçük bir kızın dedesine ihtiyaç duyduğu bir zaman varsa, bence o da budur.

Velayetini almaya çalışacak mısınız?

Mücadelemi vermeye hazırım.

Jason Jones, bize Sandy'nin böyle bir şeyi istemeyeceğini söyledi

Yapmayın, Dedektif... Jason Jones yalancının teki. Jason Johnson'ı araştırın. En azından kiminle karşı karşıya olduğunuzu anlarsınız.

Araba kiraladınız mı, Hakim Black?

Efendim?

Havaalanında. Araba kiraladınız mı veya özel araba servislerinden yararlandınız mı?

Şey... doğru, araba kiraladım. Şehirde dolaşmam gerekeceğini tahmin ettim.

Kiralama şirketinin adını, arabayı ne zaman aldığınızı ve forma yazdığınız teslim tarihini öğrenmem gerekiyor.

Tamam, tamam, tamam. Neden bu kadar üzerime geliyorsunuz? Burada şüpheli olan ben değilim, Jason Johnson.

Jason Jones, namı diğer Jason Johnson. Anladım. Peki, neden dışarıda kızınızı aramıyorsunuz?

Size az önce de söyledim; Sandy'yi ancak ve ancak kocasını ifşa edersek bulabiliriz.

Kızınızı da karınızı da genç yaşta kaybetmeniz çok üzücü.

Ben şu an torunuma odaklanıyorum. Yaşadığım trajedileri düşünüp kendime acıyamam. Artık benim için önemli olan tek şey torunum

Bir de Jason Jones'u yok etmeniz.

O, kızımı benden çaldı.

Kızınızın burada durumunun iyi olduğunu öğrenince şaşırdınız mı? Sandra fedakar bir anne, saygı duyulan bir öğretmen ve iyi bir komşu olmuş. Depresyon geçirdiğine, alkole bağımlı olduğuna veya kendisine herhangi bir şekilde zarar verdiğine ilişkin hiçbir duyum almadık. Belki de Sandra doğduğundan bu yana ilk kez kendisini toparlamıştır.

Maxwell sadece gülümsedi. Sandy'mi? Onu hiç ama hiç tanımadığınız belli oluyor, Dedektif.

Birisine aşık olduğunuz ilk anı hatırlıyor musunuz? Yakınına gittikçe tüm vücudunuzun titreyişini? Ya da yeşile çalan, güzel, ela gözlerinin içine bakarsanız, liseli bir aşık gibi kızaracağınızı bildiğiniz için omzunun hemen üzerinden ileriye bakmak zorunda kalışınızı?

www.CepSitesi.Net

Yaşadıklarımdan sonra perşembe günleri haftanın en çok sevdiğim günü haline geldi. VVayne'le aramızdaki muhabbet görüşmediğimiz zamanlarda birbirimize attığımız e-postalarla ilerledi. Ne ihtiras ne de ahlaksızlık kokan konulara girdik. Ben Ree'nin kahvaltı bıçağını kullanma konusunda ustalaşmasını, artık her şeyi ister tavuk sote olsun ister yeşil elma, ikiye bölmeden ağzına götürmeyişini anlatıyordum. O da bana banka soygunuyla ilgili olarak incelediği cep telefonundan, vatandaşların kablosuz ağlarının güvenliğini sağlamaya yardım etmek için devam eden çalışmadan, son görevinden bahsediyordu. Ben öğrencilerimin haritada Bulgaristan'ı bulmaya çalışması sırasında ne kadar komik anlar yaşadığımı yazıyordum. O bana kız kardeşinin evinde akşam yemeği yerken, Ethan'in babasının BlackBerry'sini aşırıp masada oturduğu süre boyunca büyük bir bankanın internet sitesini hacklediğini anlatıyordu.

Çarşamba günü geldiğinde kendimi hep bir beklentiyle şarkılar mırıldanırken buluyordum. Bir gece daha bekliyordum. Yirmi dört saatin hemen geçmesini istiyordum. Ree'yle üzerimize güzel kıyafetler giyiniyor, Loreena McKennitt'iıı şarkılarının sesini sonuna kadar açıyorduk ve Ağaç Ev'de partiye katılacak iki peri gibi evde hoplayıp zıplıyorduk. Sonra üzerinde güzel çiçek desenleri olan tabaklarda akşam yemeğimizi yiyor; küçük, kristal bardaklara sütümüzü dolduruyor; küçük parmaklarımızı bardaklarımızla birlikte havaya kaldırıp kadeh tokuşturuyorduk.

VVayne Reynolds'a aşık olunca kendimi daha genç hissettim. Daha rahat, daha mutlu olduğumu anladım. Pantolonlarımı bırakıp daha çok etek giyinmeye başladım. Ayak tırnaklarıma açık pembe oje sürdüm. Victoria's Secret'ta beğendiğim leopar desenli VVonderBra sutyen de dahil olmak üzere yeni iç çamaşırları aldım.

Daha iyi bir anne oldum. Küçük kızımın karnını doyurmak, banyosunu yaptırmak ve diğer işleriyle ilgilenmek konusunda daha sabırlı davranmaya başladım. Ree'nin hangi çatalın tam olarak hangi renkteki tabağın yanına koyulacağıyla ilgili bilmiş bilmiş yorumlarına daha çok güler oldum.

Hatta ne kadar ironik olsa da daha iyi bir eşe dönüştüm. Öte yandan, evdeki bilgisayarın bilgilerini kopyalamak için yeni bir sabit disk almayı başardım. Ama sabit diskin adli olarak kabul edilebilir kopyasını yaparsam, VVayne'le tekrar buluşmam için bir sebep kalmayacağını bildiğimden dolayı bu işi aksattıkça aksattım.

Bu yüzden kocamla ilgili bahaneler uydurdum. Birkaç aylık bir sürede rastgele bulunmuş bir fotoğraf onu porno bağımlısı yapmazdı. Büyük ihtimalle o fotoğrafı da bilgisayarına yanlışlıkla indirmişti. Yanlış siteye girip yanlış dosyayı kopyalamıştı. Kocam sübyancı olamazdı. Kızına gülümsemesi; gür, dalgalı saçlarını kızının düzeltmeye çalışmasına karşı bitmez tükenmez bir sabırla yaklaşması, ilk karın yağmasıyla birlikte onu küçük, mor kızağıyla mahallede çekmesi bunun göstergesiydi. O fotoğraf sadece tuhaf korkutucu bir yanlışlığın ürünüydü.

Kocama en çok sevdiği yemekleri yaptım. Gazetedeki yazılarına övgüler yağdırdım. Sonra da onu hemen işe gönderdim. Çünkü o ne kadar erken evden ayrılırsa, ben de o kadar çabuk internete girebiliyor, VVayne'le konuşabiliyordum.

Jason tavırlarımdaki bu olumlu değişimi sorgulamadı. Gecenin bir yarısı ikinci bebeğimi doğurmak için söylediğim sözleri hatırlıyordu, onu sıkmadığım için halinden memnundu.

Kocama daha fazla dokunmaya çalışmadım, buna sevindiğini anladım.

Ree'yle birlikte perşembe günleri için yepyeni bir alışkanlık edindik. Onu evden alıyordum ve köşedeki küçük restorana gidip baş başa yemek yiyorduk. Ardından basketbol maçına gidiyorduk; Ree, Ethan'in yanına oturuyordu, maç başlar başlamaz da Wayne'le birlikte ortadan kayboluyordum.

Ree'ye, Sadece küçük bir yürüyüşe çıkıyoruz, hayatım, diyordum, o da usluca başını sallayıp Ethan'in başının etini yemeye dönüyordu.

www.eBooTurk.Net

Wayne'le muhabbete hep bilgisayarlardan bahsederek başlıyorduk. O sabit diski kopyalayıp kopyalayamadığımı soruyordu. Ben de çeşitli girişimlerde bulunduğumu söylüyordum. Jason'ın iş saatlerinin çok belirsiz olduğunu, saat on birden sonra her an eve gelebileceğini, Ree'yi uyutup yazılı kağıtlarını okuyana ve işlerimi bitirene kadar saatin geç olduğunu ve bu yüzden çoktan yakalanmaktan korkmaya başladığımı dile getiriyordum. Şansımı denediğimi ama işi her seferinde yarıda kesmek zorunda kaldığımı, konsantre olmakta çok zorlandığımı söylüyordum.

Sinirlerim bozuluyor, diyordum.

Wayne de bana destek olmak için elimi sıkıyordu, parmakları tenime değince içimin bir hoş olduğunu hissediyordum.

El ele tutuşmuyorduk. Karanlık köşelere saklanmıyorduk. Arabasının arka koltuğuna geçip genç aşıklar gibi öpüşmüyorduk. Çünkü etrafta gözlerin ve kulakların olduğu iş yerimde olduğumuzun farkındaydım. Her an bana ihtiyacı olabilecek küçük kızımın uzakta olmadığını çok çok iyi biliyordum.

Bu yüzden biz de koridorlarda yürüdük. Konuştuk, gerçekten de masumca muhabbet ettik. Wayne bana dokunmadıkça, elleri göğüslerimin üzerinde gezmedikçe ve dudakları omuzlarıma değmedikçe onu daha çok istedim. Ona her bakışımda eriyip gideceğimi düşünene kadar delice, çılgınca onu istedim.

O da beni istiyordu. Tribüne geçmeme yardım ederken, elini sırtıma koyuşundan, koridorun sonuna geldiğimizde durup en sonunda gönülsüzce birbirimize arkamızı dönüp kalabalığa karışmak zorunda kalana kadar hiçbir şey söylemeden gözleriyle gözlerimiA içine bakışından bunu anlıyordum.

Bir akşam bana, Onu seviyor musun? diye sordu. Onu tanımlamasına gerek yoktu.

O, kızımın babası, dedim.

Sorumu cevaplamıyorsun.

Bence cevaplıyorum.

Ona seks hayatımdan, daha doğrusu böyle bir hayatımın yokluğundan hiç bahsetmedim. O kadarının aile anlayışına aykırı olduğunu hissettim. Ona kocamın internette hoş olmayan işlerle uğraştığından şüphelendiğimi söyleyebilirdim. Ama kocamın bir kez olsun bana elini sürmediğini söyleyemezdim. Bu çizgiyi aşamazdım.

Jason'ın canını yakmayı istemiyordum. Sadece... sadece Wayne'i istiyordum. Onun yanında olduğumda hissettiğim duyguları hissetmeyi istiyordum. Genç. Güzel. Arzulanabilir.

Güçlü.

Wayne de beni istiyordu, ama bana sahip olamazdı, bunu biliyor olması beni daha çok arzulamasına sebep oluyordu.

Ocak ayının sonuna gelince e-postaların yerini cep telefonu mesajları aldı. Wayne aptal değildi; sadece ders saatlerinde bana mesaj atıyordu. Bana ilk önce gülümseyen yüz işareti veya cep telefonuyla süpermarkette çektiği bir çiçeğin fotoğrafını gönderiyor, ardından da sorular sormaya başlıyordu.

Ree için bakıcı tutabilir veya kocama kitap kulübüne katıldığımı söyleyebilirdim. Öğlen molasında ne kadar vaktim vardı ki?

Wayne benimle yatmayı istediğini hiç söylemedi. Vücudum hakkında hiç yorumda bulunmadı, imalı sözler söylemedi. Onun yerine Özel olarak buluşmamızı söylemeye başladı. Bu buluşmalarda da ne yapacağımızı açıklama gereği duymadı.

Onunla buluşmak için Öğlen arasının uygun olmayacağına karar verdim. Hem çok kısa bir süreydi hem de o sırada neler olacağını kestirmek zordu. Jason, Ree'yle yanıma uğramayı düşünse veya Öğrencilerden biri beni bulmaya çalışsa ne olacaktı? Ya Ethan okul bahçesinden birlikte ayrıldığımızı görürse? Kesin sorular sormaya başlardı.

www.CepSitesi.Net

Bakıcı da olmazdı. Onca yıl geçmesine rağmen, mahalledeki hiç kimseyi tanımıyordum. Ayrıca Ree konuşabilecek yaştaydı, Jason da bakıcı tuttuğumu duyar duymaz hemen çocuğuma bakmamdan daha önemli olan şeyi Öğrenmek isteyecekti.

Kitap kulübüne katılma konusuna gelirsek... Bu tür şeyleri yapmak düşünüldüğü kadar kolay değildi. Kitap kulübü nerede düzenlenecekti? Jason'a bana ulaşması için nerenin numarasını verecektim? Beni gerçekten de o saatler arasında ararsa ne olacaktı? Bunu en azından bir kez yapacağından emindim, çünkü beni her zaman kontrol ediyordu.

Spa gecesi ayarlayabilirdim. Ama Wayne'e alışılmamış evlilik anlaşmamdan hiç bahsetmemiştim, şimdi de bahsedemezdim. Spa geceleri yabancılar içindi ve karşımdaki kişi yabancı değildi Bu kez farklı olacaktı.

Bu yüzden aynı şekilde devam ettikçe ettik. Birbirimize e-postalar, mesajlar gönderdik; çoğunlukla da perşembe akşamları Güney Boston Ortaokulu'nda yapacağımız masum yürüyüşleri bekledik. O akşamlarda Wayne bana biriken açlığıyla, isteğiyle, ihtiyacıyla, arzularıyla baktı...

Ben de ona izin verdim.

Şubat ayının ikinci haftasında Jason bana sürpriz yaptı. Ara tatil yaklaşıyordu, o da ailecek tatile çıkma vaktimizin geldiğini söyledi. O sırada ocağın başında hamburger pişiriyordum. Büyük ihtimalle Wayne'i düşünüyordum, çünkü yüzümde hoş bir gülümseme vardı. Ama Jason'in açıklamasıyla hayal dünyasından uyandım.

Mutfak tezgahındaki yerine oturmuş olan Ree, Yuppii! deyip sevinçle haykırdı. Aile tatili!

Ree'ye donuk donuk baktım, çünkü daha önce hiç ailecek tatile gitmemiştik. Bunun iyi bir şey olduğunu nasıl bildiğini anlamadım.

Ama Jason kızımıza değil, bana bakıyor, yüzündeki düşünceli ifadeyle cevabımı bekliyordu. Bir şeyler planlıyor gibiydi. Başımı arkama çevirirken kısık bir sesle, Nereye gideceğiz? diye sordum.

Boston'a.

Biz zaten Boston'da yaşıyoruz.

Biliyorum. Aile tatillerimize küçük adımlarla başlamamız gerektiğini düşünerek merkezde bir otelde oda tuttum. Havuzu, kocaman avlusu, eğlence dolu bir sürü etkinlikleri varmış. Kendi şehrimizde birkaç günlüğüne turist gibi yaşayabiliriz.

Odayı tuttun mu? Oteli seçip her şeyi hallettin mi?

Bana bakmaya devam ederken başını salladı. Birlikte biraz vakit geçirebileceğimizi düşündüm, dedi,'yüzüne anlaşılması zor bir ifade yerleşti. Bize iyi geleceğini düşündüm.

Hamburgerin üzerine sos döktüm. Aile tatili. Ne diyebilirdim ki?

Wayne'e haberleri e-postayla verdim. İki gün boyunca bana hiç cevap yazmadı. Yazdığında da tek bir satır gönderdi: Güvende olduğunu düşünüyor musun ?

Bu Beni rahatsız etti. Neden Jason'ın yanında güvende olmayacaktım ki? Sonra tekrar o fotoğrafı ve evdeki bilgisayar üzerinde yapmam gereken ama Ethan'in dayısıyla flört etmeye kendimi kaptırdığım, Wayne'in bana sadece uzmanlık alanındaki konularda yardımlarını sunması gerektiğini unuttuğum için
askıya aldığım araştırmayı hatırladım.

En sonunda, Dört yaşındaki korumam yanımda, diye yazdım. Ne olabilir ki?

Ama mesajlar kesilince Wayne'in bundan hoşlanmadığını anladım. Kıskançlık ediyor, kendini bir şey sanıyordu.

Pazar akşamı ona pembe mayosunu giyinen; mor şnorkelini, mavi deniz gözlüğünü takan ve ayaklarına kocaman, mavi parmak arası terliklerini geçiren Ree'nin fotoğrafını gönderdim. Korumam göreve hazır, yazdım ve yanına da Ree'nin dört günlük otel tatilinde ihtiyaç duyacağını düşündüğü beş yüz kadar eşyayla doldurduğu, kenarından elbiseler çıkan bavulunun fotoğrafını ekledim.

www.CepSitesi.Net

Wayne bana cevap göndermedi. Ben de cep telefonumdaki mesajları sildim. AOL hesabımı temizledim ve dört günlük aile tatili için hazırlıklara başladım.

Kocam hayatta canımı incitmez, diye düşündüm. Sanırım o ana kadar da ikimizin ne kadar büyük bir yalanla yaşadığımızı fark etmemiştim.

D.D. bir kere hızını almışü. Bunu hissedebiliyordu. Önce VVayne Rey no İd s1 la, sonra da Maxwell Black'le görüşmüştü. Soruşturma sona yaklaşıyor, yapbozun en önemli parçaları yavaş yavaş yerine oturuyordu.

Sandy'nin babasıyla yapükları görüşme biter bitmez, D.D. Jason'ın fotoğrafını Kaybolan ve İstismara Uğrayan Çocuklar Merkezi'ne ve Georgia Soruşturma Büro Amirliği'ne gönderdi. Elindeki sahte kimlikle, muhtemel coğrafik bağlantılarla, önemli mali hesaplarla ve tarihlerle ilgili edindiği bilgilerle çok sağlam bir suçlu profili çiziyordu. Jason izini kaybettirdikten sonra geçirdiği son beş yılda, ardında fazlasıyla belge bırakmıştı. Şimdi de asıl kimliğim ortaya çıkarmaları ve offshore hesabının izini sürebilmeleri için gerekli bilgileri ediniyorlardı.

D.D. şu noktada başka bir bölgedeki başka bir kolluk kuvvetinin elinde, şu an tuttuğu dosyanın aynısının bulunduğuna ama üzerinde başka bir adm yazılı olduğuna inanıyordu. O birimle aradaki bağı da kurunca Jason Jones veya Johnson en sonunda ifşa edilecek, o da tutuklamayı yapacakta. Muhtemelen işi on bir haberlerine kadar bitirecekti.

Bu sırada elbette gerekli temel işleri yapmaya devam ediyorlardı. D.D. şu anda içinde Jones ailesinin çamaşır yıkama makinesinden çıkardıkları yorganın üzerinden alman kan lekesinin öncü analizindeki bulguların da eklendiği, çeşitli kanıt raporlarım inceliyordu. Ne yazık ki leke izleri tutuklama emri çıkarmalarına yetmeyecekti. Lekeler yıkandığı için mi geriye sadece izler kalmışta? Sandra Jones'un birkaç hafta önce burnu katladığı için mi yorganda izler bulunmuştu? Kan grubu Sandra Jones'unkiyle eşleşiyordu, ama Jason ve Clarissa'nın kan grubu dosyalarında bulunmadığı için, kan teorik olarak onlara da ait olabilirdi.

Bir başka deyişle, kanıt raporları tek başına davayı çözmeye yetmiyordu, ama bir ihtimalle sonradan edinecekleri verilerle birleşince Jason Jones'un hücresindeki demir parmaklıkları teker teker sağlamlaştırmaya yeteceklerdi.

D.D., Jones'lann evindeki bilgisayarlarını inceleyen BRIC ekibiyle görüştü. İşin aciliyetini göz önüne alan ekip gece gündüz durmadan çalışıyordu. Bilgisayarın sabit diskinin adli olarak kabul edilebilir kopyasını yaratmak geçenin çoğunu almışta. Şimdi de program ardına program çalıştırıyorlar, e-postaları ve internette yapılanları incelemeye yoğunlaşıyorlardı. İlk sonuçlara sabahın erken saatlerinde ulaşmayı planlıyorlardı. Bu da D.D.'nin on bir haberlerini kaçırırsa, bir ihtimal sabahkileri yakalayabileceğiyle ilgili umutlarını artırıyordu.

Bu, cinayet masası dedektifini mutlu eden, tüm ekibi önceki iki gece sabaha kadar çalışmalarına rağmen, uzunca bir gece daha çalışmaya teşvik eden türden bir gelişmeydi. Ama bunlar D.D.'nin saygıdeğer Maxwell Black'e karşı duyduğu ani ilgili ve Missy Black'in sekiz yıl önce yaşanan ölümüne bakma ihtiyacını açıklamıyordu. Bölgeden sorumlu şerif ona bu konuda bir dosya açmadıklarını söyledi, ama sabahleyin ulaşabileceği il adli tabibinin telefonunu verdi. Bayan Black'in ölümü resmi kayıtlara intihar olarak işlenmişti, ama şerifin yaşadığı tereddüt D.D.'nin merakının canlı kalmasına yetmişti.

Maxwell Black canını sıkıyordu. Aksam, havalı duruşu, kızını hiç çekinmeden sorumsuz, yalancı ve ahlaksız biri olarak tarif etmesi onu rahatsız ediyordu. Sandy'nin hayatının üçte ikilik kısmını vaktinin çoğunu dışarıda geçiren ve çok konuşan bir babayla, üçte birlik kısmını da sessizce duran, kendisini dış dünyadan fazlasıyla soyutlamış bir adamla geçirmesine üzülüyordu. Babası kocasının sübyancı olduğunu, kocası da babasının çocuk istismarının bir parçası olduğunu iddia ediyordu.

D.D., Sandy Jones'un kocasını sevip sevmediğini merak etti. Geçen çarşamba uzun süredir içinde yaşadığı yanılgılarla dolu hayat; sert ve üzücü bir yolla alt üst olana kadar, onu beyaz atlı prensi, kurtarıcısı olarak görüp görmediğini düşündü.

Sandra Jones'un kaybolmasının üzerinden üç gün geçmişti.

www.cepsitesi.net

D.D. artık genç anneyi canlı olarak bulabileceklerine inanmıyordu.

Oyunun bu perdesinde en çok da Ree'yi kurtarabilmeyi umut ediyordu.

Ethan Hastings vicdan azabı çekiyordu. Başına daha önce böyle bir şey gelmemişti. Tüm yetişkinlerden akıllı olduğu için onları doğal olarak küçük görüyordu. Onların çözmedikleri şeyleri bilmeye de ihtiyaçlarının olmadığını düşünüyordu.

Önceki gün okulda yaşananlardan sonra bir aylığına bilgisayarı elinden alınmıştı, ama hiç kimse ona annesinin çantasını aşıramayacağını söylememişti. Şimdi de yerde annesinin iPhone'yla oturmuş, e-postaları gözden geçiriyor, polisi arayıp aramaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Bayan Sandra'nın durumundan endişe duyuyordu. Kasım ayında, Bayan Sandra'nın internet güvenliğine olan merakının, altıncı sınıflara sosyal bilgiler dersinde bir şeyler öğretmekten öteye gittiğini anladığından beri de aynı durumdaydı.

Öğretmeni ona kocasından şüphelendiğinden hiç bahsetmemişti, bu da onu en önemli şüpheli yapıyordu. Aynı şekilde Bayan Sandra porno siteler kelimelerini de kullanmamıştı, ama güzel bir öğretmeni boş saatlerinin tamamını onun gibi bir öğrenciyle geçirmeye iten sebep ne olabilirdi ki?

Fakat bunu yaparken de ona çok nazik davranmıştı. Ethan'ın ona taptığını biliyordu, çünkü çocuk bu tür şeyleri saklama konusunda iyi değildi. Ama Bayan Sandra'nın, onu umduğu şekilde sevmediği mesajını çok net bir şekilde almıştı. Yine de Bayan Sandra'nın ona ihtiyacı vardı. Ethan'ın yeteneklerine saygı duyuyordu. Ona yardımcı olmasını takdir ediyordu. Bu kadarı da Ethan'a yeterdi.

Bayan Sandra onunla bir yetişkinle konuşurmuş gibi konuşmuştu. Birçok yetişkin ona böyle davranmıyordu; ya onu küçümsüyorlardı ya da akıllara zarar dehasından korkup onunla muhabbete girmekten kaçmıyorlardı. Hatta bazıları da ona anne ve babası gibi yaklaşıyordu. Onunla konuşmaya çalışıyorlardı, ama konuşma boyunca sesleri sadece dişlerini gıcırdatıyorlarmış gibi çıkıyordu.

Ama Bayan Sandra öyle biri değildi. Onunla samimiyetle, Ethan'ın tekrar tekrar dinleyebileceği hoş tınılı sesiyle konuşuyordu. Bir de portakallar kokuyordu. Ethan hiç kimseye söylememişti, ama Bayan Sandra'nın kullandığı vücut losyonundan bahsetmesini sağlamıştı. Sonra da sırf onun yanında değilken onu koklayabilmek için internetten aynısından bir tüp almıştı. Tüpü de annesinin her gün odasını aradığını çok çok önceden anladığı için babasının dolabına, hiç giyinmediği takım elbiselerinin arkasına saklamıştı.

Annesi çok çaba sarf ediyordu. Onun kadar zeki bir çocuğa bakmak zordu. Yine de bu kadar zeki olması onun suçu değildi. O da böyle doğmuştu.

Ethan kasım ayında Bayan Sandra'nın kocasının internette yaptığı işlerden dolayı endişelendiği sonucuna varıp adamın da bilgisayarlarla arasının çok iyi olduğunu fark edince, en çok sevdiği öğretmenini korumak için daha ileriye gitmesi gerektiğine karar vermişti.

Aklına doğrudan zeki olarak düşündüğü tek yetişkin kişi olan dayısı geldi. Söz konusu bilgisayarlar olunca Wayne dayısından iyisini tanımıyordu. Hatta daha da güzeli dayısı polisti, yani Sandra'nın kocası yasadışı bir şeyler yapıyorsa, onu tutuklayabilir ve adam da hayatlarından çıkardı. Ethan'a göre bu çok iyi bir fikirdi. Şimdiye kadar yaptığı en iyi planlardan biriydi.

Ama Sandra'nın kocası hayatlarından çıkmadı. Tam aksine Wayne dayısı da işin içine girdi. Aniden ortaokul öğrencilerinin basketbol maçlarına ilgi göstermeye başlamıştı. Dayısı her perşembe akşamı okula gelmiş ve Bayan Sandra'yı yanına alıp gitmiş, Ethan'ı da sinir bozucu Ree'yle baş başa bırakmıştı.

Ethan perşembe akşamlarından nefret etmeye başlamıştı. Birisinin bilgisayarım hacklemek için üç ay boyunca her hafta görüşmeye gerek yoktu. Kendisi bile bunu beş dakikada, hatta daha da kısa bir sürede yapabilirdi.

www.cepsitesi.net

Sonra aklına bir fikir geldi. Belki de dayısının ya da eyalet polislerinin bu işe karışmasına hiç gerek yoktu. Yapması gereken tek şey bir tür kod yazmaktı. Adına da Truva Atı deniliyordu. Yazdığı kodu e-postaya gömebilirdi. Sonra da e-postayı Bayan Sandra'ya gönderebilirdi. Ardından da Truva Atı bilgisayarda Ethan özel bir kapı açardı.

Bilgisayara erişecekti.

Sandra'nın kocasının gerçekten ne işe bulaştığını görebilecekti.

Günü kurtarabilecekti.

Ama Ethan aslında daha önce hiç kod yazmamıştı. Öncelikle bu konuda çalışması gerekiyordu. Sonra kodunu denemeli, ardından da düzeltme yapmalıydı.

Üç hafta önce harekete geçmeye hazır hale geldi. Bayan Sandra'ya sosyal bilgiler dersi için faydalı olacağını düşündüğü internet bağlantılarını içeren, küçük, masum bir e-posta yazdı. Sonra da içine kodu gömdü ve arkasına yaslanıp beklemeye koyuldu.

Bayan Sandra ancak iki gün sonra e-postasını açtı, bu da Ethan'ı sinir etti. Öğretmenlerin daha sorumlu olması gerekmez miydi?

Truva Atı güvenlik duvarını açtı, kendisini hemen Bayan Sandra'nın sabit diskinin içine sakladı. Ethan üçüncü günde durumu test etti ve gerçekten de Jones'ların bilgisayarına erişebildiğini gördü. Artık arkasına yaslanıp Bay Jones'u tam anlamıyla suçüstünde yakalayabilirdi.

Çok heyecanlanmıştı. 48 Hours Investigates programına katılacaktı. Tüm bölümü ahlaksız bir çocuk avcısının hakkından gelen dahi gence adayacaklardı. Leslie Stahl onunla görüşecek, sosyal ağ siteleri onu işe almak için sıraya girecekti. Tek kişilik internet güvenlik timi olacaktı. Çağdaş internet komandosu olarak anılacaktı.

İlk üç gece Bay JonesTa ilgili bazı şeyler öğrendi. Aslında adam hakkında epey bilgi sahibi oldu. Hatta bilmeyi isteyeceğinden de çok şeyle karşılaştı.

Ama asıl Bayan Sandra hakkında bu kadar çok şey öğreneceğini hiç hesaba katmamıştı.

Şimdi kenara sıkışmıştı. Bay Jones'u ihbar ederse, aynı zamanda Bayan Sandra'yı ve Wayne dayısını da ihbar etmek zorunda kalacaktı.

Çok ama çok şey biliyordu.

Ayrıca Ethan Hastings içine düştüğü bu durumun çok tehlikeli olduğunu anlayacak kadar da akıllıydı.

Annesinin iPhone'unu eline alıp tekrar mesajları kontrol etti. Kendisine 911'i arayacağını söyledi, telefonu tekrar yere bıraktı. O sarı saçlı komiseri de arayabilirdi. Kadının iyi biri olduğunu düşünüyordu. Ama annesinin her zaman söylediği gibi, gerçekleri dile getirmemek de yalan söylemekle birdi ve Ethan da polise yalan söylemesinin başına okuldan uzaklaştırma ve dört hafta bilgisayara el sürmeme cezalarından daha çok bela açacağından emindi.

Hapse girmeyi istemiyordu.

Ama Bayan Sandra'nın başına bir şey gelmesinden de çok korkuyordu.

İPhone'u eline aldı, mesajları kontrol ederken derin derin iç çekti. En sonunda yüreğinin elverdiği tek şeyi yaptı. Yeni bir e-posta açıp yazmaya başladı:

Sevgili Wayne Dayı...

Wayne Reynolds sabırsız bir adamdı. Sandra Jones kaybolalı birkaç gün olmuştu ve adli bilişim uzmanına göre olayla ilgilenen dedektifler onu bulma işini ağırdan alıyorlardı. Wayne, Jason Jones'u resmen gümüş tabakla önlerine sürmüştü, ama saat beş haberlerine bakılırsa henüz hiçbir tutuklama yapılmamıştı.

Onun yerine haberciler Sandra'nın sokağının hemen aşağısında yaşayan cinsel suçlunun kokusunu almışlardı. Kafasında yanık kabarcıkları olan, yüzü solgun, ürkek görünümlü bir çocuğu sokakta koşarken yakalamışlar ve 1950'lerden kalma eski eve kadar resmen kovalamışlardı. Çocuk başını çevirip omzunun üzerinden, Ben yapmadım! diye haykırmıştı. Şartlı tahliye memurumla görüşün. Kız arkadaşım reşit değildi, o kadar. Hepsi o kadar, o kadar!

www.CepSitesi.net

Sapık eve kaçmıştı, gazeteciler kapatılan kapının ve kalın perdeleri çekilmiş pencerelerin defalarca fotoğrafını çekmişlerdi. Gerçekten de işe yarar bir şeyler bulmuşlardı.

Karmaşaya Sandra'nın babası da girmiş, adam Jason Jones'u güzel, genç kızını öz ailesinden koparan, kurnaz ve son derece tehlikeli biri olarak tarif etmişti. Büyükbaba, Ree'nin velayetini istiyordu ve kazandığı ziyaret hakkını da kısa süre sonra kullanmaya başlayacaktı.

Basın bunların üzerine atlıyordu. Yine de henüz hiç kimse tutuklanmamıştı!

Wayne neler olduğunu anlamıyordu. Kaybolan kişinin kocası her zaman baş şüpheli olarak görülürdü ve söz konusu şüpheli olunca da Jason Jones mükemmel bir örnek oluşturuyordu. Geçmiş yaşantısıyla ilgili bilgilerin eksikliği göze çarpıyordu. Eşi adamın internette tuhaf işlere kalkıştığından şüphelenmişti. Tam olarak nerede görev aldığı belli olmayan bir işte çalışıyor, geceleri uzun saatler boyunca gözlerden kaybolduğu biliniyordu. Komiser Warren daha neyi bekliyordu? Üzerinde kırmızı kurdele olan, güzel bir paket mi?

Jason'ın yakalanması gerekiyordu: Çünkü ancak o zaman Wayne Renolds rahat bir uyku çekebilecekti. Son birkaç gününü Treo marka cep telefonunun ve şahsi bilgisayarının içindeki verileri deli gibi ortadan kaldırmaya çalışarak geçirmişti. Elektronik cihazların yüzde yüz temizlenemeyeceğini birçok insandan daha iyi bildiği için de aslında gülünç bir duruma düşüyordu. Bilgisayarı için yeni bir sabit disk almalı, Treo'sunu kaybetmeli tercihen üzerinden de çim biçme makinesiyle geçmeliydi. Yoksa arabasıyla kağıt gibi mi etmeliydi? Ya da alıp okyanusa mı atmalıydı?

Dışarıdan bakan kişilerin, polislerin her zaman avantajlı olduğunu farz etmesi komikti. Sistemin içinde çalışıyor oldukları için, tam olarak hangi yanlış adımın insanı hapse tıkacağını da biliyor olmalılardı.

Asıl sorun da zaten buydu. Onca insan bir yana, Wayne elektronik izlerin yok edilmesinin ne kadar zor olduğunu biliyordu ve bu tür şeyleri çok iyi anladığı için de tüm hareketlerinin adeta mikroskop altında en ufak ayrıntısına kadar inceleneceğini tahmin ediyordu.

Sandra Jones'la tamı tamına üç ay boyunca sadece yürüyüş yapmıştı, ama dikkatli davranmazsa kısa süre sonra üzerine kaybolan kadının aşığı etiketi yapıştırılır, idari izne çıkartılır, hakkında İçişleri soruşturma açardı. Özellikle de adli bilişim uzmanı Treo'sunu kaybederse veya evdeki bilgisayarını değiştirirse işler ciddiye binerdi. Böyle bir şeyi asla açıklayamazdı.

Bu sırada Boston Polis Departmanı'nın neden hala Jones'ların bilgisayarını çözemediğini merak etti. Neredeyse yirmi dört saattir üzerinde çalışıyorlardı. Sabit diskin adli olarak kabul edilebilir kopyasını yapmalarının beş ila altı saatlerini alacağını tahmin ediyordu. Ondan sonra da EnCase'i açıp çalışmaya bırakacaklardı...

Bir iki güne kadar bir sonuç çıkar, diye düşündü ve iç çekti. Sinirlerinin iki gün daha dayanabileceğini hiç sanını; yordu.

Bu kadar uzun bir sürenin Sandy açısından ne anlama geldiğini sorgulamıyordu bile.

Bunları düşünmemeye çalıştı. Daha önce çalıştığı olayları, iş başındayken sık sık gördüğü olay yeri fotoğraflarını aklından atmak için çaba sarf etti. Boğulmuş muydu? Bıçaklanmış mıydı? Kafasına sıkılan tek mermiyle mi öldürülmüştü?

Sandy'yi uyarmaya çalışmıştı; o şubat tatiline hiç gitmeyecekti.

Wayne derin derin iç çekti. Tekrar saatine baktı. Laboratuvarda kalıp biraz daha çalışmaya karar verdi. Tam da o sırada Treo'su titredi. Başını aşağı çevirip telefonuna baktı, kız kardeşinin e-posta adresinden gelen mesajı gördü.

Kaşlarını çattı, tıklayıp e-postayı açtı.

Saat beş kırk beşti. Wayne yeğeninin insanın tüylerini ürperten itirafını okudu. Ardından soğuk soğuk terler dökmeye başladı.

Saat altı olduğunda Maxwell Black, Ritz'in yemek salonunun köşesindeki beyaz örtülü bir masada oturuyordu. Karadut hoşafıyla hazırlanmış ördek siparişi daha yeni önüne gelmişti,

www.CepSitesi.Net

özenle seçtiği kırmızı Oregon şarabının tadını çıkarıyordu. Yemek lezizdi, şarap güzeldi, servis mükemmeldi. Halinden memnun olmalıydı.

Ama değildi. Dedektiflerle yaptığı konuşmadan sonra oteline dönmüş, hemen katibini aramış ve ona yasal konularda bazı araştırmalar yaptırmıştı. Ne yazık ki katibinin bulduğu içtihat hukuku davaları umut verici değildi.

Birçok aile mahkemesi, bir çocuğun velayetinde anlaşmazlık çıkması durumunda birinci vasi olarak çocuğun biyolojik anne ve babasını tercih ediyordu, Massachusetts de bu konuda istisna teşkil etmiyordu. Doğal olarak büyükbaba ve büyükanneler böyle bir durumda başvuruda bulununca, mahkemeler anne ve babaların konuya ilişkin kararını kabul ettiği için süreci güvence altına alınmış haklarla başlatamıyordu.

Max yine de Sandra'nın ortalıktan kaybolmasının ve Jason'ın eşinin kaybolmasıyla ilgili olarak şüpheli konumuna düşmesinin davayı kendi lehine çevirebileceğini tahmin ediyordu. Ayrıca Jason'ın Clarissa'nın biyolojik babası olmadığından da emindi. Sandra da ortalıkta olmadığı için bu durumda Max, Clarissa'nın hayattaki en yakın akrabası oluyordu. Bunun dikkate alınacağından da emindi.

Ama bir sorun vardı. Bunu, in loco parentisi kabul etmek için eşcinsellerin evliliğini yasallaştıran, ebeveyn yerine görev yapmış kişileri yasal vasi olarak gören eyalete bırakamazdı. Bunlar Max'i mevcut velayet durumunu sorgulanabilir hale getirebilmesi için bir kez daha Jason'ın Clarissa için tehlike arz ettiğini kanıtlamak zorunda bırakıyordu. Bir hakim olarak da bu iş için gerekli standartları yakalamanın imkansıza yakın olduğunu biliyordu.

Max'in amacına ulaşabilmesi için Sandy'nin cesedinin bulunması, Jason'ın da yakalanması gerekiyordu. Eyalet görevlileri ancak o zaman Clarissa'yı koruma altına alacaktı, Max de biyolojik olarak büyükbabası olduğu için çocuğun onunla birlikte yaşamasının en sağlıklı karar olacağını iddia edebilir duruma gelecekti. Böylece sorun hallolmalıydı.

Ama Max, Sandra'nın cesedinin bulunmasının ne kadar süre alacağını kestiremiyordu. Çoktan kendi başına limanı dört kez gezmişti, ama anladığı kadarıyla Jason Jones, Sandy'nin cesedini herhangi bir yere atmış olabilirdi. Bir sonuca varmaları haftalar, aylar, hatta yıllar alabilirdi.

Bu da Jason'a karşı ispat yükümlülüğünün daha hafif olduğu hukuk mahkemesinden dava açmayı düşünmesine yetecek kadar uzun bir süreydi. Ama hukuk mahkemesinde bile ölen biri olmadan ilerleme kaydetmek zordu. Ortada cesedin olmaması Sandra Jones'un bahçıvanla kaçıp gittiği, dolayısıyla da Meksika'da sağ salim olduğu anlamına gelebilirdi.

Her şey dönüp dolaşıp cesede geliyordu.

Max'in bir cesede ihtiyacı vardı.

O anda aklına bir fikir geldi. Evet, bir cesede ihtiyacı vardı. Ama onun gerçekten de Sandra'nın cesedi olması şart mıydı?

Saat yedi kırk beş olduğunda Aidan Brewster çamaşırhanede durmuş, makineden çıkan son sepettekileri katlıyordu. Önünde dört beyaz tişört, iki mavi kot pantolon ve beyaz mendillerle, üst kısmında mavi halkalar olan spor çorapların oluşturduğu küçük yığınlar vardı. Saat altıda işe koyulmuştu. Şartlı tahliye memuru gelip onu gazetecilerin istilasına uğrayan evinden kurtarmış ve çabucak uzaklara götürmüştü. Colleen onu ortalık sakinleşene kadar bir otele götürmeyi teklif etmişti. Aidan ise onun yerine kendisini Güney Boston'dan epey uzakta kalan, gazetecilerin onu aramayı akıllarından bile geçilmeyecekleri, beyaz slip donlarını çamaşır suyuyla rahatça yıkama fırsatını yakalayabileceği çamaşırhaneye bırakmasını istemişti.

Colleen'in bu isteğinden rahatsızlık duyduğunu sezmişti. Belki de rahatsızlığı, üç kameraman sokağın karşı tarafında çekim yaparken, içi kirli çamaşır dolu, siyah çöp torbalarım ardı adına Colleen'in arabasının bagajına taşımasından kaynaklanıyordu. Onun arabası gelince gazeteciler de yerlerinden ayrılmışlardı. Aradıkları hedefin içinde bulunmadığını bildikleri evin kapısında beklemelerinin anlamı yoktu.

www.CepSitesi.Net

Colleen arabasıyla sokaktan çıkarken, Başına ne oldu? diye sordu.

Mutfakta yangın çıktı. Köpük tabağı ocağın çok yakınına bırakmışım. Alevler birden yükselip saçıma sıçradı, ama ben o sırada yemeği karıştırmakla meşguldüm.

Colleen buna inanmış gibi durmuyordu. Durumun iyi mi, Aidan?

İşimi kaybettim. Saçlarımı yaktım. Akşam haberlerine çıktım. Sorduğun için sağ ol ama ben böyle hayatın...

Aidan...

Aidan gözlerini ona dikti, bir şeyler söylemesi için ona meydan okudu. Colleen üzgündü. Çok yazık oldu, diye düşünüyordu. Her şey yoluna girer. Dayan biraz.

Hadi, söyle, klişe bir laf et. Tüm bu sözlerin saçmalığın daniskası olduğunu o da Colleen de çok iyi biliyordu.

Colleen yolun geri kalanında onu istediği yere kadar sessizce götürdü, ona o ana dek yaptığı en büyük iyilik de buydu.

Aidan bu sırada havlularını, çarşaflarını, çeşitli yatak örtülerini ve hatta üç danteli katlamayı bitirdi. Evinde bulunduğu için onu da çamaşırların rengini ağartmayan Clorox çamaşır suyuyla yıkamıştı.

Polisin onu da incelemekle uğraşmasını sağlayacaktı. Onları bezdirecekti.

İşi bittikten sonra, evine dönmeyi ve elindeki her şeyi toplamayı planlıyordu. Dünyada sahip olduğu her şeyi dört siyah çöp torbasına koyup sırra kadem basacaktı. Hepsi bu kadardı. Olay burada bitecekti. Artık bıkmıştı. Şartlı tahliye memuru onu kovalayacaktı. Polis sisteme kayıtlı bir başka cinsel suçluyu daha ararken, sinir krizleri geçirecekti. Ama umurunda değildi.

Tüm kurallara harfiyen uymuştu ama düştüğü durum ortadaydı. Polis üzerine geldikçe geliyordu, eski iş arkadaşları onu dövmeye çalışmıştı ve komşusu Jason Jones da ödünü koparmıştı. Bir de işin içinde gazeteciler vardı... Aidan gitmek istiyordu. Hoşça kalın. Bay bay. Görüşmemek üzere.

Ama bu neden hala birada durduğunu, pis bir çamaşırhanenin zemininde oturmuş yeşil, elastik bilekliğiyle oynadığını ve neden elinde mavi, tükenmez bir kalem olduğunu açıklamıyordu. Önündeki boş defter sayfasına üç dakikadır bakmaya devam ediyordu. En sonunda şöyle yazdı:

Sevgili Rachel,

Ben pisliğin tekiyim. Her şey benim suçum. Benden nefret etmeni anlıyorum.

Duraksadı. Yine kalemin başım çiğnedi. Bilekliği şaklattı.

Bana o mektupları gönderdiğin için sana teşekkür ederim. Belki de onlardan nefret cdiyorsundur. Belki de onları artık görmeye katlanamıyorsundur. Sanırım seni bu yüzden suçlayamam.

Kelimelerin üzerini çizdi. Tekrar bir şeyler karaladı. Onların da üzerini çizdi.

Seni seviyorum.

Seni seviyordum. Hata ettim. Özür dilerim.

Bir daha seni rahatsız etmeyeceğim.

Tabii, diye düşündü. Ama bunu yazmadı. Devamını da yazmamak için kendisini zor tuttu. Rachel onu görmek istese şimdiye kadar yanına gelirdi. Bundan çıkarılması gereken anlamı çıkar, Aidan. Seni sevmedi. Sevmiyor. Hapse yok yere girdin, seni acınası, aptal, zavallı pislik... Kalemi tekrar eline aldı.

Ne olur kendine zarar verme.

Ardından sonra aklına gelmiş gibi şöyle yazdı:

Jerry'nin canını yakmasına izin verme. Sen daha iyilerini hak ediyorsun. Gerçekten, gerçekten.

Her şeyi elime yüzüme bulaştırdığım için özür dilerim.

Hayatında mutluluklar dilerim,

www.Cepsitesi.Net

Aidan

Kalemi bıraktı. Tekrar mektubu okudu. Kağıdı parçalara ayırıp bir kez daha ateş yakmayı düşündü ama kendisini tuttu. Mektubu ona gönderemezdi. Destek grubunda sadece notu yazmak için çalışıyorlardı. Empati kurmayı, pişmanlık, duymayı öğretmeye çalışıyorlardı. Aidan da kendisini aynen öyle hissediyordu; göğsü sıkışmıştı, nefes almakta zorlanıyordu ve yıkık dökük çamaşırhanenin ortasında oturmayı istemiyordu. Dairesine geri dönmeyi, battaniyeleri başının üzerine çekip yatağına kıvrılmayı istiyordu. Karanlıkta kaybolabileceği o kış ayını, teninin tenine değdiğinde hissettiği hoş duygulan ve hayatlarını nasıl da mahvettiğini düşünmeyeceği bir yerde olmayı diliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, onu hala seviyordu. Gerçekten de seviyordu. Hayatı boyunca başına gelen tek güzel şey oydu. Ona üvey kardeşlik etmişti, Aidan ise dünyadaki en kötü canavara dönüşmüştü. Belki de tamircideki adamların onu ölesiye dövmesi daha iyi olurdu. Belki de onun gibi lanetlik birisi için en iyi çözüm buydu. Sapığın tekiydi. Teşhirci psikopat Wendell'den farksızdı. Hayatı sona erdirilmesi gereken biriydi.

Ama o da diğer tüm sapıklar gibi ölmeyi hiç istemiyordu. Sadece geceyi ve belki de sonraki günü atlatabilmeyi istiyordu.

Böylece çamaşırlarını toparlayıp bir taksiye atladı.

Taksiciye, Devam et, dedi.

Sonra taksinin arka koltuğunda otururken, mektubu küçük küçük parçalara ayırıp camdan dışarı bıraktı ve akşam rüzgarının her birini alıp götürüşünü izledi.

Saat dokuzu beş geçtiğinde Jason, Ree'yi uyutmayı başarmıştı. Bunu yapmak hiç de kolay olmamıştı. Dışarıda sayısı gittikçe artan basın mensupları onları günlerdir evlerine mahsur etmişti ve Ree hava alamayıp dışarıda gezemediği için hırçınlaşmıştı. Akşam yemeğinden sonra da ilk projektörler yakılmış ve tüm ev uzaydan bile görülebilecek kadar aydınlık hale gelmişti.

Ree ışıklardan yakınmıştı. Gürültüden dolayı sızlanmıştı. Babasından habercileri göndermesini istemiş, Jason da bunu yapamayınca ayaklarını yere vurdukça vurmuş ve onu derhal annesini bulabilmesi için dışarıya göndermesini söylemişti.

Jason da buna karşılık olarak birlikte boyama yapabileceklerini, hatta origami yapmaya çalışabileceklerini veya dama oynayarak morallerini yerine getirebileceklerini söylemişti.

Kaşlarını çatarak ona baktığı ve evin içinde kızgınca oradan oraya gittiği için kızına kızmıyordu. Eski hayatlarının aynı şekilde devam etmesini en az kızı kadar o da istiyordu.

Kızına kocaman bir peri masalının yüz sayfasının tamamını baştan sona kadar okumuştu. Boğazı ağrıyordu, tek kelime edecek hali kalmamıştı, ama kızı sonunda uykuya dalmıştı.

Böylece kalın perdelerini ve güneşliklerini sıkıca örttüğü oturma odasında tek başına kalmış, bir sonraki adımına karar vermek için düşünmeye başlamıştı.

Sandra halen kayıptı. Maxwell, Ree'yle görüşebilmek için mahkeme emri çıkartmıştı. O da karısının ortalıktan kaybolması konusunda hala baş şüpheli konumundaydı.

Biraz tuhaf da olsa karısının bir başka adamla kaçmış olmasını umut etmişti. Buna aslında hiç inanmamıştı ama tüm ihtimaller karşısında dururken, bir tek böyle bir şeyin Sandy'nin sağ salim hayatta olduğu anlamına geldiğini tahmin etmişti. Karısının bir gün fikrini değiştirip ona döneceğini umut etmişti. Onu seve seve kabul ederdi. Ree'nin hatırına, kendi hayrına bunu yapardı. Mükemmel bir koca olmadığını, ailecek gittikleri tatilde çok korkunç bir hata yaptığını biliyordu. Sandy bunun için onu cezalandırmak istiyorsa da bunu yaptığı için ona sesini çıkarmayacaktı.

Ama şimdi üçüncü gün sona erip saatler geçerken, başka seçenekleri de değerlendirmek zorunda olduğunu hissediyordu. Karısının kaçamadığını, burada, öz evinde korkunç bir olayın yaşandığını ve Ree'nin mucize eseri kurtulduğunu kabullenmeliydi. Belki de Ethan Hastings karşılıksız aşkından dolayı büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Belki de Maxwell en sonunda onları bulmuş, torununu ele geçirebilmek için Sandy'yi kaçırmıştı. Ya da bir ihtimal

www.CepSitesi.Net

Sandra şu gizemli bilgisayar uzmanıyla sevgili olmuş, adam da onun kocasını terk etmesini beklemekten sıkılmıştı.

Hamileydi. Peki, bebek onun muydu? Ya da bir başkasının mı? Her şeyi bu mu tetiklemişti? Belki de Sandy, Ethan Hastings'in yardımıyla onun tam olarak nasıl biri olduğunu anlamış, bir canavarın çocuğunu karamda taşıdığı düşüncesine daha fazla dayanamamıştı. Jason gerçekten de onu suçlayamazdı. Soyunun devam etmesinden o da korkmalıydı.

Ama korkmuyordu. Evladının olmasını istemişti... umut etmişti...

Sandy'nin ona gergince bir bebeklerinin olacağını söylediği bir anı yaşasa duygulanırdı, ağzı açık kalırdı, gururu okşanırdı. Sonsuza kadar ona minnettar olurdu.

Ama o anı hiç yaşamamışlardı. Kansı gitmişti ve o da yaşanabileceklerin hayaliyle geride kalmıştı.

Tutuklanması da an meselesiydi.

Kızını alıp kaçacaktı. Yapabileceği tek şey buydu, çünkü er ya da geç Komiser Warren elinde tutuklama emri, yanında da polislerle kapısını çalacaktı. O hapse atılacaktı. Daha da kötüsü Ree bakıcı ailelerin eline düşecekti.

Böyle bir şeyin olmasına asla izin veremezdi. Ne kızının başına ne de kendi başına böyle bir şeyin gelmesine müsaade edebilirdi.

Tavan arasına yöneldi.

Oraya yetişkin odasındaki dolabın tavanından ulaşılıyordu. Tavandan sarkan halatı tutup aşağıya çektiğinde katlanabilir merdiven aşağı indi. Sonrasında el fenerini yakıp zifiri karanlığa daldı.

Tavan arası sadece bir metre yüksekliğindeydi, rahatça dolaşmaktan çok eşya saklamak için ayrılmıştı. Jason tahta zeminin üzerinde emekleyerek ilerledi, en uç köşeye ulaşana kadar Noel süsleriyle dolu kutuları kenara çekti. Sol taraftan iki kiriş saydı ve yırtık izolasyon malzemesini kenara çekip düz, metal kutuya ulaştı.

Kutuyu çekti, hatırladığından daha hafif olduğunu düşündü. El fenerini yere bırakıp kutunun kapağını açtı...

Metal kutu boştu. Paralar, kimlikler, hepsi gitmişti. Alınmıştı. Polis mi, Sandy mi, başka biri mi bunu yapmıştı? Neler olduğunu anlayamıyordu. Acil kaçış kutusundan hiç kimseye bahsetmemişti. Bu onu her gece çığlıklar atarak uyanmaktan koruyan küçük sırrıydı. Kapana kısılmamıştı. Kaçış planı vardı. Her zaman da olmuştu.

Tam da aklı çılgına dönmüş halde başına neyin geldiğine, nasıl gelebildiğine anlam vermeye çalışırken başka bir şeyi fark etti. Bir ses duydu: Çok uzaktan gelmiyordu. Parkeler çıtırdıyordu. Ses kızının odasından geliyordu.

Aile tatili için Jason'ın seçtiği oteli görünce ağzım açık kaldı. Ree'nin eğlenebileceği, makul fiyatlı bir yere gideceğimizi sanmıştım. Onun yerine kendimi mükemmel bir spası ve büyük, kapalı bir havuzu olan beş yıldızlı bir otelde buldum. Üzerinde altın renginden saçaklar olan, kırmızı ceket giyinmiş otel görevlisi bizi sadece oda anahtarının asansöre takılmasıyla ulaşılabilen en üst kata çıkardı. Sonra da bizi köşedeki iki odalı süite geçirdi.

İlk odada üzerinde gösterişli yatak örtüleriyle, bir haremi süslemeye yetecek kadar nakışlı yastık olan kocaman bir yatak vardı. Oda doğrudan Boston Limanı manzarasına bakıyordu. Banyosunun duvarları boydan boya gül rengi mermerlerle kaplıydı.

Yan taraftaki oturma bölümünde ise hoş bir çekyat; iki tane devetüyü renginde alçak tekli koltuk ve dünyanın en büyük plazma televizyonu vardı. Jason buranın Ree'nin odası olacağını söylediğinde Ree'nin gözleri resmen yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. Benim de ondan farkım yoktu.

Ree, Bayıldım diye haykırdı ve hemen tıka basa doldurduğu bavulunu lüks odasına boşaltmaya başladı. Beş saniyede, hatta daha da kısa bir sürede oda açık pembe prenses battaniyeleriyle ve yarım düzine Barbie bebekle, süslendi, Tavşancık da beklendiği gibi koltuğun ortasına kurulma şerefine nail oldu. Ree, Film izleyebilir miyiz? diye sordu.

www.CepSitesi.Net

Daha sonra. Ben önce güzel kıyafetler giyinebileceğimizi ve en çok sevdiğim iki bayanı yemeğe götürebileceğimi düşünmüştüm.

Ree'nin sevinçle attığı çığlık yan yana dizilmiş camları neredeyse çatlatacaktı. Kocama yaşadığım sürprizin şaşkınlığıyla bakmaya devam ettim. Ama ben şık kıyafetler getirmedim... Böyle bir şey ummamıştım...

O zaman iyi ki senin için de bir elbise, bir çift de çizme getirmişim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama Jason in yüzündeki anlaşılması zor ifade değişmedi. Bir şey yapacaktı. Biliyordum işte. Bir anlığına VVayne'in uyarısı aklıma geldi. Belki de Jason neler yaptığımı biliyordu. İnternette yaptığı işleri takip ettiğimi tahmin etmişti ve şimdi de... yavaş yavaş ama emin adımlarla ölümümü mü hazırlıyordu? Pahalı bir otelde sonumu mu planlıyordu?

Süitin bize ait olan yarısına geçtim, Jason in benim için bavula koyduğu ışıldayan, mavi elbiseyi ve dize kadar çıkan siyah, deri çizmeleri giyindim. O elbiseyi henüz VVayne için giyinmemiş tim. Jason in bunu bilip bilmediğini merak ettim ve kendimi bir kez daha huzursuz hissettim.

Ardından Ree koşarak odamıza girdi ve üzerinde çiçek desenli işlemelerle ve sırt kısmındaki kocaman bir kurdeleyle süslenen, yabanmersini rengindeki elbisesiyle etrafında döndü. Anne, saçımı yap. Saç vakti, anne. Harika görünmek istiyorum!

Ben de Ree'nin saçım topuz yaptım, kenarlarından birkaç tutam lüle lüle saçı aşağıya, yüzüne doğru saldım. Kendi sarı renkli, kıvırcık saçlarımı da güzel bir şekle soktum, hatta akıllı kocamın aile tatili için bavula birkaç da makyaj malzemesi koyduğunu fark ettim. Gözlerime, yanaklarıma makyaj yaptım, dudaklarıma parlatıcı sürdüm. Ree'nin de dudaklarına parlatıcı sürdüm, ama ne kadar çok makyaj yaparsa, o kadar çok harika görüneceğine inanan kızım hemen surat astı.

Jason banyonun kapısında belirdi.

Üzerinde daha önce hiç görmediğim, siyah, kumaş bir pantolon; onun üzerinde de koyu eflatun bir gömlek ve siyah benekli, spor bir ceket vardı. Kravat takmamıştı. Jilet gibi ütülenmiş gömleğinin en üstteki iki düğmesini açık bırakmıştı, boğazının güçlü yapısı görünüyordu. O anda son dört ayda hissetmediğim heyecanı, karnımdaki kıpırdanmayı hissettim.

Kocam yakışıklı bir adamdı. Hem de çok ama çok yakışıklıydı. Başımı kaldırdım. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve o anda iliklerime işleyen, sırtıma saplanan gerçek acıyı hissettim: Kocamdan korkuyordum.

Jason yürümek istedi. Dışarıda şubat serinliği olsa da hava güzeldi, yağmur yağmıyordu, kaldırımlar temizdi. Ree, aile tatiliyle ilgili her şeyi sevdiği gibi bu fikri de sevdi. Aramızda yürüdü, sol eliyle Jason in elini, sağ eliyle de benim elimi sıkıca tuttu. O, ona kadar sayıyordu, sayması bitince biz de onu yanımızdan geçen yayalara bakıp sevinçle çığlık atması için havaya kaldırıyorduk.

İnsanlar bize, güzel kıyafetler giyinip büyük şehirde dolaşan aileye bakıp gülümsüyordu.

Old State House'a kadar Paul Revere'nin yolunu işaretleyen kırmızı çizgiyi takip ettik, oradan sola döndük ve Boston Commons Parkı boyunca tiyatrolar sokağına doğru ilerledik. Spa gecelerimi geçirdiğim Four Seasons'i gördüm ve kızımın elini tutmuş, oraya doğru ilerlerken cam kapılarına bakmaya cesaret edemedim. Kendimi bir suç mahalline bakıyormuş gibi hissettim.

Şansıma Jason öteki tarafa döndü ve kısa bir süre sonra içerisi yeni yapılmış, zeytinyağı ve kırmızı Chianti şarabı kokan hoş bir restorana vardık. Smokin giyinmiş Fransız garson bizi masamıza kadar geçirdi ve siyah yelekli genç bir adam da alkol almayı isteyip istemeyeceğimizi sordu. Ben tam da hayır demek üzereyken, Jason yumuşacık bir sesle şarap listesini istedi ve bir şişe de Perrier sudan sipariş etti.

www.CepSitesi.Net

Beş yıllık kocama gözlerimi kırpıştırarak baktım, yine dilim tutuldu. Bu sırada Ree de tahta sandalyesinde kıpırdanırken birden ekmek sepetini gördü. Elini sepetin üzerindeki bezin altına sokup uzun, ince galeta benzeri ekmekten bir tane aldı. Ekmeği ikiye böldü, çıkan sesin hoşuna gittiği belli oluyordu. Sonra da parçalardan birini ağzına götürdü.

Jason, Peçeteni kucağına sermelisin, dedi. Bak böyle.

Kendi bez peçetesiyle nasıl yapacağını gösterdi, Ree de bundan babasını takip edecek kadar etkilendi. Sonra Jason, Ree'nin sandalyesini masaya yaklaştırdı ve ona çeşit çeşit çatal bıçağın ne için olduğunu anlattı.

Garson yanımıza geldi. Küçük kaselere bol bol zeytinyağı döktü, Ree aynı şeyi sık sık gittiğimiz North End'deki yerde de gördüğünü hatırladı. O, ekmek sepetindeki her bir ekmeği yağa bandırırken, Jason garsona dönüp çok sakin bir şekilde bir şişe Dom Perignon istedi.

Garson başını sallayıp bir kez daha ortalıktan kaybolunca, Ama sen içki içmezdin, dedim.

Bir kadeh şampanya içer misin, Sandra?

Olabilir.

O zaman ben de sana eşlik ederim.

Neden?

Jason sadece gülümsedi ve mönüyü incelemeye döndü. Aklımdan çeşit çeşit düşünce geçmesine rağmen en sonunda ben de aynı şeyi yaptım. Belki de beni sarhoş edecekti. Sonra Ree başka bir yere bakarken, beni limandan aşağıya atacaktı. Sinirlerim gittikçe bozulurken, otele geri döneceğimiz zaman kesinlikle okyanusun yakınlarına gitmeyeceğimi düşündüm. Sokağın karşı tarafından hiçbir şekilde ayrılmamalıydım.

Ree tereyağlı ve peynirli spagetti yemeye karar verdi.

Siparişini hoş ve anlaşılır bir sesle söyleyip sözlerinin sonunda da lütfen ve teşekkür ederim diyerek, anne ve babasını gururlandırdı. Ben ise aptal gibi kekeledim, ama deniztarağı ve yanına da yaban mantarlı risotto sipariş etmeyi başardım.

Jason da dana eti istedi.

Şampanya geldi. Garson şişeyi dikkatlice açtı, şampanyanın ağzından hoş bir ses çıktı. Garson içkinin kabarcıklarını çok güzel gösteren, ince uzun iki kadehi doldurdu. Ree de bunun şimdiye kadar gördüğü en güzel içecek olduğunu söyleyip biraz da kendisine istedi.

Jason ona aynısını ancak on sekiz yaşına geldiğinde içebileceğini söyledi.

Ree dudağını büküp ona baktı, sonra da ekmeğini zeytinyağına banmaya devam etti.

Jason ilk kadehi kaldırdı. Ben de diğerini elime aldım.

Bize ve gelecekte yaşayacağımız mutlu günlere, dedi.

Başımı sallayıp uysalca içkimden bir yudum aldım. Burnuma iki baloncuk sıçradı ve tuhaf bir şekilde ağlamak üzere olduğumu düşündüm.

Evlendiğiniz kişiyi ne kadar tanıyorsunuz? Aynı evlilik yeminini ediyor, aynı altın yüzükleri takıyorsunuz, yuva kurup ailenizi büyütüyorsunuz. Her gece yan yana yatıyor, eşinizin vücudunu artık kendinizinki gibi sıradan karşılayacak kadar çok çıplak görüyorsunuz. Onunla sevişiyor olabilirsiniz. Hatta kocanızın parmaklarını kalçanıza geçirdiğini hissetmiş, gırtlağından çıkan kısık sesle sizden kendisine daha çok yaklaşmanızı, daha hızlı hareket etmenizi istediğini ve Bunu sevdin mi? Beğendin mi? dediğini işitmiş olabilirsiniz. Yine de aynı adamın sabah saat altıda yataktan sessizce çıkıp kızınızın en çok sevdiği pil eli mutfak önlüğünü beline takmış halde olduğunu, dört yaşındaki çocuğunuz sevinçle babasının saçına taktığı kelebekli tokayla waffle yaptığını görebilirsiniz.

Kocanızın tatlılığına, hem sizin ateşli aşığınız hem de kızınızın özverili babası olabilme yeteneğine hayran kalabiliyor sanız, başka rollerde de oynadığını düşünemez misiniz? Kişiliğinin hangi kısmının henüz açığa çıkmadığını merak edemez misiniz?

Yemek boyunca Ree kıkır kıkır güldü, Jason gülümsedi ve ben de şampanyamı içtim. Kocamı, akrabalarının ve arkadaşlarının olmamasını düşündüm. Şampanyamdan bir yudum daha aldım. Boston'a taşındığımızda beni o zamanlar söylediğine göre, sırf babamdan

www.Cepsitesi.Net

korumak için yeni bir ad altında yaşamaya ne kadar da kolay ikna ettiğini hatırlardım. Şampanyamdan bir yudum daha aldım. Bilgisayarın karşısına çakılarak geçirdiği geceleri, sık sık girdiği ve saklamak için büyük çabalar sarf ettiği internet sitelerini hatırladım. Ve o fotoğrafı düşündüm. Altı ay sonunda göğsünün üzerinden tüylü, siyah bir örümcek geçen, o ürkek çocuğun tek başına çekilmiş siyah beyaz fotoğrafını saplantı haline getirmiştim.

Ve şampanyamdan bir yudum daha aldım.

Çünkü kocam beni öldürecekti.

Artık neler olduğunu neden daha önce çözemediğimi çok iyi anlıyordum; Jason bir canavardı. Sübyancı olmayabilirdi ama ondan da kötü bir canlıydı. Güzel karısına hiç ilgi göstermeyen ama bu sırada ürkek, küçük çocukların korkutucu fotoğraflarına arzuyla bakan bir yaratıktı.

Wayne'i dinlemeliydim. Ona nereye gittiğimi söylemeliydim, ama bu da aklıma hiç gelmemişti. Hayır, kocama güveniyordum, öyle ki arkamda tek bir ipucu bırakmadan beni doğrudan ölümle buluşturmasına izin veriyordum. Çocukluğunun tamamını hiç kimseye güvenemeyeceğini öğrenerek geçiren ben, bunu yapıyordum.

Biraz daha şampanya içtim, tabağımdaki kavrulmuş deniz taraklarıyla oynadım. Her şey bittiğinde Jason in Ree'ye ne diyeceğini merak ettim. Bir kaza oldu, annen artık eve gelmeyecek. Çok, çok üzgünüm, hayatım.

Jason'a ikinci kadehini doldurdum. İçkiye dayanıklı biri değildi. Belki de onu yeterince sarhoş edersem ayağı kayar, okyanusa kendisi düşerdi. Adil olan da bu değil miydi?

Jason yemeğini bitirdi. Ree de. Siyah yelekli garson geldi, tabaklarımızı almaya hazırdı. Büyük bir şaşkınlıkla bana baktı.

Beğenmediniz mi, Hanımefendi? Size başka bir şey getirmemi arzu eder misiniz?

Öğlen çok yediğimi söylemek gibi boş bir bahane uydurup lafı geçiştirdim. Jason beni izliyordu ama yalanımla ilgili bir yorumda bulunmadı. Siyah saçları alnına düşmüştü.Gömleğinin açık yakasıyla, gür saçlarının karışık dalgalarıyla, gizemli, güçlü gözleriyle oldukça havalı görünüyordu. Büyük ihtimalle diğer kadınlar benim başka bir yere gözlerimi çevirdiğimi düşündüklerinde ona hayran hayran bakı-yarlardı. Belki de herkes bize hayran oluyordu. Uslu mu uslu, küçük, sevimli kızın güzel ailesine de bakın diyorlardı.

Dışarıdan hoş görmüyorduk, değil mi? Küçük, mükemmel bir aileydik. Keşke bu akşam parçalanmak zorunda kalmasaydık.

Ree tatlı olarak dondurma istedi. Garson istediğini seçebilmesi için onu dondurma tezgahına götürdü. Şampanyamın son yudumunu almadan önce kadehimi Jason'ın kadehinin tepesine dokundurdum. Jason ikinci kadehini ağzına neredeyse hiç sürmemişti. Ben de hiç adil davranmadığım düşündüm.

Şerefe, dedim, çakırkeyif olduğum ve kendimi rahat hissettiğim belli oluyordu.

Jason başını salladı, kadehini eline aldı.

Bize, dedim. İyi günde kötü günde, varlıkta yoklukta, hastalıkta sağlıkta.

Kadehimi hızlıca onun kadehiyle tokuşturdum. Kocamın ağır ağır içkisini yudumlayışım izledim.

Peki, aile tatilimizde başka ne yapacağız? diye sordum.

Akvaryuma gidebileceğimizi, troleybüse binip şehirde gezebileceğimizi ve Newbury Sokağı'nda dolaşabileceğimizi düşündüm. Ya da istersen müzelere gidebilir, bir iki kez spaya girebiliriz.

Bunu neden yapıyorsun?

Neyi kastediyorsun?

Bunu neden yapıyorsun? Elimi açıp restoranı gösterdim, kadehimdeki şampanyayı çalkaladım. Pahalı otel, güzel restoran. Aile tatili işte. Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmamıştık,

Jason hemen cevap vermedi, ama kadehini parmaklarının arasında döndürdü.

www.CepSitesi.Net

En sonunda, Belki da daha önce de böyle şeyler yapmalıydık, dedi. Belki de ikimiz yaşam mücadelesi vermekle o kadar çok vakit geçirdik ki hayattan zevk almaya fırsat bulamadık.

Bir eliyle garsonun kolunu tutan, bir eliyle de dünyanın en büyük dondurma kasesini taşıyan Ree geri geldi. Dondurmalardan birini seçmek ona zor gelmiş, o da üç çeşidi birden almaya karar vermişti. Garson bize göz kırptı, üç kaşık verip sessizce ortadan kayboldu.

Jason ve Ree dondurmayı kaşıklamaya başladı. Ben de karnıma sancıların girip kendimi celladın önündeki kütüğe doğru giden ve baltanın boynuna indirilmesini bekleyen bir kadın gibi hissederek onları izledim.

Jason bizi otele götürmesi için taksi çağırdı. Ree dondurmadan aldığı enerjinin akşamın geç saatinde hala ayakta olmasından kaynaklanan aşırı huysuzlukla birleştiği anları yaşıyordu. Ben de doğru düzgün ayakta duramıyordum. İçtiğim üç kadeh şampanya kafamı hoş etmişti.

Jason'ın taksinin kapısını açıp Ree'yi oturtmaya çalışırken gergin olduğunu düşündüm, ama bundan emin değildim. Zaten kendisi hayatım boyunca tanıdığım en içe kapanık kişiydi, iki kadeh içkiden bile hiç etkilenmemişti.

Otele geldik, odamızı bulmayı başardık. Ree'nin üzerindeki süslü kıyafeti çıkardım, onun yerine ona Ariel resimli geceliğini giydirdim.

Kat görevlisi çekyatı çok güzel bir yatağa dönüştürmüş, üzerine kalın battaniyeler, dört yastık ve iki de sarı folyoya sarılı çikolata bırakmıştı. Ben diş fırçasını aramakla uğraşırken, Ree çikolataları yedi, sonra da kaplarını yastığın altına saklamaya çalıştı. Dudağının etrafına çikolata izleri bulaşmasa kurnazlığı belki de işe yarayabilirdi.

Yüzünü yıkaması, dişlerini fırçalaması ve saçlarım taraması için onu banyoya götürdüm. O da neredeyse başından sonuna kadar zırladı, sızlandı. Sonra Ha onu uyuyacağı odaya götürdüm, yatağına yatırıp kollarının da arasına Tavşancık'ı koydum. Tatil için yanında on iki kitap getirmişti. İkisini okudum ve son cümlemi tamamlarken, kızımın çoktan derin bir uykuya daldığını fark ettim.

Masa lambasını açtıktan sonra sessizce odadan çıktım, kapıyı ardımda ufak bir aralık bırakacak kadar çektim. Ree'nin sızlandığını duymadığıma göre görevimi başarmıştım.

Yatak odasına girince Jason'ın yatakta uzandığını gördüm. Ayakkabılarını çıkarmış, ceketini sandalyelerden birisinin üzerine atmıştı. Televizyon izliyordu, ama beni görünce kumandadan kapatma tuşuna bastı.

Ree nasıl? diye sordu.

Yorgun.

Bu akşam çok mutluydu.

Evet, öyleydi. Teşekkürler.

Sen iyi bir akşam geçirdin mi? diye sordu.

Evet. Geçirdim. Yatağa yaklaştım, ne yapacağımı bilmediğim, ne yapmamı beklediğini tahmin edemediğim için kendimi tuhaf hissediyordu. Ama sonra kocama; pahalı, beyaz yorganın üzerine serilen uzun, yapılı vücuduna baktım ve kendimi hiç de yorgun hissetmedim. Ne yapacağımı bilmiyordum, ben de öylece orada durdum, bileklerimi döndürdükçe döndürdüm.

Otur, dedi. Çizmelerini çıkarayım.

Yatağın ucuna oturdum. Jason ayağa kalkıp önümde diz çöktü ve ilk çizmeyi ellerinin arasına aldı. Parmakları fermuara uzandı, tenimi çizmemek için çok yavaş ve dikkatli bir şekilde fermuarı baldırımdan aşağı indirdi. Sağdaki çizmeyi çıkardıktan sonra soldakine geçti.

Farkına bile varmadan arkama yaslandım, tül çorabımı çıkarırken, parmaklarının baldırlarımdan aşağıya inip çıplak topuğuma değdiğini hissettim. Daha önce bacaklarıma dokunmuş muydu? Belki de dokuz aylık hamileyken ve karnımdan ayaklarımı bile göremiyorken dokunmuştu. Ama o zamanlar böyle bir şey hissetmemiştim. Hissetmiş olsaydım kesin hatırlardım.

www.CepSitesi.Net

Çoraplarım artık ayaklarımda değildi ama parmakları hala tenime dokunuyordu. Başparmağı ayak ayalarımın içini okşuyordu. İrkilir gibi olduğumda diğer eliyle ayağımı tuttu. Sonra da iki başparmağı da hareket edip içimi bir hoş etti; dar, deri çizmelerin içinde geçen bir geceden sonra yapılan ayak masajının hazzıyla sırtımın yukarı doğru kalktığını, nefes alışverişimin belli belirsiz bir iniltiye dönüştüğünü hissettim.

Sağ ayağımdan soldakine geçti, bu sırada parmakları da baldırlarımdan yukarı doğru yavaş yavaş ilerledi, dokunduğu yerleri okşadı. Nefesini diz kapaklarımda, dudaklarının ucunu bacaklarımın iç kısımlarında hissettim. Bu hislerle kendimden geçtim, hareket edemez oldum, anın büyüsünü bozmayı istemedim.

Gözlerimi açarsam kaybolacaktı ve bir kez daha yalnız kalacaktım. Adını söylersem, daldığı alemden uyanacak, fişek gibi fırlayıp alt kata inecek, lanet olası bilgisayarının başına oturacaktı. Hareket etmemeliydim. Tepki vermemeliydim.

Yine de kalçalarım kendi kendilerine titremeye başladı, ben de sert parmaklarının dokunuşunu, gür saçlarının iç gıdıklayıcı temasını, sinekkaydı yüzünün ipeğimsi pürüzsüzlüğünü derinden hissettim. Şampanya içimi ısıtmıştı. Elleri tenimi.

Sonra kalktı ve yataktan uzaklaştı.

İnildemelerimi kesebilmek için yanaklarımın içini ısırdım. Gözlerimin kenarlarına yaşlar birikti, o anda yalnızlığımı, beni yatağımızda bir başıma bıraktığı gecelerdekinden daha da güçlü bir şekilde hissettim.

Bunu hak etmiyorum, diye bağırmak istedim. Bana bunu nasıl yapabilirsin?

Fakat sonra kaldığımız odayla Ree'nin uyuduğu yer arasındaki kapının kapatılışıyla gelen sesi duydum. Dış kapının zincirli kilidi takılırken bir ses daha işittim.

Sonra da yatağın esnediğini Jason in yanıma uzandığını hissettim. Gözlerimi açınca beş yıllık kocamın başını çevirmiş, bana baktığını fark ettim. Kara gözleri artık o kadar soğuk durmuyor, anlaşılmaA bir ifade barındırmıyordu. Kocam gergin, hatta biraz da utangaç görünüyordu.

Ama çok iyi bildiğim sakin ses tonuyla, Seni öpebilir miyim, Sandra? diye sordu.

Evet dercesine başımı salladım.

Kocam beni yavaşça, dikkatlice, sevgiyle öptü. En sonunda kocamın önceki akşam ne istediğimi anladığını fark ettim. Beni öldürmeye çalışmıyordu. Bana ikinci çocuğumu veriyordu.

Er ya da geç bilmeyi istediğimiz şeyler vardır. Keşke söylenilen yalan, altından kalkılamayacak kadar büyümeden önce sesimizi çıkarsaydık, keşke en başında oturup konuşsaydık da görmezden geldiğimiz gerçek boyumuzu aşacak boyuta ulaşmasaydı dediğimiz şeyler.

Kocamla seviştim. Daha doğrusu seviştik. Yavaşça, nazikçe ve dikkatlice birbirimizin olduk. Beş yıldır evli olmamıza rağmen, hala birbirimizin teninin hissini bilmiyorduk; tek iniltinin güzel bir şey yaptığım, ardından gelen ikinci iniltinin ise işi ağırdan alma vaktinin geldiğini işaret ettiğini yeni anlıyordum.

Bu konularda daha tecrübeli olan kişinin ben olduğumu sezdim. Yine de ipleri onun eline vermem önemliydi. İleri gidersem, gereğinden hızlı hareket edersem her şey biterdi. Anın büyüsü bozulur, başladığımız yere, aynı yatağı paylaşan iki yabancı olmaya geri dönerdik.

Ben de parmaklarının tenimde gezmesine izin verirken, parmaklarımla kaburgalarının yapılı hatlarını, yan taraflarındaki kaslarını ve sıkı kalçasını hissettim. Sırtında bazı izler, bir tür eski yaralar vardı. Ama onlara dokunmaya çalışırsam geri çekilecekti; bu yüzden parmaklarımı göğsündeki yumuşak kılların arasında gezdirip oradan da geniş, sağlam omuzlarına götürdüm.

Onun vücudunun altında mest oldum, onun da benimle birlikte benzer duygular yaşamasını diledim. Sonra da bacaklarımın arasında belirdi, nazikçe bacaklarımı açıp kalçamı havaya

www.CepSitesi.Net

doğru kaldırdı ve bana yaklaştı, içime girdiği anda farkında değildim ama belki de haykırdım. Belki de onu bu kadar çok istiyordum.

Ardından hareket etti, ben de hareketlendim. Artık dikkatli olmamıza, kendimizi tuhaf hissetmemize gerek yoktu. Her şey olması gerektiği gibiydi ve doğruydu.

Bir süre sonra ona tutundum. Başımı omzuna yasladım, başını okşadım. Konuşmadı, yanakları nemliydi, kim bilir belki terlemiş, belki de gözyaşı dökmüştü. Onunla öylece bacaklarımız birbirine dolanmış, nefeslerimiz birbirine karışmış halde uzanmak hoşuma gitti.

Birçok erkekle sevişmiş olabilirdim, ama çok azıyla gerçek anlamda birlikte olmuştum ve kocamın da en azından bu kadarını hak ettiğini hissediyordum.

Aile tatilimizin çok ama çok zekice bir fikir olduğunu düşünerek uykuya daldım.

Sonra da boğuk bir ağlama sesiyle uyandım.

Kocam yanımda bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Hareketlerini karanlıkta göremesem de sezebiliyordum. Dizlerini çenesine kadar çekmiş, bir kabusa tutulmuş gibiydi. Elimi omzuna attım. İrkilerek geri çekildi. Jason? diye fısıldadım.

Alçak bir sesle inildedi, yatakta dönerek benden uzaklaştı.

Tekrar, Jason? dedim, sesimi yükseltmiştim, ama Ree'yi uyandırmamak için de bağırmıyordum.

Jason, uyan.

Sallandı, sallandı, sallandı.

İki elimi de sırtına koydum ve onu sertçe sarstım. Birden yataktan fırladı, odanın karşı tarafına geçmeye çalışırken tekli koltuğa çarptı, ayaklı lambaya takıldı.

Köşeye pusarken, Sakın bana dokunma! diye haykırdı. Seni öldürdüm! Öldün, öldün, ölmüştün!

Yataktan çıktım, cesaretimi toplamaya çalışırcasına iki elimi uzattım. Şışş, şışş, şışş. Jason sadece bir rüya gördün. Uyan hayatım, ne olur. Hepsi bir rüyaydı, o kadar.

Yatağın başucundaki lambaya uzandım, düğmesine basarken aniden yayılan ışığın onu kendisine getirmesini umdum.

Yüzünü diğer tarafa çevirdi, perdeye tutundu ve perdeyi çıplaklığını kapatmaya çalışırcasına vücudunun üzerine çekti.

Git, diye söylendi. Ne olur, ne olur, ne olur, sadece git.

Ama gitmedim. Ona doğru bir adım attım. Sonra bir tane daha. Kızımın uyanmasını istemiyor olsam da, kocamı uyandırmaya niyetliydim.

En sonunda kocam çok yavaşça yüzünü bana doğru çevirdi.

Korkudan ve endişeden fal taşı gibi açılmış gözlerine bakarken nefesimi tuttum. Birden aklımda bir şeyler belirdi ve en sonunda yapbozun tüm parçaları yerli yerine oturdu.

Ah, Jason, diye fısıldadım.

Ve o anda çok ama çok büyük bir hata yaptığımı anladım.

Taksi, saat onu birkaç dakika geçe Aidan'm evinin önüne yanaşü. Aidan hemen dışarı çıkmadı. Kırış kırış olmuş banknotları ağır ağır sayarken, bir sorun olup olmadığını anlamak için etrafındaki çalılara çakürmadan göz gezdirdi. Şuradaki gölge Bayan Hnin orman gülü ağacının mıydı, yoksa Vito'nun yerinde çalışan heriflerden birinin mi? Peki ya sağ taraftaki şu karartı neydi? Ağaçların arasına haberci bozuntuları mı saklanmıştı? Peki, arkasında kalan, kapkaranlık sokak ne anlama geliyordu? Belki de oralarda bir yerlerde Jason Jones onun işini bitirmek için hazırlık yapıyordu.

Salla gitsin. Hareketlen artık.

Aidan taksiciye on iki dolar verdi, çamaşırlarını topladı ve evin anahtarlarını sıkıca tutarken taksiden sendeleyerek indi. Taksi hala kaldırımın yanında beklerken, eve giden yolu geçti. Siyah, çöp torbalarını sertçe yere bırakü, anahtarı küide soktu ve elleri arük titriyor olsa da, adrenalin ve korkudan dolayı hareket edemiyor olsa da, ilk denemede kilidi açü.

www.cepsitesi.Net

Motor sesinin yükselip taksinin uzaklaştığını duydu. Hareket etmeliyim, hareket etmeliyim, hareket etmeliyim.

Kapıyı iterek ardına kadar açü, çamaşır torbalarını içeri atü, ayağım kullanıp kapıyı sertçe arkasından kapattıktan sonra omzunu yaslayıp kapıyı kilitlemeye çalıştı. En sonunda eve gelmişti.

Ancak o zaman kendini saldı, içi rahatlarken kapıya sırtım yaslayıp yere doğru kaydı. Hala hayattaydı. Kimse ona saldırmamış, komşuları kapısının önüne doluşmamışü, ayrıca haberci bozuntuları da evini gözetlemiyordu. Onu linç edecek kalabalık henüz toplanmamıştı.

Boğuk bir sesle kahkaha atmaya başladı, haline şaşırıyordu; çünkü dürüst olmak gerekirse, hapisten çıküğmdan beri böyle köşeye sıkışüğım hissetmemişti. Ama artık özgür bir adamdı. Artık dört gözle beklediği bir şey var mıydı? Cezası ne zaman bitecekti?

Kendisini ayağa kalkmaya, çamaşırlarım toplamaya, torbaları koridora kadar çekmeye zorladı. Toplanması gerekiyordu. Uyuması gerekiyordu. Buralardan gitmeliydi. Yeni biri olmalıydı. Hatta daha iyi bir adama dönüşmeliydi. Geceleri gerçek bir uyku çekebilecek örnek bir vatandaş olmalıydı.

Oturma odasına girdiğinde, çöp torbalarını çiçek desenli koltuğun üzerine atü. Tam da banyoya dönerken, yüzüne esintinin çarpüğım hissetti. Küçük oturma odasında dalgalanan esintiyi hissedebiliyordu.

Sürgülü kapı açıkti.

İşte o anda ilk kez yalnız olmadığını fark etti.

Belindeki cep telefonu çaldığında, D.D. evrak işlerim bitirmek üzereydi. Wayne Reynolds'un cep telefonu numarasını tanıdı, telefonu kulağına götürdü.

Komiser VVarren.

Wayne, Yanlış bilgisayara bakıyorsunuz, dedi. Az önce koşmuş gibi nefesi kesik kesik geliyordu.

Efendim?

Ethan e-posta gönderdi. Çocuk düşündüğümüzden de zekiymiş. Sandy'ye Truva Atı koyduğu bir e-posta yollamış...

Ne?

Birinin sabit diskine ulaşmanı sağlayan bir tür virüs... Gönderenin içeriye girmesine yarayan küçük, samimi bir e-postayla...

D.D., Lanet olsun, dedi,

İşte benim yeğenim. Sandy'yi kocasından korumak için yeterince hızlı hareket etmediğimi düşünüp Jason'ın internetteki işlerini açığa çıkarma amacıyla kendi kendine bir şeyler yapmaya çalışmış olmalı.

D.D. merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Tanrı aşkına, neredesin, Wayne?

Laboratuvardayım. Az önce Ethan'la konuştum, arabama gidiyorum. Ona, onu almaya gideceğimi söyledim, orada buluşuruz.

Kafası karışan D .D., Nerede? diye sordu.

İşin en can alıcı noktası da bu. Ethan hala Sandy'nin bilgisayarına erişebiliyor, ona göre son kırk sekiz saatte bilgisayarı ondan fazla kişi kullanıp çeşitli aramalar yapmış.

Bu adli incelemenin bir parçası mı? Bilgisayar uzmanları Jason'ın internetteki izini mi sürüyor?

Elbette hayır. Asla kaynak üzerinde çalışılmaz. Adamlarınız Jason'ın bilgisayarını inceliyor olsaydı, şu anda hiçbir hareketlilik görmüyor olacaktık.

Anlamadım.

Adamın sabit diski sizde değil. Size başka bir şey vermiş. Ya parçayı değiştirmiş ya da bilgisayarın tamamını. Bilmiyorum, ne olduğunu anlamak için iyice bakmak lazım. Bu arada asıl bilgisayarı da çok da hoş bir yere saklamış.

Nereye? Yirmi dakikaya kadar arama emrini çıkartırım!

www.CepSitesi.Net

Boston Daily'ye. Ethan kullanıcıların e-posta adreslerini görebiliyor, söylediğine göre hepsi de Boston Daily'ye aitmiş. Tahminimce Jason bilgisayarını gazetenin bürosuna, muhtemelen de rastgele bir masaya koydu. Ama şerefsiz gerçekten zekiymiş. Arka taraftan bir kapının açılma ve Wayne binadan çıkarken kapanma sesi geldi.

D.D. anahtar seslerini ve otoparkta koşar adımlarla ilerleyen Wayne'in yere çarpan ayak seslerini duydu. D.D. bu haberleri sindirmeye çalışıp yasal olarak karşılaşacakları zorlukları anlamaya çalışırken gözlerini kapattı. En sonunda, Hay ben böyle işin... dedi. Kocaman bir basın kuruluşundaki bilgisayarların hepsine el koymama tanıdığım hiçbir hakim izin vermez.

Öyle olmak zorunda değil.

Öyle olmak zorunda değil mi?

Ethan şu anda annesinin telefonundan bilgisayarı takip ediyor. Herhangi bir kullanıcı başına geçer geçmez, e-posta adreslerini görebiliyor. Yani sadece ofise gidip o e-posta adresini kullanan kişiyi ve oturduğu yeri bulmalıyız. Böylece bilgisayarı da ele geçiririz. Arkadan boğuk bir ses daha geldi. Wayne, Bir saniye kapıya açayım, dedi.

Arka plandan araba kapısının açılıp sertçe çekilme sesleri geldi. D.D. sandalyesinden kalktı, ceketini eline aldı. Hızlıca bir arama emri hazırlamalı, inceleyecekleri alanı ustaca tanımlamanın bir yolunu bulmalı, sonra da gecenin bu saatinde hangi hakimi arayacağına karar vermeliydi...

O zaman... Wayne'in sesi geri geldi. Ben Ethan'ı alayım. Sen de emri çıkart. Orada buluşuruz.

D.D., ofisinden çıkarken, Ben Ethan'ı alırım, dedi. Miller da arama emriyle uğraşır. Sen orada olamazsın.

Ama...

Tanıkla tek başına kalamaz veya şüphelinin bilgisayarının bulunduğu ortama giremezsin. Çıkar çatışması, delillerle oynama, tanığın gözünü korkutma... Daha sayayım mı?

Wayne, Lanet olsun! diye haykırdı. Sandra'ya ben bir şey yapmadım! Seni arayan kişi bendim, unuttun mu? Ayrıca burada yeğenimden bahsediyoruz. Çocuk deli gibi korkuyor!

D.D. hemen, Bana Sandra Jones'la yatmadığını söyle o zaman, dedi.

Yapma, çoktan arabama bindim. En azından Ethan'ın yanında olmama izin ver. Tanrı aşkına, çocuk daha on üç yaşında.

Yapamam.

Yoksa yapmaz mısın?

Yapamam.

Çetin ceviz çıktın. Yine de kardeşimin evinde olmak hakkım.

D.D., Sakın oraya gideyim deme! diyerek konuşmaya başladı. Ama sözlerini tamamlayamadı. Wayne marşa basınca arabanın motorunun çalıştığını duydu. Ardından da kulağına şüphe uyandırıcı küçük bir klik sesi geldi.

Wayne de aynı sesi duydu.

Adli bilişim uzmanı, Hayır, olamaz! diye haykırdı.

Arabası kriminal laboratuvarının otoparkının tam ortasında havaya uçtu.

D.D.'nin cep telefonu elinden düştü. Yerine çakılıp kaldı, çınlayan kulağını tuttu ve Wayne'e dışarı çıkması, oradan kaçması için bağırdı, ama artık çok geçti.

Dedektifler koşuyordu. Birisi ona oturmasını söyledi. Sonra da telsizler birbiri ardına ötmeye başladı. Bomba patladı, bomba patladı. D.D., Ethan, diye düşündü.

Ethan'a ulaşmaları gerekiyordu. Jason Jones'tan önce bunu başarmaları gerekiyordu.

Aidan Brewster yalvarmadı.

Belki de bir kereliğine yal varmalıydı. Yaşamak için çaba sarf edebilir, potansiyeli yüksek genç biri olduğunu, değerli biri de olabileceğini söyleyebilirdi. Bir arabanın kaputunun altına girip elini motora değdirince neler neler yapabilirdi...

www.Cebsitesi.Net

Ama yorgundu. Korkmaktan, sürekli peşinde birilerinin olduğunu düşünmekten bıkmıştı. Çoğunlukla da en başında hiç aşık olmaması gereken kızı özlemekten bıkmıştı.

Bu yüzden oturma odasının ortasında öylece durdu. Çiçek desenli, ikili koltuğun tam yanındaydı ve eli Bayan H.'nin en çok sevdiği dantelin üzerindeydi.

Silah daha da yakına geliyor, namlusu karnına nişan alıyordu.

Aidan artık endişelenecek bir şeyinin olmadığını düşündü.

Rachel'ı düşündü. Aklında bir yerlerde Rachel gülümsüyordu. Kollarını ona uzatıyordu ve bu kez Aidan onun ellerini tutunca ağlamıyordu.

Silah patladı.

Aidan yere yığıldı.

Ölmek, düşündüğünden de uzun sürdü. Buna kızdı, bu yüzden en son anda karnının üzerine yatıp sürünerek telefona gitmeye çalıştı.

İkinci mermi sırtına, küreklerinin arasına girdi.

Aidan, İşte yandım, bittim, diye düşündü. Bir daha da hareket etmedi.

Jason el fenerini yaktı. Yanındaki ağır, metal el fenerini silah olarak eline aldı ve kırılacak gibi duran tavan merdivenine yavaş yavaş uzandı. Lambası açık koridor, yatak odasının bulunduğu katı aydınlatıyordu. O da ışığı kendisine hedef alarak önce sol, sonra da sağ ayağını merdivenin en üst basamağına attı. Basamağın tahtaları çıtırdadı; merdiven, ağırlığının altında kırılacakmış gibi titremeye başladı.

Ne olacaksa olsun deyip bir telaşla aşağı indi, sertçe ayaklarının üzerine bastı ve karanlık, yatak odasında eğilerek ilerledi. Ardından ayağa kalktı ve kızının yatak odasına dalıp, tüm gücüyle hayatı için savaşmaya kendisini hazırladı.

Ama onun yerine tam karşısında karısını buldu.

Kekeleyerek, Anlamıyorum, dedi.

Biliyorum.

Yaşıyor musun? Gerçek misin? Neredeydin?

Sandy el fenerini Jason'ın elinden aldı. Jason da feneri ölümden dönen karısını tehdit edercesine salladığım yavaş yavaş fark etti.

Sandy simsiyah giyinmişti; siyah pantolon, siyah tişört. Jason'ın bir yerlerden hatırladığı ucuz bir kıyafetti ve Sandy'nin üzerine bol gelmişti. Şimdi de karısının başında koyu renkli bir şapka olduğunu gördü. Gizli iş çevirmek için mükemmel bir kılık seçmişti. Peki, gizlice içeri mi giriyordu, dışarı mı çıkıyordu? Neler olduğunu neden anlamıyordu?

Sandy sakince, Haberleri gördüm, dedi.

Jason gözlerim ona dikti.

Babam beş haberlerine çıkıp Ree'nin velayetini hak ettiğini söyledi. O anda geri gelmek zorunda olduğumu anladım.

Jason, Senin yalancı olduğunu da söylüyor, diye söylendi. Annenin çok hoş ve saygıdeğer birisi olduğundan, kendi suçunun ise sadece karısını senden daha çok sevmek olduğundan bahsetti.

Sandy sertçe, Ne dedi? diye sordu.

Sorunlu biri olduğunu, gençken alkolü fazla kaçırdığını, önüne gelenle yattığını, hatta birkaç kez kürtaj olduğunu söyledi.

Sandy'nin beti benzi attı, ağzını açamayacak hale geldi.

Ama söylediğine göre annen ve baban çok iyilermiş. Sen sadece anneni kıskanıyormuşsun, zamansız ölümünden de çok etkilenmişsin. Bu yüzden babandan kaçmışsın ve şimdi de... benden kaçıyörmüşsün. Bizi terk etmişsin. Bu kelimeleri şimdi dile getirince canını ne kadar da çok yaktıklarım fark etti ve bunun karşısında şaşıp kaldı. Beni ve Ree'yi terk etmişsin.

Sandy hemen, Gitmeyi istemedim, dedi. Bana inanmalısın. Çok kötü bir şey oldu. Beni belki geçen çarşamba öldürmedi, ama öldürmesi an meselesiydi. Kalsaydım ya da beni

www.CepSitesi.Net

bulabilseydi... ne yapacağımı bil... bilmiyordum. Bir süreliğine ortalıktan kaybolmak en iyi fikir gibi geldi. Ben gidince artık beni isteyemeyecekti. Her şey böylece yoluna girebilirdi.

Kim? Nasıl? Neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına?

Şşş. Jason'ın ellerini tuttu ve karısının dokunuşuyla Jason içinde bir kıpırdanma hissetti.

Parmaklarını teninin üzerinde hissetmesinin başına gelen en iyi şey mi, yoksa en kötü şey mi olduğundan emin değildi. Onu istemişti. Evine dönmesi için dua etmişti. Geri gelmeyeceğini düşünüp umutsuzluğa kapılmıştı. Şimdi de parmaklarını Sandy'nin beyaz boğazına sarmayı ve onu terk etmesinin ardmdan hissettiği tarif edilemez acıyı ona da hissettirebilmeyi istiyordu.

Sandy bunun yansımasını kısmen gözlerinde görmüş olmalıydı, çünkü ellerim canını yakacak kadar çok sıkmaya başlamıştı.

Kocasını yatağa doğru götürmeye çalıştı, Jason da bir süre sonra onu takip etti. Yatağın ucuna evli bir çift gibi oturdular. Fakat Jason bunlardan hiçbir şey anlamıyordu.

Jason, her şeyi elime yüzüme bulaştırdım.

Hamile misin?

Evet.

Çocuk benim mi?

Evet

Ailecek gittiğimiz tatilden mi?

Evet.

Jason en sonunda nefes verdi. Omuzları gevşedi. Kafasının karıştığını ama acılarının azaldığını hissetti. Kendisini ona dokunmak zorunda hissettiği için ellerini ellerinin arasından çekti. Haberleri duyduğundan beri bunun hayalini kurmuş, bunu yapmayı istemişti.

Parmaklarını Sandy'nin karnında gezdirdi, büyüyüp büyümediğini hissetmeye çalıştı. Elinin altında küçük bir mucize yatıyordu. Gerçek bir hayat. Birlikte yaptıkları, en azından Jason'ın aşkını kattığı bir canlı.

Jason, Karnın hala dümdüz, diye söylendi.

Tatlım, henüz dört haftalık.

Jason bakışlarını en sonunda yukarı kaldırdı. Yüzüne baktı; donuk, mavi gözlerini ve ince elmacık kemiklerini aklına kazıdı. Sağ şakağının üzerinde geçmek üzere olan bir morluk olduğunu gördü. Üst dudağının üzerinde şişmiş bir kesik vardı. Elleri kendiliğinden hareket etti; karnından beline geçti; omuzlarında, kollarında, bacaklarında gezindi. Kendisini karısının vücudunun her bir parçasına dokunmak, karşısında sapasağlam olduğundan emin olmak zorunda hissediyordu. Güvende olduğunu bilmek istiyordu.

Hamile olduğunu polislerden, beni asmasına ramak kalan komiserden öğrenmem şart mıydı?

Özür dilerim

Onu biraz daha sıkıştırdı. Beni tutuklasalardı, Ree sosyal hizmetlerin eline düşecekti. Onu bakıcı ailelerin yanına yerleştireceklerdi.

Öyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdim. Jason, ne olur bana inan. Ortalıktan kaybolmamın riskli olduğunu biliyordum. Ama Ree'ye iyi bakacağından da emindim. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Bundan emin olmasaydım böyle bir şeye kalkışamazdım.

Beni hamile karımı öldürmekle suçlamalarına izin vererek mi bunları yapacaktın?

Sandy yorgunca gülümsedi. Öyle bir şey.

Jason, Benden nefret mi ediyorsun? diye fısıldadı.

Hayır.

Küçük ailemiz bu kadar çekilmez miydi?

Hayır.

Başka bir adamı bizden daha mı çok seviyorsun?

www.Cepsitesi.Net

Sandy tereddüt etti ve Jason da bunu hissetti, içinde, yaşayacağı günlerde ve gecelerde saracağı bir yara daha açıldı.

Sandy en sonunda, Sevdiğimi sanmıştım, dedi. Ama sonra kocamın Jason Jones olduğunu düşündüm. Bu yüzden sanırım sahip olamayacağımız şeyleri isteme konusunda ikimiz de aynıyız.

Jason gözlerini kırpıştırdı, sonra da kendisini başını sallamaya zorladı. Her şey önünde sonunda bu noktaya gelmişti. O evliliklerini bir yalanla başlatmıştı, Sandy de bir yalanla her şeye son vermek istemişti. Buna sesini çıkarabilecek son kişi de oydu.

Ellerini Sandy'nin vücudundan çekti. Oturduğu yerde doğrulup omuzlarını yukarı kaldırdı, yaşayacağı şeylere kendini hazırladı. Ree için geri dönmüşsün, dedi. Yalnızca babanın onu almaması için dönmüşsün.

Ama Sandra başını iki yana salladı. Elini kaldırıp Jason'ın yanağındaki gözyaşını sildi.

Hayır, Jason. Hala anlamıyorsun. Ben ikiniz için geri döndüm. Seni seviyorum, Joshua Ferris.

D.D. Roxbury'den rekor sayılabilecek bir sürede çıktı. Başından beri sirenlerini açmış, devriye ışıklarını yakmıştı. Aynı zamanda telsizini eline almış, polislere derhal Hastings'in evine gitmelerini söylüyordu. Ethan Hastings'in polis gözetimine alınıp korunmasını, hem de bunun hemen yapılmasını istiyordu.

Ayrıca eyalet polislerini kızdıracak olsalar bile, Boston Polis Departmanı, dedektiflerin kriminal laboratuvarının otoparklıdaki olay yerine gitmesini istiyordu. Aradıkları kişi Wayne Reynolds olabilirdi, ama adam Boston Polis Departmanı'nın tanığıydı ve Sandra Jones hakkında bildiği şeyler yüzünden öldürülmüştü.

Bunların yanı sıra polis memurlarının Boston Daily binasına gönderilmesini istiyordu. Ethan Hastings'ten haber alana kadar bilgisayarların hiçbirine el sürülmeyecekti.

Son olarak Jones'un evini izleyen iki polise çok açık talimatlar verdi. Jason Jones dış kapısını azıcık aralasa bile ödemediği trafik cezalarından, gözünün üzerinde kaş olmasından ya da D.D.'nin ne olduğunu umursamadığı herhangi bir sebepten dolayı tutuklanıp karakola götürülecekti. Boston polisinin kelepçeleri bileklerinde olmadan evinin sınırlarının dışına adım atmayacaktı.

Az önce kendilerinden birini kaybetmişlerdi ve D.D. de çok öfkelenmişti.

Bu yüzden merkezden telsizine gelen çağrıda iki polisin Hastings'lerin evine ulaştığını, ama ne yazık ki on üç yaşındaki çocuğun odasında olmadığını ve ailesinin de nerede olduğunu bilmediğini duyunca öfkesi daha da arttı.

Ethan Hastings on biri üç geçe ortalıktan kaybolmuştu.

Jason karısına, Bütün bunları nasıl çözdün? diye sordu.

Doğum günün için hazırlık yaparken, bilgisayarına iPod'un programım kuruyordum ve geri dönüşüm kutusunda bir fotoğraf buldum.

Hangisini?

Çıplak olup kötü dayak yediğin fotoğrafı. Göğsünün üzerinde gezinen bir tarantula vardı.

Jason başını salladı. Gözlerini yere çevirmişti. Kısık bir sesle, İşin en zor yanı da o, dedi. Bir yandan, aradan yirmi yıldan fazla zaman geçti. Kaçtım. Geçmiş geçmişte kaldı. Ama öte yandan, o adam birçok fotoğrafımı... filmimi çekti. Hepsini sattı. Böyle para kazanıyordu. Çocuk pornosunu diğer pedofillere satıyor, onlar da tabii fotoğrafları tekrar tekrar başkalarına satıyordu. Dışarıda, yüzlerce ülkede birçok fotoğraf var. Onları nasıl geri alacağımı bilmiyorum. Tamamını hiçbir zaman yok edemeyeceğim.

Sandra sesini alçaltıp, Kaçırılmışsın, dedi.

1985'te. Hiç de hoş bir yıl değildi.

Ne zaman kaçtın?

Üç dört yıl sonra. Mahalledeki Rita adlı yaşlı bir hanımefendiyle arkadaş oldum. O da beni evine sakladı.

www.CepSitesi.Net

O adam da seni öylece bıraktı mı?

Hiç bırakır mı, peşimden geldi. Rita'nın ellerini ayaklarını bağlayıp bana silahını uzattı ve onu öldürmemi emretti. Ona itaatsizlik ettiğim için cezam buydu.

Ama sen Rita'yı öldürmedin.

Evet. En sonunda Sandra'ya baktı. Adamı vurdum. Yere yığılınca da öldüğünden emin olmak için üzerine kurşun yağdırdım.

Çok üzüldüm.

Jason omuz silkti. Üzerinden çok zaman geçti. Adamı öldürdüm. Polis beni aileme götürdü. Dava dosyaları mühürlendi ve bana da hayatıma devam etmem söylendi.

Ailen sana kötü davrandı mı? Olanlardan, yapmak zorunda kaldığın şeyden dolayı senden uzaklaştılar mı?

Hayır. Ama onlar normaldi. Ben ise... değildim. Düşünceli gözlerle ona baktı. Yatak odası loştu. Dışarıdaki haberciler evin ön tarafını binlerce vatlık projektörleriyle aydınlatıyordu. Jason'a göre ortam bir bakıma konuşmalarına uyuyordu. Evin büyükleri yattıktan sonra battaniyenin altına girip birbirlerine korkunç hayalet hikayeleri anlatan iki çocuk gibiydiler. Jason bunu ilk geceden yapmış olmaları gerektiğini fark etti. Diğer evli çiftler halaylarına çıkıyorlardı. Onlar da aynen öyle bir şey yapmalıydı.

Sandra'nın bacağının bacağına değdiğini, parmaklarının birbirlerine kenetlendiğini hissedebiliyordu. Karısı yanında oturuyordu. Onu orada tutmayı istiyordu.

Bana bir zamanlar, yapıldığında geri dönüşü olmayan, öğrenildiğinde unutulamayan şeyler olduğunu söylemiştin. Haklıydın. Bizler mimlendik. Kalabalık bir odanın ortasında bile kendimizi her zaman yalnız hissedeceğiz. Çünkü diğer insanların bilmediği şeyleri biliyoruz, çünkü başkalarının yapmak zorunda kalmadığı şeyleri yapmış ya da yapmaya mecbur kalmış kişileriz.

Polis beni evime yolladı, ama öz annem ve babam bile bana gerçek bir erkekmişim gibi bakamadı. Yaşananlardan dolayı rahatsız oldular. Ben de on sekizinci yaşıma bastığım günün sabahı Rita'nın bıraktığı miras üzerime geçince evden kaçtım. Joshua Ferris olmayı kendime yakıştıramıyordum. Gidip başka bir isim edindim. İsmimi değiştirdikçe değiştirdim. Yeni kimlikler yaratma konusunda ustalaştım. Bunlarla uğraşarak duruldum.

Sandra, Jason'ın başının arkasını okşadı. Joshua...

Jason de, ne olur. Joshua olmayı isteseydim, Georgia'da yaşamaya devam ederdim. Buraya bir amacım olduğu için taşındım, taşındık.

Ama anlamadığım bir şey var. Ne kadar çok ortak noktamız olduğunu kendin söylüyorsun. O zaman neden bunların hepsini bana daha önce söylemedin? Özellikle de annemin bana yaptıklarını öğrendikten sonra benimle oturup konuşabilirdin.

Jason tereddüt etti. Çünkü internetten sadece pornografik fotoğraflar toplamıyorum. Şey... ben... neyse şöyle söyleyeyim:

Terapiye gitmeyi denedim ama o da işime yaramadı. Sonra bir gece babamın bilgisayarının karşısına geçip sohbet odalarına girmeye başladım.

Etrafa bakındım... benim gibi çocukları avlayan adamları buldum. Sonra da bir sistem geliştirdim. Eski pornografik fotoğraflarımı vereceğimi söyleyerek, bu kişilerin kredi kartı bilgilerini ve diğer kişisel bilgilerini alıyorum.

Sonra da haklarından geliyorum. Hesaplarını boşaltıp kredi kartlarını sonuna kadar kullanıyor, onların adına evlerini ipotek edip kredi çekiyorum ve tüm malvarlıklarını Kaybolan ve İstismara Uğrayan Çocuklar Merkezi'ne bağışlıyorum. Onları ağıma çekip kanlarını emiyorum. Tıpkı bir örümcek gibi. Sanırım ben de bu işte bir zamanlar beni yakalayan vahşi yaratık kadar ustalaştım.

Bunların hepsi yasadışı, diyerek sözlerini bitirdi. Ama aklımı yitirmeme engel olan tek şey de bu.

www.CepSitesi.net

Geceleri bununla mı uğraşıyordun? İnternetin başında onca zaman bunun için mi oturuyordun?

Jason omuz silkti. Çok uyuyamıyorum. Muhtemelen hiç de uyuyamayacağım. En azından boş vaktimde faydalı bir şeyler yapayım.

Peki ya ailen?

Ailem Joshua'yı istiyordu ama artık Joshua diye biri yaşamıyor. Ayrıca Jason Jones'un çok güzel bir eşi, çok da sevimli, küçük bir kızı var. Kendisi daha iyi bir aile kuramazdı.

Sandra, Anlamıyorum, dedi. Neden benimle evlendin? Sadece bir çocuğunun olmasını istiyorsan, sırtına bir eşin yükünü almaktan daha kolay yollara başvurabilir ve...

Jason iki parmağını Sandra'nın dudaklarının üzerine koyup onu susturdu. Kadife gibi bir sesle, Sebebi sensin, diye fısıldadı. En başından beri de sendin. Seni ilk gördüğüm anda istediğim kadını bulduğumu anladım. Berbat bir kocayım. Bir kocanın yapması gereken her şeyi... yapamam. Bir kocanın söylemesi gereken her şeyi söyleyemem. Bunun için özür dilerim. Zamanı geriye sarabilsem, o gün sokakta bisiklet sürerken, karşısına çıkan adamdan dolayı yere düşen ve başımı kaldırınca onunla karşılaşan çocuk olmasam...

Başını iki yana salladı. Mükemmel biri olmadığımı biliyorum. Ama seninle, Ree'yle birlikteyken elimden, geleni yapmaya hazırım. Tekrar Joshua Ferris olamayabilirim, ama Jason Jones olmak için çok çaba sarf ettim.

Sandy ağlıyordu. Jason parmaklarına değen gözyaşlarını hissedebiliyordu. Diğer elini Sandy'nin yüzüne götürdü, başparmağıyla yanağındaki yaşı sildi. Nazikti; dudağındaki kesikten, şakağındaki morluktan haberdardı; hikayenin geri kalanını duymaya kalbinin dayanamayacağından emindi.

Karısı dayak yemişti, ama Jason onun yanında olamamıştı. Karısının canı yanmıştı ama o, onu koruyamamıştı.

Sandy, kocasının parmak uçlarına doğru, Seni seviyorum, diye fısıldadı. Ree'nin doğduğu gün sana aşık oldum ve o günden beridir de beni sevmeni bekliyorum.

Jason şaşkınlıkla ona baktı. O zaman beni neden terk ettin? Aidan Brewster'dan dolayı mı?

Şaşkın şaşkın bakma sırası Sandy'ye geldi. Aidan Brewster mı? O da kim?

Merkezden çağrı geldiğinde D.D. Güney'e varmak üzereydi. Silahlı saldırı, en yakın ekipler cevap verin. Tamam. Merkezden adres geldi ve D.D. hemen noktaları birleştirdi.

Anında telsizi eline aldı. Adres Bayan Margaret Houlihan'a mı ait? Tamam.

Bir süre geçtikten sonra boğuk bir cevap geldi.

Lanet olsun! diye haykıran D.D. direksiyonu yumrukladı. Orası Brewster'ın adresi. Olay yerinde kim var?

Davis ve Jezkawicz. Kapıyı defalarca çalmalarına rağmen bir ses çıkmamış.

Kapıyı kırsınlar. Hemen oraya gidiyorum.

D.D. sola keskince dönüş yaptı ve Aidan Brewster'in evine doğru tam gaz gitmeye başladı. Patlama. Kayıp bir çocuk. Silahlı saldırı. Bu akşam neler oluyordu böyle?

Sandra, Eylülden beri bir tür pislik olduğundan, internette korkunç şeyler yaptığından korkuyordum, dedi. Bu yüzden bilgisayar kullanmayı öğrenmeye başladım, bunu yaparken de Wayne Reynolds'la tanıştım.

Jason, O bilgisayar uzmanına aşık oldun, dedi. Ellerini çekip kucağının üzerinde yumruk haline getirdi. Belki de ona karşı anlayışlı davranmıyordu, ama elinden geleni de yapıyordu.

Ondan çok etkilendim.

Onunla yattın.

Sandra hemen başını iki yana salladı, sonra da tereddüt etti. Ama bazen, spa gecelerinde...

Jason lafı kısa kesip, Spa gecelerinden haberim var, dedi.

O zaman neden gitmeme izin verdin?

Jason nefes alıp verdi. Benim kusurlarımdan dolayı ceza çekmenin adil olmayacağını düşündüm.

www.CepSitesi.Net

Cinsel ilişkiye giremiyorsun.

Birlikte yatmıştık.

Sandy merakla, Hoşuna gitmiş miydi? diye sordu.

Jason biraz sırıtmayı başardı. Aynı şeyi yeniden yapmaya istekliyim.

Bu da Sandy'yi gülümsetti ve gerginliğini biraz azalttı. Ama yine suratı asıldı, Jason da karanlıkta gözlerinin içine bakabilmek için ona doğru eğildi.

Aile tatilimizden sonra, gördüğüm fotoğrafın senin yaptığın bir şeyle değil, sana yapılan bir şeyle ilgili olduğunu anladım ve Wayne'den ayrılmaya çalıştım. Fakat Wayne bundan hiç hoşlanmadı. Beni zorladığını, ne yaptığımı bilmediğimi düşündü. Onunla görüşmeye devam etmezsem seni polise teslim etmekle beni tehdit etti.

Yani onun olmanı istiyordu.

Sandy, Hamile olduğumu öğrendim, diye fısıldadı. Geçen cuma test yaptım. O anda Wayne'le aramda olanları gerçekten bitirmem gerektiğini fark ettim. Aptalca, sorumsuzca hareket etmiştim. Ama... seni istiyordum, Jason. Yemin ederim kurduğumuz şu küçük hayatta sadece ve sadece seninle ve Ree'yle birlikte olmak istiyordum. Bu yüzden Wayne'e bir e-posta daha gönderdim, ona bir hata yaptığımı, üzgün olduğumu ama evliliğimi korumaya kararlı olduğumu anlattım.

Beni hemen aradı. Küplere binmiş, gerilmişti. Bana sağlıklı düşünemediğimi söyleyip durdu. Bir şekilde beni hizaya getirdiğini, belki de susmam için beni dövdüğünü düşünüyor gibiydi, bilemiyorum. Ama ben ona her şeyin yolunda olduğunu ne kadar çok söylemeye çalışırsam, o da o kadar çok beni kurtarmak zorunda olduğuna kendisini inandırıyordu.

Onunla tüm bağımı bağlantımı kopardım. Telefonlarını açmadım, attığı mesajlara, e-postalara cevap vermedim. Aklıma gelen her şeyi yaptım. Sadece çekip gitmesini istedim. Ama çarşamba akşamı...

Uzaklara baktı. Jason eliyle çenesini tuttu, başını tekrar kendisine çevirdi. Anlat, Sandy. Hadi, anlat her şeyi de ne yapacağımıza karar verelim.

Wayne karşımda belirdi. Tam burada. Yatak odamızda. En son görüşmemizde anahtarımın kopyasını almış herhalde. Yüzü kıpkırmızıydı, öfkeden deliye dönmüştü. Elinde beyzbol sopası vardı.

Sandy'nin sesi kesildi. Sadece kendisinin görebildiği şeyleri görürken gözleri donuklaştı. Jason araya girmedi. Öylece bekledi.

Onu durdurmaya çalıştım, diye fısıldadı Sandy. Sakinleştirmeye, her şeyin yoluna gireceğini anlatmaya çalıştım. Onunla konuşmaya devam edeceğimi, basketbol maçlarına gideceğimi söyledim. Bunun için sadece gitmesi, evine dönmesi gerektiğini söyledim.

O da bana vurdu. Eliyle. Burama, burama vurdu. Parmakları yüzündeki morlukların üzerinde gezindi. Yatağın üzerine düştüm ve peşimden geldi. Ona direnmekten vazgeçtim. Hiçbir manası yok gibiydi ve sesimi çıkarmazsam öfkesinin dineceğini düşündüm. İşini bitirip kötü bir şey olmadan gider dedim. Bebeğim ve Ree için korkuyordum. Senin için de. Ya eve gelip bizi bulsaydın ve eline beyzbol sopasını alsaydın..,

Aklıma bin bir çeşit kötü düşünce geldi. Sonra... Ree kapının önünde belirdi. Sesleri duymuş, odamıza gelmişti. Uykulu uykulu koridorda duruyordu. 'Anne' dedi.

Wayne sesi duyar duymaz donup kaldı. Kendisinden geçtiğini, Ree'yi de beni de öldüreceğini düşündüm. Her şey bitmişti. Bu yüzden onu üzerimden attım. Hareket etmemesini söyledim. Sonra da geceliğimi üzerime geçirip, kızımızın yanına gittim ve onu tekrar odasına götürdüm. Seninle boğuştuğumuzu, her şeyin yolunda olduğunu, sabahleyin görüşeceğimizi söyledim.

İlk başta elimi bırakmak istemedi. Telaşlandım. Odadan çabucak çıkmazsam, Wayne'in beyzbol sopasıyla içeri girebileceğinden korktum. Bu yüzden Ree'ye bir süreliğine gitmek zorunda olduğuma ama geri döneceğime dair söz verdim.'Her şey yolunda,'dedim.'Kısa süre sonra döneceğim.' O da seni bıraktı.

www.CepSitesi.Net

Sandy başını salladı. Odaya döndüğümde de Wayne gitmişti. Sanırım Ree onu korkuttu. Belki de adamın kendisine gelmesini sağladı, emin değilim. Alt kata indim, kapılan kilitledim, ama o kilitlerin de anahtarı olan bir adam için sorun olmayacağını düşündüm. Sonra ortalığı temizlemeye başladım. Kanlı yorganla, kırık lambayla uğraştım. Ama...

Jason, Sandy'nin avucunu okşadı. Ama...

Sandy ona baktı. Ama yapacağım hiçbir şeyin yeterli olmayacağını fark etmeye başladım. Wayne eyalet polisiydi. Elinde evimizin anahtarı vardı. Beni belki o akşam öldürmedi, ama ya sonraki akşamlarda? Beyzbol sopasıyla karşıma dikilen adamın tek amacı konuşmak olamazdı. Bilgisayardaki fotoğraftan dolayı senin hakkında suç duyurusunda bulunabilir, kocamı hapse atabilirdi. Ya da Tanrı yardımcımız olsun, Ree'nin peşine takılabilirdi. Ree onu arkadaş olarak görüyordu. Onun arabasına binebilirdi. Böylece her şeyi... ama her şeyi mahvettiğimi fark etmeye başladım.

Bu yüzden de kaçtın.

Sandy hafifçe gülümsedi, Jason'ın her ne kadar gizlemeye çalışsa da belli olan sesindeki aksi havayı fark etti. Wayne gibi bir adamdan kurtulmanın tek yolunun ilişkimizi herkese duyurmak olduğunu düşündüm. Benimle bir ilgisi olduğu öğrenilirse, ne bana ne de aileme zarar veremeyecekti. Doğrudan şüpheli konumuna düşecekti.

Jason, Sandy'nin dile getirdiği düşünceleri takip edemiyordu. Olabilir.

Ben de bu yüzden ortalıktan kaybolmaya karar verdim. Çünkü ortalıktan kaybolursam, polis araştırma başlatacaktı. Wayne'in hakkındaki gerçekleri öğrenecekler, sonra ben de geri döndüğümde güvende olacaktım. Wayne başka bir şey yapmaya cüret edemeyecekti, yoksa kariyerinden olacaktı. Ben de tavan arasından kutunu aldım...

O kutudan sana hiç bahsetmemiştim.

Bana Ree söyledi. Noel'de sen süsleri kaldırırken görmüş. Ocak ayı boyunca tavan arasında sana ait bir hazine sandığı olduğunu söyleyip durdu, sürekli 'hazine avı'na çıkmak istedi. Senin eski fotoğraflarının veya ona benzer şeylerinin olduğu bir kutuyu kastettiğini sandım, ama son birkaç ayda öğrendiklerimden sonra, yaptığın her şeyi bir kez daha düşündüm. Soyadını Johnson'dan Jones'a ne kadar kolay çevirdiğini, hiç bahsetmediğin ama bankaya ait belgeleri inceleyince öğrendiğim kabarık hesapları düşündüm. Tavan arasında ufak çaplı bir arama yapmaya karar verdim. Birkaç kez şansımı denemek zorunda kaldım, ama en sonunda metal kutuyu buldum. Nakit para çok işime yaradı, sahte kimlikler ise... canımı sıktı.

Kaçış planları benim için çok önemlidir.

Sadece senin için hazırlanmış kimlikler vardı. Ben ve Ree için yoktu.

Bunu değiştirebilirim.

Sandy bu kez daha canlı bir şekilde gülümsedi ve Jason da tekrar elini tutup parmaklarını onun parmaklarına geçirdiğini fark etti.

Eski siyah kıyafetlerini giyindim. Nakit parayı ve kimlikleri cebime soktum; paraları kullanmak için, kimlikleri de ben yokken ortalıktan kaybolmanı engellemek için aldım. Yedek anahtarlarımızdan birini kullanarak kapıyı arkamdan kapattım, sonra da sen gelene kadar çalıların arkasında saklandım.

Çalıların arkasında mı saklandın?

Ree'yi evde yalnızken bırakamazdım. Wayne geri gelebilirdi. Ree'yi öylece bırakamazdım. Çok zordu... Sesi çatladı. Çekip gitmek çok zordu. Tahmin bile edemezsin. İkinizi terk etmek... Kendime sadece birkaç günlüğüne gidiyorum dedim. Etrafta görünmeyecek, nakit parayla ucuz bir otelde kalacaktım. Sonra da polis Wayne'i sorgulamaya başlayınca geri dönecek, hayatımdan sıkıldığımı söyleyecek ya da duruma uygun bir bahane uyduracaktım, birkaç utanç verici günden sonra da sisler aralanacak, hayatımıza devam edecektik.

Babamın geleceği ya da Ethan'm üzerine gidileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bilemiyorum... Her şey beklediğimden de büyük bir hal aldı. Basının ilgisi, polisin işin üstüne bu kadar çok düşmesi... Her şey çığırından çıktı.

www.cepsitesi.net

Hem de nasıl.

Bu akşam eve gelebilmek için arka taraftaki dört evin bahçesinden geçmek zorunda kaldım. Dışarısı ana baba günü.

Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?

Sandy omuz silkti. Dış kapıyı açıp, 'Ben geldim...' diyeceğim. Fotoğrafçıların istediği kadar flaş patlatmasına izin vereceğim.

Seni ayakta yer bitirirler.

Er ya da geç hatalarımın sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağım.

Bu, Jason'ın hoşuna gitmedi. Hikayenin parçaları onu rahatsız ediyordu. Sandy'nin aşığı reddedilmeyi kabul etmemişti, Sandy de ilişkilerini ortadan kaybolarak mı açığa çıkaracağını düşünmüştü? Neden doğrudan çıkıp ilişkisini anlatmamıştı? Ondan eyalet polisine haber vermesini istememişti? Sandy'nin ortalıktan kaybolma planı ona aşın gibi geldi. Ama karısı saldırıya uğramış, Ree'nin başına kötü bir şey geleceğinden korkmuştu. Vücudundaki morluklar, kafasındaki sorular da...

Jason bir kez daha o çarşamba akşamı evde olmadığı için pişmanlık duydu. Ailesini koruyamadığı için kendisine kızdı.

Peki, dedi. Her şeyi birlikte yaparız. Birlikte el ele dışarı çıkarız. Ben onlara senin üzerine geldikleri için kızan koca olurum. Sen de kafası dağınık eş. Yarın bizi adeta çarmıha gererler, hafta sonuna kadar da televizyonda kendi acıklı programımıza çıkar, Oprah'ın karşısında derdimizi anlatırız.

Sandy, Bunları sabah yapsak olur mu? diye sordu. Ree'yle birlikte uyanmak istiyorum. İyi olduğumu, her şeyin eskisi gibi olduğunu bilmesini istiyorum.

Haklısın.

Birlikte ayağa kalktılar. İlk adımlarını attıktan sonra dışarıdan aniden bir hareketlilik sesi duydular. Meraklanan Jason yatak odasının penceresine gitti, kalın perdeyi aralayıp dışarıya baktı.

Devasa projektörleri olan haber minibüsleri, kamera ekipleri ve muhabirler birden toparlandı, birer birer yerlerinden ayrıldı. Jason minibüslerin ardı ardına U dönüşü yapışını izledi.

Neler oluyor? diye söylendi. Sandra da yanına geldi.

Büyük bir haber yakaladılar herhalde.

Senin ölümden dönmenden de mi büyük?

Daha o kadarını bilmiyorlar.

Jason, Doğru, dedi. Ama dışarıya aniden çöken karanlık, iki gündür parlak ışıklarla geçen gecelerden sonra onu rahatsız etti. Aniden başka bir şeyi fark etti. Ağaç dallarının cama vurması gibi kulak tırmalayıcı bir ses duydu ama evlerinin yanında ağaç yoktu. Ardından sesin arka bahçeden geldiğini anladı, ama sesi çıkaran her neyse pencereden uzaklaşıyor, koridora doğru gidiyordu.

Sandy'ye, Burada kal, dedi.

Ama çok geç kalmıştı. İkisi de aynı anda camlardan birinin parçalandığını ve içeriye birinin girdiğini duydu.

D.D. az önce yatağından kalkıp Brewster'm evindeki olay yerine gelen Miller'a, İki el ateş edilmiş, dedi. Yaklaşık otuz dakikadır evdeydi, Miller'a da olayı özet geçiyordu. İlk mermi karnına, İkincisi de büyük ihtimalle sürünmeye çalışırken omuz küreğinin ortasına.

Miller, Savsakça, dedi.

Kiralık katil değilmiş. Bu iş kesinlikle şahsi bir meseleden doğmuş.

Miller doğruldu, bıyıklarının üzerine sürdüğü mentollü kremi sildi. Karından vurulmalar sadece pis olmuyor, pis de kokuyordu. Dışkı, kan ve safra sıvısı akıp halıya işlemişti.

Miller, Ama Wayne Reynolds araba bombasıyla öldürüldü, dedi. O, profesyonel birinin yapacağı türden.

www.CepSitesi.Net

D.D. omuz silkti. Katil aynı anda iki yerde olamayacağı için bir numaralı hedefine bomba hazırlamış, İkincisini de bizzat halletmiş olabilir. Bu şekilde tek bir gecede rakiplerinin hepsini ortadan kaldırmış olur.

Jason Jones'tan mı şüpheleniyorsun?

Başka kimin bu iki adamla bağlanüsı var?

O zaman Jones önce kıskançlıktan dolayı karısını öldürdü, sonra da onun aşığı olduğunu düşündüğü adamlardan intikamım almaya koyuldu.

Daha akıl almaz şeylerin de yapıldığını gördük.

Miller bundan kuşkulandığını göstermek için kaşlarını kaldırdı. Peki, Ethan Hastings?

Kaçtı. Belki de dayısının başına gelenleri duydu ve sıradaki kişi olduğundan korktu. Hatta kim bilir belki de sıradaki kişi gerçekten odur.

Miller iç çekti. Lanet olsun, şu davadan nefret ediyordum. O zaman Jason Jones nerede?

Kapısında iki polis, şehrin habercilerinin çoğunun durduğu evinde oturuyor.

Miller, Haberciler orada değil, dedi. Burası daha çok ilgilerini çekti. Ben kapının önüne geldiğimde çoktan sokağa sıralanmışlardı. Dışarı çıkmadan önce saçını düzeltmen gerekebilir, yarın bu olayı her yerde yayınlayacaklar.

Of, lanet olsun. Arük hiçbir şey gizli saklı kalamıyor mu? D.D. farkına bile varmadan saçım düzeltti. En son yaklaşık yirmi saat Önce duş alıp üzerini değiştirmişti. Milyonların karşısına bu halde çıkmayı hiçbir kadın istemezdi. Başmı iki yana salladı. Miller'a, Son olarak, şuraya bir bak, dedi.

Miller hiç sesini çıkarmadan dışarıya açılan sürgülü kapıya kadar onun peşinden gitti. Arka bahçe ön taraftaki parlak projektörlere kıyasla karanlıkta. Güney'deki evlerin çoğunun, etrafı çitlerle çevrili küçük bahçeleri vardı ve bu da habercileri dışarıda tutuyordu.

D.D., Miller'ı buraya ilk geldiklerinde gördüğü, dallarının yukarıya tırmanmaya ve oradan da Jones'larm evine bakmaya müsait olduğu ağaca götürdü. Miller aynı ağaç dallarının yan taraftaki komşunun çitlerine doğru uzanan bir merdiven görevi de görebileceğini fark etti. D.Dnin neyi kastettiğini de o anda anladı.

İkinci daim üzerinde bir karartı vardı. Yakma gidip el fenerlerim yakınca karartanın koyu kahverengi, deri bir eldiven olduğunu anladılar.

D.D., Sence bu eldiven Jason Jones'a uyar mı? diye sordu.

Öğrenmenin tek yolu var.

Jason telaşla, Saklan, diye fısıldadı. Dolaba gir. Hemen. Daha kayıpsın, unuttun mu? Hiç kimsenin aklına seni aramak gelmez.

Sandy olduğu yerde donup kaldı, Jason da onu kapısı açık dolaba doğru iterek içeriye soktu ve kapıyı kısmen kapattı.

Ayak sesleri artık merdivenden geliyordu. Yavaş ve sinsicelerdi. Jason iki yastığı kapıp yorganın altına soktu, yatakta biri uyuyormuş izlenimi yaratmaya çalıştı. Ardından sırtını kapıya yakın olan duvara yaslayıp bekledi. Dört yaşındaki kızının dört beş metre ileride uyuduğunu biliyordu. Hamile karısının birkaç metre ilerideki dolapta durduğundan da haberdardı. Bu yüzden buz gibi oldu, sakinleşti. Silahı olsa evlerine izinsiz giren kişinin üzerine şarjörü boşaltabilirdi. Yine içindeki o karanlık yere kapanmıştı.

Ayak sesleri, koridorda büyük ihtimalle de Ree'nin kapalı kapısının önünde kesildi. Jason nefesini tuttuğunu fark etti, çünkü saldırgan kapıyı açıp Ree'yi uyandırır ve yakalamaya çalışırsa...

İçeriye giren kişi ileri doğru bir adım atarken, ayak sürüme sesi geldi.

Bir daha duraksadı. Jason koridorda bir gölge görebiliyor, derinden gelen nefes alıp verme sesini duyabiliyordu.

Maxwell Black o aksanlı sesiyle, Dışarı çıksan iyi olur, evlat, dedi. Merdivenlerden yukarı çıkarken hareket ettiğini duydum; yani uyanık olduğunu biliyorum. Gel, işi uzatmayalım da kızının başına kötü bir şey gelmesin.

www.Cepkitesi.net

Jason hiç hareket etmedi. Ağır, metal feneri kalçasının yanında tuttu, yapabileceği şeyleri düşündü. Maxwell üzerine atlayabileceği kadar yakına gelmemişti. İşini bilen ihtiyar adam kapının önündeki açıklığın bir adım gerisinde duruyor, aynı anda hem iki tarafını kontrol edebiliyor hem de odanın içini rahatlıkla görebiliyordu.

Koridorun tahta zemini hafifçe çatırdadı, adam geriye doğru bir, iki, üç adım attı.

Artık kapısının önündeyim, evlat. Yapmam gereken tek şey, kapı kolunu çevirip ışığı açmak. Uyanacak. Babasını soracak. Ona ne söylememi istersin? Küçük kızının, hakkındaki gerçeklerin ne kadarının Öğrenmesini istersin?

Jason en sonunda duvardan biraz uzaklaştı. Maxwell'in yüzünü yandan görebileceği ama vücudunun tamamını seçemeyeceği kadar öne çıktı. El fenerini arkasına sakladı.

Jason, İyi niyetli görünmek için biraz geç kaldın, dedi.

Yaşlı adam pis pis güldü. Aydınlık koridorun ortasında, Ree'nin odasının hemen önünde duruyordu. Blöf yapmıyordu, eldivenli eli Ree'nin kapısının kulpundaydı. Siyah eldivenli diğer elinde de silah vardı.

Silahını yukarıya kaldırıp Jason'ın sol omzuna doğru bir yeri nişan alırken, Çok yoğun bir akşam geçirmişsin, dedi. Genç Brewster'ı o şekilde öldürdüğün için sana yazıklar olsun. Ama çoğu insan o sapıklar için ölümün kurtuluş olduğunu düşünür.

Neden bahsettiğini bilmiyorum.

Polis biliyor. Adamın evini şu anda alt üst ettiklerinden eminim. Sandy'nin yıllar yıllar önce yazdığı eski aşk mektuplarını adamın yatağının altına saklanmış olarak bulurlar. Sonra da ağaca asılı eldiveni, kırık dalları görürler. Yirmi, bilemedin otuz dakikaya kadar da gelip seni tutuklarlar. O yüzden işi çabucak halletsek iyi olur.

Ne işini?

İntiharını, evlat. Tanrı aşkına, karını öldürdün, aşığını da vurdun. Vicdan azabı içini yiyip bitiriyor, pişmanlık seni mahvediyor. Senin gibi bir adamdan doğru düzgün bir baba olmayacağını da biliyorsun. Bu yüzden eve gelip kendini vurmuş olacaksın. Usta dedektifler cesedini bulacak, ardında bıraktığın notu okuyacak. Aradaki bağlantıları kuracaklar. Sonra da ben Ree'yi bu üzüntü dolu ortamdan alıp Georgia'daki yepyeni hayatına götüreceğim. Merak etme, hep yanında olacağım.

Jason karısının dolabın içinde kızgınca nefes alıp verdiğini duydu. Max'in dikkatini üzerine çekmeye devam etmek için kapıya doğru bir adım daha attı.

Öyle mi? Kendine güzel bir plan yapmışsın, Max. Ama ben şimdiden planının bir kusuru olduğunu fark ettim.

Neymiş o?

Beni koridordan vuramazsın. Şimdiye kadar cinayet davalarından bir sürü şey öğrenmiş olduğuna eminim. İntiharların sahte olup olmadığını ele veren ilk şey, barut izinin olup olmamasıdır. Kurşun yarasının üzerinde yanık barut izi yoksa kişi kendini vurmamış sayılır. Maalesef bunu intihar gibi göstermek istiyorsan, yakma gelmek zorundasın.

Maxwell koridordan onu izledi. Yaşlı adam, Onu ben de düşündüm, dedi. Tamam, dışarı çık.

Çıkmazsam ne yapacaksın? Beni vuracak mısın? Hiç sanmam.

Hayır, Ree'yi vuracağım.

Jason'ın tüyleri diken diken oldu. Ama adamın blöfünü görmek için kendini toparladı. Böyle bir tehditle beni kandıramazsın. Söylediklerine göre oynadığın oyunun tek amacı, Ree'yi ele geçirmekmiş. Onu öldürerek kendi işini baltalamazsım

O zaman onu uyandırırım.

Hayır, onu da yapmayacaksın. Hadi, Maxwell. Beni istiyorsun. Al işte, buradayım. Tek silahım cesaretim. Gel ve işimi bitir.

Jason odanın karanlık bir köşesine çekildi, ferdelerin sıkıca çekilmiş olmasına ve gölgesini göstermemesine seviniyordu. Oda çok büyük değildi, namludan çıkmış mermiden kaçamazdı

www.Cepsitesi.Net

ama kendi yatak odasında, geceleri saatlerce dolandığı yerdeydi. Ayrıca bir sırrı vardı: Sandra dolabın içinde saklanıyordu.

Bir sürelik bir durgunluk oldu, ardından Jason, koridorun ışıkları bir anlığına karardığı için Maxwell'in içeri yöneldiğini anladı. On on beş saniye sonra yaşlı adam gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi, sonra da temkinlice odaya ilk adımını attı.

Aşağıdaki dış kapıdan yumruk sesleri geldi.

Polis! Kapıyı açın! Polis!

Max alçak sesle küfürler saydı. Sesin geldiği yöne doğru döndüğünde Jason birden harekete geçti. Üç koca adımla odanın karşı tarafına geçerek yaşlı adamı belinden yakaladı, ikisi de sertçe yere yığıldı. Jason, Maxwell'in silahının elinden düşüp sert, tahta zeminde sürüklenmesini umdu. Ama şansı yaver gitmedi.

Ağırlığının yarısını adamın bacaklarının üzerine verdi, silahı almaya çalışırken Maxwell'i yerde tutmaya çalıştı. Maxwell güçlü yapısıyla onu şaşkına uğrattı. Yaşlı adam yana dönmeye çalışırken neredeyse elinden kurtuluyordu.

Silah, silah. Lanet olsun, nerede şu silah?

Polis! Kapıyı açın! Jason Jones, elimizde tutuklama emri var!

Homurdanıyordu. Çok fazla ses çıkarmamaya çalışıyordu ama artık gençliğinin patlayacak mermiyle yanşamayacağından emindi, o kahrolası silahı hemen eline geçiremezse... Namlunun baldırına battığını hissetti. Kalçasını sola doğru çekti, elleri Maxwell'in kollarını aşağıya doğru takip ederken vücudunun alt kısmını kurtarmaya çalıştı. Silah artık ikisinin de arasındaydı ve yerde boğuşuyorlardı. Maxwell kolunu hafifçe yukarı kaldırdı...

Elbise dolabının kapısı birden ardına kadar açıldı. Sandra dışarı fırladı. Dur, baba, dur! Ne yapıyorsun? Tanrı aşkına bırak onu!

Maxwell kızını gördü. Silah patlarken yüzünde şaşkınca bir ifade belirdi.

Jason yan tarafında yanına hissi yaratan acıyı ilk başta hafif bir şekilde hissettiğinde, merminin yalnızca sıyırıp geçtiğini düşündü. Sadece bir sıyrık. Ardından kaburgalarının ağrıyla parçalandığını hissetti. Yüce Tanrım...

Aklında bir yerde yine saldırganını, çocukluğunun canavarını gördü. Sıktığı ilk kurşun omzuna isabet ederken, adamın yüzünde beliren şoku hatırladı. Adamın bacaklarının titremeye, vücudunun gevşemeye başladığını fark etti. Dimdik durup 45 kalibrelik, ağır Colt'tan bir mermi, bir mermi daha sıktığını hissetti.

Demek ölmek böyle bir şeydi.

Aman Tanrım, baba ne yaptın?

Sandy? Sandy, iyi misin? Ah kızım, seni görmek çok güzel.

Ondan uzaklaş, baba! Beni duydun mu? Ondan uzaklaş!

Jason yerde yuvarlanıyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Canı çok ama çok yanıyordu. Acılarından kaçmaya çalışıyordu. Yan tarafı yanıyordu. Onca kan akarken içinin alev aldığını hissetmesi ona tuhaf geliyordu.

Alt kattan gümbürtüler geliyordu. Polis sağlam, çelik kapıyı kırıp içeriye girmeye çalışıyordu.

Onlara, maalesef geç kaldınız, demek istiyordu.

Dizlerinin üzerinde durmaya çalıştı, başını kaldırdı.

Maxwell hala yerdeydi. Gözlerini eline silahı almış olan ve babasına bakan kızına çevirmişti. Sandra'nın kolları deli gibi titriyordu. İki elini de silahın kabzasına sıkıca sarmıştı.

Kızım, kendimi savunmak için yaptım. Polise her şeyi açıklarız. Senin canını yakmış. Yüzündeki morlukları görebiliyorum. Ondan kaçmak zorundaydın ve ben de sana yardım ediyordum. Geri döndük... Ree için. Evet, Ree için, ama bu kez silahı vardı, deliye döndü ve ben de onu vurdum. Senin canını kurtardım.

Bana annemi neden öldürdüğünü söyle.

www.Ceplitesi.Net

Eve gideceğiz, kızım. Ben, sen ve Clarissa. Kocaman verandası olan büyük, beyaz evimize döneceğiz. O verandayı sen çok severdin. Clarissa da sevecektir. Bir de oraya salıncak kurarız. Orada çok mutlu olur.

Onu öldürdün, baba. Annemi öldürdün ve ben de her şeyi gördüm. Onu sarhoş ettin. Sızdığında sürükleyerek arabaya götürdün. Hortumu egzoz borusuna soktun ve üstü aralık camdan içeriye bıraktın. Sonra da motoru çalıştırdın, dışarı çıkıp arabanın kapılarını kapattın. Annemin uyanışını izledim, baba. Garajın koridorunda durdum, senin hala orada durduğunu, ona yardım etmek gibi bir niyetinin olmadığını fark ettiğinde annemin yüzünde beliren ifadeyi gördüm.

Çığlıklarını hatırlıyorum. Günlerce, çürüyen güllerin kokusu burnumdayken uykuya daldım, acı dolu feryatlar duyarak uyandım. Ama sen hiç tepki göstermedin. Hiç elini kaldırmadın. Annem tırnaklarını kapının kilidinde parçalarken de yumruklarıyla arabanın ön camını kırmaya çalışıp ellerini kanatırken de sesini çıkarmadın. Bağıra bağıra senin adım söylüyordu, baba. Sana sesini duyurmaya çalışıyordu, ama sen orada öylece durup ölmesini izledin.

Kızım, beni dinle. Silahı indir. Sandy, hayatım, her şey düzelecek.

Ama Sandy silahı daha da sıkıca tutmaya başladı. Cevaplar duymak istiyorum, baba. Onca yıldan sonra gerçekleri duymayı hak ediyorum. Söyle bana. Gözlerimin içine bak ve bana annemi benim canımı yaktığı için mi, yoksa en sonunda onun yerine geçecek yaşa geldiğim için mi öldürdüğünü söyle.

Maxwell ona cevap vermedi. Ama Jason acıdan kaynaklanan pusun içinde adamın yüz ifadesini görebiliyordu. Sandy de aynı şeyi fark etmişti. Çelik kapıları ve sağlamlaştırılmış pencereleri aşmış olmasına rağmen, Sandy hala babasını dışarıda tutmaya çalışıyordu. Fakat artık elinde kilitlerden de iyi bir şey vardı. Artık silahı vardı.

Jason elini karısına uzattı. Ona yapma demek istiyordu. Yapılanlar geri alınamaz. Bilinenler unutulamaz.

Ama Sandy yapacağını yapmış, öğreneceğini öğrenmişti. Öne doğru eğildi, silahın namlusunu babasının göğsüne yasladı ve tetiği çekti.

En sonunda aşağı kattaki pencerelerden biri kırıldı. Yan odadaki Ree çığlıklar atmaya başladı. Sandy, Jason... dedi.

Ona git. Kızımıza git. Ree'yi yanına al. Sandy silahı yere bıraktı. Jason silahı kapıp kabzasını pantolonuna silerken ve kendi parmaklarını etrafına sararken, Sandy odadan dışarı fırladı.

Jason elinden ancak bunun geleceğini düşündü ve tavanın bir karartıya dönüşmesini izledi.

Bize Boston Daily binasına taksiyle mi geldiğini söylüyorsun? Hem de tek başına? Elinde kimlik falan yoktu ve kimse de seni durdurmaya çalışmadı mı?

Ethan Hastings'in avukatı, on üç yaşındaki müvekkili ağzını açamadan araya girip, Aynı şeyi sorup cevabınızı almıştanız, dedi. Devam ediniz, Komiser Hanım.

D.D., Boston Polis Departmam'mn konferans salonunda oturuyordu. Sağ tarafında Miller, sol tarafında da cinayet masası başkomiser yardımcısı vardı. Karşılarında da Ethan Hastings, Bay ve Bayan Hastings'le, Boston'un ünlü avukatlarından Sarah Joss oturuyordu. Wayne Hastings'in eyalet karakolunun kriminal laboratuvarma ait otoparkında beklenmedik bir şekilde öldürülmesinin üzerinden iki hafta geçmiş, en sonunda Hastings'ler Boston Polis Departmam'mn oğullarıyla görüşmesine izin vermişti. Ama seçtikleri avukata bakılırsa, işlerini de şansa bırakmıyorlardı.

D.D., Hadi, Ethan, dedi. Dayın bana telefonda Jones'larm bilgisayarının Boston Daily'nin ofisinde olduğunu öğrendiğini söyledi. Sen de üç saat o ofiste dolandıktan sonra aniden fikrini mi değiştirdin?

Ethan sakince, Birisi güvenlik programlarını kurcalamış, dedi. Size daha önce de bunu söyledim. Virüs göndermiştim. Ama yeni virüs koruma programı dosyayı silmiş. Yani öyle olduğunu tahmin ediyorum.

www.CepSitesi.Net

Ama bilgisayar hala orada, değil mi? Oradakilerin arasında.

Ethan omuz silkti. O sizin sorununuz, benim değil. İşini daha iyi bilen kişilerle çakışmanız yararınıza olur.

D.D. ellerim masanın altında yumruk yaptı. İşini daha iyi bilen kişilermiş. Ethan'ın Boston Daily binasına annesinin iPhone'unu kullanarak çağırdığı taksiyle on bir buçuktan birkaç dakika önce geldiğim gösteren kamera kayıtları ellerindeydi. D.D. ve Boston Polis Departmam'mn diğer çalışanları, kriminal laboratuvarma, Aidan Brewster'm vurulma olayına koşarken ve ardmdan da Sandra Jones'la yaralı babasını Jones'lann evinde bulurken, Ethan, Boston Daily'de bazı işler karıştırmıştı. Geç saate kadar çalışan haberciler onu gördüklerini hatırlıyorlardı. Ama yazılarını baskıya yetiştirmeye çalışmakla fazlasıyla meşgul oldukları için çocuğa aldırış etmemişlerdi.

Çocuğun işine devam eden birisinin oğlu olduğunu düşünmüş, konunun üstüne de düşmemişlerdi. Onlar haberlerini yazmaya dönmüşler, Ethan Hastings de...

Çocuk kesinlikle Jones'larm bilgisayarına bir şey yapmıştı, zaten bilgisayar da artık ortalıkta yoktu.

D.D., Dayının Bayan Sandra'yla ilişkisi olduğunu biliyoruz, dedi. İki yetişkinin birlikte olmasını yasadışı kılan hiçbir şey yok, Ethan. Dayını korumak zorunda değilsin.

Ethan hiçbir şey söylemedi.

Ama dayın, Jason Jones'un bilgisayarı aracılığıyla çeşitli yasadışı işlere bulaşmış olabileceğini düşünüyordu. Biz de bu konuyu açıklığa kavuşturmak istiyoruz. O bilgisayarı bulmamız gerekiyor. Bize yardım edebileceğinden eminim.

Ethan gözlerini dikip ona baktı.

D.D. tekrar onunla konuşmayı deneyip, Bize ne dediğini hatırlıyor musun, Ethan? dedi. Jason'ın iyi bir koca olmadığından, Bayan Sandra'yı mutsuz ettiğinden bahsetmiştin. Bize işimizi yapmamız için fırsat ver, biz de o konuyu çözüp çözemeyeceğimize bakalım.

D.D. hileli bir yola başvuruyordu, zaten şu günlerde de kendini epey çaresiz hissediyordu. Boston Polis Departmanı tarihinin en kanlı gecelerinden birinin üzerinden iki hafta geçmişti; önünde üç ceset olmasına rağmen, tutuklayacak kimseyi bulamıyordu. Bu durum onun DNA'sına aykırıydı.

Sandra Jones, Wayne Reynolds'la arasındaki ilişkinin sarpa sarmasından dolayı ortalıktan kaybolduğunu iddia ediyordu. Ne yazık ki olaya gösterilen ilgi, arasının bozuk olduğu babasını da işin içine sokmuştu. Babası sekiz sene önce annesini öldürmüş, ardından Sandra'yı on altı yaşında hamile bırakana kadar cinsel olarak istismar etmişti. Sandra da kürtaj olmuş, bir daha da geceleri evde kalmamıştı.

Polis, Maxwell Black'in otel odasında onu Aidan Brewster'in vurulmasına bağlayan kanıtları ve Wayne'in arabasında bulunan bombayla uyumlu malzemeleri bulmuştu. Sandra'nın dediğine göre, babası, Jason'a iftira atmaya çalışırken bu iki adamı da öldürdüğünü itiraf etmişti. Maxwell bunun en sonunda polisin Jason'ı tutuklamasını sağlayacağını, torununun, dolayısıyla bir sonraki kurbanının velayetini almasını kesinleştireceğini düşünmüştü.

Ama suçu damadının üzerine yıkmak için Jones'ların evine girdiğinde, kızının hayatta olduğunu öğrenmişti. Jones'a saldırmış, Sandra da idiaa ettiğine göre, karmaşada silahı kapıp öz babasını nefsi müdafaa amacıyla vurmuştu.

Maxwell Black ölmüştü. Boston Medical Hastanesi'nde yatan Jason Jones'un durumu ciddiyetini koruyordu.

Sandra Jones, söylediğine göre sonuçlarını düşünmeden kalkıştığı kaybolma işinin sebep olduğu zararlardan dolayı çok ama çok pişmandı. Ama geri dönmüştü, kocası saçının tek teline bile zarar vermemişti ve artık hayatlarına devam edebilirlerdi.

D.D., olayın tamamından rahatsız oluyordu. Sandra üzgün müydü? Bunu sebepsiz yere yediği kurşunlarla infaz edilen Aidan Brewster'a söylemeliydi. Yanlış kararlar vermiş

www.Cepsitesi.Net

olabilen, ama öldüğü ana kadar Jason Jones'un internette yasadışı işlere bulaşmasını profesyonelce sorgulayan Wayne Reynolds'a söylemeliydi.

Bir de işin içinde söz konusu gece yaklaşık dört saat boyunca ortalıktan kaybolan ve Jones'ların bilgisayarına ne olduğunu bilmediğini iddia eden Ethan Hastings vardı.

Bu arada D.D., Boston Daily ofislerindeki tüm bilgisayarların gazeteye mi yoksa özel şahıslan mı ait olduğunu tespit etmek için arama emri çıkarmayı başarmıştı. Gazetenin verdiği seri numaralan kullanmışlar, işi de büyük bir titizlikle yürütmüşlerdi. Jones'ların bilgisayarı oradan çıkmamıştı. Ortadan kaybolmuştu. Bulunamıyordu.

Ethan Hastings bir şeyler karıştırmıştı. D.D. bundan şüphe duymuyordu.

Ne yazık ki, akıllı çocuk her şeyi saklamayı çok iyi beceriyordu.

Babası, Sorularınız bitti mi? diye soruyordu. Çünkü buraya iyi niyetimizi göstermek için geldik ve anladığım kadarıyla da oğlumun size söyleyebileceği başka bir şey yok. Soruşturmanız için gereken bilgisayarı bulamamanız bizim sorunumuz değil.

Tabii, oğlunuz kanıtlarla oynamışsa... D.D. hırçınlaşmaya başlıyordu.

Başkomiser yardımcısı susmasını işaret edercesine ellerinden birisini havaya kaldırdı. D.D.'ye bir bakış attı. D.D. bu bakışın Ya işi bitirirsin ya da burada bırakırsın, anlamına geldiğini çok iyi biliyordu. Ama elinde işi bitirecek hiçbir şey yoktu. Lanet olsun.

Lafı ağzında geveleyerek, Gidebilirsiniz, dedi. Gösterdiğiniz işbirliği için teşekkür ederiz. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız olursa, sizinle irtibata geçeriz.

Yani üstü kapalı olarak, ne haliniz varsa görün, diyordu.

Hastings'ler avukatlarıyla birlikte dışarı çıktı, Ethan kapıdan geçerken kötü kötü D.D.'ye baktı.

D.D. patronuna, Bir şeyler yaptı, diye söylendi.

Büyük ihtimalle. Ama çocuk öğretmenine hala aşık. Zavallı Bayan Sandra'yı koruduğunu düşündüğü sürece...

Dayısını öldüren kişiyi de.

Dayısının saldırdığı kişiyi de umursamaz.

D.D. iç çekti. Wayne'in bilgisayarına el koymuşlardı; adli bilişim uzmanları bilgisayar kurduyla, güzel, sosyal bilgiler öğretmeni arasında gidip gelen çok sayıda e-posta bulmuştu. Suçlayıcı hiçbir şey görememiş olsalar da, platonik bir ilişkide beklenenden daha fazla görüşme kaydıyla karşılaşmışlardı. Sandra'nın dediği doğru çıkmış, e-postaları kaybolmasından beş gün önce kesilmiş, ama Wayne'in onun dikkatini çekmek için gönderdiği onlarca anlık ileti bilgisayarda bulunmuştu.

D.D., Birisini tutuklamak istiyorum, dedi. Özellikle de Jason Jones'u.

Neden?

Bilmiyorum. Ama onun gibi soğukkanlı ve içekapanık birisinin kesin kirli çamaşırları vardır.

Amiri kibarca, Aynı şeyi Aidan Brewster için de düşünmüştün, dedi. Ama sonunda adamın hiçbir şeyle bağlantısı olmadığı ortaya çıktı.

D.D. öfleyip pöfledi. Biliyorum. Artık gerçek canavarların kim olduğunu nasıl anlayacağız, yalnızca onu merak ediyorum.

Bugün kocam hastaneden geldi.

Ree onun için kocaman bir pankart hazırladı. Beyaz rulo kağıdı gökkuşağı, kelebek resimleriyle ve gülen üç insan figürüyle kaplamak üç günümüzü aldı. Ree bir de altı tane devasa bıyığı olan turuncu renkli bir kedi de çizdi. Pankartın üzerinde Hoş Geldin Baba! yazıyordu.

Pankartı oturma odasına, Jason in iyileşirken birkaç hafta boyunca yatacağı yeşil renkli koltuğun hemen üzerine astık.

Ree uyku tulumunu koltuğun yanına yerleştirdi. Ben de kendi yastıklarımı ve battaniyelerimi hazırladım. İlk dört gün, her sabah kalkıp birbirinin yüzünü görmeye ihtiyaç

www.depsitesi.net

duyan üç kişilik vahşi bir grup gibi kamp yaptık. Beşinci gün Ree kamp yapmaktan sıkıldığını söyleyip odasına döndü.

İşte böylece hayatımıza devam ettik. Ree kreşe döndü. Ben öğretim yılını tamamladım. Jason kaburgaları kaynayıp yaraları iyileşirken çeşitli haber dergileri için birkaç haber yaptı.

Basın, olayları abartılı benzetmelerle sundu. Beni güzelliği büyük bir trajediye yol açan Boston'un Truvalı Helen'i seçtiler. Ama ben onlarla aynı fikirde değilim. Helen savaş başlatmıştı. Ben ise birisini bitirdim.

Polis etrafımızda dolanmaya devam etti. Bilgisayarımızın ortalıktan kaybolması canlarını sıkıyordu ve yüzünden anladığım kadarıyla da o komiser kadın meselenin kapandığını düşünmüyordu.

Gerçeği ama sadece gerçeği söylemem için yalan testine sokuldum. Bilgisayarımızın sabit diskine ne olduğunu bilmiyordum. Boston Daily binası mı? Ethan'in muhtemelen işte parmağının olması mı?
Bunların hepsi benim için gizemini koruyordu. Bilgisayarın yerini ben değiştirmemiştim, kesinlikle Ethan'a da bunu yaptırmamıştım.

Jason'ın eve döner dönmez tutuklanmayı beklediğini sezmiştim. Zilin her çalışında uzandığı koltukta geriliyor, başına geleceklere kendini hazırlıyordu. Fakat haftalar geçtikten sonra en sonunda rahatladı. Ardından bana düşünceli gözlerle bakmaya başladığını fark ettim.

Doğrudan aklına gelen soruları sormadı. Cevaplarını da dile getirmedi. Şimdi de yeni bulduğumuz yakınlığa rağmen, sessizliğin değerini bilen bir çift olmaya devam ediyoruz.

Kocam çok zeki bir adam. Şimdiye kadar neyin ne olduğunu anladığından eminim. Mesela; ben Wayne Reynolds'tan çarşamba akşamı kaçtım, adam da aileme döndüğüm akşam beklenmedik bir şekilde havaya uçtu. Babam, Aidan Brewster'ı öldürdüğünü itiraf etti ama Wayne'in adından hiç bahsetmedi. Otel odasında bulunan bomba malzemeleri düşünülürse, gerçekten de çok tuhaf şeyler dönüyordu.

Elbette, içinde bulunduğumuz şu çağda herkes nasıl bomba yapılabileceğini öğrenebilir. Hepsi internette biraz arama yapmaya bakar.

Bunların kocamın bazı bağlantıları kurmasını sağladığından da eminim. Örneğin, Ethan'ı aniden bilgisayarımızın izini sürmeye iten şey neydi? Ayrıca, neden herkesin gözünün önünde bilgisayardaki dosyalarla uğraşma riskini göze almıştı? Sabit diskte Jason'i müebbet hapse yollayacak güçlü kanıtların bulunması elbette umurunda bile değildi.

Öte yandan, bilgisayarda en son ziyaret edilen birkaç sitenin gerçek anlamı, muhtemelen Ethan in dayısının arabasının havaya uçtuğunu öğrenmesinin ardından ortaya çıkmıştı. Gönderdiği Truva Atı, Jason in olduğu kadar benim de baktığım sayfaları takip ediyordu, ama... neyse en iyisi çarşamba akşamları yaptığım aramaların bazılarının neyle ilgili olduğunu söylemeyeyim.

Bu konu hakkında Ethan'la hiç konuşmadım, konuşmayacağım da. Anne ve babası, çocuklarının naklini özel bir okula alarak, aramızdaki tüm bağı kopardı. Ben de Ethan'a olan saygımdan dolayı onların isteğini yerine getirdim. O, bana ailemi geri verdi ve ben de bu yüzden ona ömür boyu borçlu kalacağım.

Jason in benim için endişelendiğini biliyorum. İşin en çok ironi kokan yanını, babamın ona iftira atabilmek için Aidan'i vurduğunu, benim de babama tuzak kurmak için Wayne'i öldürdüğümü anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Acaba kızının babasına çektiğini fark etmiş miydi? Ya da aklın yolu birdir mi diyordu?

Belki de kocamdan çok değerli bir ders aldım: Ya avlanan olursun ya da avcı. Wayne Reynold ailemi tehdit etti. Zaten o anda da kaderi mühürlendi.

Sizlere gerçeği söyleyeceğim:

Artık rüyalarıma kan, çürümüş güller veya annemin tiz sesli kıkırdaması girmiyor. Babamın son sözlerini duyarak veya sevgilim olmasına ramak kalmış adamın alev topu içinde

www.CepSitesi.Net

küllere dönüştüğünü görerek uyanmıyorum. Annemi ve babamı, Wayne'i ve benimle birlikte olan, yüzünü bile hatırlamadığım adamları rüyalarımda görmüyorum.

Yazın tadını çıkarıyorum. Kızım en çok sevdiği, pembe mayosuyla fıskiyelerin arasında koşuşturuyor. Kocam onu izlerken gülümsüyor. Ben de hamakta tembelce uyanıp elimi şişen karnıma koyuyor, ailemizin yeni üyesinin büyüyüşünü hissediyorum.

Bir zamanlar, annemin kızıydım; şimdi ise kızımın annesi.

Bu yüzden kocamın sıcacık koynuna girip, yan odada yatan kızımızın güvende olduğunu ve ayağının ucuna Bay Smith'in kıvrıldığını bilerek geceleri huzurla uyuyorum. Ree'nin ana sınıfındaki ilk gününü hayal ediyorum. Yeni doğan bebeğimin ilk gülüşünü hayal ediyorum. On beşinci evlilik yıldönümümüzde kocamla dans edeceğimi hayal ediyorum.

Ben bir eş ve anneyim.

Ailemi hayal ediyorum.

Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.
Ne Mutlu Ki, Bir Görme
Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

SON

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.
Aksi Taktirde Kitabin Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.
Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabi Beğenirseniz Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.
Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabi Almanız İçindir.
Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım
Yoktur.
Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası
Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.
1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız 30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız
Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı Tavsiye Ederiz
Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan By-Igleoo Tarafından
www.CepSitesi.Net www.MobilMp3.Net www.ChatCep.Com www.İzleCep.Com
www.MobilMp3Ler.Com
Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem
Bizzat Kendim Orjinalinden Tarayıp E-Book Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Gösterin.
Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler Yapabilsin. Herkese Saygılarımı Sunarım .
Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı

www.CepSitesi.Net

Gerçek

Adreslerinden Takip Ediniz.

Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

